

خهتی بزماری

هه والننامه‌ی کتیب

ناوهندی بازارگردنەوێ ئەندێشە

ناوهندی رۆشنبیری و هونەری ئەندێشە

بەرپۆڵەبەری گشتیی ناوهند: هەژار مەجید

بەرپۆڵەبەری چاپ و بلاوکردنەوێ: سیروان مەحمود

ناوهندی رۆشنبیری و هونەری ئەندێشە - ناوهندی بلاوکردنەوێ ئەندێشە

سلێمانی - شەقامی مەولەوی - تەلاری بازارگانیی سیروانی نوێ - نەۆمی چوارەم

<http://www.endeshe.net>

andesha.library@yahoo.com ● andesha@outlook.com

<http://www.facebook.com/Andeshalib>

07501026400

هەوائنامەیی کتیب

خهتی بزماری

قادر عه بدولاً
وه رگیړانی شه فیقی حاجی خدر

هه والنامه ی کتیب

زنجیره کتیبی فیکر و نه‌دەب

سەرپەرشتیاری زنجیره

سیروان مەحمود

ناوی کتیب: خەتی بزمازی

ناوی نووسەر: قادر عەبدوللا

وەرگێڕانی لە هۆڵەندییەوه: شەفیقی حاجی خدر

بابەت: پۆمان

تۆبەتی چاپ: یەكەم ۲۰۱۷

چاپخانه: ئەندیشه

تیراژ: (۱۰۰۰) دانە

نرخ: (۰۰۰۰) دینار

ژمارەى سپاردن: لە بەرپۆهەرایەتیی گشتیی کتیبخانه گشتییه‌كان

ژمارە (....) سی سالی (۲۰۱۷) سی پێ دراوە.

مافی ئەم کتیبە پاریزراوە ©

بەبێ رەزامەندی ئەندیشه، هیچ لایەنێک رێگەپێدراو نییە بۆ لەبەرگرتنەوهی ئەم کتیبە، جا گەر بە شێوهی ئەلکترۆنی، کاغەزی، وینەیی، دەنگی، یان ھەر شێوازیکی تری لەبەرگرتنەوه بێت.

هەواڵنامەى کتیب

ناوړوځ

کټیبي ۱

- ۱۷.....نوا.....
۲۰.....شکهوت.....
۵۱.....قیتارهکه.....
۷۶.....ژن.....
۱۰۰.....چالهکه.....
۱۲۰.....ئیسفهان.....
۱۴۴.....ديسان ژنيک.....

کټیبي ۲

زهمينه يه کی نوي

- ۱۶۳.....زهمينه يه کی نوي.....
۱۷۳.....بارکردن.....
۱۸۹.....ژنيک به شه پقه يه که وه.....
۲۰۶.....موسه دهق.....
۲۱۷.....توتی.....
۲۳۷.....زهنگوله.....
۲۵۶.....له سهر پي خو ودهستان.....

هه والنامه ی کټیب

۲۷۱.....	سىيەره قورسەكان.....
۲۹۰.....	گردەكانى ھۆلەندا.....
۳۱۰.....	جەمىلە.....
۳۲۶.....	مەھدى.....
۳۳۴.....	ئەكبەر چىدى نەيدەويست كەپولال بى.....
۳۴۲.....	ئەو پۇرژانەى خىرا تىپەرىن.....
۳۵۹.....	دەماوند.....
۳۸۳.....	كوتايىيى پىگاكە.....
۴۰۳.....	دارىكى كرىسمس لە پۇرژمىرى ئەكبەردا.....

كتىبى ۳

ئەنوا

۴۲۷.....	پىگايەكى نوى.....
۴۶۳.....	شوينىن.....
۴۷۷.....	نوسىنى بزمارى - پۇرژمىرى ئاغا ئەكبەر.....

چەند دېرېكە، وەرگېر

ناوی راسته‌قینه‌ی پۆماننوس حسین سجادی قائم مقامی فراهانیه و ناوی خوازراوی نووسینیشی قادر عەبدوللایه. قادر عەبدوللایه له ۱۹۵۴/۱۲/۱۲ له ئێران له‌دایک بووه. نووسەر له خاڤه‌واده‌یه‌کی دیندار گه‌وره بووه. باوکی کابرایه‌کی که‌رولال بووه، وه‌ستایه‌کی مافوورچن بووه. هەر ئه‌م که‌مه‌ندامیه‌ی باوکی کاری کردۆته‌ سه‌ر تافی لاویتی ئه‌و، به‌ شیوه‌یه‌ک سالانیکی ناخۆشی هه‌بووه. له ۱۹۷۷یشدا خویندنی سروشتناسی له زانکۆی تاران ته‌واو ده‌کا.

هەر له‌و پۆژگاره‌وه ده‌چیته‌ ریزی گروپیکی چه‌پ به ناوی چریکه‌های فیدائی خلق و دژی پژی می‌شا ده‌وه‌ستیته‌وه، دوا‌ی پوو‌خانی پژی‌م و هاتنی شو‌پشی ئیسلامیش هەر ده‌بیته‌ چالاکوانیکی به‌ره‌ه‌ستکار.

نووسەر هەر له سه‌رده‌می زانستگه‌وه نووسینی سیاسییانه به‌ قاچاخ بلا‌و ده‌کاته‌وه، نووسینه‌کانی له‌دۆخی ژێرزه‌مینیدا په‌واج په‌یدا ده‌کن.

یه‌که‌مین داستانی خۆی به‌ کورد ده‌ست پی ده‌کا، به‌ ناوی کره‌ها چه‌ می‌گویند؟ بلا‌و ده‌کاته‌وه. ئیدی له‌ بلا‌و کردنه‌وه‌ی

كتىبەكەى، پرس و چىرۆكى ناوگۆرپىنەكەشى دىتە گۆرئ. نووسەر وەك لە زۆر چاوپىكەوتنەكانىدا روونى كردۆتەو، دوو ھاوئىبرى چەپى كوردى دەبن، يەككىيان بە ناوى قادر لە رشتەى پزىشكى و ئەوى دىكەش بە ناوى عەبدوللا كە ئەندازىارى تەلارسازى لە تاران دەخوئىن. لەبەر بىروباوەر و چالاكىيەكان، يەكئ لە برادەرەكانى بە دەستى رژىمى شا و ئەوى دىكەش بە دەستى رژىمى ئايەتوللا لەسىدارە دەدرىن. كاتىكىش كىتەبەكەى دەنووسى، ھىچ وەشانخانەيەك ئامادە نىيە بە ناوى راستەقىنەى خۆى بلاو بكاتەو. بۆيە دەبئ ناوىكى خوازراو دابنى، ئەوئش سلى لئ ناكاتەو، ناوى يەكەمى ھەردوو برادەرەكانى دەكاتە ناو و پاشناوى خۆى، ئىدى لەو كاتەو و اتە لە كاتى لەچاپدانى كىتەبەكەى لە ۱۹۸۰ھو ناوى دەبىتە قادر عەبدوللا.

قادر عەبدوللا بەناچارى لەبەر كارى سياسى و لات جئ دىلى و لە ۱۹۸۸ لە ھۆلەندا دەگىرسىتەو. لەوئش ماندوونەناسانە خۆى خەرىكى زمانى ھۆلەندى دەكا، تا دەتوانئ نەوەك ھەر بېرى پئ بشكىنئ، بەلكو پىشى بنووسئ، لەدوايشدا شاكارى نايابى وەك رۆمانى خانووەكەى مزگەوتىيى پئ بنووسئ، كە لە ۲۰۰۷ھو بە يەكئ لە دەيەمىن رۆمانە ھەرە باشەكانى ھۆلەندا دانراو.

قادر عەبدوللا تا ئىستا بىست كىتەبى بە زمانى ھۆلەندى نووسىون. كىتەبەكانىشى چىرۆك، رۆمان و لىكۆلنەوھى سياسى بوون. ئەو لە زمان ئەوئندە توانادار دەبئ، قورئانىش وەر دەگىرئتە سەر زمانى ھۆلەندى.

لە رېگەى كىتەبەكانى تا ئىستا لە ھۆلەندا و ئەوئوپادا

يازده جار پاداشت كراوه.

كتیبه كانی قادر عەبدوللا بە بیستوحوەت زمانی زیندووی جیهان وەر گیردراون له وانه؛ ئینگیزی، ئەلمانی، سوئیدی، فەرهنسی، دانمارکی، چینی، عیبری، عەرەبی، یۆنانی، تورکی... وا منیش لێره بە کوردی دەرخەمە بەر دەستی خوینەری کورد، هیوادارم کە لێنی خوێ لەسەر رەفە ی رۆمان لە کتیبخانە ی کوردیدا بگری.

نوسەر ئەم رۆمانە ی لە ساڵی ۲۰۰۰دا بلاو کردۆتە وە، رۆمانیکە کە پاشخانیکێ ژیاننامە و یادەوریی خوێشی تیدا رەنگ دەداتە وە، هەر بۆیە شە لە و نامە یە ی بۆ منی ناردوو، بە کتیبە خوێشە ویستە کە ی ناوی دەهینی.

ئەو هە ی لە بارە ی ئەم رۆمانە وە باس بکری، قاییلنامە ی خودی نوسەرە کە یە. لە راستیدا لە کاتی وەرگێرانی خانووە کە ی مزگە وتییدا هە ولێکی زۆرم دا، بە لام دەستم پێی نە گە یشت، دواتر دوا ی چاپبوون، بە سوپاس و پێزانینە وە لە پێی کاک عە لی کە ریمییه وە توانیم پە یوهندیی پێو بە کم و نامە لە گە ل یە کدا ئالوگۆر بە کە یین.

لە نامە ی یە کە میدا ئە مە ی خوارە وە ی نوسیه:

ئازیزم شە فیق،

بە وەرگێرانه کە ت دڵخۆشم.

شادمانیشم بە وە ی خانووە کە ی مزگە وتی بە کوردی

دە خویندریتە وە.

ئاخر باپیره و باپیره هەرە گەرە کانی هەر دوو کچە کانم

خە لکی کوردستان.

هر بۆيەشە كچه كانم وهك ژنه كورد جوانن.
زور باشه، دهكړى خهتى بزماریش وهر بگړی. ئەمه یان
كتیبه خوشه ویسته كه مه، هه موو ده لاین كه وا كتیبه هه ره
باشه كه مه.

من هیوای سه ركه وتنت بو ده خوازم.
منیش وهر گێرانه كانت (هه ر كاتیک دهستم كه وتن)،
دهیخه مه ریزی كتیبه كانی كتیخانه كه م.
وه سه لام

كاتیکیش وهر گێرانی خانووه كه ی مزگه وتیم بو نارد، له
وه لامدا وێرای سوپاس به شتیکی جوانی وه سف كرد و
وینه كه شى له توپته ره كه ی خو ی دانا.
هه رچی نامه ی دوو همیشه بوو، وه لامی پرسیکی من بوو،
ئاخو كامه ناوونیشانی دابنیم، چونكه كاتی كراوته ئینگلیزی
ناوونیشانه كه ی گۆراوه، بۆیه تینییه كم بو نووسی، له
وه لامدا سه بارهت به ناوونیشانه كه سی بژاردە ی خسته
به ردهستم:

یه كه میان: ناوه كه هه ر وهك خو ی، واته وهك دهقه
هۆله ندییه كه بمینتیه وه.

دوو هه میان: یان وهك وهر گێرانه ئینگلیزییه كه ی لی بکړی
و بیته رۆژمیری باوكم.

سه هه میشیان: دهكړی بیته رۆژمیری ئاغا ئەكبه ر كه
شاكه سی نیو پۆمانه كه یه.

منیش له دوا جاردا هه ر ناوونیشانی یه كه مم دانایه وه.
ئوه دی له پۆمانه كانی قادر عهبدوللا پروانی، دهبینی

میژووی ولاته که ی زور به باشی خستوته خزمه تی چیرۆک و رۆمانه کانی. هەر بۆ نموونه ئەگەر به زنجیره پیتیدا بچین، رۆمانی پاشایه که باس له شا نه سره دین، دواه مین شای قاجار دهکا، خه تی بزماری باس له سهردهمی رهزا شا و کورپه که ی و خومهینی دهکا، خانوو که ی مرگه وتی باسی کوتایی سهردهمی شا و هاتنی رژی می مه لاکان دهکا.

به لام ئەوهی ئەم رۆمانه ی له ئەوانی دیکه جیا دهکاته وه، تهکنیکه ئاسانه که یه تی که له هه مان کاتیشدا چروپره. خۆیشی هەر له سهرده تای بهندی یه که م ئەو پرسه دینیته زمان. پووداوه پره کانی نیو رۆمانه که به شیوه یه که له یه ک گری دراون، خۆینه ر وا لی دهکا تا کوتایی به دوا یاندا بچی و سهردهای گریه کانی رۆمانه که هه لبوژنیته وه.

وهک رایه کی خا که رایانه ی خۆم، پیم وایه به دهر له چیژ و سوودی میژووی ئەم رۆمانه، بۆ رۆماننووس و چیرۆکنووس، یادداشتنووسه کان زور بایه خداره، چونکه به شیوازیکی نایاب ئاشنایان دهکا.

هه ق وایه ئاماژه ش به وه بدری به دهر له دوو رۆمانه، برای وه رگێر، سه لاهه دین بایه زیدیش رۆمانیکی دیکه ی به ناوی سه فه ری بو تله به تاله کان له زمانی فه ره نسبییه وه کردۆته کوردی.

به ر له کوتایی ئەم چه ند دیپانه ش، ده بی پی له وه بنیم که کاریکی وا، وهک هه می شه ش له وه رگێرانه کانی دیکه دا پووبه رووم بو ته وه، کاریک نه بووه ته نیا و ته نیا هونه ره که ی بۆ خۆم گه رابیته وه، به لکو چه ند براده ریکی خۆ شه ویست له پال مندا، گه ر له من زیاتریش نه بی، به قه د من پیوه ی

ماندوو بوون، بۆيه پئويسته به سوپاسه وه ناويان بينم.
 له سه ره تاوه ده بي سوپاس و پيزانينم بۆ براي
 خو شه ويستم، كاك جه لال سو فى، كه له هو له نداوه، كومه له
 كتىبىكى به ديارى بۆ ناردم، له وانه ئهم كتىبه ي به رده ستم
 بوو.

وهك هه ر وه رگيرانيكى ديكه، من كيشه م له گه ل
 ده سته ته كه م هه يه، بۆيه زه حمه ته به كيكى ديكه بتوانى
 به ئاسانى ده سته ته ناخو شه كه م بخو ينيته وه، كه واته
 به ناچارى هه ر ده بي خو م تايپى بكه م، ئيدى ليره شدا كومه لى
 هه له ي گه وره و بچووكى تى ده كه وى، هه رچه ند جار يكيش
 به سه ري دا بچمه وه، هه ندى هه له هه ن، چاو م له ئاستياندا هه ر
 نا بينايانه به سه رياندا گوزه ر ده كا. بۆيه ئه ركى راستكر دهنه وى
 هه له كان، دواتر شو وه ي زمان، ريزمان و رينووس له رپى
 ئه م براده رانه ي خو اره وه وهك ئيستاي لى هات.

ئه دي ب و چيرو كنووسى ئازير كاك سا بير ره شيد هه ر
 له سه ره تاوه ئه ركى پيدا چوونه وه و هه له چنى گرت ه ئه ستو.
 له باره ي رينووسيشه وه كومه لى تيبينى گرنكى پيشكه ش
 كردم.

پاشان كاك لوقمان شلانى وهك هه ميشه به سه ليقه
 خو ينه ريكي ورد بين، بزارىكى باشى هه له ي تايپ و
 ده ستنيشانكر دنى ئه و وشانه ي كه پئويست بوو له په راويز
 يان له وشه دان لىك بدرينه وه.

هه روه ها ماموستا محمد نه بي، چ وهك ماموستايه كى
 زمانى كوردى، چ وهك خو ينه ريكي ورد، له باره ي هه له ي
 چاپ، رينووس و هه ندى لايه نى ريزمانى، كومه كيكى زورى

كردم و سەرنجەكانى مایەى دەولەمەندکردنى وەرگىرانه كە بوون.

لە كۆتاييشدا ھەر دەبى سوپاس و پىزانىم بۇ كنىر جەمىلى ھاوسەر و كاكە راي جگەرگۆشەكەم بگەم، چونكە ئەگەر ئەوان لە دەرفەتپىدان كۆمەكيان نەكردبام، بەو ماوەیە بۆم دەر نەدەچوو.

ھەرودھا لە كىشەى رېنوس و ھەلە و شىۋازى ستانداردى خۆيان، ھاوپىيانى ئەندىشە بە پۆمانەكەو زۆر ھىلاك بوون.

ئىدى بە ھەول و ھىمەتى ئەو ئازىزانە، ئەم وەرگىرانه بەم شىۋە دەكەويتە بەردەستتان، ھىوادارم لاي ئىۋەى بەرپىزىش جىي خۆى بگىرى.

ش.ح.خ

ھەولتەر، ۲۱-۰۲-۲۰۱۷

کتیبی ۱

هه والنامهی کتیب

ئەنوا

ئىدى كاروبار بەم جۆرە رۆيشت، پياوۋەكانى ئەشكەوت لە
كۆتايىدا پەنايان بۆ بن ئەنواكە برد. ئەوان گوتيان، "خوايە
رەحمان پى بگە."

لەو ئەشكەوتەدا ئىمە چاۋ و گويى ئەوانمان بۆ چەندىن
سال داپۇشى.

كاتىكىش رۆژ ھەلدەھات، پياوۋەكان رۆژيان وا دەبىنى كە
لەلای دەستە راستى ئەشكەوتەكەۋە ھەلدى.

ھەر كاتىكىش رۆژ ئاۋا دەبوۋ، پياوۋەكان رۆژەكەيان
دەبىنى، كە لەلای دەستە چەپى ئەشكەوتەكەۋە ئاۋا دەبى.
لەۋىج لەو نىوانەدا ئەوان خۇيان بىنيەۋە.

ئەوان پىيان وا بوۋ بىدارن، كە چى نوستىبون.
ئىمەش ئەوانمان بەسەر لای چەپ و راستەۋە ۋەر دەگىپرا
(...)

ھەندىك دەلەين، "ئەوان سى كەس بوون و چوارەمىشيان
ئىشكى لى دەگرتن."

ئەۋانى دىكە دەلەين، "ئەوان پىنج كەس بوون،
شەشەمەكەيان ئىشكگريان بوۋ." خەملاندنىك لە كۆپرە پىدا.

ههشن دهلین، "ئهوان هفت کس بوون" کس
نه یده ناسین.
ئیمه ئهوانمان بهئاگا هینایهوه، بو ئهوهی له نیو خویاندا
له یهک بپرسن.
یهکیک لهوان پرسی، "ئیمه لیره پوژیک یان نیوه پوژیک
ماوینه تهوه."
ئهوانی دیکهش گوئیان، "هر خوا دهزانی تاخو چند لیره
ماوینه تهوه. (وا باشته) یهکیک له ئیمه به دراوی زیوینه وه
بچیته شار."
"دهبی وریا بین، خو ئهگەر ئهوان بۆیان دهر بکهوچ، که
ئیمه کتین، بهردبارانمان دهکن."
دراوی گفتوگۆکردن، یهملیخا به خوی و مسته دراویکی
زیوین له ئهشکهوتن هاته دهر.
کاتیکیش گه یشته شارهکه، تیبینی ئهوهی کرد، هه موو
شتیک گورپاره و زمانه کهشیان نازانی.
ئاخر ئهوان سه سده سال له ئهشکهوته که خهوتبوون
و به خوشیان نه یاندهزانی. پاشان نو سالی دیکهشیان هاته
سه.

ئه مه قسهی خوا بوو، چیرۆکی خوا بوو. ئه نوا چیرۆکیکی
نیو کتیه پیرۆزه کهی مالی ئاغا ئه کبه ره.
ئیمه به قسه کانی ئه و دهستان پی کرد. ئه مهش بهر
له وهی هه ولی شیکردنه وهی تیبینییه نهینیه کانی ئاغا ئه کبهر
بدهین.

ئیمه دوو که سین چیرۆکه که دهگێرینه وه. ئیسماعیل و
من. من گێرهره وهی هه مه شترانم. ئیسماعیلیش کورپی ئاغا
ئە کبه ره، که که پولال بوو.

هه رچه نده من هه مه شترانم، لی به داخه وه ناتوانم به ته واوی
پۆژمیری ئه و بخوینمه وه.

من هه ر ته نها به شیکی چیرۆکه که دهگێرمه وه، تا ئه و
کاته ی ئیسماعیل گه وره ده بی. باقییه که ی لیده گه ریم ئه و
بیگێریته وه. به لام له کوتاییدا ده گه ریمه وه، چونکه ئیسماعیلیش
ناتوانی دوایین به شی پۆژمیری باوکی لیک بداته وه.

ئەشكەوت

لە ئەمستەردامەو بە فرۆكە پېنج سەعات پېدەچى تا دەگەيتە تاران. لەوئيشەو چوار سەعات و نىوى دىكەت بە قىتار پېدەچى تا دەگەيتە شاخە ئەفسووناوييەكانى شارى زەنجان، كە وەك نەينىيەكى ھەرە دىرىن سەريان ھەلەيناو.

زەنجان بەخۆى شارىكى جوان نىيە و ميژوويەكى واشى نىيە.

لە پايزاندا رەشەبا ھەلدەكا و شاخە پرەفرەكانيش دىكۆرىكى ئەبەدى دەنەخشىن.

شارەكە ھىچ تايبەتمەندىيەكى نىيە، ھىچ بەرھەمىشى نىيە. پووبارە كۆننەكەى شىرپالا^۱ وشكى كردوو، بە شىئوھەك مندالان دەتوانن لەبنى گۆمەكانيدا وازىي خوشى خويان بەن. دايكەكانيش ھەموو رۆژەكەى لەديار رۆلەكانيان دادەنیشن، نەبادا بېرىنە پەنا و پەسارىك.

تاكە شاعىرىك كە زۆر لەمىژە مردوو، شتىكى پرواتاي لەسەر زەنجان نووسيوو. شىعەرەكەشى دەربارەى ئەو بايە،

---

1 Shirpala

که لم له گه ل خوی دینئی و به سه روچاوی دانیشتوانی
شاره که ی داده دا:

ئای له و بایه، وای له و بایه، ئاخ له و لمه ی نیو چاوانم
ئای دلم، وای له دلم، هه تا نیوی پر بووه له لم
ئاخ چه ند لمی له سه ر لیوان باره
لم له نیو چاوانمه، ئای خواجه، خو لیوه سووره کانی له وییه (...)

ئیدی شیعره که به م جوړه ده روا.

خو ئه گه ر له شوینیک، له خانوویه کی بازاره کونه که
ئیاواریه کی شیعی ریڅ بخری، هه ر پیره پیاوه کان کو
ده بنه وه، که به سه ر شاخه کانداه له دلین، به تاییه تیش شیعر
به سه ر ئه شکه وتیکی زور دیرین هه له دلین، که بو روژگاری
ساسانییه کان ده گه رپته وه.

جاریکیشیان له زه نجاندا فیلمیک ده رباره ی مه ککه لیدرا،
له و فیلمه دا ئه تنونی کوین رو لی تیدا بینیبوو. ئه مه ش خوی
پووداو یک بوو. هه زاران جووتیار به ژن و پیاوه وه، که
فریان به سه ر سینه ماوه نه بوو، له شاخه کان به سواری
گویدریژ هوه به نیو شار وهر بیوون تا به مه ککه سه رسام
بن.

به سه دان گویدریژ له مهیدانی بازار پراگیرابوون.
شاره وانیش نهیده زانی چیان لی بکا. سی مانگی ره به ق
دهرگا کانی سینه ماکه به روژ و شه و له سه ر گازهرای پشت
بوون، له و کاته شدا که ره کان له په نا پارده کانی شاره وانی

کا و جویان دهخوارد.

ههچهنده ئەم شاره له نیو میژووی نیشتماندا حیسابی
بۆ نه دهکرا، لئ گوندهکانی نیو چیاکان گرنگ بوون، چونکه
همیشه ئەو گونده بچووکانه ناوی پیاوگه لیکیان دههیتایه
پیشهوه که چوونه نیو میژووهوه. له نیویاندا شاعیریکی
نازدار هه بوو، ئەویش قایمقامی فهراهانی بوو، ئەوهی
هه مووان شیعرهکانی ئەویان له بهر بوو.
له شیعرێکیدا ده لئ:

خدایا! راست گویم فتنه از توست
ولی از ترس نتوانم چخیدن
لب و دندان ترکان ختا را
به این خوبی نباید آفریدن (...)

خودایا، ناویرم به دهنگیکی بهرز بلیم،
به لام خو وایه، که خو ت هوکاری کیشهکانی
دهنا تو ده مودانی ژنهکانی خوتا^۱
ئهوهنده جوان دروست نه ده کرد.

له و گوندانه دا ئەو کیژانه له دایک ده بوون که جوانترین
مافووری ئیرانیان ده چنی. ئەو مافوورانهی ده توانی پیتانه وه
بفری. ناودارترین مافووری فریو له ویوه هاتووه.
ئاغا ئەکبه ریش خه لکی زه نجان نییه، به لکو له یه کی له و

---

۱ ژنهکانی خوتا، واته ژنه جوانهکان، خوتا شوینیکه له باکووری چین،
که به شوخترین ژنی دنیا به ناوبانگه. (نووسهر)

گوندانه له دایک بووه. ئه و له گوندی جیریا له دایک بووه. گوندیک له بهاراندایک به خونچه گولی داری بادهم داده پوشری و به پاییزانیش به خودی بادهم.

ئاغا ئه کبه ر هه ر له زگماکه وه که رولال بوو. خیزانه که ی، به تایبه تی دایکی به زمانیکی ساده ی ئاماژه له گه لئ ده وای. زمانیک که ئه و په ری هه ر سه د نیشانه یه کی هه بوو. له راستیدا زمانیک بوو، ته نها له ماله وه، له نیو ئه ندامانی خیزانه که ییدا و که میکیش له نیو شاخه کان، له نیو دراوسیکانیدا ده یخوارد. به لام هیزی ئه و زمانه به تایبه تی له نیوان دایکه که و ئاغا ئه کبه ردا به باشی به دهر ده که وت، پاشانیش له نیوان ئه کبه ر و ئیسماعیلدا.

ئاغا ئه کبه ر هه چی دهرباره ی جیهانه گه وره که نه ده زانی، ته نها هه ندی شتی که م نه بی. ئه وه ی ده زانی، رۆژ هه لدی و گه رمی ده کاته وه، به لام نه یده زانی رۆژ تۆپه له ئاگریکی زور قه به یه. نه شه یده زانی به بی رۆژ ژیان نابی، هه روه ها فریشی به سه ر ئه وه نه بوو، که رۆژیک دادی، رۆژ هه ر وه ک چرایه کی نه وتی، کاتی نه وتی لی ببری، خاموش ده بی و ده کوژیته وه. ئه و له وه نه ده گه یشت، ئاخو بوچی پیاو که ئیستا گه نجه و خورته، به لام دوایی به ره به ره پیر ده بی. ئه و له باره ی هیزی ره شی نه ده زانی، هه چی دهرباره ی ئه رکه میدیس گوئ لی نه ببوو. ئه و هه سته نه ده کرد که زمانی فارسی ۳۲ پیتی هه ن: ألف باء تاء ثاء جیم حاء خاء دال ذال راء زاء سین شین صاد ضاد طاء ظاء عین غین فاء قاف کاف لام میم نون هاء واو یاء. پی هه ی پاره سوت، خی هه ی خورما، تی

هیی تهلهبی، عهین هیی عیشق...

جیهانی ئەو جیهانی رابردوو بوو، هیی ئەو رۆژانهی
بهسه‌رچوو بوون، هیی ئەوهی که فیر ببوو، ئەوهش لهبیری
مابوو.

ئەو ههفته و مانگ و سالی نه‌دهناسی. بۆ نمونه، که ی
ئەو بۆ یه‌که‌مین جار شتیکی سه‌یری له ئاسمان بینی؟ کات
بۆ ئەو هیچ واتایه‌کی نه‌بوو.

گونده‌که‌ی ئاغا ئەکبه‌ر دوورده‌ست بوو. هیچ شتیکی وای
لێ پوونه‌درا. هیچ نیشانه‌یه‌کی جیهانی هاوچه‌رخ ی لێ
نه‌ده‌بیندرا. نه‌ پایشکیل هه‌بوو نه‌ مه‌کینه‌ی جلدروو.

ئاغا ئەکبه‌ر منداڵ بوو له‌گه‌ڵ برا شووانه‌که‌یدا مه‌ریان
له‌ لاپالی چیادا ده‌له‌وه‌راند. جارێکیان له‌ پریک کسۆکه‌که‌یان
بازی دایه‌ سه‌ر گاشه‌به‌ردیک و سه‌ربه‌ره‌وژوور وه‌ری.
ئەوه‌ش یه‌که‌مین جار بوو، فرۆکه‌یه‌ک به‌سه‌ر گونده‌که‌یاندا
بفری. له‌وانه‌شه‌ هه‌ر یه‌که‌مین فرۆکه‌ بێ له‌ ئاسمانی ئێراندا
بینرابی.

پاشان له‌و جووره‌ شته‌ زور جار به‌سه‌ر ئاسمانی
گونده‌که‌دا ده‌بیندرا. ئینجا منداڵه‌کان به‌هه‌له‌داوان ده‌چوونه
سه‌ربه‌انه‌کان و به‌ کۆرس گۆراننیان ده‌گوت:

هۆ، ئە ی مه‌له‌ ئاسنینه‌ سه‌یره‌که‌

ده‌ی ده‌وه‌ره‌ خوار، وه‌ره‌ جارێ دانیشه‌

له‌وی له‌سه‌ر داره‌ پیره‌که‌ی مه‌یدانی گونده‌که‌ هه‌لنیشه‌وه‌.

”ئەوانە چ گۆرانییەک دەلێن؟“ ئاغا ئەکبەر بە مندالی وای
لەدایکی دەپرسی.

”ئەوان داوا لە بالەندە ئاسنینه که دەکەن، بەلکو لەسەر
دارەکان هەلبنیشیتەوه.“
”ئاخر ئەمە نابێ.“

”بەلێ، ئەوانیش دەزانن. بەلام خەیاڵیان وا دەپوا.“

”خەیاڵرۆیشتن؟ ئەمە چییە؟“

”هەر بیرکردنەوهیەکی ئاساییه. ئەوان لە میسکیاندا وا
دەبینن، بالەندەکه لەسەر دارەکه بنیشیتەوه.“

کاتیکیش دایکی نەیدەزانی چۆن بۆی پوون بکاتەوه،
ئەویش تێدەگەیی دەبی واز بینی و چیدی پرسیار نەکا و
ئەوهی هەیه وهک خۆی وهری بگری.

تەمەنی ئاغا ئەکبەر شەش-هەوت سالا بوو، کاتیکی بینی
دایکی بەدزییەوه لەپەنا داریکەوه دەستی بۆ سواریک
پاوهشاند. پیاویکی خانەدان، تەنگیکی بە شانەوه بوو.

”ئەوهیان باوکتە.“

”ئەو؟“

”بەلێ. ئەو باوکتە.“

”بەلام ئەدی بۆچی ئەو نایەتەوه مالی؟“

دایکی بە ئاماژەدی دەست تاجیکی لەسەری خۆی نا،
سینگیشی هەندێ دەریپەراند و پیتی گوت، ”ئەو دەسەلاتدارە،
پیاویکی خانەدانه. زانایەکه. ئەو چەندین کتیبی هەن، خاوهن
قەلەمه. ئەو دەنووسی.“

هاجر، دايكى ئاغا ئهكبر وهك كچيكي خزمه تكار له قه لاي
 ئه و ئاغا يه دا كاري ده كرد، پياوه كه له ويدا له گه ل ژن و يازده
 منداله كاني ده ژيا. به لام كه ئه و بيني هاجر شتيكي جياوازه،
 يه كسه له گه ل خويدا برديه قه لاهه چي اي لاله زار، كتيبه كان
 و ژووري ليخويندني له وي بوو.

هاجر ئه و كه سه بوو ژووري كاركرده كه ي
 پاك ده كرده وه، كتيبه كاني ده سرينه وه، مه ره كه بي نيو
 مه ره كبدانه كه ي خاوين ده كرده وه. ناني نيوه پوژي بو ئاماده
 ده كرد، مشووري تووتنه كه ي بو ده خوارد. چاكه ت و قاته كه ي
 بو ده شويشت و پيلاوه كه شي بو ده سرپه وه. كاتيكيش پياوه كه
 له مال ده ر ده چوو، ده ستی بو شه پقه كه ي ده برد و لغاوي
 ئه سپه كه ي بو ده گرت، تا ئه و كاته ي خوي هه لده دايه سه ر
 زينه كه ي.

”هاجر!“ پوژيكيان كه له ژووري كاركرده كه ي خوي
 له سه ر ميژه كه خه ريكي شتيك بوو ده ينووسي، واي بانگي
 كچه كه كرد.

”به لي، خاوه ن پايه؟“

”چايه كم بو بينه و دمه وي قسه يه كت له گه لدا بكم.“

هاجر يش پياله چاي له سه ر مه جمه يه كي^۲ زيوين بو هينا.
 (ئه م مه جمه يه هيشتا هه ر له به رده م زوپا دارينه كه ي ژني
 ئاغا ئهكبر دانراوه.)

۱ له به ر لاله و گول و گولوك پيي ده گوتري چي اي لاله زار. (نووسه ر)

۲ مه جمه: سيني، سفره، خوانچه.

“هاجر، وهره دانیشه!” پیاوهکه وای پینگوت.
ئویش هات و دانه‌نیش، ههر به پیوه وهستا.
“دهی کورسییهک بینه و له‌سه‌ری دانیشه.”
ئینجا له‌سه‌ر روخی کورسییهک دانیش.
“هاجر، پرسیاریکم لیت هه‌یه. ئایا هیچ پیاویک له ژیانندا
هه‌یه؟”

هاجر بی‌ده‌نگ بوو.
“دهی وه‌لامم بده‌روهه. لیم پرسیت ئاخو هیچ پیاویک له
ژیانندا هه‌یه؟”
“نه‌خیز، پایه‌به‌رز.”
“من دهمه‌وئ وهک ژنیکی سیغه بته‌نیم. ئایا توش ئه‌وه‌ت
ده‌وئ؟”

ئه‌مه‌ش پرسیاریکی چاوه‌روانه‌کراو بوو بۆ هاجر.
هاجر وه‌لامی دایه‌وه و وتی، “پایه‌به‌رز، خو من نیم
بریار بده‌م، ههر ده‌بی ئه‌م پرسه له باوکم بکه‌ی.”
“به‌لی، به‌لی، دواتر پرسیار له باوکت ده‌که‌م. به‌لام
ده‌مه‌وئ بزنام، ئاخو توش ئه‌مه‌ت ده‌وئ.”

ئویش بیرى لی کرده‌وه و سه‌ری به‌سه‌ر سینگ و
مه‌کیدا شوپ کردبووه‌وه. ئینجا روون و ئاشکرا گوتی،
“به‌لی پایه‌به‌رز، منیش ئه‌مه‌م ده‌وئ.”

ئیدی ههر هه‌مان پوژ، هه‌م باوکی هاجر و هه‌م مه‌لای
گونده‌که هینرانه مالى ئاغا. مه‌لاکه سوره‌تیکی له‌نیو کتیه
پیروژه‌که خوینده‌وه، /نکحت و و زوجت (...) دواى ئه‌وه رای
گه‌یاند که هاجر بوته ژنی ئاغا هادی محمه‌د غه‌زنه‌وی
خۆراسانی.

دوای ئه وه مه لاکه پرونی کرده وه، ده کړی هاجهر دووگیا نیش ببی، به لام منداله کان ناوی باوکه یه یان هه لئاگرن و نازناوه که یان پی نادرئ. سه رباری ئه مهش له میراتیشدا پیشکیان ناکه وئ. له به رامبه ردا باوکی هاجهر باخیکی دارباده می پی درا که به رو بوومه که ی له گه ل هاجهر دا به ش بکا. نیوه ی به ره مه که بو ئه وه، نیوه که ی دیکه ش بو ئه وه مندالانه یه که هاجهر له داهاتوودا ده یین. کاتیکیش باوکه که مرد، ئه وا سه رتاپای باخه که بو هاجهر و منداله کانی ده میتته وه. ده خوله ک دواتر، هم باوکی هاجهر و هم مه لاله مالی کابرا رویشتن. هاجهر مایه وه.

هاجریش عه بایه کی شین و که سکی به سه ر خویدا دا، له دایکیه وه بو ی به میرات مابو وه. به یانی سه ره لزوو هاجهر به ره و گه رماوی گوند که وته پئ. به دزییه وه هه موو مووه کانی جهسته ی لئ کردنه وه. سه ره پنجه ی پییه کانیشی له خه نه گرت و قامکه کانی ده ستیشی له گیراوی سووری پروناس^۱ گرت، تا که یشته

---

۱ نووسه ر هه ر وشه ی پروناس - Roenas ی به کار هیناوه، له په راویشدا لیکي داوه ته وه که گولیکي سووری شاخاوییه و ژنان بو سوورکردنی سه ری په نجه یان به کاری ده یین. (باپییری منیش، ره وانشاد حاجی خدر گرتکی له که سایه تیه دیاره کانی دؤلی روست بو، له هه مان کاتیشتا وه ستایه کی کارامه و به ناوبانگی شکسته بو، به ده گمه ن شکسته له به رده ستی ئه وه سه قه ت ده بوو. ئه ویش پروناسی بو هه لیه ستنه وه ی جیشکانه کان به کار ده یینا، که له گوندی شان بو ی ده ات. پروناسی له گه ل سپیایه تی هیلکه تیکه ل ده کرد، ئینجا له و په له دارانه ی ددا که باسک یان قاچی یاروی شکاوی پی هه لده به ستنه وه و به به نیش ده ییه ست. ئیشی هیلکه و پروناس ره فکردن و راگرتنی داره کان بو، جیگه ی که چی

سه ر پیسته ی قامکه کانی و سوور هه لگه پان.
”هاجر، من ئەمشه و لیتره ده میئمه وه.“ ده سه لاتداره که
وای بانگ کرد.

ئیدی پێخه فه که له لایه ن هاجه ره وه ئاماده کرا.
ئاغا هادی خۆراسانی له ته نیشته هاجه ر جیی خۆی گرت،
هاجه ریش باوه شی پێدا کرد.

هاجه ر حه فته مندالی بوو. ئاغا ئەکبه ر بچوو کترینیان بوو،
که رولالیش ده ر چوو.

دایکی هه ر زوو، له مانگی یه که مه وه خسته یه بن
چاودیری. بینى منداله که ی وه لامی ناداته وه. سه ره تا
دایکه که بر وای نه ده کرد. هه رگیز به ته نیا جیی نه ده هیشته و
لینه ده گه را ئەوانی دیکه بۆ ماوه یه کی درێژ له لای بمیئنه وه.
شه ش مانگی ره به ق به م جوړه خۆی راگرت. له راستیدا
هه مووان زانیان، منداله که که رولاله، به لام بۆ که سیش نه بوو
له و باره یه وه قسه بکا. له کۆتاییدا کازم خان^۱ برا گه وره ی
هاجه ر به ده رفه تی زانی خۆی له پرسه که یان هه لقبورتینی.
کازم خان پیاویکی سه لته و ئازاد بوو، هه میشه به سواری
ئه سپ به نیو شاخا ندا ده گه را. ئەو شاعیریش بوو، به ته نیا له
ماله که ی ده ژیا، خانووه که شی له سه ر گردیک هه لکه وتبوو،
به لام خۆ هه میشه ژنیکی هه بوو. گوندییه کان له بن تیشکی
په نجه ره ی ماله که یاندا، هه رجاره ژنیکیان ده بینى.

ده گه رته وه. (وه رگیز)

۱ نووسه ر له په راوێزدا کازم خانی وا لیک داوه ته وه: کازم ناوی
ئیمامیکی پیروژه و خانیشه واتای خانه دانی ده دا.

کەسێش نەیدەزانی ئاخۆ ئەو چی دەکا و بە سواری ئەسپەکە ی بۆ کوێ دەپوا.

لەوە زیاتر شتی لەبارەووە نەدەزانرا، بەلام گوندەکە پێویستی بەو پیاووە هەبوو، هەموو کاتیکیش ئامادە بوو یارمەتیی هاوگوندییەکانی خۆی بدات. بۆ ئەو ساتە پێویستییانە ئەو دەنگی گوندەکە بوو. کاتیکیش قوولاییی ڕووبارەکە پڕ دەبوو، دەیکردە لافاو و بەسەر مالهکاندا دەپڕژا، ئەو بە سواری ئەسپەکە ی ئامادە بوو، ڕیگایەکی دەدۆزییەو بەر بە تەوژمی ئاوەکە بگری. کاتیکیش لەپریکدا دوو مندال مردبان و دایکەکانی دیکەش ترسیان لە ژبانی مندالەکانیان هەبووایە، یەکسەر بە سواری ئەسپەکە ی بە خۆی و پزیشکیکەو لە گوندەکە بەدەر دەکەوت. بۆ شای و زەماوەندی، بۆ زاوا و بوک مایە شەرەفمەندی بوو، گەر کازم خان بەتایبە سەر شایبەکیان.

ئەو ئی ڕۆژی کازم خان بە خۆی و ئەسپەکە ی هاتە نیو حەوشە ی مالی هاجەر. لەپەنای دارەکاندا و لەسەر پشتی ئەسپەکە ی بانگی خوشکەکە ی کرد، "هاجەر! خوشکەکە م!"

هاجەریش پەنجەرەکە ی کردەو.

"کاکە بەخێر بێی. بۆچی نافەرموویە ژوورەو؟"

"ئەم شەو بەخۆت و مندالەکەت وەرنا لە من، دەمەوی هەندێ قسەت لەگەڵدا بکەم."

هاجەر زانی، ئەو دەیهوی لەبارە ی کورەکە ی بدوی، خۆیشی زانی نابێ چیدیکە پرسەکە ی لێ بشاریتەو.

دەوروبەری ڕۆژئاواو بوون، هاجەر خۆی کو کردەو و

مندالله که هی له کۆل کرد و به سهر گرده که دا هه لگه را و بو
ماله که هی کازم خان رویشت، ئه و ماله ی له لایه ن گوندنشینان،
به ئه و گه وه ره ی که وتوته نیو دارباده مه پیره کان ناویان
ده برا.

کازم خان تریاکی ده کیشا، ئه مه ش به گشتی مایه ی
قبولکردن بوو، ته نانه ت به نیشانه ی شاعیریکی خانه دان
داده نرا.

ئه و په نگره کانی گه شانده بوونه وه، پشکویه کی گهرم و
هه ندی تریاکی زهردی خاوینی له سهر دانابوو، خواردن
ئاماده بوو. سه ماوهر ده کولی.

”هاجر، فه رموو دانیشه. ده ی خۆت خواردنه که گهرم
بکه ره وه. هه ندیکیش بده مندالله که ت. ئه ری به راست، ئه و
ناوی چیه، ئه کبه ر؟ ئاغا ئه کبه ر؟“

به دوودی هاجر مندالله که ی دایه ده ست کاک.

”ئه ری ته مه نی بوته چه ند؟ هفت، هه شت مانگ؟ ده ی تو
برو نان بخو، ده مه وی به ته نیا یاری له گه ل بکه م.“

هاجر ههستی به فشاریکی قورس کرد وهک ئه وه ی
شتیک که وتیته سهر شانکهانی. نهیده توانی نان بخوا،
دهستی به گریانی کرد.

”نا، نه خیر، پویست ناکا بگریه ی. خۆت وا به سته زمان
مه که. ئه گه ر تو ئه و بشاریته وه، ئه گه ر له شوینیک گوشه گیر
دای بنی، ئه و ده یگه وجینی. ئه وه شه ش-هفت مانگه
ئه و هیچی نه بینیه، هیچی نه کردوو، هیچ په یوه ندیه کی
راسته قینه ی له گه ل ژینگه ی خوی پهیدا نه کردوو. له هه موو
شوینیک، له و چیا یانه تووشی مندالانی که رولال ده بم. ئیمه

دهبي به همووان قسهي له گهل بکهين. ٽيمه ته نيا زمانتيک،
 زماني ٿامارڙه مان پٽويسته. ٽه وهش دهبي ٽيمه دروستي
 بکهين. خوشکي له و بارهيه وه يارمه تيت ددهم. له به يانيه وه
 ليگه ږي با خه لکي دیکه ش کورپه کت بينن. ليگه ږي با خه لک
 له گه لي بکه ونه په يوه ندي، هه ريه که به شيوازي خوي.“
 پاشان هاجه ر کورپه که ي له گهل خوي برده ناندينه که.
 له وي ديسان فرمي سکی هه لږ شته وه، ٽه م جاره يان فرمي سکی
 دلکرانه وه.

که ميک دواتر، کاتي کازم خان چوو نيرگه له که ي بکيشي و
 به هوپه وه هه ندي شاد و به که ي ف بوو، هات و له لاي هاجه ر
 و منداله که ي دانيشت.

”هاجر، گوي بگره. من نازانم بوچي، به لام هه ست
 ده که م دهبي کاريگه رييه کم له سه ر ٽياني ٽه م منداله هه بي.
 من ٽه م هه سته م به رام به ر منداله کاني ديکته نييه. به تاييه تيش
 له به ر ٽه وه ي ٽه وان مندالي خانه دانينکن. من نامه وي هيچيشم
 له گهل ٽه واندا هه بي. به لام به ر له وه ي ږوي، دهمه وي يه ک-
 دوو شتي ديکته پي بليم، ٽه و شتانه ي بو پاشه ږوڙي ٽه و
 منداله ت گرنگن. ٽه و پياوه خانه دانه ش دهبي بزاني که من
 خالي ٽه کبه رم.“

ږوڙي پاشتر، هاجه ر منداله که ي له گهل خوي برده قه لاکه.
 هه رگيز پيشتر ږوي نه دابوو، منداليکي خوي نيشاني
 باوکه که يان بدا. هاجه ر له ده رگه ي ٽووري خویندني
 پياوه که ي دا، ٽه کبه ري له باوه ش بوو. لي ي وه ٽوور که وت.
 که ميک له وي وه ستا، ٽينجا منداله که ي له سه ر ميڙه که دانا و

پیی گوت، ”رۆله کهم کهرولاله.“

”کهرولال؟ باشه چیت بۆ بکهم؟“

ماوهیه کی ویست تا هاجهر راسته و راست له نیو چاوهکانی
پیاوه کهی روانی.

”دهی توو خوا، لیگه ری با منداله کهم نازناوه کهت
هه لڭری.“

”نازناوی من؟“ پیاوه که وای پرسى و بیدهنگیش بوو.

”خۆ ئه گهر ئه و، نازناوه کهی توی هه لگرت، ئه و هه رگیز
من ناگه ریمه وه قه لاکه.“ هاجهر ئه م قسه شى خسته سه ر.

پیاوه خانه دانه که بیدهنگ ما.

”جاریکیان تو گوتت هه زت له منه، یه ک-دوو جاریش

گوتت که ریم دهگری. تو پیت گوتم هه میشه ده توانم داوای

شتت لی بکه م. هه رگیز داوای وام نه کردوو، چونکه پیوستم

پی نه بوو. ئیستا داوات لی ده که م، با کورپه که م نازناوه کهت

هه لڭری. ته نها نازناوه کهت و به س. من داوای میرات ناکه م.

لیگه ری با ناوی ئه که رهیش بکه ویته سه ر کاغه ز.“

”دهی هه ندی خواردن بده کورپه کهت، لیمه گه ری بگریی.“

داوای که میک بیدهنگی پیاوه که وای به هاجهر گوت.

ئینجا هه لسا یه سه ر پی، په نجه ره کهی کرده وه و بانگی

پیشخزمه تیکی کرد.

”برۆ بانگی مه لای گوند بکه. دهی هه ر ئیستا. من

چاوه ریم.“

زۆری نه خایاند، مه لاهات. هاجهر ده بووایه له ژووریکی

دیکه چاوه ری بووایه. گفتوگو که یان له پشت ده رگای

داخراوه وه کرا. مه لاکه چه ند رسته یه کی له نیو ده فته ره کهی

خۆیدا نووسی. ئینجا بېروانامه‌یه‌کی ساز کرد، ده‌بووایه پیاوه خانه‌دانه‌که واژوی بکا. ئیدی شته‌که به‌م جوړه بوو. پاشان مه‌لاکه به سواری ئیستره‌که‌ی گه‌رایه‌وه مائی خۆی.

”هاجر، فهرموو بیگره. ئه‌مه ئه‌و شته بوو که ده‌ته‌ویست. به‌لام یه‌ک شتت له‌بیر نه‌چی. ئه‌م کاغه‌زه له شوینیکی باش و قاییم هه‌لبگره و نه‌ینیه‌که‌ش بیاریزه. کاتیک من مردم، ده‌توانی باوه‌رنامه‌که نیشانی خه‌لکی بده‌ی.“

هاجریش کاغه‌زه‌که‌ی له‌نیو جله‌کانی شارده‌وه و ویستی ده‌سته‌کانی ماچ بکا.

”هاجر، پیویست به‌مه ناکا. ده‌ی برۆ مائی. جاربه‌جاریش سه‌رم لی بده. من هه‌میشه گوتومه و ئیستاش دووپاتی ده‌که‌مه‌وه. هه‌ر به‌راستی که‌یفم به‌تۆ دئ و هه‌میشه ده‌مه‌وی بتبینم.“

هاجر دیسان منداله‌که‌ی له سه‌رپشتی خۆی قاییم کرده‌وه و له‌وی هاته‌ده‌ر. کاتیکیش له شاخه‌کان دابه‌زی، زانی که مندالیکی به‌کۆله‌وه‌یه و ناویکی کۆن و گرنگی هه‌یه: ئاغا ئه‌کبه‌ر مه‌حموود غه‌زنه‌وی خۆراسانی.

دیار بوو به‌لگه‌نامه‌که کاغه‌زیکی بیبایه‌خ بوو، چونکه کاتی پیاوه خانه‌دانه‌که مرد، میراتگره‌کان، مه‌لایان کرپی و ناوی ئاغا ئه‌کبه‌ری له‌نیو وه‌سیه‌تنامه‌که‌دا ره‌ش کرده‌وه. به‌لام خۆ ئه‌م کاره هه‌یچ گرفتیک نه‌بوو، ئاخ‌ر هاجر هه‌یچ چاوی له‌سه‌ر میراته‌که نه‌بوو، بۆ ئه‌و به‌ته‌نها ناوه‌که به‌س بوو. باوکه‌که‌ی کابرایه‌کی ناسراو بوو، ره‌گورپیشه‌ی له‌وی له‌قه‌لایه‌کی سه‌ر شاخی لاله‌زار پۆ چوو‌بوو.

کاتیکیش ئەکبەر ههراش بوو، بووه پیاو و ژنی هینا و مندالی پهییدا بوون. ههچهندیش ئەو مافوورفرۆشیکی ئاسایی بوو، لئ ههراشانازی به بهرهبابی خۆی دهکرد. ئەو ئەو کاغهزه‌ی پێ بوو که ناوه دوورودریژده‌که‌ی له‌سه‌ر نووسرابوو.

ئەکبەر زۆر جاران ده‌رباره‌ی باوکی دهدوا، ده‌یه‌ویست ئیسماعیلی کوپی بزانی، که باپیره‌ی چ پیاویکی مه‌زن بووه، پیاویک به‌ سواری ئەسپ و چه‌کله‌شان بووه.

پیاوه‌ خانه‌دانه‌که‌ له‌لایه‌ن روسیکه‌وه‌ کوژرا. به‌لام کێ بوو؟ که‌س نه‌یده‌زانی. سه‌ربازیک بوو؟ ژاندارمیک بوو؟ یاخود دزیکی روس بووه و له‌ شوینیک تووشی پیاوه‌که‌ بووه و کوشتوویه‌تی؟

ئەو شاخانه‌ی ئاغا ئەکبەر و بابوبایرانی لئ ده‌ژیان، له‌گه‌ڵ روسیادا هاوسنوور بوون، ئاخ‌ر ئەوکات هه‌ر یه‌کیته‌یی سوڤیه‌ت بوو. لای خواره‌وه‌ی شوینه‌که‌ هیه‌ی ئێران و لای باکووری شاخه‌کانیش که‌ هه‌میشه‌ به‌ به‌فر داپۆشرابوو، هیه‌ی روسه‌کان بوو.

لئ گه‌لۆ، ئاخۆ ئەو سه‌ربازه، یان ئەو له‌شکره‌ی روس له‌و شاخانه‌ به‌دوای چیدا ده‌گه‌ران؟ که‌س نه‌یده‌زانی.

ئەوه‌ی له‌ کرده‌ی کوشتنه‌که‌ جێ ما‌بووه‌وه، چیرۆکیک بوو، به‌ هۆی ئاغا ئەکبەر به‌زیندوویتی مایه‌وه.

هه‌ر کاتیکیش ئەوان به‌ته‌نیا له‌مال بوونایه، ئەکبەر بۆ ئیسماعیلی ده‌گێرایه‌وه‌ و پۆلی ئەسپسواری بۆ ده‌گێرا. ئەو به‌خۆی ده‌بووه‌ سه‌ربازیک روس، به‌خۆی کلاویکی سه‌ربازی درێژ که‌ به‌روونی بیچمه‌ سوورباوه‌که‌ی دیار

دهبوو.

ئىسماعيليش سواری باليفيک دهبوو، داريکی له بهرپشتی خووی دهنّا. ئاغا ئەکبەر چاکه تەى خووی دادەکنەند، کلاوه کەشى دادەنا و لەپەنا دۆلابيک خووی دەشاردەوه. دیار بوو وەک بەردیکی شاخی لاله زاری دانابوو.

ئىستا دەبووايه ئىسماعيل سواری ئەسپەکەى بووبایه. نه زۆر خیرا و نه زۆر هیواش، بەلکو به جله و پراگرتن وەک پیاویکی خانەدان ئەسپەکەى لى بخورپیايه. ئەو بەلای دۆلابەکەدا ئەسپەکەى لى خوړی، ئیدی له و کاتەدا سەریک لەپال دۆلابەکە بەدیار کەوت. سوارچاکەکە دەبووايه مەتریک یان دووان برۆیشتبا تا لەپەر سەربازەکە بەخووی و کێردیکەوه لەپەناوه بەدەر کەوت. ئەو بەخیرایی به دووسى هەنگاو بازى دا و کێردەکەى لەپشتى سوارەکە چەقاند، ئەویش بەر بۆوه و مرد.

ئەم چیرۆکە دەکرى خەیاڵکردە بى، بەلام خو ئاغا ئەکبەر ئاگای له مردنى دایکی بوو.

”ئەرى کاتى هاجەر مرد، تو تەمەنت چەند بوو؟“
ئىسماعيل به ئاماژەوه وای له ئەکبەر پرسى.
ئاغا ئەکبەريش له پرسى کات نەدەگەيشت.

”دایکم ئەو کاتەى مرد، رەوه بەلندەیهکی رەشى سەیر هاتن و لەسەر دارباده مەکان هەلنیشتنەوه.“ به ئاماژە وا وەلامى دایه وه.

”نەناسراو؟“

”ئاخر هەرگیز پيشتر نەميينبوون.“

”کاتیک ئەو پۆله مەله رەشانه هاتن و لەسەر دارەکان

نیشتنه وه، تو چهند سالان بووی؟“ ئیسماعیل به ئاماژه وه
وای لی پرسیییه وه.

”من دهستم سارد بوون و داره کانیش گه لایان پیوه
نه ما بوو و هاجه ریش چیدی قسه ی له گه ل نه ده کردم.“
”نه خیر، من مه به ستمه بزائم ته مه نت چهند بووه؟ تو
چهند، چهند، چهند سال بووی که دایکت مرد؟“
”من، ئە کبەر. سه رم ده گه یشته سینگ ی هاجر.“

دواتر کازم خان پیی راگه یاند، ئە کبەر نوو-ده سالی بوو.
هاجر زور نه خووش بوو، له سه ر جی که وتبوو. ئە کبەر ریش
له گه لی ده چوووه بن جیی و خووی پیوه ده نووساند.
”تو دایکت تا مرد توندتوند گرتبووت؟“ ئیسماعیل به
ئاماژه وه وای لی پرسی.

”ئاها، به لی... به لام چونت زانی؟“

”خاله کازم خان پیی گوتم.“

”من خووم ده خشانده بن په توکان. کاتی دایکم نه خووش
کهوت، قسه ی له گه ل ده کردم و دهستی توند ده گرتم. دواتر
بینیم قسه ناکا و ده ستیشی ناجوولینی. من ترسام، زوریش
ترسام، هه ر له ژیر په توکه دا مامه وه نه مده ویرا بیمه ده ر.
ئيجا په کیگ گرتمی، ده ستیک له ده ره وه ی په توکانه وه هات،
ویستی من لا بیا. منیش خووم توند به جهسته ی هاجر وه
گیرساند، به لام کازم خان پری دامی و منی له هاجر
کرده وه، ئینجا تیرتیر گریام.“

رۆژی پاشتر به ته مه نترین ژنی خانه واده که په رۆیه کی سپی
به سه ر ده موچاوی هاجر دا. پاشان پیاوه کان به خویان و

سندو قتيڪه وه هاتن و هاجهريان له گهل خويان برده گورستان.
دواى شاردنه وهى مردوو، كازم خان نه كبره بچكولانه كهى
له گهل خودا برده وه.

”من ويستم نه و بزاني مردن چييه،“ دواتر كازم خان
واى به خوشكه زاكهى خوى گوت. ”من به سواري برده ناو
شاخان، به دواى شتيك ده گه رام كه مردى.

”له نيو به فردا به دواى چوله كهى مردوو، رپوى مردوو
يان به لگو گورگيكي توپيودا گه رام، به لام خو له و روزه
زستانه دا مه له كان له جاران تيزتر ده فرين، گورگه كانيش
به سهر به رده كاندا ههر بازه بازيان بوو. من وه ستام، له سهر
به رديك دام نيشاند و ئاماژه م به گياوگولى بن به فرده كه بو
كرد. ’سه يرکه!‘ نه و گياوگولانه ش مردوون. به لام خو نه وه
نمونه يه كهى باش نه بوو. من بزنه كيوييه كم بينى كه به نه ستم
له م به رد بو نه و به رد بازي ددا. ده بينى؟ نه م بزنه ش له م
روژانه دا ده مرئ. نه خير، ديسان نه مه شيان نمونه يه كهى باش
نه بوو.

”من حه زم لي بوو بالنده يك له كاتى فريندا يه كسهر له
به رپيماندا كه وتبايه خواره وه، لي له و روزه دا هيچ مه ليك
نه كه وته خوار.

”ديسان نه كبره م سواري پاشكوى نه سپه كه م كرده وه و
ليمان خورپه وه، دوورتر روښتتين.

”كاتيڪ چاوم هه لبري، له دووره وه قه لاي كابراى خانه دانم
بينى. ماله كه له دواى مردنى كابرا چول ببوو. منيش به ره و
نه وي نه سپه كه م تاو دا.

”له راستيدا بوچى؟“

”خۆشم نهمدهزانی. بیرم کردهوه: بابچین ببینن.
”به هیواشی ئەسپه کهم برده پشت خانووه که. ئاغا ئەکبه ر
نهمدهزانی من چیم دهوئ. دهم برۆ سه ر پشتی ئەسپه که
بوهسته، به ئاماژه وام پی گوت، له وئوه به سه ر دیواره که دا
هه لگه ری!

”بوچی به ئاماژه پی گوتمه وه.

”ئهو ئەمه ی نهمدهویست. ئیدی به خۆم چومه سه ر پشتی
ئەسپ و له وئیشه وه به سه ر دیواره که که وتم. درۆکردن.
”دهی، دهی تۆش وهره! دهی دهستت بینه.”

”من ئەوم توند گرت، بوخۆم هه لگیشا و هینامه سه ربانی
خانووه که. ئیدی بهم جووره به یه که وه به ره و پلیکانه کان
خشان.

”وا سهیر ته ماشا مه که، کاتی گه یشتینه ئهوئ، وام پی
گوت. ئه ویش نهمدهویست.

”باشه ئیمه چی ده کهین؟ به ئاماژه وه ای پی گوتم.

”هیچ شتیک، هه ر ته نها سه ریکی به ناودا ده کهین. دهی
وهره. ئەم قه لایه هیی تۆشه.”

”ئینجا به ئەسپایی له په یژه کان دابه زین. ته نانه ت ئهو
مردنی دایکیشی فه رامۆش کردبوو. بینیم زه رده خه نه ی
له سه ر لیو بوو.

”ئاوا به یه که وه له ماله که چووینه ژوور. من پیشتر هه رگیز
نهمدهو بوومه ئهو قه لایه. وام دهزانی ده رگای هه موو شتیک
قفل دراوه، به لام خۆ هه موو ده رگاکانی له سه ر گزه رای
پشت بوون. پیم وا بوو ژووره کانی به تال و هه تالن، به لام
وا نه بوو، هه موو شتیک له جیی خۆیدا بوو. با ده رگاکانی له

حەوشەو ە کردبوو ەو ە بەفریش تا نیو ە راپەر ەو ە ەاتبوو.
 بەخۆپاریزییەو ە چوومە ژوورەو ە.
 ”هەموو شتیک لەبن تۆزوخۆلدا بوو، تەنانەت مافوورە
 ئێرانییەکانیش، یەک تەبەقە تۆزیان لەسەر کەوتبوو. کاتیک
 بەرەو ئەوێ دەرویشتی، جێپیت لەسەر خۆلەکە دیار دەبوو.
 لەجیی جێپییەکان دەتزان، ئاخۆ ئەو ە چووەتە نیو
 ژوورەکان پیاو ە یان منداڵ.

”دە ە ئەکبەر دەستت بینە. ئەو ە دەبینی؟ ئەو ە مردوو ە.“
 ”من لە ژووری کابرای ئەویدا گەرام، چوومە ژووری
 کتیبخانە ە خانەدانەکە. ئەکبەر بەسەرسامیەو ە سەیری
 شتەکانی کردن، بەواقورماوییەو ە سەیری راگری مۆمدانەکانی
 کردن، سەیری ئاوینەکان، هیی تابلۆکانی کردن. ’باش
 تەماشاکە، وام پیگوت، ’سەیری ئەو وینانە بکە، ئەو پیاوانە
 بابوباپیرانی تۆن. دە ە وەرە سەیرکە، ئای خوایە، خوایە،
 سەیری ئەو ەموو کتیبانە بکە.“

”من ەرگیز بیرم بو ئەو ە نەچووبوو، ئەو ەندە کتیبە لە
 شاخی زافەران ببینم. ’هۆ ئەکبەر، دە ە وەرە ئێرە، سەیری
 ئەم کتیبانە بکە، ئەمانە بە دەست نووسراون، با جارێ
 بیخوینینەو ە:

خدایا راست گویند فتنە از توست

ولی از ترا ناتوانم چخیدن

لب و دندان ترکان ختا را

به این خوبی نانا بیاد افریدن (...)

”من دەستنووسەکەم لە ریزەکە دەر ەینا. لەویدا
 شەجەرەنامە ەکی مۆرکراو ەبوو. (ئەری ناوی خۆت

دهبینی؟ ئەو پیاوانه هه‌ریه‌که‌یان کتییی خۆی هه‌بووه. تۆش ده‌توانی کتییی خۆت بنووسی. شتیکی بۆخۆت. نووسین؟^۱ ئەکبه‌ر به‌ ئاماژه‌ وای گوت.

”من فیرت ده‌که‌م^۱ له‌ چه‌که‌مه‌که‌دا به‌دوای ده‌فته‌ریکی به‌تالدا گه‌رام و دۆزیمه‌وه. ئەوه‌تا، (ده‌ی بیگره‌ و بیخه‌ره به‌رکت. ده‌ی ئیستا هه‌لسه‌، وه‌ره‌ بابروین.“

به‌ئه‌سپایی له‌ کۆشکه‌که‌ هاتنه‌ ده‌ر و کازم خان به‌ره‌و مال لینی خو‌ری. سه‌ره‌تا ده‌بی ئەو هه‌ندی قه‌لنه‌که‌ی بکیشی و یه‌ک-دوو پیاله‌ چای خه‌ستیش بخواته‌وه.

”ئه‌ری ئەکبه‌ر، له‌کویتی، وه‌ره‌ ئیره‌، کلۆشه‌کریک هه‌لگره‌. شه‌کریکی نایابه‌، قومی له‌ چایه‌که‌ بده‌. شه‌کریکی نازداره‌، له‌ روسیاوه‌ هاتووه‌. باشه‌ کوا ده‌فته‌ره‌که‌ت؟ ده‌ی وه‌ره‌ ته‌نیشتم دانیشه‌. تریاک شتیکی باش نییه‌، خه‌ریکه‌ ده‌له‌زرم. به‌لام هه‌رکاتیکی بیکیشم، هۆنراوه‌ی خودایی داده‌نیم. ده‌ی ده‌فته‌ره‌که‌ت ده‌ر بیته‌. شتیکی لی بنووسه‌.“

”ئاخر من نازانم بنووسم، ته‌نانه‌ت نازانم بشخوینمه‌وه.“ ئەکبه‌ر به‌ ئاماژه‌ وای تیگه‌یاند.

”ئه‌وه‌ پتووست ناکا، پتووست ناکا بزانی بخوینیته‌وه‌، به‌لام ده‌بی نووسین بزانی. ده‌ی هه‌رشتیک له‌سه‌ر ده‌فته‌ره‌که‌ت بنووسه‌، شه‌ره‌پشیله‌یه‌ک بکه‌. هه‌رپۆژه‌ لاپه‌ره‌یه‌ک، ده‌زانی چی، هه‌ر یه‌ک-دوو رسته‌. ده‌ی برۆ، برۆ نهۆمی سه‌ره‌وه‌، شتیکی له‌ ده‌فته‌ره‌که‌ت یادداشت بکه‌، پاشان نیشانم بده‌.“ کاتیکیش کازم خان له‌ قه‌لنکیشه‌نه‌که‌ی بووه‌وه‌، له‌دوایدا ئەویش چوو هه‌سه‌ره‌وه‌.

”ئەكبەر لەكوێی؟ ئەرئ هئشتا هیچت نه نووسیوه؟ دەی قهیناكا. من فیرت دهكهم. ئەو پێخهفه دهبینی. له ئیستا به دواوه دهبیته پێخهفی تۆ. دەی په نجه رهكه بکه ره وه و سهیری کیوه كان بکه. ئەو دیمه نه قه شهنگه بۆ تویه. چه کمه جهی ئەو دۆلابهی له نیو دیواره که دا گیراوه بکه ره وه. ئەویش بۆ تویه. دهکرئ شته کانتی تی بکهی. ئەمهش کللی هۆده که ته.

”ئەگەر هەر له بهردهم په نجه رهی ئەم ژوورده دا دابنیشی، نه دهتوانی بنووسی نه بخوینییه وه،” کازم خان وای دهرده دل دهکرد، ”چونکه بهم دانیشته دهکه ویته بن ته لیسمی سروشت، بن ته لیسمی دیمه نه که. تۆ دهبی دهفته ره که ت دابنئی، قه له مه که ت بخه یته بهرکت و تریاکه که بینی، لوله کی تریاکه که وردورد بکهی، نیرگه له که دابگری، به شتیگ په نگره که ی له سه ر دابنئی. دهستی دهیی و بیکیشی، بیکیشی و هەر بیکیشی، دیسان بیکیشی دوو که له که ی به دموچاودا بکه ی و ئینجا ته ماشای بکه ی.

”سه رته پیره داره باده مان دهبینی، ئینجا گوله هه ناره كان، به دوایدا دیمه نی گوله کیویکه زه رده كان و کیلگه یه ک که به گول و گولوکی تریاکه رننگ داپوشرابوو. ئیدی دهتبینی چون چله گوله زه رده باوه كان له بناری شاخه دا تیکه ل به خو له که ی ببوون. له پرووی ئەویشه وه شاخی زافه ران بهرز ببوو وه.

”خۆ ئەگەر بتوانی به سه ر لووتکه ی ئەو شاخه بکه وی و له وی خۆت بگه یه نیته شوینیکی سهخت و له هه مان کاتیشدا دووربینیکی چاکت پی بی به مه رجیک له و کاته دا ته مومژ دای نه گرتبی، به هه ندی ئارامگیرییه وه به دووربینه که چاو

بگپری، ئەوا سیمای خانووی سەربازەکانی سوپای سوور لەپشت چیاکەوێ دەبیندری. ئەوئ سنوورە. گومرگە، “ بەلام تا ئەو کاتە ئاغا ئەکبەر لەگەڵ کازم خاندا لەپشت پەنجەرەکە وەستاو، هیشتا هیچ کەسێک لە گوندنشینان نەگەیشتبوو نە سەر تۆقەلانی شاخی زافەران.

شاخی زافەران، شاخێکی ناسراوی ولاتەکە بوو. واش نەبوو کە کەس نەگاتە تۆپکەکە، هەر هیچ نەبێ لەبەر هەلوەدابوون بۆ بینی ئەنوا میژووینی بەناوبانگەکە. ئاخەر شاخی زافەران چەمکی ئارکیۆلۆژی جیهانی بوو. ئەنواوەکە لە نیوەراستی شاخەکەدا هەلکەوتبوو. لە شوێنک بەئاستەم مرقۆ دەگەیشتی. ئەو شوێنە لە کاتی سەرماوسۆلە زستانە سەختەکاندا دەبوو کونەگورگ و لە بەهارانیشدا لێی دەزان و بیچووێان لێ دەنایەو.

خۆ ئەگەر وەک شاخەوانیکیش بەخۆت و داردەست و پەتەکانتەو، لە پێی نوالە و رازە شاخەکانەو بەگەیتە ئەشکەوتەکە، لە هەموو لایەک هەر مووی گورگ دەبینی، هەر ئیسکوپروسکی بزەکیوی دەبینی کە گورگان خواردووێان. گەر لە بەهارانیش بچیتە ئەوئ، دەرڤەتی ئەو دەبێ دەلەگورگیک بەخۆی و بیچووێکانی لە دەروازە ی ئەشکەوتەکەدا بینی.

لە شوێنێکی قوولایی ئەشکەوتەکەشدا، لە تاریکیی سەر دیواری باشووریدا، دیمەنێکی دلڤین هەیه. شتەکەش دوو هەزار سال کۆنە. نووسینی بزماری، لەسەر کەڤرەکە هەلکەندراو، ئەویش نە پۆژگار، نە با، نە تیشکی پۆژ نە باران نایگاتی. ئەو نووسراوێ لەسەر فەرمانی پۆژگاری یەکەمین

پاشاي ئيراني نووسراوه. نهيني ڪوڏي نووسينه ڪه شي هينشتا نه شڪينراوه.

زور جار نه گهر له پشت په نجرهه مالى ڪازم خاندا بوه ستاباي، سوراكت ده بيني، شاره زايه ڪي خه تي بزماري، پياوي ڪي ئنگليز، فره نسيه ڪ يان نه مه ريڪايبه ڪ، به سواري ئيستره وه به رهو نه شڪه وته ڪه ده روڻيشتن. ديسان هه وليڪي نوي ده درايه وه، به لڪو مه ته لي نووسيني سر به ردي نه شڪه وته ڪه هه ليينن.

”دهي وهره! ئيستره ڪه ئاماده بڪه.“ ڪازم خان به ئامازه نه ڪبهري تيگه ياند.

”دهچينه ڪوي؟“

”دهچينه نه شڪه وته ڪه.“

”بوچي؟“

”تا فيره نووسين بي. فيره نووسينت ده ڪه م.“ ڪازم خان به زماني ئامازه تي گه ياند.

ئيدى نه وان جلي نه ستووريان پوشي. به سر پشتي ئيسترى بوخت^۱ و به هيز به سواري به رهو شاخي زافه رانيان ليخوري. به لام خو هيچ ريگه يه ڪيشي بو نه ده چوو. ئيستره ڪان بوني خاڪه ڪه يان ده ڪرد. به شويني بزنه ڪيوييه ڪاندا هه لده گه ران. ئاوها ورده ورده تا سر ده ڪه وتن. دواي سي-چار سعات ده گه يشتنه ده روازه ئه شڪه وته ڪه.

”چاوه پي ڪه!“ ڪازم خان ئامازه بي بو ڪرد. ”سه رهتا ده بي گورگه ڪان پاو بنين.“

ئيدى تفهنگي له گولمه گرت و سي-چار ته قه ي به

۱ بوخت: قه له و.

هه واوه نا. گورگه کان هه لاتن.

ئینجا له سه ر پشتی ئیستره کان دابه زین، ریشمه کانیان له دست بوون و به نیو ئەشکه و ته که دا رۆیشتنه بنبانی. کازم خان چرایه کی نه وتی هه لگرت، به م جوړه له بهر رپووناکیه که دا به نیو قوولایی ئەشکه و ته که دا شوړ بوونه وه و ئیستره کانیشیان به دواى خویندا راکیشان.

”دهی به دوامدا وهره.“

”باشه بۆچی ده چیته نیو ئەو تاریکاییه؟“ ئەکبه ر ئەمه ی به ئامازه گوت.

”هه ندی حه و سه له ت هه بی. دهی وهره. سه یرکه! له وئ! لای ژوور!“ کازم خان وای پئ گوت و چراکه ی ده ستیشی به رز راگرت.

”ده بیینی؟“

”چی بیینم؟“ ئەکبه ریش به ئامازه کانی. ”هیچ نابینم.“

”بوهسته. جارئ با له داریک بگه ریم.“

له نیو ئەشکه و ته که دا له داریک گه را، به لام هیچی نه دۆزیه وه.

”باشه. ئەم ریشمه یه توند بگره.“

ئینجا کازم خان چووه سه ر پشتی ئیستره که راوه ستا و چرایه که شی به به رزییه وه راگرت.

”ئیسنا ده بیینی؟ ئەو شته ی سه ر دیواره که، له ناو دیواره که. دهی برۆ ئەوئ بوهسته. ئاوها باشتر ده بیینی. دهی با جارئ بیمه خواری. ئاگادار به. ئایا ده زانی ئەمه چییه؟ نامه یه ک. چیرۆکی پاشایه ک، پاشایه کی مه زن.“

”پیشتر که س نه یده زانی بخوینی و بنووسیته وه. کاغه زیش

“نه خیز.”

“ئهو دی تو له بهرت نووسیوه ته وه، نامه یه که. شتیک له که لکه له ی سهری پاشاکه دا هه بووه. به لام ئهو دی له نیو نامه که ی تودایه، که س نازانی چیه. له گه ل ئهو شدا شته که هه یه. ئیستاش تو، تو ش ده توانی نامه یه که بنووسی. لیره له سهر لاپه ره یه کی سپی، له سهر لاپه ره یه کی دیکه، له لایه کی دیکه وه بنووسه. هه رچی له سهر تدایه، هه رچی له ناو میشتدایه، هه ر وه ک چو ن پاشایه که هه ولی دا بینووسیته وه، تو ش بینووسه وه.”

سالان هاتن و رویشتن، کاتیکیش ئیسماعیل، کوره که ی ئه که بهر گه یشته ته مهنی شازده سال و له شاریش ده ژیا، جاریکیان له نیو شاخان سهری خاله پیره که ی دا. لیتی پرسی، “نه ری خاله تو بوچی باو کمت وه که ئه وانی دیکه فییره خویندنه وه و نووسینیکی ئاسایی نه کرد؟” ئیسماعیل له سهر خوانی شیوان وای له خالی پرسی.

“مه به ستت له وانی دیکه چیه؟ ئه م روژانه پیویست ده کا فییره نووسین و خویندنه وه بی، به لام پیشتر، پیویست پتی نه بوو. به تاییه تیش له نیو ئه م شاخانه دا. ته نانه ت مه لای گوندیش به زه حمه ت ناوی خو ی پی ده نووسرا. ئاخو ئه و سهرده م، کی ده توانی که رولالیک فییره خویندنه وه و نووسین بکا؟ من ئه و پیاوه لیها تو وه نه بووم فییری بکه م. سووک و ئاسان هه وسه له ی وام نه بوو. من که سیک بووم هه رگیز له شوینیکی ئو قره م نه ده گرت، له مال نه ده مامه وه. هه میشه له گه ران و سووراندان بووم، هه ر له سهر پشتی ئه سپه که م بووم.

”بۆ ئەو جووره شتانه، ده‌بووايه باوکیکی کارامه و دایکیکی به‌هیزت هه‌بووايه. نه‌خێر من نه‌مده‌ویست ئەو فیره خویندن و نووسین بکه‌م. به‌لام هه‌ستم کرد، تیبینی ئەوهم لا په‌یدا بوو، سه‌ری ئاغا ئەکه‌بر رسته ساز ده‌کا، چیرۆک ده‌هۆنیته‌وه، ئایا له‌ مه‌به‌ستم ده‌گه‌ی؟“

”ئەو به‌هره‌یه، ئەو رستانه‌ی له‌ناو میشکی ئەودا بوون، ده‌کرا ویرانی بکا، تیکوپیکی بشکینی. هه‌میشه هه‌ر سه‌رئیشه‌ی هه‌بوو، منیش تاکه‌که‌س بووم، ده‌مزانى سه‌رچاوه‌ی سه‌رئیشه‌که‌ی له‌کوێوه دى. بۆیه فیره نووسینی بزما‌رییم کرد. ته‌نها نووسینیک، ئیدی ئەو چۆن ده‌ینووسی، چیی ده‌نووسی، من نه‌مده‌زانى. من ته‌نیا و ته‌نیا به‌دواى چاره‌سه‌ریک ده‌گه‌رام. سه‌یرکه، تابلویه، نووسینه بزما‌رییه‌که‌ی پاشاکه، که‌ه‌س نازانى بیخوینیته‌وه، له‌وانه‌یه مه‌ته‌له‌که هه‌رگیز هه‌له‌نه‌یه‌ت. به‌لام خو پاشاکه له‌و نیوه‌دا شتیکی نووسی.

”ئایا من رینوینییکی باشی ئەکه‌رم کرد یانا نا؟ ده‌کرئ رای خو‌ت له‌و باره‌یه‌وه هه‌بئ، لئ بروام وایه شیوازه‌که‌م سه‌ری گرت. هیشتاش باوکت شت ده‌نووسی. نووسینی خه‌تى بزما‌ریش نووسینییکی جوان و پر له‌ رازه. به‌م جووره زمانى تاییه‌ت به‌ خو‌ی ده‌بئ. زمانى نووسینی خو‌ت. ئەرئ هیچ جار سه‌یری ده‌فته‌ره نووسراوه‌که‌ی باوکت کردووه؟“

”نه‌خێر. ئیستا به‌لئ جاربه‌جار ئەوه‌ی ده‌ینووسی، ده‌بیینم.“

”هه‌ولت داوه له‌ چیرۆکی نووسینه‌که‌ی بگه‌ی؟“

”نا، نه‌خێر. ئەمه ناتوانرئ.“

“خۆ دهكرئ لئى پېرسى، به لكو بيهوئ فيرت بكا.”

“ئەدى ئىستا، تۆ دەتوانى بيخوينيته وه؟”

“نه خير، به لام دهزانم ئەو له باره‌ى چييه وه دەنوو سي. يه ك جار. ئاى خوايه، ئه‌رى ئەمه كه‌ى بوو؟ جاريكيان چوممه ژوره‌كه‌ى، ئەو خه‌رىكى نووسين بوو. پيم وايه ئەهوكات له ته‌مه‌نى ئىستاي تودا بوو. به لام ئەو له تۆ به‌هيزتر بوو، شانبه‌رينتر بوو، پرچيكي ره‌شتر، چاوى گه‌شتر. ده‌ى با وا بي. بينيم خه‌رىكى نووسين بوو. منيش پيم گوت، ’ده‌ى ئەكبه‌ر نيشانم بده. پيم بلئ چيت نووسيوه.’

“ئايا ده‌زاني، ئەه‌وى رۆژئ زۆرترين په‌يوه‌نديى له‌گه‌ل بيگانه‌كاندا هه‌بوو؟ ئەو كه‌سانه‌ى ده‌يانه‌ويست بچنه ئەشكه‌وته‌كه‌. ئەوان هه‌وليان دها له ده‌قه هه‌لكۆلداوه‌كه‌ى سه‌ر به‌رده‌كه‌ بگه‌ن. پيم وايه ئەو له شاره‌زاكان فيره‌ شتيك ببوو. شتيك ده‌رباره‌ى تابلۆ به‌ردينه‌كه‌، له‌وانه‌يه جوړه وه‌رگيترائيك فير بووبى. ’ده‌ى با روونى بكه‌ينه‌وه، كه‌ چيت نووسيوه؟’ من وام پئ گوت. يه‌كه‌م جار ئەو نه‌يده‌ويست هيجم پئ بلئ، شه‌رمى ده‌كرد. لئ فشارم بۆ هينا. من ده‌مه‌ويست بزاتم ئاخۆ ريگاكه‌م سه‌رى گرتووه يان نا. ”ئەوييش نووسينه‌ خه‌ته‌ بزمارييه‌كه‌ى خۆى بۆ خوئندمه‌وه. گوئ بگره، هيشتا شتيكم له‌وه‌ى ئەو نووسيبووى، له‌بهر ماوه:

من، من، من، من كورپى سوارچاكيكم. سوارچاكي قه‌لايه‌كه‌. قه‌لاى سه‌ر شاخه‌كه‌. ئەو شاخه‌ى ئەشكه‌وتىكى تىدايه. له‌نيو ئەشكه‌وته‌كه‌دا نامه‌يه‌ك هه‌يه. نامه‌ى پاشايه‌ك. نامه‌يه‌ك له‌سه‌ر به‌رد. نامه‌ى سه‌رده‌ميك كه‌ قه‌له‌م نه‌بووه،

تهنها چه کوچ و سمبه^۱ هه بوو.

پاشان، کاتي ئاغا ئه کبه ر گه وره بوو، بووه لاه، بووه
پښپيشاندهر بو سهر شاخه که. ئهو پښپيشاندهر پسيپوراني
نوسيني خه تي بزماري ده کرد. پښپيشاندهر پسيپوراني،
ئنگليز، فهره نسايي، ئالمانه کاني به سهر پشتي ئيستره وه
ده کرد و چراهه که ي بو به رز راده گرتن تا بتوانن وينه ي
ده قي نووسراوي تابلو که بگرن و چنه که رته تيش له به ري
بنووسنه وه.

ئهو ده ي مه يلي به لاي نووسينه بزمارييه که وه هه بي و
خوي خه ري که ئهو جوړه شتانه بکا، هه ميشه کتبيک يان
زياتري له و باره يه وه له مالدا هه يه. له نيو ئهو کتبيانه شدا
هه ميشه چنه د وينه يه که ده قي نووسيني خه ته بزمارييه که ي
نيو ئه شکه وتي شاخي زافه راني تڼدايه. به دلنيا ييشه وه له نيو
وينه کاندئا ئاغا ئه کبه ري گه نج ده بيندري، له کاتيکدا ئهو له سهر
پشتي ئيستره که ده وه ستا و به چرا که ي ديمه ني تابلوي سهر
به ري ئه شکه وته که ي بويان رووناک ده کرده وه.

قبتارهكه

خۆ ئهگەر ئيمه ههچ له باره ي پاشا په زاخانه وه نه زانين،
ئهوا له رۆژميري ئاغا ئه كهر ناگهين.
سه يري پاشخاني چيروكه كه ده كهين،
سه يري ئه وه سفانه ي كه له ئيو ياده وه ريبه كهيدا نه هاتوون.

چيائ زافه ران نه وهك ههر به نووسيني خه ته بزماريبه
ههره ديرينه كه ي ئيران به ناوبانگه، به لكو به جوانترين
مافوره كانيش ناوداره. ئيراني راسته قينه، ئه وروپي يان
ئه مه ريكا ييبه ك، كه پارچه مافووريكي زور جواني له نيو
هۆده ي دانيشتندا راختبي، له وانه يه خۆي په ي به وه نه با،
كه مافوره كه له ماله كانى چيائ زافه رانه وه چنرابي. خۆ
ئه گهر له سه ر مافوره كه شدا نيگارى مه ليكي جوان و ناوازه
به كلكه سه رنجرا كيشه كه يه وه له سه ر مافوره كه دا كيشرابي،
ئهوا بي سئ و دوو له زيده كه ي ئاغا ئه كهره وه هاتووه.
له رۆژيكي به هاريدا، له پريكه وه به سه دان بالنده ي
سه ير و ناوازه له پشتي كيوي زافه رانه وه، كه له سنووري
يه كيتي سؤقييه تي پيشوو هاتبوون، ده ركه وتن. له بهر سه رما

مهلهكان برسى و تينوو بوون. گوندنشينهكانيش دهيانزانى، كهى مهلهكان دىن. بهيانى سهرلهزوو، له يهكهمين ئهو رۆژانهى دواى ئهوهى مانگ بهپرى لهسهر مى چهپى دوندى شاخهكهوه ههلدى، ئهوان بهپؤل دههاتن. ههر بويه ژنهكان پليكانهكانيان به ديوارى بانهكانهوه ههلان.

ههركاتيكيش بالندهكان دهر دهكهوتن، ژنانى گوند به خويان و جامى پر له دان و ئاوهوه دهچوونه سهربانان. ئهوسا بالنده نامۆ و جوانهكانيش پتيان وهر دهکرد، ژن و مندالانىش لهپشت پهنجرهكانهوه سهيرى مهلهكانيان دهکرد كه به خويان و كلکه دريژ و رهنگينهكانيانهوه له سهربانهكان ههلفرهلفريان بوو، دان و ئاوى قاپهكانى بهردهمیان دهخوارد و وهك نيشانهى سوپاسگوزاريش سهربان نهوى دهکرد. ئهوان يهك-دوو سهعات پشوويان هدا. پاشان ههلدهفرينهوه و لهسهر كوچرپهوى خويان بهردهوام دهبوون. ژنهكانيش كه ههموو رۆژهكه، بگره ههموو مانگهكه، لهوهش پتر ههموو سالهكه و ههموو ژيانان لهبهر مافوورچنين بهسهر دهبرد، ئهو ژنانهى ههرگيز دهرفتهى ئهوهيان بۆ ههلنهكهوتبوو، كئوى زافهران جى بيلن، ئيدى ئهوان ئهو بالنده رهنگينانان دهکردنه بابتهى نهخشونىگار و لهسهر مافوورهكانيان دهيانچنين.

هاندهريكى ديكهى مافوورهكانى ئهو دهقهره نووسينه بزماريهكه بوو.

ئهو ئافرهته نهخويندهوارانهى گوندى دامينى زافهران، ئهو زمانه نهينيهى سهر تابلوى ئهشكهوتهكهيان بهكار دههينا، تا خوليا و رازهكانيان لهسهر مافوورهكان بچنن.

هاوچه رخ، له سهه شيوهه و لاته روظئاوايييه كان بگورئ. كارخانهه نوئ، قوتابخانهه هاوچه رخ، چاپه مه نه، نمايشخانه، پرده ئاسنينه كان، ريگاي نوئ، پاس و تاكسي بينيته نيو و لاته وه. ههروه ها نابئ ويستگهه راديو، ئاميري راديوش فه راموش بكرئ، كه بو به كه مين جار له ميژووي ئيراندا دهنگيكي ئه فسووناوي ژنه گورانييژيكي ئه م گورانييهه چري:

يواش، يواش، يواش، يواش
اومدم در خونه تون
يك شاخه گول در دستم
سر راهت بنشستم.
به خدا يادت نرود از نظرم (...)

هيواش هيواش، هيواش، هيواش
هاتم به رقابي مالتان
به چله گولتيك له دهست
له سهه ريگه تا وه ستام
ههه خوداش دهيزانئ
هه رگيز له يادت ناكه م.

رهزاخان زياتريشي دهويست، خوازيار بوو به بهك جار
ژياني ئافره تان بگورئ. ژنه كان به شهو و روظتيك ده بووايه
چار شيوه كانيان فرئ بدابايه، مانتويهك ببوشن، شه پقه بهك
له سهه بنين و پنيه وه بينه بازار.
ئهو دهيه ويست هه موو ئهو شتانه خيرا پروو بدهن.

ھەر بۇيە بەتوندى كاردانەوھى لەبەرامبەر ھەر دژبەرييەك دەنواند و ھيچ ليخۆشبوونىكى بۇ نەبوو. ئەو بوو فەرمانى دا ليۆھەكانى فەرۇغى^۱ شاعير بدروونەوھ، ھەر لەبەر ئەوھى شيعيرىكى فەرۇغى خويندبووھو، كە دەربارەى ژنان بوو، گوتبووى ژنان بەبى چارشىو ناتوانن برۆن، چونكە ئەگەر بىچارشىو بن لالا دەچن. زۆر لە رۆشنييران، نووسەران و سەرکردە سياسىيەكان ون كران، كوژران يان لە كونجى زينداندا خزىندران.

ئۆپۆزسيون دەيگوت، رەزاخان نۆكەريكى بەردەستى بالۆيزخانەى بەريتانييە لە تاران. گوايە ئەو لە ولاتە رۆژئاوايىيەكانەوھ ئەو ئەركەى پى سپىردراوھ كە ولاتەكەى لە بەرژەوھەندىي ئەوان ھاوچەرخانە لى بكا. ئاخر ئىمپرياليزم ئەو وھك سەربازىك، وھك شوڤارىك لە دژى يەكيتىي سۆڤيەت بەكار دىنى.

بەلام ئاخۇ ئەو بووكەلۆكەيەكى بەريتانياي مەزن بوو يان نا، خودى ئەو خوازىارى ئەو گورانگارييانە بوو، ھەول و تەقەللاشى ئەوھ بوو بە شىۋازى خۇى رەوشەكە لە رەگوريشەوھ بگۆرى. خۆيشى سەربازىكى سامناك بوو، ھەمووان لە بەرچاوى ئەو وھك مردوو وا بوون.

رەزاخان ويستى بەر لەوھى كورەكەى بگاتە سەر تەختى پاشايەتى، گرنگترين پرۆژەكانى تەواو بكا. قيتارەكەش يەككە لە خولياكانى ئەو بوو.

لە ماوھى ۲۵۰۰ سالى حوكمرانى جۆربەجۆرى پاشا

1 Farogi

ئيرانىيەكان، سولتان و ميرەكان، ھەرگىز ئەو ھەرىسى دەبوو، كار بە دەستىكىيان بچىتە شاخەكان تا سەرژمىرى دانىشتووانەكانى بكا و لە تۆمارىكدا ناويان بنووسى، بەلام شا رەزاخان واى كرد، وىستى ھەموو كەسىك ناسنامەى خۆى ھەبى و بەلگەنامەكەشى لە باخەلدا بى.

لە سەدەكانى رابردودا ھەر مەلاكان بوون بەتەنيا لەو دىھاتانەى چىانشىنەكاندا دەسەلات بە دەست بوون و حوكمىان دەگىرا، لى ھەنووكە ژەندرمەكان كە وىنەيەكى رەزاخانىيان لەسەر شەپقەكانىيان داو، حوكم دەگىرن، لە خاوەنشكو زياتر گوى لە ھىچ كەسىكى دىكە ناگرن.

رەزاخان دەبووايە لەشكرىكى ھەبووايە تا ناوخۆى ولات بخاتە ژىر ركىفەوھ. سەربازانى ئەو لەشكرەش ناوى خويان و بابوباپير و تەنانەت شوينى لەدايكبوونىشيان پىويست بوو بزنان، تا لەسەر كارت و ناسنامەكەيان بدرى. ئىدى بەم جۆرە بو يەكەم جار بوو، كتومت ئەو دەزانرا ئاخو چەند كوروكال لە گوندى زافەران دەژين. ھەمووشى لە دەفتەرىكى قەبە تۆمار كران و تۆمارەكەش لەلای ژەندرمەدا ھەلگىرا.

لە چاكەى رەزاخانەوھ بوو، ئاغا ئەكبەرىش كارتىكى پى درا، ناسنامەيەك كە بو يەكەمىن جار بەفەرمى ناوھەكى لەسەر تۆمار كرابوو.

لەبەر ئەوھى رىگاي ئاسنين خەونىكى گەورەى رەزاخان بوو، فەرمانى دەر كرد بەوھى ھەر لە ئەوپەرى خوارووى ولاتەوھ تا سەر سنوورى رۆژھەلاتى ولات، رىگاي ئاسنين لى بدەن و بىكەنەوھ. بو ئەوھى دەقاودەقىش بين، ھىلى

ئاسنینه که به شیویه ک بی دهنگه که ی بگاته بهرگویی یه کیتی سوڤیهت. ئه و دهیزانی ریگای ئاسنین بۆ ئه و روپییه کان لی دها و دهیکاته وه، به لام له هه مان کاتیشدا ئه وهشی دهزانی، ئه و روپییه کان ناتوانن ئه م هیللی ئاسنینه له گه ل خویان بهر نه وه. ئیدی هیللی ئاسنین له ولات ده مینیتته وه.

هیللی ئاسنین به نیو بیابان، به سه ر رووباره کان، به نیو شاخ و به ندهن و دۆله کاند، به نیو شار و گونده کاند ده رۆیشت، له کوتاییشدا گه یشته گوندی زافه ران.

ئه و ماره ئاسنینه دریزه به سه ر شاخه کان هه لده گه را، به لام ده بوایه له نیوه ی ریگادا بوه ستابایه. ئاخه ئه شکه وته دیرینه که، که نووسینی خه تی بزماری له سه ر لادیواری خواره وه ی ئه شکه وته که دا هه لکه ندرابوو، له شاخه که دا هه لکه وتبوو، ئه مه ش ریگای له هیلله ئاسنینه که ده گرت. قیتاری هاتوو له و سه ره وه ده هات و ده هات، تا ده گه یشته لای ئه شکه وته که و ده وه ستا. بۆ ریگا کردنه وه ش له به رده م هیللی ئاسنینه که دا، ئه ندازیاران ده ترسان نه با دا به پاله په ستوی دینامیت ئه شکه وته که زیانی پی بگا، یان به سه رییه که برووخی.

تابلوی نووسینی خه تی بزماری، ئه و پاشماوه کولتورییه دیرینه ی بابوایپیران له به رده م مه ترسیدا بوو. مرۆ ده ترسا ئه شکه وته که درز بیا. بۆیه ئه ندازیاران له ترسان زهنده قیان چوو بوو. بهرپرسی پرۆژه که ش نه یده زانی چۆن به سه ر ئاسته نکه که دا زال بی. نه شهیده ویرا هیه چ سه رچلییه ک بکا. ئاخه دهیزانی شا چاوی لینه، هه ر پیی خوار دانا با و پرۆژه که کورتی هینا با، ئه و سه ری خۆی له سه ر داده نا.

ئىدى بەترسولەرزەوۋە بروسكەيەكى بۇ پايتەخت نارد:
ھىلى ئاسنن زياتر نارواتە پيش. تابلوى نووسىنى خەتە
بزمارىيەكە ريگاي گرتوۋە.

كاتىكش شا بروسكەكەى خويندەوۋە، دەستبەجى سوارى
جىيەكەى بوو، بەرەو ناوچە شاخاوييەكە لىي خورى.
كاتىكش گەيشتە بنارى شاخەكە، بەرپرسى ژەندرمەى
گوندەكە ھىستريكى بو ھىنا. كەچى شا رەتى كردهوۋە
سوارى ئىستركە بىي. دەيەويست خوى بە پى بەسەر
شاخەكەدا ھەلگەرئى. سەرلەبەيانىيەكى زوو، بەر لەوۋەى رۆژ
بگاتە سەر دوندى شاخەكە، رەزاخان لە دەمى ئەشكەوتەكە
بوو. عەبايەكى دريژى سەربازى لەبەردا بوو، تىلاى لە
بنھەنگلدا بوو، سەيرى كرد خەونەكەى چەند دوور رويشتوۋە.

”ئەرى چى لە گورپىدايە؟“ شا واى لى پرسىن.
”خاۋەنشكۆ...“ سەرۋكى پرۆژەكە وا ھاتەوۋە ھەلام، بەلام
ئەۋەندە ترسابوو، لەوۋە زياتر نەيوپىرا ھىچ بلى.

”دەى بۆم پوون بگەوۋە!“
”ئەو، ئىئەۋ ھىلى ئاسننە دەبى بىرەدا بىروا. دەشترسم
كە... كە... كە...“
”ھەنوۋكە؟“

”من... ئەز... من ويستم مۆلەتنامەى ئىوھم ھەبى تا... تا
ئەو تابلۇ بەردىنە... بگوازمەوۋە؟“
”گواستتەوۋە؟ ھەى ئەندازىارى گەلحۆ، دەمت داخە! بىر لە

---

۱ مەبەست لە تىلا، ئەو مەترەق، يان كورته دارەى ئەفسەرانە، كە
نیشانەى دەسلەلاتە.

چاره سه ریکی دیکه بکه وه!

”ئیمه... هه موو حیساباتیکمان کردووه، هه موو
ئه گره کانمان لیک داونه ته وه، به لام داینامیت ئه شکه وته که
تووشی دژوارییه کی زور دهکا.“

”رینگایه کی دیکه ببینه وه!“

”له هه موو جیگره وکان^۱ کۆلراوه ته وه. ئه مه یان تاکه رینگای
پیداچوونی هیله که یه. هه ر رینگه یه کی دیکه نه کرده یه.“^۲ یاخود
ده بی ئیمه پینچیکی زور گه وره به دهوری هه موو ئه شکه ته که دا
لی بدین، به لام...“

”به لام، چی؟“

”به لام ئه مه زور دریزه ده کیشی...“

”چه ند دریزه ده کیشی؟“

”خاوه نشکو، شهش تا حهفت مانگی دیکه ی زیاتر دهوی.“

”ئیمه ئه و کاته دریزه مان له به رده ستدا نییه. نابج یه ک
پوژ، یه ک سه عاتیکیش له نه خشه دارپژراوه که دریزتر
بخایه نی. دهی تو له به رچاوم ون به! هه ی ئه ندازیاری
ده به نگ! نه کرده یه، ئه مه تاکه وشه یه که ئیوه به کاری
ده هین؟ شهش-حهفت مانگی دیکه؟ چون ئه وه به میتشکتدا
دی؟“

به تو وره یی شا له نیو تاریکایی ئه شکه وته که دا ون بوو.
له ده ره وه ی ئه شکه وته که ش کهس زاتی ئه وه ی نه ده کرد
له شوینی خویدا بجوولی. زوریشی نه خایاند تا دیسان
شا ده ره که وته وه. ئه و سه یریکی خواره وه، سه یری ده یان

۱ جیگره وه کان: ئه لته رناتیفه کان

۲ نه کرده: ئه سته م. مه حال.

جووتیار، گهنجانی کرد که به‌سه‌ر شاخه‌که که‌وتیون تا جه‌نابی ره‌زاخان ببینن. کاتیکیش ئه‌وان ره‌زاخانیان له‌نیو ئه‌شکه‌وته‌که‌دا بینی، هاته‌ده‌ر له‌سه‌ر به‌رده‌کان بازیان دا و ده‌ستیان به‌خویندنه‌وه‌ی دروشم کرد، ”بژی شا، بژی شا، هه‌ر بژی شا!“

شاش تیلاکه‌ی خسته‌وه‌ بنه‌نگل و به‌هیواشی له‌ ئه‌شکه‌وته‌که‌هاته‌خوار. ژهندرمه‌کانیش له‌سه‌ر ئه‌و حاله‌ته‌دا بوون که جووتیاره‌کان بنیزنه‌خوار و له‌وئ ده‌ریان بکه‌ن. له‌و ساتدا له‌بناری شاخه‌که‌دا ده‌سته‌پیاویکی هوشم‌ه‌ند و ریشسپی گونده‌کانی ده‌وروبه‌ر ده‌ر که‌وتن. ئه‌وان به‌ جلی رازوه‌ی ئاهه‌نگ‌میزه‌وه و به‌سوراحیه‌کی پر له‌ئو، ئاوینه‌یه‌ک و قورئانیک به‌ره‌و پیری شاوه‌هاتن. کاتیکیش گه‌یشتنه‌دوورایی سه‌ده‌مه‌تریک له‌شاوه، هه‌ره‌پیره‌که‌یان ئاوی به‌ره‌و شا پرژاند و هه‌موو ئه‌وانی دیکه‌ش سه‌ریان نه‌وی کرد.

”سلاو له‌سولتانی ئیران!“ یه‌کئ له‌پیاوه‌کان وا بانگی کرد. ”سلاو له‌ئیه‌وه‌ی سایه‌ی خواوه‌ند له‌سه‌ر زه‌وی.“
ئیدی پیاوه‌که‌دانه‌ویه‌وه و زه‌ویه‌که‌ی ماچ کرد.

”ده‌ی وه‌ره‌پیشه‌وه!“ شا وا فه‌رمانی به‌سه‌ردا کرد و به‌دارده‌سته‌که‌ی ده‌ستیشی ئاماژه‌ی به‌و شوینه‌کرد، ده‌بوو پیاوه‌که‌ی لی بوه‌ستی.

”ده‌ی پیاوی سه‌رسپی گوئ بگره‌! من پیویستم به‌نوێژه‌که‌ت نییه. سه‌ری خۆت به‌کار بیته. ده‌ی راویژیکمان پی‌بده. ئه‌م ئه‌ندان‌یاره‌گه‌مژدیه‌چه‌قیوه و نازانی چۆن هیله‌ئاسنینه‌که‌به‌ره‌و پیشه‌وه‌به‌ری. باشه‌چۆن بتواند‌ری

قیتاره که به نیو ئەشکه ته که دا بر وا، بیئ هوهی زیانیشی پی
بگه یه نی؟

پیره میترده که ش گه رایه وه لای ئەوانی دیکه و که وتنه راویژ
به یه کدی کردن.

ماوهیه کی زوری پیچوو تا ریشسپیه که گه رایه وه لای شا.
”دهی بیلی!“

”له وه موو سه دانه ی رابردودا، بابوای پیرانمان به
دهستی رووته وه خانوو هکانی خویان دروست کردوو. هه
به ته نها به کوتک و سمبه وه کاریان کردوو. هه رگیز که سیش
زیانی به شاخه که نه گه یاندوو. پیاوه کان ته نها کوتکیان له و
شوینانه داوه که پیویست بوون. ئەوسا ئەگه ر خاوه نشکو
فه رمان بدا، داوا له هه موو گه نجانی گوند ده که م به خویان
و کوتکه کانیان خر بینه وه. ئەوان ریگه ی قیتاره که ی ئیوه
بکه نه وه.“

ئەوسا نیشانه ئوخزنیك له سه ر پوخسای شا دهر که وت،
به لام ده سته جیش نیشانه که ون بووه وه.

”نه خیر، ئەمه زور دریژه ده کیشی. من ئەو هه موو کاته م
به ده سته وه نییه. من دهمه وئ به خیرایی کاره که ته واو
بکری.“

”گه ر خاوه نشکو فه رمان بدا. داوا له هه موو گه نجانی
ناوچه ی شاخشینی زافه ران ده که م. خو ئەگه ر پیویستیش
بکا، هه موو پیاوه کانی گوندانی ده وروبه ریش دینین. ئیمه
ئەزموو نمان هه یه، ئیمه به شاخه که به له دین. دهر فه تیک بده
پیاوه کان تا بو تی سه لمینن.“
شا بیده نگ بوو.

”به هيزترين كوتكى ولاتمان بدهره دهست.“
”ئهوسا؟“

”ئهوسا ئيمه ريگاكه دهكهينه وه تا قيتاره كهى ئيوه
به نيويدا بپروا و بگاته ئه وديوى شاخه كه.“

بو پوژئاوا، بانگدهرى هه موو گونده كان چوونه سه ربانى
مزگه وته كانيان و بانگيان راهيلا، ئه لاهو ئه كبر. لا ئيلاه
ئيلا ئه لا. به ناوى خودا، به ناوى گيانى بابوباپيرانمان. به
ناوى شا رهاخان، پيوستمان به پياوانى به هيزه. خو ئه گهر
په رداخه ئاويشت له دهستدا بى، مه يخوره وه، داينى و به له ز
وه ره مزگه وتى.“

هه موو ئيواره كه، هه موو شه وه كه هه ر كوروكال و پياوى
گه نج بوون له هه موو گونده كانه وه رژانه مزگه وته كهى
گوندى زافه ران.

بو به يانبيه كهى سه رله زوو به سه دان پياو به دواى مام
موتكه كه (پياوه هوشمه نده كه) كه وتن و چووونه شوينى
ديدار له بنارى شاخه كه دا. ئاغا ئه كبه ريش، كه ئهوسا هه ر
حه قده سالان بوو، يه كيك له و سه دان كه سه بوو. ئه و شاي
نه ده ناسى، هه روه ها هيچيشى له باره ي سه روكارى ره زاخان
نه ده زانى ئاخو خه ريكي چييه، ئه و هيچ هه ستى كيشى سه باره ت
به و نه خشانه بو خزمه ت كردنى ولات نه بوو. ئه و يش هه ر وه ك
گوندى نشينه كانى ديكه، نه يده زانى ئاخو بوچى ده سه لاتداران
ئه وه نده به په له ن، كه قيتاره كه به زووترين كات بگه يه ننه وه
ئه وديوى شاخه كه. ئه و هه ر ئه وه نده ي ده زانى، ده بى قيتاريك
بيت و به لاي ئه شكه وته كه دا رى بكا، ئه وانيش بو ئه وه له وين

تا تابلوی نووسینی خه ته بزماریه که پژگار بکه ن.

په زاخان له شوینیکی بهرز راوه ستابوو، سهیری هه شاماتی
پیاوه کانی ده کرد. گوندییه کان ئه و ئه فسانانه یان ده زانی که
ده رباره ی که سایه تیی شا بلاو ببوونه وه.

ئه وئ ده مئ ئه و له شاره بچوو که کان و له دپهاته کاندایه
که سیکی پژگار که ده ناسرا، پیاویک به هیز و ده سه لاتیکی
زوره وه. که سیک که به هانای هه ژارانه وه دی. که سیک ده یه وئ
پوخساریکی نوئ به ولات ببه خشی.

هه رچی خه لکی تارانیش بوو، به جوریکی دیکه ده یان ناسی.
ئاخر ئه و هه موو هیز و زه بروزه نگیکی به کار ده هینا، تا
نه یاره کانی له سه ر پیگای خوئی رابمالی.

ئه و تریاک، چایه و شه کری له مالی مه لایه کی پوچانیی
به ناوبانگ ده ر هینا و سئ هه فته ی ره بق ده سته سه ری کرد.
بو ئه و سزای مه رگی بو مه لاکه دانابوو. ئه و فه رمانی ده ر
کرد میزه ره که له سه ری مه لاکه بکه نه وه. ئینجا لیگه را مه لاکه
به سه رکوتی^۱ به نیو خه لکدا بره و. ئاژانه کانی ره زاخان به دوا ی
ژنه چارشینو به سه ره کاندایه پویشتن و چارشینو هکانیان لی
ده گرتن. مه لاکانی شاره پیروژه که که وتنه باری راپه رین.
ئه و سا ره زاخان توپیکی له به رامبه ر مزگه وته ئالتوونیه
پیروژه که راگرت و بانگی کردن، ”ئه و جرجه ره شه له کوئییه!
ده ی له کونی وه ره ده ر!“

جرج؟ جرجیکی ره ش؟ باشه ئه و مه به سستی کی بوو؟
ئه و به سه رکرده ی پوچانیی ئیمه ی شیعده ده لی جرجه

۱ سه رکوت: سه رپووت.

په‌شه‌که. له‌په‌په‌ش به‌سه‌دان گه‌نجی پوهانی به‌خویان و تغه‌نگه‌کانیان‌ه‌وه له‌سه‌ربانی مزگه‌وتی زی‌په‌ین دهر که‌وتن. “ئاگریان بده‌ن!” شا‌ئاوا فه‌رمانی به‌سه‌ر سه‌ربازه‌کانیدا کرد.

هه‌ر له‌وه‌یدا به‌ده‌یان له‌مه‌لاکان کوژران و ده‌یانی دیکه‌شیان لی‌بریندرا کران. به‌شیکی گومبه‌زی مزگه‌وته زی‌په‌ینه‌که‌ش خاپوور کرا. ئیدی سه‌باره‌ت به‌و پرووداوه، جیهانی ئیسلامی هیدمه^۱ دای گرت. دوکانداره‌کان دهرگه‌ی دوکانه‌کانیان داخست. بازار داخرا. خه‌لک جلی په‌شی پووشی، به‌لام شا‌هه‌ر گویشی لی‌نه‌گرتن.

“ئایا هیشتا زوریان ماون؟”

نه‌خه‌یر، ئیدی که‌س له‌سه‌ر شه‌قام و له‌سه‌ر بانه‌کان نه‌ده‌بیندرا. هه‌مووان چووبوونه‌وه ماله‌کانیان و قاپیبه‌کانیان له‌سه‌ر خویان پیوه‌دابوو.

ئاغا ئه‌که‌به‌ر هه‌چی له‌و به‌زموره‌ز مه‌ نه‌ده‌زانی. ئه‌و شای وه‌ک ئه‌فسه‌ره‌پله‌بالا‌کانی دیکه‌سه‌یر ده‌کرد. ژه‌نه‌رالی‌ک که‌عه‌بایه‌کی سه‌رنج‌راکیشی له‌به‌ردایه‌و دارتیلایه‌کیشی له‌بنه‌نگل‌دایه.

پیاوه‌ریش‌سپیه‌که‌به‌ره‌و لای شا‌پووشت، هه‌ندیک چه‌مایه‌وه ئینجا که‌وته‌سه‌، “هه‌مووان شانوبالیان لی‌هه‌ل‌کردووه‌تا خه‌ونه‌که‌ی پاشا به‌دی بینن.”

په‌زاخانی‌ش هه‌چ وه‌لامیکی نه‌دایه‌وه. سه‌یری جووتیاره‌کانی کرد. له‌سه‌ر سیمای گومانیکی سه‌باره‌ت به‌وه‌ده‌خوینده‌وه؛

۱ هیدمه: شوک.

ئاخو ئەمانه دهره قه تی به ديهيتانی خه ونه که ی دین و کيشه که چاره سهر ده که ن.

له و دهمدا، چهند ترومبیلی سه ربازی باره لگر په یدا بوون. به مه و دایه که له پشت پیاوه کان رایان گرت. دوو ژه نه رال له ترومبيله کان هاتنه خوار، به ده ستیکان کلته ی سه ریان گرتیوو، به ده سته که ی دیکه شیان تفه نگه که یان، خیرا به ره و لای شا غاریان دا.

”خاوه نشکو، هه موو شتیک ئاماده یه!“ یه کئ له ژه نه راله کان وای به شا گوت.

”ده ی باره که داگرن!“ شاش وا فه رمانی به سه ردا کردن. ژه نه راله کان خیرا گه رانه وه لای ترومبيله باره لگره کانیان. سه ربازه کان ئەلقه ی پشته وه ی ترومبيله باره لگره کانیان کردنه وه و سه دان کوتکی ئینگلیزییان فریدانه خوار. ”تو!“ شا وا بانگی ئەو پیاوه ریشسپیه ی کرد، که له به رده می وه ستابوو.

”ئه وه کوتکه کانن! ئەگه ر پیاوه کانت ته مبه لییان کرد، گولله یه که به نیوچاوانته وه ده نئم!“

ئینجا وهر سوو پرایه وه، پووی له ئەندازیاره که کرد و هاواری به سه ردا کرد. ”ده ی به و شیوه له وئ رامه وه سته، ده ست پی بکه!“

شا به ره و جیهه که ی رۆیشه وه، به لام له پریکه وه وه ستا، هه ر وه که ئەوه ی شتیک له بیر کردبئ. ئەو دیسان گه راپیه وه سه ر ئەو گاشه به رده ی پیشتر له سه ری وه ستابوو، به داره که ی بنه نگلی ئامازه ی به یه کئ له ژه نه راله کان دا. ژه نه راله که ش به ده وری خو ی ئامازه ی به هفت له

سەربازەکان کرد که هەر یەکه و کۆلەپشتیکی پراوپریان
هەلگرتبوو. سەربازەکانیش جوولەیان تی کەوت و بەرەو لای
شا رۆیشتن. ئەوان کۆلەپشتەکیان دانا و لەوئێ لە بەردەم
شا دایان نا و بە حالەتی ئامادەیی راوەستان.

شا فەرمانی کرد، ”دەمی بیانکەنەوه!“

یەکی لە سەربازەکان هەگبەکانی کردنەوه. شاش بارسە
پارەیهکی کاغەزی نوێ و لۆکی لەنیو هینایە دەر.

کاتیکیش پرووی خۆی لە جووتیارەکان کردەوه و بانگی
کردن، ”گوتک بوەشینی! ئەم پارەیه بۆ ئیوهیه. هەفتە
داهاتوو دیمەوه!“

”بژی شا!“ پیاوەکانیش سی جار لەسەر یەک هاواریان
کرد، ”بژی شا!“

ئینجا شا بەرەو لای جیبەکهی گەرایەوه.

ئەندازیارەکه رابەرایەتی ئەو جووتیارانە دەکرد، که
هەموو رۆژی کوتکیان لەسەر شان بەرەو شوینی ئیسهکه
دەرۆیشتن. جووتیارەکان لەنیو خۆیاندا نوکتەیان دەکرد.
ئەوان ماسوولکهی باسکیان نیشانی یەکدی دەدا و دەیانگوت،
ئەوان تەنانەت بەرد و بەندەنی شاخی زافەرانیشت لە بنەوه
دەر دینن. نەشیانەزانی ئاخۆ دوارۆژ چی چاوەرێیان دەکا.
سالانیک دواتر، وینەیهکی رەش و سپی لەسەر دەلالاقە
زۆپای مالی ئاغا ئەکبەر دا نرابوو، مایە شانا زۆپاوەکردن
بوو. لە وینەکهدا ئاغا ئەکبەر کوتکیکی بە دەستی راستەوه
و لەنیو قامکی گەورە و شادەشدا سەمبەیهکی ئەستووری
گرتبوو، هەر دەنگوت ماسییه سوورەیه لە هەوادا رای

گرتووہ.

ئەو لە وینەکەدا هەندێ بەلاری وەستابوو، هەرچەندە وینەگرەکە ویستووێتی زیاتر کوتک و سمبەکە نیشان بەدا، بەلام ماسوولکەکانی ئاغا ئەکبەری گەنج ئەوەندە توندوبەند و خڕ و ئەستوور بوون، وینەکە وای لێ دەکردی زیاتر سەرنجی ماسوولکەکان بەدەی لەوەی ئامێرەکانی سەنگتاشی. کاتیەک هیشتا ئیسماعیلی کۆری ئەکبەر، بچکۆلانی بوو، ئاغا ئەکبەر چیرۆکیکی درێژی لەبارەیی وینەکەوہ بو گێرپایەوہ. لە راستیدا چیرۆکەکە لەبارەیی ماسوولکە توندوبەندەکان و پارە دەخولایەوہ، پارەییەکی زۆر کە ئەوکات پەیدای کردبوو.

”دەیی وەرە ئێرە!“ باوکەکە ئاماژەیی بو رۆلەکەیی کرد. ”دەیی پیم بلئی! ئەو پیاوہیی لەنیو وینەکەدا دیارە کتیپە؟“

ئیدی باوکەکە دەستی بە گێرانەوہیی چیرۆکەکە دەکرد، ”ئەری دەزانی، من، ئەکبەر زۆر بەهیز بووم. من بەتەنھا توانیم ئەو بەردانەیی سەر رینگا بشکینم، ئەری دەبینی؟ لەوئێ لەپشتەوہ، نەخیر، ناتوانی ببینی، وینەکە باش نییە، وینەییەکی کونە. بەلام لەپشتەوہ، لەپشت منەوہ، تو ئیستا نابینی؟ دەیی قەیناکا. ئەو بەردە دەبووایە لا ببراہ، هەموو گاشەبەردەکان دەبووایە لا ببراہان. نەدەبووایە ماددەیی تەقینەوہ بەکار بەیندرئ. چونکە تەقینەوہکان لەبەر نووسینی خەتی بزماریی سەر ئەشکەوتەکە باش نەبوون.

”من جاریک لەگەل خۆم دەتەمە نیو ئەشکەوتەکە. بەلام سەیرکە... ئایا ئەو شتەت هەییە... کتیپی قوتابخانەت لەکوئیپە؟ ئایا لە کتیپەکە، لە شوینیکی کتیپەکە، وینەیی ئەفسەریکی

پله بالآت بينيوه، كه عهبايه كي به سهر شاندا داوه، تاجيكيشي له سهره. ئهري ئهوت بينيوه؟ باشه وينه كه له نيو كتبه كه تدا نيه؟ هفت، به لي هفت له و كيسانه ي په تاته پراوپر بوون، پر له پاره بوون. هه موو پاره كesh بو ئيمه بوو، چونكه قيتاريك به ويذا تيده په ري.

ئهري ئيسماعيل له و شيوه زمانه به راييه ي ئاماژه ي باوكي ده گه يشت؟

ليردها شتيك روون و ئاشكرا بوو. ئيسماعيله بچكوله كه دهيزاني، ژياني خو ي له گه ل ژياني باوكي ئاو يته بووه. دهورو به ره كه ي، داكي، خاله كان، پووره كان، مه لاي مزگه وتي گونده كه، ده رود راوسيكان، هه مووان ئيسماعيليان ناچار ده كرد به تهنيشت باوكيه وه دابنيشي، بروا و بوهستي. سه يري ده مي باوكي بكا، ئاخو ئه و ئه ركه كه ي وا بوو.

پاشان ده كرا خال و پلكه كاني، يان پيره ميرده كاني گوندي زافه ران زانباريي نه دركاويان پي بلين. له وانesh خو ي شي له كات و ساتي پئويستدا له كتبه ميژووييه كاندا يان له نيو پومانه كاندا، كه دواي مه رگي شا دنووسران، شته كان بگه ري و بيان دوزيته وه.

زو ر جاريش ده چوو له لاي كازم خان، خاله پيره ي باوكي، ده چوو له تهنيشتي داده نيشت و گو يي له به ش و پاژي نه دركاوي چيرو كه كان ده گرت. ”به لي، به راستي باوكت به شان و بازووي خو ي، پياويكي به هيز بوو. من پيم گوت كه وا ريگه ي قيتاريك به ويذا ده روا. من هه رگيز هه زم له خانه دان و ژه نه راله كاني شا نه بووه، به لام زورم له باره ي

رہزاخان بیستبوو. ویستم جاریک بیبینم. به لَام ئه مه م بۆ
هه لئه که وت.

”بۆچی نا؟“

”چونکه من نه سه لمین بووم. به سواری ئه سپی خۆم
رۆیشتم، به لَام خۆ به سواری ئه سپی نابی بجییه لای
ژاندرمان.“

”بۆچی نا؟“

”چونکه ریگه پیدراو نییه. من ده بوایه به پی چووبام،
له سه ر چۆک له به رده م شا وه ستابام. نه خیر، من ئه م
شتانم نه ده کرد. بۆیه به ریگه ی خۆمدا گه رامه وه، به لَام
بۆ رۆژی پاشتر دیسان ده چوومه وه. دهمه ویست سه یری
پیاوه کانی شاخی زافه ران بکه م، ئاخۆ چی ده که ن.“

”ئه وسا به پی رۆیشتی یان به سواری ئه سپ؟“

”نه خیر، که س منی به پیاده نه بینوووه. هه ر له دووره وه
سه یری پیاوه کانم ده کرد، که رۆژ و شه وه به شه فتی جیا جیا
به رده کانیان ده شکاندن، ئیدی به م شیوه یه ریگیان بۆ
قیتاره که کرده وه.“

”ئایا پیاوه کان به خویان و کوتکه کانی سه ر شانیا
توانییان کیشه که چاره سه ر بکه ن؟ مه به ستم ئه وه یه، به م
جوړه و له کاتی خۆیدا ریگا که یان کرده وه؟“

”ئوو، نا، نه خیر. له راستیدا به لی. سه ره تا کاره که یان
به باشی ده رۆیشت. هه مووان به هیزه وه کوتکه کانیان
ده وه شاندا، ئیدی ده تبینی ریگات له به رده مدا یه. به لَام له کات
و ساتیکدا و ریک له ژیر لادیواره به ردینه که ئی شه که وته که دا،
تووشی گاشه به ردیکی ره ق بوونه وه. پیاوه کان شه فته له دوا ی

شەفت لە گابەردەکیان دەدا، بەلام نەیانتوانی بیشکینن. هەفتە یەکەم بەباشی تێپەری، هەفتە ی دوو هەمیش هەر باش پویشت، بەلام دوا ی ئەو هیزوشەنگیان لئ برا. ئەوان هیلاک و کەنەفت بوون، لاواز بوون، تاقتیان لە بەردا نەما. تەنانەت نەشتەناسینەو. ئەندازیارەکانیش ئەو هەندە زراویان لە شا چووبوو، نەیان دەبینی کە پیاو هەکان هیزیان لئ براو. ئیدی تۆقان. ئاخر زۆر نابا شا دیتەو، کەچی گابەردە کە هەر وەک خۆیەتی و چەقی رێگای لئ گرتوون.

”شا پێویست نەبوو پاشخانە خویندنیکی راستەقینە ی هەبی، هەر وەها سەر بە مالباتیکیش نەبوو کە کتیبی لئ بخویندرا بنەو، بەلام ئەو کەسیکی زیرەک بوو، بەتایبەتیش ئەو کەسانی ئاسایی باش دەناسین. هەر بە نیگایەکی سەر پێیی لە کرێکار، یە کسەر دەیزانی چی لە ئارادایە. ئەو سەرۆکی ئەندازیارانی دەر کرد، ”دە ی برۆ جانتاکەت بپێچەو. تۆ برۆ مائی خۆت. دە ی کرمی کتیب، تۆ کار نازانی، تۆ هەر دەزانی بخوینیتەو، بخوینیتەو، بخوینیتەو.“

”پاشان شا فەرمانی کرد دە مەنجەلی قەبەقە بە لە سەربازگە کە دەر بهینن. ئەو تینگە یشت، ئەوان هەر بەتەنها بە نان و پەنیری بزنی دەرەقەتی کوتکۆه شانندنە کە نایەن، نان و پەنیر خواردنیکی پێویست نییە بۆ پیاوگەلیک کە بە درێژایی چەندان هەفتە هەر کوتک بۆه شینن. ئیدی دە چیشتلینەری قەلەو بە خۆیان و دە مەنجەلی کەتەو هاتن. شاش فەرمانی بە چەند سەربازیک کرد، کە پینچ بزنی کتیبی بکوژن و بیاندەنە دەستی چیشتلینەرهکان.

”ئەو پوژە پێویست نەبوو هیچ کەسیکیان کار بکا. تەنها

بخۆن و بخۆنه وه، جگه ره بکیشن و پشوو بدهن.
”بۆ شه وه که ی شا سه ره ئه ناز یاریکی نوێی هینا. ئه ویش
نهیده و یست بهر له وهی قیتاره که له ئه شکه وته که ده ر بچی،
بگه پیته وه تاران.

”به یانیی سه ره له زوو بهر له وهی رۆژ هه لێی، شا به سه ره
ئه شکه وته که که وت، له کاتیکدا سه ره بازیک هه گبه یه کی پر له
پاره ی له کۆل هه لدا بوو، به دوایدا ده ر پویشت.

پیاوه کانی ش به خۆیان و کوتکه کانی سه ره شانیا ن
وه ستابوون، چاوه رپیی پلانی شایان ده کرد.

شاش عه باکه ی دا که ند، ده ستی دایه بره پارهیەک و له نیو
هه گبه که ی ده ر هینا و له سه ره به ردیک راوه ستا. به داره که ی
ده ستی ئاماژهی به و پیاوانه ی به ریز وه ستا بوون دا.
’تۆ!‘

پیاوه که له ریزه که هاته ده ره وه له شا چوه پیش.

’تۆش!‘

’ئه خیر، تۆ نا، ئه وی دیکه.’

”کابرا که ش هاته پیش. ئه ویش باوکت بوو. هه لبه ته ئه و
گوێی له شا نه ده بوو، به لام ئه وان ی دیکه ده ستیکیان لندا،
’تۆ، ئاغا ئه کبه ر! ده ی بۆ پیشه وه!’

”به م جوړه شا یازده پیاوی خورت و به هیزی لئ گرتن.
”گوئ بگرن!” شا وا بانگی کردن. ’بۆ به یانی نامه وئ ئه م
گاشه به رده لیره ببینه وه. هه ر کوتکیکی توند له و گابه رده
بدن، یه ک ئه سه که ناسی واتان ده ده می. ده ی کئ یه که مین
کوتک ده وه شینی؟‘

”بیگومان باوکت له شا نه ده گه یشت، چیی گوت. بۆیه ئه و

یه‌که‌مین‌که‌سیان‌نه‌بوو. یه‌که‌مین‌که‌س‌کو‌تکیکی‌به‌هه‌موو
هیزی‌خۆی‌له‌گابه‌رده‌که‌دا‌و‌پارچه‌یه‌کی‌لی‌کرده‌وه. 'ئه‌وه‌تا
پاره‌که‌ی‌تۆ.' شا‌وای‌به‌کابرای‌کو‌تکوه‌شین‌گوت. 'ئیس‌تاش
تۆ!' ئینجا‌ئاماژهی‌به‌باوکی‌تۆ‌دا، ئه‌وسا‌تیگه‌یشت‌شته‌که
دهرباره‌ی‌چییه. ئه‌ویش‌ئه‌وه‌نده‌به‌هیز‌کو‌تکه‌که‌ی‌راوه‌شاند
پارچه‌به‌ردیکی‌گه‌وره‌له‌گابه‌رده‌که‌بووه‌وه. شاش‌خه‌نده
دای‌گرت.

"ئه‌وه‌تا، پیاوی‌گه‌نج، من‌دوو‌ئه‌سکه‌ناست‌ده‌ده‌می. ده‌ی
ئه‌وه‌ی‌دوای‌ئه‌و‌بابی!"

کار‌به‌م‌جۆره‌رۆیشت. گابه‌رده‌که‌له‌شوینی‌خۆی‌نه‌ما
و‌هه‌ر‌یازده‌پیاوه‌کانیش‌به‌شه‌که‌تی‌و‌هیز‌لیب‌راوی‌گه‌رانه‌وه
مال. به‌لام‌بۆ‌شه‌وه‌که‌ی‌هه‌موو‌خه‌لکی‌گوند‌زانیاان، ره‌زاشا
به‌دزییه‌وه‌پاره‌ی‌خستۆته‌نیو‌هه‌گبه‌ی‌باوکت. هه‌مووان
ئه‌وه‌یان‌باس‌ده‌کرد، که‌ئاغا‌ئه‌کبه‌ر‌که‌نه‌فت‌و‌که‌له‌لا‌بووه،
خۆی‌له‌سه‌ر‌قاچه‌کانی‌راناگری.

"وینه‌یه‌کیش‌له‌رۆژنامه‌که‌دا‌بلاو‌بووه‌وه، کاری‌پێگای
ئاسنینی‌تیدا‌سه‌لمیندرا‌بوو. شا‌به‌دارده‌سته‌که‌ی‌ده‌ستی،
ئاماژه‌به‌باوکت‌ده‌کا، که‌له‌سه‌ر‌زه‌وی‌که‌وتیوو. کاتیکیش
شا‌ئاماژهی‌بۆ‌کرد، یه‌کسه‌ر‌باوکت‌هه‌لسا‌و‌پری‌دایه
کو‌تکه‌که‌ی. □" ده‌ی‌کو‌تکه‌که‌له‌سه‌ر‌شانت‌دا‌گره، 'وینه‌گره‌که
وای‌به‌باوکت‌گوت. 'یه‌کی‌له‌و‌سمبه‌ئه‌ستورانه‌بگره.
ئاوا، به‌م‌جۆره‌زۆر‌باشه. چیدی‌مه‌جوولنی.' به‌لام‌ئه‌و
هه‌ر‌سوورا، به‌شیوه‌یه‌ک‌تا‌ماسوولکه‌ی‌باسکی‌باشتر‌له
وینه‌که‌دا‌دیار‌بی.

بۆ‌شه‌وه‌که‌ی‌هه‌مووان‌له‌گونده‌که‌به‌مه‌ی‌پووی‌دا

پېكەنېن. ھەموو خەلگى گوندى زافەران بەو وینەى لە
رۆژنامەكەدا بلاو بوو، شانازیيان دەکرد.

”بەم جۆرە ئەو یازدە پیاوہ بوونە دەولەمەندترین
كەسانی شاخی زافەران. ئەوان خانووی نوێیان لە بەرد
دروست کرد. ھەموو كەسیكیش حەزیان لى بوو كچىكى
خۆیان بدەنە يەكى لەو یازدە گەنجانە. ئىدى گەنچەكانیش
جوانترین كىژى گوندەكەیان ھینا.

بۆ باوكى تۆش، ھىشتا نەمانتوانیبوو كچىكى بۆ
بدۆزینەوہ، ھىشتا ژنىكى شایىستەمان بۆ دەستنیشان
نەكرابوو. رەوشەكەش وا رۆیشت. زۆر جاریش ژیان وا
دەروا. ھەموو شتىك بەسەر دەچى. لیستی ژیان پریەتى لە
شتى ناکاوى رەچاونەكراو.

”من زۆر شتى نەرىنیم لەبارەى رەزاخان بیستووہ،
نەخاسمە رەخنەى زۆر دەربارەى رىگای ھىلى ئاسنین. ئەرى
تۆ چۆنى لى دەروانى؟“

”گەنجۆ گوى بگرە، من ھەر تازە پىم گوتى، ھىچ شتىك
لەبارەى سیاسەتەوہ نازانم. بۆ ئەو جۆرە شتانە، نابى
بىتە لای من. من ھەرگىز رۆژنامەم نەخویندوونەتەوہ،
بەتایبەتیش رۆژنامەكانى ئەو كاتە. من تەنھا كتیبەكانى خۆم
دەخوینمەوہ، كتیبە كۆنەكان، شىعر و میژوو دەخوینمەوہ.
سەبارەت بە رەخنە، ھىچ نازانم. ئەوہى دەیزانم ئەوہیە؛
شاخی زافەران شاخىكى ئاسایى نییە. شاخەكە ھەر تەختە
بارستایىبەكى بەردین نییە. شاخەكە پاشماوہیەكى پىرۆزى
ئەم نىشتمانەیە. رەگوریشەى بابوباپیرانمان لەنیو ئەو
گاشەبەردانەدا چەكەرەیان کردووہ. شتەكەش ھەر پەيوەندى

بە ئەشكەوتەكەوہ نییە. شتی دیکەش لە شاخەكەدا ھەبە. بۆ
 نمونە چالاوہ (بیرە) پیروژەكە. شاخەكە دەژی، ھەناسە دەدا،
 دەی برۆ لای ئەشكەوتەكە و بەبێ دەنگی بوەستە. لەویدا
 گویت لێی دەبی. دەی برۆ لای بیرە پیروژەكە بوەستە، لە
 بەردەم بیرەكەدا كرنووش بەرە و گوئی لێ بگرە.

”لەویدا گویت لە دلی شاخەكە دەبی، كە لێ دەدا. لەو
 كاتیشەوہ ئەوان دەستیان كرد بەوہی پیرەشاخە زافەرانەكەى
 ئیمە بە دینامیت و كوتكى ئینگلیزی برووخینن.“

”باشە بۆچی باوكمت بۆ ئەوئى نارد؟“

”من ئەوم نەناردە ئەوئى. من تەنھا بۆم روون كردەوہ،
 لەوئى چى لەگۆریدایە. وێرای ئەوہش بەراستی ئەو گوئی لە
 من نەگرت، ئەو سەیری ھاوتەمەنەكانى خۆى كرد.“

”ھەرچەندە ئیستا كاتى سەیری دواوہ دەكەمەوہ، دەبینم
 ھەموو شتی بەباشى رۆیشت. یەكەم جار ترسام نەبادا
 شاخەكە بەرگە نەگرئ و لە شوینی خۆیدا نەمیتئ. ئیستاش،
 دواى ئەو ھەموو سالانە، دەبینم شاخەكە خۆى بووژاوتەوہ.
 بەرزاییبەكە دیسان بە گولزار سەوز بۆتەوہ بە شیوہیەك
 گاشەبەردە زیان لیکەوتووكان نابینی. بزە كئویبەكانیش
 بەنیو ھیلە ئاسنینهكەدا دەرۆن. كاریلە و بەرخیان بەسەر
 ھیلەكەدا باز دەدن. شاخەكە بە ھیلە ئاسنینهكە قاییل بوو
 و لەخۆى گرت. لە راستیشدا بە كردەوہ شتیكى لێ نابینی.
 ”كەمىكى دیکە قیتارەكە دئ. ئەو بەھىواشى رئ دەكا.“

ئەوہش شتیكى جوانە، پیرەشاخەكەى زافەرانمان شتیكى
 نوئی ھەبە، شتیكى ھاوچەرخانەى بۆ پەیدا بووہ. قیتاریك بە

خه تی بزماری

واگونی سوورباو، که به ته قه ته قه وه به ره و سه رو و ده کشی.
گه نجو، ژیان ئاوا ده روا. به لی.

ژن

ئىمە وا گومان دەبەين، كە ئاغا ئەكبەر لەم بەشەدا
دەربارەى برادەرەكان و ھەرۈھا دەربارەى ژنەكەشى نووسىيىتى.

ھەموو بالئندەكان خەرىكى چىكردنى ھىلانەى خۇيان بوون،
تەنيا ئاغا ئەكبەر نەبى. بۇ ئەو نە خۇشەويستى ھەبوو نە
ژنىش.

پياوھ بەھىزەكانى دىكە، كە خانووى بەردىنيان بۇ خۇيان
دروست كردبوو، لانەيان لى دانا و ژنيان ھىنا. منداليشيان
پەيدا بوون. كەچى ھىشتا خانوۋەكەى ئاغا ئەكبەر ھەر
چۆلۈھۆل بوو.

لەو سەردەمدا تا دەھات ئەو زياتر و زياتر ھاموشۇى
لەگەل قەحبەكاندا پەيدا كرد. ئەم رەفتارەشى پەيوەندى بە
كارەكەيەوھەبوو، ئاخىر ئەو پەيوەندىى بەربلاوى پەيدا
كرد. ئەو دەچوۋە ھەموو لايەك و بەدواى پىنەكردن و
چاككردنەوھى مافوورە كۆنە گرانبەھا دراۋەكاندا دەگەرا.

کاتیکیش ئاغا ئەکبەر گه‌یشته ته‌مه‌نی دوازده سالی، کازم خانی خالی له‌گه‌ل خۆی بردییه کیلگه‌ی یه‌کی له براده‌ره‌کانی خۆی. ئوسه غولام¹ کیلگه‌یه‌کی له ناوه‌راستی شاخه‌کان دروست کردبوو. له‌ویدا خونجه‌گول و په‌گی گول و گولووک که پری شاخه‌که‌ی زافه‌ران بوون، دهر هینا و چاکی ده‌کردن و بۆیه‌یه‌کی سروشتی لی دروست ده‌کردن. خۆ ئەگه‌ر هه‌رکه‌س و له‌هه‌رکوێیه‌ک به‌دوای په‌نگی په‌سه‌ن و ماک بۆ مافوره‌کانی گه‌رابووایه، ده‌بوایه سه‌ری کیلگه‌ی ئەو پیاوه‌ی دابایه.

له‌راستیشدا ئوسه غولام پینکه‌ریکی مافوره‌کونه‌کان بوو. هه‌میشه‌ش مافووری گرانبه‌های کۆنینه‌هه‌بوون که دهرپان، ئەوسا ئەگه‌ر شوینی درانه‌که‌ی پینه‌نه‌کراپایه و چاک نه‌کراپایه‌وه، ئەو سه‌ره‌داوانه‌ی لیوه‌ی دهر هاتبوون، زیاتر به‌دوای یه‌کدا داده‌چوون، له‌دواییدا که‌لکی مافوره‌که‌ی ده‌بری. به‌لام خۆ تۆ ئەو جووره‌ مافوره‌نایابانه‌هه‌ر له‌خۆته‌وه ناده‌یته‌ ده‌ست هه‌رکه‌سیک، چونکه‌ گه‌ر که‌سیک، وه‌ستایه‌ک پیشه‌که‌ی به‌جوانی نه‌کا، سه‌ری له‌و جووره‌ پنیانه‌ دهر ناچی، ئیدی پینه‌ی سه‌قه‌ت و خراپ له‌سه‌ر مافووری کۆنینه‌ی گرانبه‌ها وه‌ک برینکی نویی لی دئ و مافوره‌که‌ ناشیرین و خه‌سار ده‌کا. ئوسه غولامیش یه‌کی له‌باشترین پینه‌که‌رانی ولات بوو. به‌لام به‌تپه‌پینی رۆژگار به‌ته‌مه‌ندا چوو بوو، حوکمی بینایی چاوه‌کانیشی وه‌ک جارار نه‌ما بوون، بۆیه‌ نه‌یتوانی به‌رده‌وامی به‌ ئیشه‌که‌ی خۆی بدا و وازی لی هینا.

---

1 Oessa Golam

كازم خانيش دهيزانى خوشكه زاكهى نابيته جووتيارىكى كارامه. ئاخىر ئه، ئه و كهسه نه بوو بتوانى به ئاسانى له گهه گاسن و زهويكىلاندا ههلبكا، يا خود ئه و كهسه نه بوو، ده يان بيست سه رمه ر و بزنى بدريته دهست و چاويان لى بكا و ببيته شوانىكى مشوورخوور. ئه و ده بووايه كارىكى به دهست و ميشكى خووى بكردبايه، كارىك دهست و ميشكى بو به گه ر بختبايه. هه ر بويه كازم خان ئه وى برده لاي وهستا ئوسه غولام.

”ئوسه، سه لامون عه له يكوم! ئه وه گه نه كه يه كه به موم باس كردى. ئه مرؤ له گهه ل خووم هيناومه. دهى ئه كبه ر دهستى توقة بو وهستا ئوسه دريژ بكه.“

پياوه پيره كهش دهستى بو به ركى برد و په تىكى ده ر هينا كه چه ند سه رداوى لى ببونه وه، پيشتر ئه و په ته داوداوهى له مافوورىكى كوئينهى گرانبه ها ده ر هينا بوو، تومهن پيوستى به پينه كردن هه بوو. وهستاكه به ئه كبه رى گوت، ”ئه وه تا، دهى برؤ ئه و گولانه بدؤ زه ره وه كه رهنگيان له گهه ل رهنگى ئه م داوانه تيك ده كاته وه!“

به م جووره ئاغا ئه كبه ر يه كه مين ههنگاوى كارنامهى پيشه كهى هه لهينا، ئه و كارهى تا مردن لى جيا نه بووه وه. سى سالان له سه ر يهك، هه موو به يانبيان سه رله زوو ئه كبه ر بو كار كردن ده چووه سه ر كىلگهى ئوسه غولام و تا ئيواره درهنگان ده مائه وه، پاشان كه دنيا بووليل ده بوو ده گه رايه وه. كاتيكيش ئوسه غولام مرد، ئه كبه ر شتىكى زور له پينه كردنى مافووره كان فير ببوو، بىگومان له دروست كردنى

بۆیهی سروشتیشدا مه‌علان ببوو.

دوای مردنی ئوسه غولام، كهس نه‌بوو له پيشه‌كه‌يدا جیگه‌ی بگریته‌وه، به‌لام له‌و نیوه‌دا ئه‌كبه‌ر شاره‌زاییه‌کی باشی په‌یدا کردبوو، گوندنشینانیش ده‌ستکاری ئه‌ویان به‌دل بوو. گوندییه‌كان پتیان باشتر بوو ئاغا ئه‌كبه‌ر بچیته‌ ماله‌كانیان و مافوره‌كانیان بۆ پینه‌ بكا له‌وه‌ی كه‌سیکی لایده‌ له‌ دووره‌وه‌ بانگ بکه‌ن و كاره‌كه‌یان بۆ بكا. ئیدی به‌م ره‌نگه‌ ئه‌كبه‌ر به‌ سواری ئه‌سپه‌كه‌ی له‌م دئ بۆ ئه‌و دئ بۆ پینه‌کردن ده‌رۆیشت. هه‌ر له‌و كاته‌شدا بوو، سه‌روكاری له‌گه‌ل قه‌حبه‌كاندا په‌یدا كرد و هاموشۆی كردن.

كازم خان سه‌باره‌ت به‌ دۆزینه‌وه‌ و لیژاردنی ژنیک بۆ ئاغا ئه‌كبه‌ر توندوبه‌ند بوو، ریسای مه‌حكه‌می هه‌بوون. ئه‌و به‌دوای كیژیکی تاكچاو یان به‌ دوای كچه‌ جووتیاریکی مافورچندا نه‌ده‌گه‌را. نه‌خیر، ئه‌و به‌دوای كیژیکی خورتی به‌هیز ده‌گه‌را، كه‌ میشکی خۆی باش به‌كار بینن، ژنیک بتوانی كاروباری یه‌كیکی دیکه‌ش هه‌لبسوورینن، ژنیک بزانی كه‌ منداله‌كانی بۆ كئ ده‌نیته‌وه‌.

”نه‌خیر، نابئ هه‌ر ژنیک بی و به‌س،” هه‌میشه‌ كازم خان وای به‌ خزمه‌كانی ده‌گوت، ”جاری چاوه‌رئ ده‌كه‌م. من بۆ ئه‌و به‌دوای ژنیک باشدا ده‌گه‌ریم. خو ئه‌گه‌ر یه‌ك-دوو سالی دیکه‌ش بی ژن مایه‌وه‌، چیی تیدایه‌، خو نامری، دنیاش كاوول نابئ.”

هه‌رچی خزمه‌كانیش بوون له‌گه‌ل كازم خاندان هاورا نه‌بوون. ئه‌وان ده‌یانگوت، ”كازم خان، خو نابئ ئه‌و له‌گه‌ل خۆت به‌راورد بکه‌ی. تو له‌ هه‌موو گوشه‌ و كه‌ناری ئه‌م

ده‌قه‌ره‌ی شاخی زافه‌راندا ژنت هه‌یه. هه‌رچی کور‌ه‌که‌یه هیچی نییه. خو‌ئه‌گه‌ر ژنی بو‌نه‌هینی ئه‌وا لاری ده‌بی. “به‌لای منه‌وه ده‌کرئ ئه‌کبه‌ر ژن بینی، به‌لام نابی ژنیکی که‌ره یان شه‌له یاخود په‌ککه‌وته بینی.”

له‌گه‌له‌ ئه‌وه‌شدا خو‌هیچ کچیکی جوان و جاحیل، له‌شساخ و زیره‌ک له‌گونده‌که‌ی شاخی زافه‌راندا بو‌ئه‌کبه‌ر نه‌بوو، تا بیخو‌ازی و بیهینی.

هه‌ر بو‌یه ئه‌کبه‌ر کولی دلی خو‌ی به‌قه‌حبه‌کان هه‌له‌د‌پرشت و سوک‌نایی پی ده‌هاتن. ئه‌وانیش پینان ده‌گوت، “ده‌ی ئه‌کبه‌ر ده‌ی وه‌ره ژوور، ده‌ی وه‌ره سه‌یریکی ئه‌م مافووره بکه. ئه‌ری نات‌ه‌وی بو‌مانی پینه بکه‌ی؟ ده‌ی وه‌ره لام دانیشه. دیاره ماندووی، باسکه‌کانت ئازاریان هه‌یه، پشتت ده‌یه‌شی. ده‌ی وه‌ره ئیره، وه‌ره پیاله‌ چایه‌ک بخو‌ره‌وه. ده‌ی ئاواش سه‌یرم مه‌که. ده‌ی باشه، که‌واته من دیمه‌ لای تو داد‌ه‌نیشم. ده‌ی ده‌ستت بینه. گه‌رم و خو‌شه، ها؟”

سه‌باره‌ت به‌چیرۆکی په‌یوه‌ندیی ئاغا ئه‌کبه‌ر به‌قه‌حبه‌کان، هه‌ر ده‌بی گوی له‌براده‌ری سه‌رده‌می کور‌وکالییه‌که‌ی سه‌ید شو‌جاع بگری.

سه‌ید شو‌جاع که‌سیکی نابینا بوو، هه‌ر له‌زگماکه‌وه وا بوو، به‌لام به‌گو‌یسووی ناسرابوو. هه‌ر وه‌ک سه‌گ ده‌نگه‌کانی لیک جودا ده‌کردنه‌وه. که‌سیش له‌به‌ر تانه‌وته‌شه‌ری زمانه‌ شه‌ره‌که‌ی ئه‌و ده‌ر نه‌ده‌چوو. پیاوه‌کانیش زور خو‌یان له‌کاروباری هه‌له‌ده‌قورتاند، چونکه ده‌یانزانی ئه‌و گویی ئه‌وه‌نده سووکه هه‌موو سه‌ربرده‌یه‌کیانی بیستوو.

سهید شوْجاع هه موو قه حبه کانی شاخی زافه رانی به ناوی یه که می خوْیاننه وه دهناسی. ده شیزانی چ جوره پیاویک و له چ گوندیکه وه هاتووه و چۆته لای. به دهنگی ته په ی پئی پیاوه کانی دهناسینه وه، ”هۆ پیاویکه^۱ تۆ زۆر به نه رمی ده رۆی، خه ریکه به سه رم بکه وی و پیم لی بنیی، چیه دیسان چی بووه؟ هه م دیسان به وه هه رامه یه ی نیو پانتۆلت که تنیکت کردووه؟ ده ی وه ره ده ستت بینه، ده ستت بینه و سلّوم لی بکه، پیوست ناکا لیم بترسی. خو من نه پنییه کانت به کهس نالیم.“

که شه ویش داده هات، شوْجاع ده چوو لای داره پیره که و له سه ر پئی داده نیشته. کاتیکیش کیژان به خوْیان و گۆزه ی پر له ئاو له سه ر کانی ده گه رانه وه، به گویره ی ته په ی پنییه کانیان دهیناسینه وه، دهیزانی کامه کچ حه ز له کامه کوپ ده کا. ئه وانیش به تانه وه شوْجاعیان ده واند، ”سه لامون عه له یکم. هۆ زرپیاو، ده کری یارمه تیم بده ی، ده ی ئه و گۆزه یه م بده ری.“

کیژه کان پئی پیده که نین و ئه ویش دهیدانه بهر نه شته ری تیرو توانجه کانی.

”ده ی، برۆ وه ل به!“ وا بانگی ده کرد، ”هیی کیژئی، له گه ل تۆمه، به خوْت و ئه و سمته زله ته وه. خو تۆ نابئی ئاوا له سه ر زه وی دابنیشی، ده نا زهویه که شه ق ده با.“

سهید شوْجاع پارهی نه بوو، به لام خوْ پیوستیش نه بوو هه بیی، ئاخر ئه کبه ر پارهی ده دایی.

---

۱ پیاویکه یان پیاوۆکه شیوه ی بچوو کراوه ی پیاوه که بۆ بچوو کردنه وه و توانج تیرتیگرتن به کار دی.

ئەو كەسانەى حەزىيان بە چارەى شوْجاع نەدەكرد و لە دەمى شېرى دەترسان، هەندى جار تۆلەيان لى دەكردهوه، وهبەر تىروتوانجيان دەدا، ”هئى، تۆ وهك ئەسپى وای. تۆ پارەى ئەكبەر دەمژى و هەلى دەلووشى.“
سەيد شوْجاعيش ئەوهنده ترزل بوو، گوئى بەو جوْره قسانە نەدەدا.

كەسىكى دىكەش هەبوو، كە بە نەينىيەكانى ئەكبەر و شوْجاعى دەزانى، ئەویش جەعفەرى جالْجالوْكه بوو.
جەعفەر سەقەت بوو، نەیدەتوانى برۆا، تەنانەت پشتى خوْيشى پى راست نەدەكرایەوه. ئەو لەرولاواز بوو، سەرىكى بچكۆلانەشى هەبوو. كاتىكیش بە باسكە توندوبەند و پىيەكانى لەسەر زەوى دەخشا، وا دەجوولا، بەخۆت نەبوو هەر بىرت لە جالْجالوْكه دەكردهوه. ئاخىر ئەو، ئەو نازناوى لە گۆترە بەبەردا نەبرابوو، لى ئەوهنده هەبوو، ونەبى ناوهكەى هەر لەبەر ئەوه بووبى كە وهك جالْجالوْكه دەخشى، بەلكو لەبەر ئەوه بوو، وهك جالْجالوْكه بەسەر دارودرەخت دەكەوت.
تۆ ئەوت لە شوئىنى وادا دەبينى، مرۆقى ئاسایی نەیدەتوانى بیگاتى. هەر بەقەلەمبازىكیش بەسەر لقى دارەپىرەكە دەكەوت و لەوى خوْى هەلەدایە سەر گومبەزى مزگەوتەكە. خوْيشى دەخشانە پەنا پەنجەرەى گەرماوى ژنان، تا بەرپووتى بىانبینى.

ئەوهى سەيد بە چاوهكانى نەیدەبينى، جەعفەرى جالْجالوْكه دەبينى.

تومەز ئەو برادەرى سەيد شوْجاع و هەر وهە برادەرى ئاغا ئەكبەرىش بوو. بەم جوْره ئەوان برادەرایەتییەكى

تۆكمه يان پيڭ هينا و سى كوچكه ييبانه توانيان زور شت به يه كه وه بكن.

كاتى ده چوونه لاي قه حبه كانيش، هه رسيكيان به يه كه وه ده چوون، ئه مهش واده دیداری ئه وان بوو. جه عفر ده چووه سه ر پشتی براده ره نابيناكهی، ئه ویش له ئاست خویه وه پيلي^۱ ئاغا ئه كبه ری توند ده گرت، به م جوړه به سه ر شاخی زافه ران ده كه وتن.

ئه كبه ر و شو جاع زوريان پتويست به جه عفر بوو، چونكه ئه و زور باش له قه حبه كانی ده زانی. هه رگيزيش هه رسيكيان ده سته جي و يه كسه ر نه ده چوونه لاي قه حبه كان. سه ره تا ده بووايه جه عفر هه موو شتيك بخاته ژير چاوديري و كونتروليان بكا. زور كه ره ت جه عفر په نجه ی شاده ی بو ئه كبه ر دريژ ده كرد و پيی ده گوت، ”گوي بگره! به ي من نه روي! دنا نه خو ش ده كه وي. پاشان ناتواني چیدی ميز بكه ی! ئه وسا نازاريكي ناقولات بو پهيدا ده بي.“

ئیدی كار به و جوړه بوو، هه موو كاتيکش باش ده هاته وه. ئيواره يه كيان كاتيک جه عفر خوی خزانده بووه سه ربانی ئاوده سته كه، گويی له ده نگیكى نامو بوو. ئينجا گويی به كونی سه ربانه كه وه نا تا باشتر گويی لی بی. ده سته جي زانیی ئاخو ئاغا ئه كبه ر چيی لی قه وماوه. هه ر خيراش گه رايه وه لاي سه يد شو جاع و پيی گوت، ”هو سه يد، فريا كه وه!“

”چييه؟ فريای چي بكه وم؟“

”ئهو شيته له ئاوده ست هه ر دنوزيته وه.“

”ئەوہ تۆ چى دەلىنى؟ كى دەنوزىتەوہ؟
”ئەكبەر، ئەو بە دەست مىز كىردنەوہ دەنالىنى.“
ئىنجا بە جووتە چوونە پشت قاپى ئاودەستەكە.
”ئىستا گویت لىنە؟ وا دەگرىن.“
”بەلى، ھەى بەنە فرەت بى، بەلام كى نالى ئەو بۆ شتىكى
دىكە ناگرىن.“

”نەخىرا! ئاخىر تۆ بۆ شتىكى دىكە ناچىتە ئاودەست و
بنالىنى.“

”ئىنجا. با بىر بگەينەوہ.“

”كۆرى باش، خۆ ئەو شتە پىويستى بە بىر كىردنەوہ نىيە.
شتەكە پوون و ئاشكرايە. ئىمە دەبى سەيرى ھەرامەى^۱
ئەكبەر بگەين. ئەوسا دەمودەست لى تىدەگەم. ئىمە دەبى
بەزووى بىگرىن و سەيرى بگەين.“

ئىدى خويان لەپشتى پەردەكە ھەشار دا، لەوئى چاوەرپىيان
كرد تا ئەكبەر ھاتە دەر.

”دەى وەرە ئىرە!“ جەعفەر بە ئاماژە وای پى گوت.

ئىوارە دەرنگانىك بوو، بوولئىل بوو، ئەكبەرىش دەستبەجى
تىگەيشت چى لەئارادايە. ويستى لەبەريان ھەلى. بەلام
جەعفەر زۆرزان بوو، ھەر خىرا وەك جالجالۆكەيەك بازى
دا و خۆى گەياندە ئەكبەر و توند لاقى گرت و ئەكبەرىش
كەوتە سەر زەوى. سەيدىش خىرا خۆى گەياندى مى
ئەكبەرى گرت.

”ھەى بىژمۆت، ھەلىنى! لەگەلمان وەرە.“

۱ ھەرامە: ھىن. شتەكە (كىر).

۲ بىژمۆت: زۆل. بىژى.

بەم جۆرە ئەكبەریان راپیچی خۆکیك^۱ کرد.
جەعفەر بانگی شۆجاعی کرد، ”دەئ توند بیگره!“
سەید ھەر خیرا بازی دا و خوی گەیانده یەکیك له
دینگەکان و چرایەکی نەفتی ھەلکرد. پاشان پانتۆلەکەى
ئەكبەرى تا سەر پێیان ھینایە خوار و سەیری ھەرامەکەى
کرد.

”دەئ ئەو بیژمۆتەى بەردە. ئەو نەخۆشە.“
بۆ رۆژی پاشتر، بەیانى سەرلەزوو، ئەوان بۆ لای
پزیشکیك بەرەو شار بەرى کەوتن.
دوای یەك-دوو مانگ، کاتى ئاغا ئەكبەر چاک بوویەو،
زۆر جار جەعفەر و سەید دوو بە دوو باسیان دەکرد.
ئەكبەرىش وردەوردە لێیان دوور دەکەوتەو، ئەوانیش
دەیانزانى بۆ وا دەکا. وەك برادەرى راستەقینە ھەستیان بەو
ئەرکە کرد، بچن و بە خالەکەى بلین. بۆیە ئیوارەىکیان
جەعفەر دەستی دایە چرایەك و بەکۆلى شۆجاعو ھەسەر
شاخی زافەران کەوتن.

ئەوان چوونە مالى کازم خان.
”ئىوارەتان باش،“ سەید شۆجاع وای بە خانەخوینەکە
گوت. ”دەتوانین بێنە ژوور؟“
”سەید فەرموون وەرنە ژوور. ئیو ھەمیشە بەخیر بێن.
فەرموون دانیشن. پیاڵە چایەك؟“
”نەخیر، سوپاست دەکەین. ئیمە دەبى بەر لەو ھى ئاغا

---

۱ خۆك: شوینى تايبەتى ولسات، ھەرچى بۆ ئەسپە پێى دەگوترى
تەویلە.

ئەكبەر بگەرپتەو، لىرە برۆين. لە راستىدا ئىمە هاتووين شتىكت پى بلين. ئىمە باشتىن برادەرى ئەكبەرىن، ناشكرى هەموو شتىكى هەر بشارىنەو. هاتووين پىت بلين ئىمە خەمى ئەومانە.

”چۆن چۆنى؟“

”خۆشت دەزانى هەندى جار لەگەل ئەو، ش، كە بە رپچكەيدا دەرپوين، هەندى شتى سەيرو سەمەرەش هەر روو دەدا. بەلام هەموو جارىك بەباشى هاتۆتەو. لى ئەم جارەيان شتىكى دىكەيە. ئەكبەر زىادله پىويست مى لى ناو.“

”چۆن؟ لە سنوورى خۆى دەر چوو، ئاخىر ئەو چىي كردوو؟“

”من چاوم نىن، بەلام دوو گووى باش و سووكم هەن. جەغفەرىش بە چاوهكانى باش دەبينى. لە راستىدا دەكرى جەغفەر شتەكە باشتەر روون بكاتەو، چونكە بە چاوهكانى خۆى بينيو.“

”دەى جەغفەر بىلى. چىت بينيو؟“

”ئاخر ئەو چۆن بگوتى؟ ئەكبەر زۆر جار، لە راستىدا خەرىكە بلىم هەموو شەويك دەچىتە لای قەحبەيەك و سەرجىتى لەگەلدا دەكا. من، من پىم وا بى حەزى لى دەكا. رەنگ بى ئەو، ش زۆر قورس نەبى. ژنەكەش... جاحىلە و... و... زۆرىش مېهرەبانە. هەندى جار وا بىر دەكەمەو، ژنەكەش دلى بۆ ئەكبەر لى بدا.“

”بەلام بەگوئىرەى مەزىندەى ئىمە، ئەو سنوورى خۆى بەزاندوو، ئەرى سەيد وا نىيە؟ ئەمە شتەكەيە. ژنەكەش هېچ كەموكورتىيەكى نىيە. ژنىكى جوان و جاحىل و لەشساخە،

بەلام ئىمە پىمان باش و پىويست بو، تو بەم رەوشەى بزانی. سەيد وا نىيە؟“
”بەلى“ سەيدىش بەسەلماندنەوہ گوتى، ”کتومت، ئەمە شتەكە بوو. دەى ھەلسە. بەر لەوہى ئەكبەر بىتەوہ، ئىمە دەبى برۆين.“

كازم خان زانى كاتى ھاتووہ و دەبى شتىك بو ئەكبەر بكا، دەنا دواتر كەس قايىل نابى كىژى خوى بداتى.
ئەو دانى بەوہشدا نا، لە ھىچ شوپىنك كچىكى گونجاوى بو خوشكەزای خوى نەدۆزىبووہوہ. ھەر بۆيە ئەو ئىشەكەى بە ھەندى لە ژنانى مالباتەكە سپاردبوو.

ژنەكانىش قول و باسكيان لى ھەلكردبوو، بەدواى كىژىك بو ئەكبەرى كەرولال دەگەران. گەران و سوورانەكەى ئەوان زۆرى نەبرد تووشى بىئومىدى كردن، چونكە ھىچى واين نەدۆزىبووہوہ. ھەرچى دەياندۆزىوہ لەگەل خانەوادەكە نەدەگونجا. لەوانەى دۆزىبوويانەوہ، كىژىكيان باوكىكى دەرۆزەكەرى ھەبوو، دووھەميان خاوەنى چەند براىەكى دز بوو، سىنھەميشيان كچىكى بىمەمك بوو، چوارەمەكەشيان ئەوہندە شەرمەن بوو تەنانەت پرووى خويشى نيشان نەدان.
نەخىر، ئافرەتانى خانەوادەكەش لە بارىكدا نەبوون، ژنىك بو ئاغا ئەكبەر بدۆزىنەوہ.

لەو نىوہدا تەنھا يەك دەرگەى كراوہ ھەبوو. ئەويش دەرگای مالى زەينەب خاتوون بوو، ئەو پىرەژنە پىناوہى گوندى شاخى زافەران. ئەو ھەميشە دەيزانى، كە چۆن كچان بو كوران بدۆزىتەوہ، ھەردەم بە كچانىكى دەزانى كە لەسەر

گەیی میژکردن^۱ بوون.

بئ سئ و دوو ھەر دەبئ زەینەب بووکیکی باش بۆ ئەکبەر بدۆزیبایەو. تومەز ئافرەتە پیناوەکە^۲ ئالوودەى تریاک ببوو. خۆ ئەگەر ژنانى مالباتەکە لە تریاکە بۆرەى کازم خان بۆ ژنەکە ببەن، ھەموو شتیک ریک دەکەوئ. زەینەب خاتوون لە دەرەوہى گوند، لە خانوویەک بەقەدپالى شاخەکەدا دەژیا. زۆر جار کورپوکال، پیایى زگوردی^۳ دەچوونە لای ژنەکە بەدوای ھاوسەرئیکدا دەگەران. ”زەینەب خاتوون، ئەرئ کچیکى باش بۆ من پئ دەزانى؟ ژنیکی باش کە بتوانى مندالى لەشساختم بۆ بنیتەوہ؟“

”نەخیر، من ھیچ کچومچم نین، ھیچ ژنیک پئ نازانم، نە باش نە خراپ، نەخیر، ھەر ھیچم بۆ تۆ پئ پەیدا ناکرئ. من تۆ دەناسم. تۆ لە ژنان دەدەى، من لە ژنە کۆنەکەى تۆوہ دەزانم، دەى برۆ لیڤرە، برۆ لە دایکى خۆت پپرسە بەلکو بۆت بەدوای ژنیکدا بگەرئ.“

”دەى با بچینە ژوورئ. ئەرئ باشە چى دەلیئى، ئەگەر لوولە تریاکیکى خەنەبیم بۆ ھینابى؟“

”قەرموون وەرنە ژوورئ. دەى با جاروبار خەندە لەسەر لیوان ببینن. ریشت بتاشە. بە خۆت و ئەو پوخسارە نەتراشاوہ و ئەو ددانە زەردانە ھیچ ژنم بۆ تۆ پئ نادۆزیتەوہ.“

۱ گەیی میژکردن: کاتی میژکردن.

۲ نووسەر لیڤرەدا وشەى ناوژیکارى بەکار ھیناوە، بەلام بۆ لیڤرە وشەى خۆمالى پیناوە کە لەنیو ھەيراندا ھاتووە (پلکە پیناوە) پپ بە پیستتیه تئ.

۳ زگوردی: سەلت. بیژن.

ههندی جار پیره دایکتیک له قاپیه که ی دها و دهیگوت،
”زهینه ب خاتوون، من پیر بووم، به لام هیشتا هیچ نه و هم
پهیدا نه بوونه. له منه وه یه ک چارشئیوی باشت ددهمی، له و
چارشئیوه راسته قینانه ی له مه ککه وه هاتوون. ئەگەر شتیک
بو کوره کهم بدۆزیه وه.“

ئه ویش دهیگوت، ”خه لک زور به لئیم پی دها، به لام هه
کاتی ئه و ژنه ی بویان ددهۆز مه، دهستیان پی بگا، دهرپون، ون
دهبن و من هه ر له بیر ده کهن. ده ی برۆ جار ی چارشئیوه که ت
بینه، ئه وسا ئه و کاته م ده بی بیریکی لی بکه مه وه. ئاخه ر ئه و
ئیشه زحمه ته. خو ژنان هه ر له خوړا میرد به که سیک
ناکه ن که ئاو و لیکاو یان بو له ده م بیته خواری. ده ترسم
هه ر ئه م ئیواره یه بمرم و خه لکیش به چارۆکه دراوه که م
بمنیژن. ده ی برۆ چارشئیوه که ت بینه، من چاوه روان ده بم.“
به ناحه زی پیاوه کانیان، ژنانی خانه واده که ی ئاغا ئەکبه ر
لووله کتیکی تریاکیان خسته نیو جانتای پیره ژنیکیان، که
پووری ئەکبه ر بوو، ئیدی چارۆگیان له خو یان دا به ره و
مالی زهینه ب خاتوون که وتنه ری.

پیاوه کانیس پییان وا بوو کاریکی نه گونجاوه بو
دۆزینه وه ی ژنیکی گونجاو بو کوره که یان له ده رگه ی مالی
پیناویک بدن. هه لبه ته ئه وان ژنیکیان ده ویست، له راستیدا
ئه وان کورپیکیان ده ویست. ئیسماعیلیک بو ئه وه ی باری
سه رشان ی ئەکبه ر هه لگری.

له بهر ئه وه ی پیاوه کان نه یانده ویست ئیسماعیلیک له
قه حبه یه ک پهیدا بیی، ده بووایه پی له وه بنین و مل بدن تا
ژنه کانیان بچنه مالی زهینه نب خاتوون و داوایه کی وای لی

بکه ن.

ژنه کانیش به حیلکه ی پیکه نینه وه له قاپی مالی زهینه ب
خاتوونیان دا.

”به خیر بین! فه رموون دانیشن.“

هر له دالانه که دا پیره ژنه که لوله تریاکه که ی خسته
مستی زهینه ب خاتوون و پیی گوت، ”من هیچ له مه نازانم.
ئه م شته یان له کازم خانه وه یه.“

پاشان به ئوقره لیبیرانه وه درێژهی به قسه کانی خووی دا،
”زهینه ب خاتوون، رینگامان بده له کورتی بییرینینه وه. ئیمه
به دوای کچیکه وه یین، کیژیکه عاقل بو ئه کبه ره که ی خومان.
هه موو شته که ئه وه یه. ئایا بو ئیمه شتیکی وات له لا دست
ده که وئ یان نا؟“

ژنه کان له بیحه و سه له یی ده مرسته که یان پیکه نین و
خوشییان له قسه کانی پووره پیره که وه ر گرت.

”ئاخو من کچیکم پی شک دئ؟“ زهینه ب خاتوونی
به ئه زموون وا وه لامی دانه وه. ”من ده بی له هه موو شاخه که دا
بگه ریم، بو ئیوه شتیک هر ده دۆز مه وه. خو ئه گهر من
کیژیک بو ئاغا ئه کبه ر نه بینمه وه ئه دی بو کئی ده دۆز مه وه؟
ده ی فه رموون دانیشن. ده با جارئ پیاله چایه ک بخوینه وه.“
زهینه ب خاتوون سینییه کی پر له پیاله و یه ک چادانه
چایه ی بو هینان و له پیتشی دانان و ئینجا گوتی، ”ده ی با
بییر بکه ینه وه. کیژیکه باش، ژنیکی تیگه یشتوو. به لئ، من به
یه کیکی وا ده زانم. ئه و زور جوانیشه، به لام...“

پووره که ی ئه کبه ر قسه که ی پی بری.

”نا بۆ ھېچ بەلامىكا!“ پوورەكەى ئەكبەر لەسەر قسەكەى خۆى رۆيشت. ”من نيوەژنىكم ناوئ. من ژنىكى كامل و تەواوم بۆ خوشكەزاكەم دەوئ.“

”ھەلا، ھەلا، باشە بۆ ريگەم نادەى قسەكەم تەواو بكەم. ئاخ ئەگەر قسە لەسەر ئافرئتراوەكانى خوا بكەين، خوا لئمان توورە دەبئ. ئەو ژنەى من مەبەستمە، وەك گويز ساغ و سەليمە، جوانە، تەنھا يەك لاقى لە ئەوى ديكە كورتترە.“

”ئوو، ھەر ئەوئەندە، قەيناكا، بە مەرجيک بتوانئ بپروا.“

ژنەكان وايان پئ گوتەوہ.

”رۆيشتن؟ ئاخۇ ئەو دەروا؟ ئەو وەك مامز باز دەدا. بەلام باشە، بەلام خۆ من ناتوانم لە خودا بپرسم بۆچى قاچيكي لە ئەوى ديكە كورتتر بۆ دروست كر دووہ. لەوانەيە بۆ ئەمەش ھۆكارىك ھەبئ. ھەر وەھا من كيژيكي ديكەش پئ دەزانم، بەلام ھەنديك كەرەيە.“

”نەخىر، ئيمە ھېچ كەرەيەكمان بۆ ئەكبەرەكەى خۆمان ناوئ.“ پوورە پيرەكە وای بە خانەخويكە گوت.

”خۆ ئەو تەواو كەرە نبيە، ھەر ھەنديك گويئ گرانە. ئەو زۆر باشە، جوانيشە، متمانەم پئ بکەن. ئىستاش كە بييرى لئ دەكەمەوہ، تۆ بليئ ئەويان باشتر نەبئ لە ئەوى ديكە. پيم وايە ئاغا ئەكبەر پئويستى بە ژنىك ھەيە بتوانئ بەباشى رئ بكا و بپروا، توندوبەند لەسەر قاچەكانى خۆى رابوہستئ. خۆ ئەگەر كەريش بئ، لە راستيدا نابيئە كيشە. خۆ ئاغا ئەكبەر لەگەل ژنەكەى قسان ناکا.“

”نەخىر ئەكبەر قسەى لەگەل ناکا، بەلام مندالەكانى قسەى لەگەلدا دەكەن.“

”ئاي خوياه ئاگات ليم بي، ئه وه ئه م ئيواره يه گويم له چي ده بي! ئه ري چون ده توانن ئاوها قسه بكن و ده ست له كاروباري خودا وهر بدن، له كاتيكا له نيو مال و حالي خوتاندا پياويكي كه رولالتان هه يه؟ ئاخو خوا ليتان په ست ده بي. به گويي من ده كه ن ئه و كيژه ي لي هه لده گرن. ئه و روخساريكي جواني هه يه، قوله كاني جوانن، گه رديكي هه يه له رهنگي شير، دوو سمتي مه كه م و پييه كانيشي پانن. ده ي ئه و كچه ي لي هه لگرن. خواش به ليتزار دنتان كه يفي دي.“

بو رورتي پاشتر، ژنه كان چوون بوو كه داهاتو وه كه ي ئاغا ئه كبه ر بيينن. كيژه كه له گونديكي ديكي شاخي زافه ران ده ژيا. سه ردانه كه زوري نه خاياند. زهينه ب خاتوون راستييز بوو. كيژه كه جوان بوو، به لام وا پييده چوو هه ندي ناساغ بي.

”نه خووش؟“ پيناو وه كه واي لي پرسين. ”ئه مه نابي. له وان هه يه هه ندي سه رمای بوو بي. رهنگه ... هو ژنينه، خو خوتان ده زانن... نه خير، نه خووش نييه. بو كاتي زه ماو هه ندي چاك ده بيته وه.“

به م قسه خووشانه زهينه ب خاتوون ژنه كاني له خسته برد و ئه واني به دلي خووشه وه ره وان هه ي ماله وه كردنه وه.

پاش هه فته يه ك، ئيواره يه كيان پياو هه كان چوون و بوو كه كه يان له گه رماوي گوندي كيژه كه سوار كرد و هيتايانه وه بو گونده كه ي خويان. ئاغا ئه كبه ريش له بن قاته كه ي خويدا ساغ و به هيز ديار بوو. سه يد شو جاعي نابينا بوو شاهيدي ماره كردن، ئه و له سه ر پشتي ئه سپيك سوار ببوو، له پيش ئه ويشه وه جه عفه ري جالجالو كه ريشمه ي ئه سپه كه ي توند گرتبوو. به م جوړه ئه وان به سه ر گرده كه

کهوتن و بهرهو ماله که پویشتن، لهویشهوه ژنان بووک و بارگه که بیان به هفت ئیستر بهرهو ئهوان هینا. له دوورهوه ههمووان چاوه پروان بوون. ههمووان له مهودایه که وه سهیریان ده کرد ئاخو که ژاوهی بووک کهی دهگا.

ههر زوو هفت ئیستره که به دهر کهوتن. ژنانیش دهستیان به تلولیدان کرد، تاقمیکیش دههولیان کوتا و زورپانان ژهنی. ئاغا ئه که به ریش یارمه تی بووکی دا له ئیستره کهی دابه زئی. ئه و توند باسکی گرتوو، به پیی دابونه ریت بووکه کهی هینایه ژووره وه و دهرگا کهی له سه ر خوئی پیوه دا.

ئه وهی ئه وئ شه وئ، له وئ له ژووره وه قهوما، دهقاوده ق کهس نهیده زانی، جگه له ژنیک نه بی، ئه و پیره ژنه ی له شوینیکی هوده ی بووک و زاوا خوئی هه شار دابوو تا به سه ر ئه وه دا شاهید بی، ئاخو ئه که بهر بوته زاوا و ژنومیردایه تیه که بوته شتیکی راسته قینه یان نا.

ئیدی ههر که زاوا بووکه کهی برده ژوورئ، ههمووان له وئ پویشتن. پیاوه پیره کان چوون له لای یه کدی خرپوونه وه، جگه ره یان دهکیشا، تا ئه و دهمه ی پیره ژنه که بیته لایان و پییان رابگه یه نی، ”شته که سه ری گرت. ئه و شته که ی کرد.“ پیاوه کانیش به یه که وه هاواریان کرد، ”اللهم صلي على محمد و على آل محمد (... سلاو له محمه د و له که سوکاری محمه د.“

له بهر ئه وهی ئیسماعیل کورئ ئاغا ئه که بهر بوو، ده بووایه ورده کاری چیرۆکه کهی بیستبایه. له و ماوه یه دا هه ندئ

پيروکالی خانه‌واده‌که مردن، له‌نيويشاندا کازم خان بوو. جارِيکيان کاتيک ئيسماعيل چووه شاخى زافه‌ران، له پووره پيره‌که‌ى پرسى به‌لکو بچيته لاي.

تۆ بليى ئه‌وکات ته‌مه‌نى ئيسماعيل چه‌ند بوويى؟ پازده؟ شازده؟ له‌و دهمدا ئه‌و زۆر جار سه‌رى زيدي باوکی ده‌دا. هه‌موو هاوينه‌که‌ى له‌ويى برده‌ سه‌ر، له‌ويى له‌ هاوينه‌هه‌واری ئه‌وان. ئه‌و زياتر و زياتر ده‌ويست له‌باره‌ى رابردووی باوکی بزانی.

”کور‌ه‌که‌م، ئيسماعيل‌ه‌که‌م،“ پووره پيره‌که‌ى به‌م قسانه پيشوازی له‌ ئيسماعيل کرد. ”ده‌ستی خۆتم بده‌ريى. ده‌ى گه‌نجۆ وه‌ره ژوور، ده‌ى جاحيله‌که‌م وه‌ره ژوور.“

پيره‌ژنه‌که‌ توند ده‌ستی کور‌ه‌که‌ى گرتبوو به‌ چاوه‌کانيشی که بينايييان تيدا کز ببوو، ليوه راما‌بوو، ئيدي بۆ ئه‌و کورپی خوشکه‌زاکه‌ى ئه‌و وشانه‌ى خواى خويندنه‌وه، ”فتبارک الله احسن الخالقين^۱.“ قسه‌ى خوايه، فتبارک الله احسن الخالقين.“ سه‌يرکه، چ بوونه‌وريکی جوانم ئافه‌ريده کردوه و ئه‌ويش مرۆقه.

ئيسماعيل هه‌ر له‌و گۆره رۆله‌يه‌کی مالبا‌ته‌که‌ نه‌بوو، به‌لکو ئه‌و، ئه‌و کور‌ه‌ بوو ده‌ميکی دوورودريژ بوو خانه‌وانه‌که‌ چاوه‌رپيى له‌دايکبوونيان ده‌کرد. ئه‌وان دو‌عايان بۆ ده‌کرد، به‌لکو گه‌وره و له‌ششاغ بيى، تا ببितه پالپشتيکی باوکی. ئه‌و

۱ سورته‌تى المومنون ئايه‌تى ۱۴. نووسه‌ر له‌ په‌راويزيدا وا واتاي ليک داوه‌ته‌وه “کاتى خوا مرۆفى ئافه‌ريده کرد، هه‌ر به‌خۆى هه‌زى له‌ ده‌ستکاری خۆى کرده‌وه.” مام هه‌ژاريش له‌ وه‌رگيرانه‌که‌ى خۆى ئاواى نووسيوه: ده‌ست‌په‌نگيني هه‌ر بۆ خوايه، که هه‌چ وه‌ستايه‌ک نايگاتى.

بۆ مالباته که دیارییه کی یه زدانی بوو. نۆبه ره ی مندالی باوکی
خۆی بوو. کتومت ئه و شته بوو که مالباته که ده یانه ویست.
هه ر ده بی ئیراده ی خوا بی.

پوره که ئیسماعیلی برده ژور.

”به ره له وه ی مالئاوایی له ژیان بکه م، ده بی شتیکت
سه باره ت به ژنه ئنانی باوکت پی بلیم. ده ی له گه لم وه ره،
بابچین له وئ دابنیشین. من مافووریکم له وئ له بن سییه ری
ئه و پیره دارباده مه دا راخستوه.“

به پالدانه وه به قه دی پیره داره که وه، پوره که گو تی،
”ئیدی کار ئاواها رویشته. من لوله تریاکیکی زه ردباوم
خسته ئیو جانتاکه م و له گه ل ژنانی دیکه دا به ره و مالی پلکه
پیناوی رویشتین، به لکو کیژیک بۆ بابت بینیه وه تا بیخوازین.
ئه مه شیان هه له بوو کردمان. ده بووایه وام نه کردبایه.“

”بۆچی نا؟“

”له راستیدا ئیمه ئه رکی سه رشانی خۆمان به باشی به جی
نه هینا. بۆیه خوا ئیمه ی سزا دا.“

”سزادان، بۆچی؟“

”چونکه ئیمه ئه ومان فه رامۆش کردبوو، خودا خۆی
ئاگای له باوکت بوو. ئیمه ده مانویست هه رچۆنیک بی، ژنی
بۆ بینین. ئیمه کاریکی وامان کرد، وه ک ئه وه ی بروامان به
خودا نه بی، وه ک ئه وه ی بروامان پی نه بی. وه ک ئه وه ی
خودا وازی له باوکت هینابی. هه ر بۆیه ئیمه سزا دراین.“
”من له تو تیناگه م.“

”ژنان بووکه که یان به سواری هیستر له گونده که ی

ساروخهوه¹ بۆ باوکت گواستهوه. من دهستی بووکه کهم خسته نیو له‌پی باوکت و بردمه ژووری نووستیان. من ئەو ژنه بووم له شوینیکی ژووره‌که له‌پشت په‌رده ده‌بووایه خۆم هه‌شار بدهم.

”له‌پشت په‌رده؟“

”خه‌لک زه‌مانی پیشتر ئاویان ده‌کرد. من ده‌بووایه به‌دزییه‌وه سه‌یریان بکه‌م، ئاخۆ هه‌موو شتیک باش به‌رئگی خۆیدا ده‌روا. ئاخۆ کیژه‌که... ده‌ی کورپه‌که‌م، ده‌ لیگه‌رئ. ئای ده‌بووایه ژنیکی دیکه له‌جیاتی من خۆی له‌په‌نا په‌رده‌که هه‌شار دابووایه.

”من گویم گرت و هه‌ستم کرد شته‌که باش به‌رئوه ناروا. نه‌مزانی ئاخۆ چی له‌ئارادا بوو، به‌لام هه‌ستیکی پیشه‌خته‌م له‌لا گه‌لاله‌ ببوو، که خوا به‌م کاره قاییل نییه.

”بابت له‌گه‌ل کیژه‌که سه‌رجییی کرد. ئەو پیاویکی به‌هیز بوو، شانەکانی پانوبه‌رین بوون. من باش گویم له‌و بوو، به‌لام گویم له‌ بووکه‌که نه‌بوو، نه‌ ده‌جوولا، نه‌ ده‌نگیکی لیوه هات، نه‌ هه‌ناسه‌ نه‌ نووزه، نه‌ ناله و نرکه، نه‌ ئیش نه‌ هه‌چ، هه‌ر هه‌چم گوئ لئ نه‌بوو.

”به‌لام باشه، خۆ شته‌که رووی دا، ئیدی له‌پشتی په‌رده هاتمه‌ دهر و هاتمه‌ ماله‌که و ئاماژه‌یه‌کم بۆ کارم خان کرد، ئیشه‌که‌ی کرد.

”هه‌مووان دلخۆش بوون، هه‌مووان جگه‌ره‌یان ده‌کیشا و شتیان ده‌خوارد، ئیمه‌ش هه‌فت شه‌و و هه‌فت رۆژ ئاهه‌نگمان گیرا. به‌لام خۆ نه‌مانده‌زانی، خوا به‌م کاره‌ رازی نییه، که

1 Saroeg

کردوومانه. ئەمەش هەمووی هەلە ی من بوو.
”وێک بەتەمەنتترین ژن دەبووایه بمزانیبایه. دەبووایه
چاوم بکردبانایه وه و ههوسه له ی زیاترم هه بووایه. دەبووایه
بە هەمووانم بگوتبایه، ئێمە نابێ پەلە بکەین.“
”چۆن؟“

”من پەلەم کرد. ناشزانم بۆچی. بینیم بووکه که له شوینی
خۆی ناجوولێ. خۆ دەبووایه ئەو شتیکی خۆی دەر خستبا.
هەر هێچ نەبووایه له پشت پەردەش دەبووایه خەندەیه کی
بووکه کهم بدیتبایه. ئاخر پەردەکه م هەندێ ترازاندبوو، بەلام
هێچ له وانە رووی نەدا. ژنەکه هەر هێچ هێچی نەکرد.“
”باشه بۆچی ئەو هه موو شته م بۆ ده گێریته وه؟ ئەری تۆ
باسی دایکم ده که ی؟“

”نەخێر گەنجۆ. که من ئارام بگره. له شهوی ههفته مدا
ديسان بابت چووه لای ژنه که ی، منیش چوومه ژووریکی
دیکه نووستم. من دەبووایه تا هفت شهو له وێ له نزیکیان
بوومایه. من خەوم لیکه وت، بەلام له نیوه ی شه ودا گویم
له دەنگی ته په ی پێی توند بوو. باوکت هاته هۆده که م.
تاریکیش بوو، بۆیه سیماکه یم نه بینێ. ئەو شتیکی ده هه ژاند،
لێی تینه ده گه یشتم مه به ستی چیه، به لام ههستم کرد شتیکی
خراپ له ئارادایه. له نیو پیخه فه که مدا هه لسامه وه، باوکت منی
برده بهر هه وشه، بهر رووناکایی مانگ. باشه چی له گورپیدا
بوو؟ سارد، ئەو وا ئاماژە ی کرد. بووکه که سارده. منیش
خێرا غارم دا، چرایه که م له گه ل خۆم هه لگرت له سه ر سه ری
بووکه که رام گرت. به لێ ئەو وا بوو، چاوه کانی ساردوسر
بوون. ئەو مردبوو.“

”به‌ئى؟“ ئىسماعيل به‌واقور ماويه‌وه پرسى. ”كه‌واته داىكى
من ژنى يه‌كه‌مى نه‌بوو؟“
”نه‌خيز.“

”باشه بوچى هيچ كه‌س ئه‌وه‌ى پى نه‌گوتووم؟“
”گه‌نجو، ئه‌وه نيبه‌ه وا من پيت ده‌لئيم. گه‌ر پيشتر پيمان
گوتباى هيچ واتاى نه‌ده‌گه‌ياندا.“

سالانىك دواتر، كاتيك ئىسماعيل له‌ پايته‌خته‌وه به‌ره‌و
مال ده‌گه‌رايه‌وه، به‌ئامازه به‌ باوكى گوت، ”ده‌ى وه‌ره ئيره‌!
ده‌مه‌وى شتتكت نيشان بده‌م.“ ئيدى ئىسماعيل وينه‌ى
كچىكى شوخوشه‌نگى له‌ جانتاكه‌ى ده‌ر هينا و دايه‌ ده‌ست
ئاغا ئه‌كه‌ر.

”ئه‌وه كتيه‌؟“ ئه‌و يش به‌ئامازه لى پرسى.
”تو نابى جارى له‌وه زياتر بلئى،“ ئه‌و واى پى گوت،
”له‌وانه‌يه دواتر ماره‌ى بكه‌م.“

ئاغا ئه‌كه‌ر به‌ورىاييه‌وه له‌ وينه‌كه‌ى روانى. ئه‌و
به‌خه‌نده‌وه ئامازه‌ى بو كرد، ”زور شوخوشه‌نگ دياره. به‌لام
ده‌بى زور وريا بى! ده‌بى باش ته‌ماشاي بكه‌ى. گوئ له
سييه‌كانى بگه‌ر ئاخو به‌باشى كار ده‌كه‌ن. ئاخو به‌باشى
هه‌ناسه‌ ده‌دا. من، من هيچ نابيستم، به‌لام خو تو ده‌بيستى،
تو دوو گوئى باشت هه‌ن. هه‌ناسه‌ وه‌رگرتن و دانه‌وه زور
گرنگه‌.“

”خه‌مى ئه‌وه‌ت نه‌بى. من گويم لى گرتووه. ئه‌و به‌باشى
هه‌ناسه‌ ده‌دا.“

”ئه‌دى مه‌كه‌كانى؟ مه‌كه‌كانى ئازاريان هه‌يه‌؟“

”نه خیر، مه مکه کانیسی باشن، نایابن، ئازاریان نییه.“

”باسکه کانی؟“

”نایابن.“

ئینجا باوکه که ی خه نده یه کی بو کرد. ”زور باش سهیری

زگی بکه.“

ئهو شه وه بو یه که مین جار ئاغا ئه کبه ر به ئاماژه کانی

شتیکی سه باره ت به یه که مین ژنی بو کوره که ی گیرایه وه. که

وا بووکه که ی هه موو جه سته ی هه ر ئازار بوو. نه خو شییی که ی

له قه فه زی سینگ، یان له مه مکه کان یا خود له سییه کاند

هه بوو. ئهو هینشتاش به دروستی نازانی چی بوو، چی قه و ما.

”مه مکه کان ده بی باش گهرم بن. نابی سارد بن. نه خیر، نابی

وا بن.“

چالەكە

فارسیك هه‌میشه چاوه‌پروانی یه‌كێك ده‌كا
له‌ گۆرانییه فارسییه‌كاندا هاتوو، یه‌كێك هه‌ر دێ،
كه‌سیك كه‌ رزگاریان بكا.
ئه‌وان له‌ نێو هۆنراوه‌كانیاندا چاوه‌پروانن.
له‌ نێو چیرۆكه‌كانیاندا چاوه‌پروانن.
به‌لام ئه‌و كه‌سه‌ی كه‌ دێ، له‌و به‌نده‌دا له‌ نێو بێردایه‌.

ئه‌گه‌ر بته‌وێ به‌ره‌و ئه‌شكه‌وت بڕۆی و پرووت له‌ ئه‌شكه‌وته‌كه‌
بێ، ئه‌وا له‌لای ده‌سته‌راسته‌وه‌ لووتكه‌ی شاخی زافه‌ران
ده‌بینی و له‌ ده‌سته‌چه‌پیشه‌وه‌ زنجیره‌یه‌ك چپای زه‌ردی بۆره
ده‌ر ده‌كه‌ون. له‌ یه‌كێ له‌و چپایانه‌دا له‌ شوێنێکی ده‌گمندا
شتیك هه‌یه، كه‌ یه‌كسه‌ر سه‌رنجت بۆ لای خۆی را‌ده‌كێشن.
به‌تایبه‌تیش ئه‌گه‌ر بۆ یه‌كه‌مین جار بێ به‌سه‌ر شاخی
زافه‌راندا سه‌ر بكه‌وی، هه‌ركاتێك سه‌یری چپاكه‌ بكه‌ی،
نیگات له‌سه‌ر شوێنه‌كه‌ لا ناكه‌وێ.

ئەو شوینە سەیره تا رادهیهک ئەستەمه و هیی دەستپێگەیشتن نییه. له خوارهوه و لهبەر پوژ هەر دیواری کۆنینهی شاخهکه دهبینی، که به هۆی باران، بهفر و بهستهلهک شیوهیهکی سەیری وەر گرتووه. سەرسام و پیروژ ئەو وشانەن که دهکری وەسفی شوینەکهی پی بکهی. له بهرپیی ئەو دیواره رازداره‌دا بیرکی سروشتی قوول ههیه، په‌نگبی کونیک، درزیک بی به هۆی ته‌قینه‌وه‌ی گرکانه‌وه په‌یدا بووبی.

بۆ بروادارانیش ئەو بیره واتایه‌کی پیروزی هه‌یه.

لای مسولمانه شیعه‌کان چه‌ند سه‌ده‌یه‌کی دوورودریژه چاوه‌رپیی فریادپه‌سیک (مژده‌ده‌ریک)، چاوه‌رپیی ئیمامی مه‌هدی موباره‌ک ده‌که‌ن، چونکه ئەو فریادپه‌سه، ئەو پزگارکه‌ره. لی‌ره‌دا بر‌وای شیعه‌کان به‌ته‌واوی له هیی سوننه‌کان جیاوازه. شیعه‌کان بر‌وایان وایه، د‌وای موحه‌مه‌دی پیغه‌مبه‌ر، هینشتا د‌وازه ئیمامی پیروژ هه‌ن. د‌وازه‌هه‌مین جیگره‌وه‌یان، یان به‌گویره‌ی گیرانه‌وه‌ی شیعه‌کان د‌وایین چاکه‌که، ناوی مه‌هدی بوو. بۆ ئەوه‌ی ده‌قاوده‌قیش بین، مه‌هدی کورپی چه‌سه‌ن عه‌سکه‌ری بوو.

مه‌هدی کورپی چه‌سه‌ن بوو، چه‌سه‌نیش کورپی ته‌قی، ته‌قی کورپی په‌زا، په‌زا کورپی کازم، کازم کورپی سادق، سادق کورپی چه‌عفه‌ر، چه‌عفه‌ر کورپی موسا، موسا کورپی

۱ نووسەر لی‌ره‌دا هەر وشه فارسییه – عه‌ره‌بییه‌که‌ی ناجی (Nadji) به‌کار هیناوه.

۲ لی‌ره‌دا وه‌رگیرانی ئەو وەسفه‌ی دراوته پال مه‌هدی ده‌قاوده‌ق پیروژ ده‌گریته‌وه، به‌لام من چاکم له‌جیاتیی پیروژ، قدیس به‌کار هیناوه.

باقر، باقر کورپی حوسین، حوسینیش برای هسه‌هن و
هسه‌نیش کورپی عه‌لی بوو. عه‌لیش زاوای پیغه‌مبه‌ر
محه‌مه‌د بوو.

چوارده سه‌ده به‌ر له ئیستا، موحه‌مه‌د پیش ئه‌وه‌ی
مالئاوایی له ژیان بکا، داوای له شوینکه‌وتووه‌کانی کرد خر
بینه‌وه. به‌م شیوه‌یه له کتیه‌ پیرۆزه‌که‌دا نووسراوه:
محه‌مه‌د چووه سه‌ر پشتی و شتریک راوه‌ستا، که‌مه‌ری
عه‌لی زاواکه‌ی گرت و به‌رزی کرده‌وه و بانگی کرد: "ئه‌وه‌ی
منی خووش ده‌وئ، ده‌بی عه‌لیشی خووش بوئ. عه‌لی گیان،
رۆحیانه‌ت و جیگره‌وه‌ی منه."^۱

سونیه‌کانیش پیمان وایه ئه‌م چیرۆکه له‌لای فارسه‌کانه‌وه
داهیندراوه. بۆیه هه‌میشه هه‌ر شه‌روه‌را له‌نیوان عه‌ره‌ب و
فارسه‌کاندا قه‌وماوه، هه‌میشه هه‌ر شه‌ر و کوشتار بووه.
عه‌لی به‌خویشی له کاتی نوێژکردن و له مزگه‌وتدا
شمشیریکی له پشته‌وه لیدرا و کوژرا.

هسه‌ن کورپی عه‌لی که جیگره‌وه‌ی باوکیشی بوو، بۆ
هه‌تاهه‌تایه له ماله‌وه له‌بن چاودێری ده‌ستبه‌سه‌رداگرتندا
مایه‌وه. حوسین، سه‌ته‌مین جیگره‌وه‌ش سه‌ری په‌ل‌درا.
که‌سانیک سه‌ری ئه‌ویان به‌ داریکه‌وه کرد و له ده‌روازه‌ی
شاره‌که‌دا هه‌لیان واسی. باقر، چواره‌مین جینشین، به
نه‌خووشیه‌کی نه‌زانراو ژیانی له‌ده‌ست دا. موساش نه‌ده‌بووایه
به‌ رۆژ خۆی ده‌ر بخا، نه‌ده‌بووایه به‌لای مزگه‌وته‌وه بچی و
بۆشی نه‌بوو له هه‌چ شوینیک نمایشی خۆی بکا. جه‌عفه‌ریش

۱ له‌وانه‌یه رۆماننوس مه‌به‌ستی فەرمووده‌ی غه‌دیر بی.

حوکمی ئه وهی به سهردا درا، تا له ژياندا ماوه قسه نه کات و قولماتی له دهم نهیه ته دهر. کازمیش گیرا. ره زاش به تریی ته پوتازه ژارخواردوو کرا. گوڤه کهشی له ئیراندا بۆته پیروژترین مه زارگا.

هه رچی له باره ی هسه ن، یازده هه مین جینشینیشه، زانیارییه کی ئه وتۆ له بهره ستدا نییه، به لام مه هدی دوازده هه مین، دوایینشین، دواییمام له شه ریکدا هه لات و په نای بۆ ئیران هینا.

له و کاته وه مه هدی شوینیکی تاییه تی له نیو دل و دهر وونی فارسه کاندای بۆخوی گرت، شوینی تاییه تی له نیو باوه ر و ئه ده بیاته که یاندا گرته وه.

وه نه بی ئه مه ش له نیو کتیبه پیروژه که یان له کتیبه کی دیکه دا نووسرابن، به لام گوندنشینانی شاخی زافه ران پییان وایه، له و باوه رده ان وا بی و ئه م چیرۆکه ی خواره وه بۆ منداله کانیا ن ده گێر نه وه:

ئه و شه وه ی عه ره به کان ویستیان ئیمامی مه هدی بکوژن، ئه و بۆ ولاته که ی ئیمه هات، په نای بۆ ئه و شوینه هینا که زۆرترین شوینکه و تووانی ئه وی لئ بوون.

ئه و بۆ دالده دان رووی له به شی هه ره رۆژه هه لاتی ولاته که کرد. که واته ئه و لای ئیمه گیرسایه وه.

یه که م جار به سواری ئه سپ، پاشان به سواری ئیستر دواتریش هه ر به پی به سه ر شاخه که مان که وت و تا خوی گیانده ئه شکه وته که. له ویدا بۆ چه ند شه ویک مایه وه. ده ی برۆ چرایه کی نه وتی هه لگره و برۆ نیو ئه شکه وته که.

لهوئى له بنه بانئى، خو له مئيشى ئه و ئاگره ده بئىنى، كه ئه و له و شه وانهى خوئىدا هه لى كردبوو، هئيشتاش خو له مئيشه كه هه ر ماوه و له وئيه.

ئىمام وىستى بو ماوه يه كى درئىتر له نئو ئه شكه و ته كه دا بمئىنئيه وه، به لام عه ره به كان به دوايه وه بوون، لئى نه گه ران و شوئينه كه يان دوزيه وه.

ئىدى ئه و پتر به سه ر شاخه كه كه وت، تا گه يشته لاي ديوار به نده سه يره كه. له وئىدا تئگه يشت، كه ئه و دوايين جئىشئىنى پئغه مبه ره. ئه و ده بئى بچئيه نئو ببه ره كه و له وئى بمئىنئيه وه و چاوه رئى بكا تا ئه و كاته ي بانگ ده كرى.

له و كاته وه تا ئىستا چهنده سه ده تئپه ربون. ئه و يش هئيشتا هه ر له نئو ببه ره كه دا چاوه رئيه. بئىرى مه هدى ئىبنول هه سه ن ئه له سه كه رى.

ئىدى به م جو ره، ئه و شوئينه ي شاخه كه پئرو ز را گيرا. سالانه به هه زاران حاجى به سه ر پشتى ئىستروه به سه ر شاخى زافه ران ده كه ون. ئه وان تا نئوه ي رئى ده رؤن و ده گه نه به رزايئى ٢٥٠٠ مه تر. ئىنجا له نئو كه قه ره كاندا مافوور و رايه خه كانيان راده خه ن و داده نئيشن، چايه ده خو نه وه، خو اردن ئاماده ده كه ن، تا نئوه شه و، به لكو تا به ره به يان تا ئه و كاته ي مانگ له پشتى شاخه كه وه ئاوا ده بئى، بازا رى گفئو گو و باسو خوا سه كانيان گه رمو گو ره. ئه وسا هه مو ويان بئده نگ ده بن، ده ميان داده خه ن و به و مات و بئده نكئيه سه يرى شوئينه پئرو زه كه ده كه ن.

له پړیش ږووناکیه کی په رجوانه له دیوار بهندی شاخه که په یدا ده بی، ږووناکیه که به ږووناکیه یه کی که ده چی که له نیو بیره که وه به قه ندیله یه که وه بیته دهره وه. ئه مه ش ههر چرکه ساتیک ده خایه نی، پاشان له بهر چاوان ون ده بی. ئه وسا هه موویان ده که ونه سهر چوک و نویتژ ده که ن و ده پارینه وه.

مرو بروای وایه و بو یه کدیش ده گپړنه وه، گویه ږووناکیه چرایه که هیی ئه وه یه، ئیمامی مه هدی له بهر چرایه که کتیبه که ی خوی ده خوینیته وه.

به لی، مژده دهره که له نیو بیره که دا دانیش تو وه ده خوینیته وه و چاوه پتی ئه و ږوژده ش ده کا که بو ی هه یه بیته دهر. له و شوینه ش که بیره که ی لیبه، بو که سانکی ئاسایی مایه ی پیراگه یشتن نه بو. هه روه ها بو بیگانانیش قه دهغه بو، به تایبه تی بو ئه وان ه ی به په ت و قه له می بزماری به وه ویستویانه بو نیو بیره که دا شوږ بینه وه.

ههر بویه شه گوندنشینان ئه زمونی بزنه کیویان هه یه، ئیدی به و توله پری و بزنه ریانه له سهر ئه م گابرد بو ئه و گابرد باز ددهن تا بگه نه شوینه که. له گوندی زافه رانیشدا ههر یه ک-دوو پیاو ده یانتوانی وا بکه ن. یه کیکیش له وان ئاغا ئه کبه ر بو.

دایکی ئه کبه ر زور جار باسی چاکه پیروزه که ی بو کورپه که ی ده کرد، کاتیک بچووک بو.

ئویش ده پرسی، ”ههر به راستی ئه و له وی دهری؟“
”به لی، به راستی وایه. خوا له ئاسمانه و ئیمامیش له نیو بیره که دایه.“

“ئايا تو ئهوت لهوئ بينوه؟”

“من؟ نهخير، من ناتوانم سهر بکهومه سهر ئه و شوينه. بهلام پياوانیک ههبوون توانیبوویمان بگه نه ئه و شوينه عاسییه. ئهوان سهیری بیرهکهیان کردبوو، ئیمامهکهشیان لهوئ بینوه.”

“کئ؟ کامه له پیاوهکان؟”

“ئه و پیاوانه ی که شالیکی که سکیان بهستوره. ئهوانت نه بینون؟ ئهوان زور جار به پشت قیتییه وه بهنیو گوندهکه دا بهشانازییه وه ری دهکن.”

“ئایا دهکری منیش جاری بو بیره که ههلبکشیم؟”

“تو دهبی قاچوقولی بههیزت ههبن، بهلام دهبی زیرهک و نازاش بی.”

ئهکهر یهک-دوو جار تیگوشاوه بهسهر شاخه که ههلبگه ری و خوئی بگه یه نیته شوینی بیره که، بهلام هه موو جاریکیش له نیوهی ریگادا گهراوته وه. بو ساتیک ئه و ریچکه باریکانه جیگه ی بهقا نه بوون، بو ئه وهی زاتی ئه وه بکه ی ههنگاویکی دیکه ی بو ههلبنیی. ئهوان ئه و تووله ریانه بوون، له وانه بوو هه ری هه ک جار بتوانیبا بهسه ریاندا برۆی، پاشان رۆ دهچوو. ئاخ کاتی باریکه ری شوینه واری نه ده ما چۆن دهگه رایته وه؟

خو ئه گه ر به نیاز بیت بو ئه و شوینه بهرزانه ههلبکشیی، نابی هه رگیز بیر له و شتانه بکه یته وه، دنا هه رگیز نایگه یتنی. بهلام تو بلایی کئ زات بکا، خوئی بگه یه نیته ئه و شوینه، که له وانه یه قهت نه توانی پیندا بگه ریته وه؟

ئەمەش نهنینییه که بوو. خو شته که هەر په یوهندی به قاچی به هیز و زیره کایه تییه وه نه بوو، تو دهبوایه پیوستیشت پی ههبوایه، دهبوایه بایی ئەوهندهت تیدا بوایه گیانی خو ت له سەر له پی دهست دانا بوایه، دهبوایه ژیانی خو ت وه پاش خستبایه، که ئیدی پیوستت پی نه بوو بایه وه. ئەوسا دهتوانی بگه یته بیره که.

ئاغا ئەکبه ریش گه یشتبووه ئەو رادهیه. مه رگی ژنه که ی، ئەوی گه یاندبووه سەر ئەو خاله، دهیه ویست بچی و برواته نیو بیره که و هه رگیزیش نه گه ریته وه. ئەو پیوستی به ئیمامه پیروژده که هه بوو، ئەو دهبوو له به ردهم بیره که دا چوک دا دا و بلیت هیشتا هه ر ده ترسی، چیدی زاتی ئەوه ناکا بژی. له و ساته ش که خزمان ته رمی بوو که جوانه مه رگه که یان خسته نیو سندوقیک به ره و گورستانیان برد، ئەکبه ریش به پی دزیکه له پشته وه بو ی ده ر چوو. ئەو رو یشت سەر بکه ویته سه رشاخه که، تا ژیانی خو ی له بیر بکا.

پاشان هه مووان به دوایدا گه ران. هه موو گوندنشینیانی شاخه که چاوه رییان ده کرد، تو بلیی ئەو بو کو ی چووبی؟ کازم خان بریاری دا له شاخه کان به دوای ئەکبه ردا بگه ری. ئەو گومانیکی هه بوو ئاخو له کو ی بی، به لام ده ترسا نه با دا نه یوانیبی خو ی بگه یه نیته بیره که، به وه ی له وانیه که وتبی و که سیش ئاگای لی نه بی تا به هاواریه وه بچی. ئیدی ئەو ئیستره که ی کورتان کرد، دهستی دایه دووربینه که ی و به سه ر شاخه که که وت. ئەو گه یشته ئەو شوینه ی که ئازهلایش نه یده ویست له ویوه پتر تیپه ری، نه یده ویرا زیاتر بروا. له وئ له سه ر به ردیک وه ستا و به

دووربینه کهي سهيري شوينه پيروزه کهي کرد. نه خير،
ئه کبر له وي نه بوو.

ئهو ديسان سهيري کرده وه به لکو... که سيک له وي له سهر
چوک بي، به لکو که سيک نيوچاواني گه يانديته سهر خاک.
نه خير، ئه وه سهيري ناو بيره که شي کرد، ئوو نه خير، ئه وه
له سهر چوک دانيشتيوو به نووسيني خه تي بزمارييه وه
خه ريك بوو.

”زيره کانه يه!“ کازم خان به هه موو دهنگ وه پيکه ني. ئه وه
ئه کبره گه يشتوته بيره که!

باشه چي بو ئه و بکا؟ هيچ شتيک، کهس هيچي بو ئه و
پي ناکري. کازم خان ديسان پيکه ني. شاخه که ش دهنگي
دايه وه.

”ئه وه گه يشته بيره که،“ وا بانگي کرد. ”ئه کبره که ي من!
ئاي چه ند باشه. ئاي چ باشييه که بو ئه و. چ باشييه که بو
من. ده ي ليگه ري با بگريي! با بنوسن. هاهاها. ئاي که
قه لنه که م پي نييه. ئاي خوايه، گهر هاتبا و ترياکه که م له گه ل
خوم هينابووايه. ئه وا ليره، له سهر لووتکه ي ئه و گابه رده دا
به ئاسووده يي به دهم قه لنکيشانه وه ته ماشاي ئه وم ده کرد.“
باشه ئه کبر چون ده گه ريته وه؟ هيي، ئه مه مايه ي خه م
نييه. ئه وه ي بگاته بيره که، ده شتواني بگه ريته وه. بزنه کيوييه
زيره که کان هه ميشه ده شگه ريته وه.

باشه، ده بووايه کازم خان چيي کردبايه؟ ئه ري هه ر
چاوه ريي ئه و بکا يان بگه ريته وه مالي؟

ئه و به ريگاي خويدا گه رايه وه، چونکه هوکاري
راسته قينه ي هه بوو که يفخوش بي و ئاهه نگ بگيري، بچي و

مافووره لولدر او ده که لیک بکاته وه رای بخا. له وانیه ئه مه شیاو نه بی، چونکه تازه ژنه که ی ئه کبر گیانی سپاردوو، به لام خو ده بووایه مالباته که ی ژنه که بیانگوتبایه، کیزه که بیان نه خوش بووه. ئیمه ناچین شین بگیرین، به لکو ئاههنگ دهگیرین، ئیمه ده بی یارمه تی ئه کبر بدهین تا مردوو ده که له بیر بکا. ئاههنگ، به یانی سهرله زوو، نه خیر، هر ئیستا، ئیستا به و تاریکیه. ده چم بانگی هه مووان ده کم، ”ده ی زوو بن! خیرا بن! هه مووان بچنه سهربان! سلوو له خوشکه زا کم بکن! ئه و گه یشته بیره که.“

کازم خان ریک و راست به ره و مالی خوشکه گوره که ی لئی خوری، ”ئه ری ئه وه له کوئی؟ ده ی برۆ شالیکی که سک بو ئه کبر بینه! پیاوه که! ئه کبره که مان گه یشته شوینه که. ئه و ئیستا له سهر لیواری بیره که دا وه ستاوه! ئه وه دوورینه که یه! ده ی په له بکه! برۆ سهربان! ته ماشاکه! ئه و هیشتا هر له وئیته!“

کاتیکیش کازم خان خو ی گه یانده مزگه وتی گونده که، هیشتا پیاوه کان ماته میان بو بوو که که دانابوو. له وئ له ئیستره که ی هاته خوار و به غار وه ژوور مزگه وتی که وت، ”گه لی پیاوان! هه لا! هه لا! ته ماشاکه، شالیکی که سک! ئه وهش دوورینیک! برۆنه سهربان بهر له وه ی تاریک دابی! ئه کبر گه یشتوته سهر بیره که!“

له نیوه شه ودا، کاتی هه مووان ده ترسان نه دابا ئه و هه رگیز نه گه ریته وه، بیچمیک له گوره پانی گونده که به دیار که وت. خو ی بوو، ئه کبر بوو.

کازم خان شاله که سه که که ی له که مه ر به ست و گریا.

بەر لهووی هیلی ئاسنین پهیدا ببی، ئەو کاتهی باسوخواسی قیتار هەر له گۆریدا نه‌بوو، دهوروبه‌ری بیره‌که پر له رازونیاژ بوو. خه‌لک ده‌یانگوت ته‌نانه‌ت بالنده‌کانیش له‌وی به‌نه‌رمی ده‌فرن، که ده‌شگه‌نه سه‌ر بیره‌که سه‌ریان نه‌وی ده‌که‌ن.

قیتاره‌که‌ش دۆخه‌که‌ی سه‌رله‌به‌ر گۆری. جاران که بیره‌که هیمای شوینی عاسی و ده‌ستپیرانه‌گه‌یشتن بوو، به‌لام له‌گه‌ل هاتنی قیتاردا ئەو باره وه‌ک خۆی نه‌ما. زه‌حمه‌تیشه ئەوه بگوتری، به‌هۆی هیلی ئاسنین پیروزیی شوینه‌که که‌م بووه‌وه یان سووک کرا.

دوو سالی یه‌که‌می گه‌یشتنی قیتاره‌که، که به‌په‌نا شاخه‌که‌دا ده‌رۆیشت، هیشتا شوینه پیروژه‌که ده‌ستی لی نه‌درابوو، که‌سیش نه‌یده‌گه‌یشتی.

شاخه‌شینه‌کان قیتاره‌که‌یان پشتگۆی خست. وه‌ک ئەوه‌ی ئەو شته نوێباوه هیچ دادی ئەوان نه‌دا. تومه‌ز ئەوه قیتاره‌که‌ی ره‌زاشا بوو تا سه‌ر سنووری سووره‌کان ده‌رۆیشت، نه‌وه‌ک قیتاره‌که‌ی خۆیان بی. به‌ره‌به‌ره‌ش خه‌لکه‌که برایی به‌و قیتاره ئاسنینه نه‌ده‌ما که به‌نیو به‌رده‌کان، به‌چیا‌ی زافه‌راندا وه‌ک مار گینگلی ده‌دا.

ئهوئ ده‌می هیشتا چه‌شیمه‌تی حاجییان به‌سه‌ر هیله ئاسنینه‌که‌دا ده‌بینران ده‌په‌رینه‌وه و رووه‌و به‌رزایی بو شوینه پیروژه‌که هه‌لده‌کشان.

”سه‌یرکه! ریگایه‌ک! ریگایه‌کی خوایی بو ئیمه والا کراوه‌ته‌وه.“

”باشه بۆچی بهو بزنه پئییه سهختانه دا هه لڭگه رییین، مادام
رپی ئاسنین هه بی؟ خو به هوی ئه و هیله ئاسنینه باشتر
دهگه یته بیره که و لپی نزیك ده بیه وه.“

(له یادداشته کانی ئاغا ئه که بردا هیچی وای تیدا نییه،
ئاخو ئه ویش به ریگای هیلی ئاسنینه که دا خوی گه یاندیته
لای بیره که.)

هه نوکه خه لک که ریگه پیروزه نوپکه ی دوزیه وه،
ده یانه ویست ئیستره کانیان وا فیر بکه ن به نیو هیلی ئاسنینه
بروا. به لام هیستره کان دهغه زرین^۱. هیستره کان له سنگ و
داره کانی هیله ئاسنینه که ده سه له مینه وه که بونی رۆنیان لی
ده هات، نه یانده ویرا سمه کانیان بخه نه سه ر. هه رچی قوتره^۲
ئیستره تاقیکرا وه کان بوون، هه ر به ته وای نه ده ویران و
له بهر ریگا ئاسنینه که هه لده هاتن.

خه لکه که هه ولی له گه ل جوانوی ئیستره کان ده دا. ئه وی
ده می ده تبینی که جه له بکر^۳ و بازرگانه کان به دریزایی پوژ،
ته نانه ت به دریزایی هه فته هه ر خه ریکی ئه وه بوون چوون
ئه و به سه ته زمانانه لی رابینن و فیریان بکه ن به سه ر ریگای
هیلی ئاسنینه برۆن.

ئیدی نه وه به کی ئه و یه کسمانه له ناوچه ی شاخی
زافه راندا په یدا بوون، هه رکاتیك لموزیان به هه ندی له
رۆنی ره ش چه ور ده کرد، له نیو هیله ئاسنینه که دا ده وه ستان.
حاجیه کانیش خویان هه لده دانه سه ر پشت، ورده ورده له گه ل

۱ غه زرین: نه رۆیشتن، جه نه گرتن، یان ره تکرده وه ی ئه وه ی به و
ریگه یه دا بروا، واژه یه که زیاتر بو که ر و ئیستر به کار دی.

۲ قوتر: ئیستری پیتر.

۳ جه لڭکر: بازرگانی یه کسم و ره شه ولاخ.

هیلله ئاسنینه‌که به‌ره‌و شوینه‌که سه‌ر ده‌که‌وتن.
 سه‌ره‌تا حاجیه‌کان نه‌یاندەویرا به‌م شیوه سواری
 ئیستره‌کان بن و بچنه لای بیره‌که. ئەمه‌ش زیاتر پیره‌کانی
 ده‌گرته‌وه. به‌لام خو زوری نه‌خایاند، تا پیره‌کانیش له‌ دۆخه‌که
 راهاتن، ئیدی به‌پیکه‌نینه‌وه خویان هه‌لده‌دایه سه‌ر پشتی
 هیستره‌کان و به‌نیو هیلله‌که‌دا به‌ره‌و سه‌ره‌وه هه‌لده‌کشان.
 ئەم جاره‌یان که کارئاسانییه‌که په‌یدا بوو، هوروژمی
 حاجییان ده‌ستی پێ کرد. پیاوان له‌ هه‌موو کوچه و که‌ناره‌کانی
 ولاتدا به‌ خویان و منداله نه‌خۆشه‌کانیان، ژنه شیته‌کان، دایک
 و باوکه شه‌که‌ت و لاوازه‌کان به‌ کۆل هه‌لده‌گیران بۆ شاخی
 زافه‌ران خو بگره، هاتین! له‌ویش ئیستریان بۆ سه‌رشاخه‌که
 بۆ لای بیره‌ پیرۆزه‌که به‌کری ده‌گرت.

به‌لام ئەو دۆخه‌ش زوری نه‌کیشا. هه‌موو ئیوارانی
 هه‌ینی، کاتیکی له‌ ناوه‌خته‌وه ئیستره به‌سته‌زمانه‌کان گوئیان
 له‌ ده‌نگ و هۆرنه به‌سه‌داره‌که‌ی قیتار ده‌بوو، ده‌ترسان و
 ده‌سله‌مینه‌وه و ته‌کانی وایان ده‌دا حاجیه‌که‌ی سه‌ر پشتیان
 فری ده‌دا و ئینجا تییان ده‌ته‌قاند و رایان ده‌کرد. حاجیه‌کیان
 پێی شکا، یه‌کیکی دیکه ملی ورد بوو. جاریکیان سمی
 ئیستریکیان له‌نیوان هیلله‌کان گیر بوو، جاریکی دیکه‌شیان
 ژنیکی چارشیبه‌سه‌ر، چارشیبه‌که‌ی له‌ دواوه‌ی قیتاریک
 ئالاو له‌دوای خو‌ی خشاندا.

ئیدی رۆژیکیان یه‌ک-دوو ترومبیلی باره‌لگر هاتن باری
 سنگ و سیم و تیلدیری خویان دابه‌زاند. به‌ ده‌یان کریکار
 له‌ شاره‌وه هاتن ئەوئیان وا ته‌یمان کرد، ته‌نانه‌ت ماریش
 نه‌یده‌توانی به‌نیویدا بخشێ.

به لّام خو خه لکه که دسته وهستان نه وهستان، ریگایه کی دیکه یان دوزیه وه، ریگایه کی نوییان بو گه یشتنه بیره پیروزه که دوزیه وه. ئەم ریگه نوییه یان بو هه موو که سیک نه بوو، ته نیا که سانی زیره ک و گه نجه خورته کان ده یانتوانی پیندا برۆن.

پیشتر هه ر به ته نها چهنه پیاویک ده یانتوانی بگه نه ئەوئ، به لّام ئەم جار ه یان ژماره کان زور زیادی کرد. گه نجان هه موو شتیکیان ده کرد تا له پاداشتا شاله که سه که که به نه وه. ئەمه ش دارسانیکی^۱ زور بوو بویان. تاقیکردنه وه یه کی گه وره. له وانیه مه زترین تاقیکردنه وه ی له سهنگی مهحه کدانیان بی له ژیان.

ئەوان به ره وه به رزایی بو ئەو شوینه ده رۆیشتن که هیچ تیلدر و په رژی نی تیوه ر نه هیندرابوو. له وئ له تاریکایی شه وه له شوینیکی به رز راده وهستان و چاوه ری قیتاره که یان ده کرد، هه رکاتیکیش قیتاره که یان به به رده مدا ده هات، له پر خویان فری ده دایه سه ربانی قیتاره که.

ئەم به شه ی خوه لدان ه یان زهحه مه ت نه بوو. هه موو که سیک که بوئر با، ده یتوانی وا بکا. به لّام دوا ی یه ک چاره که سه عات رۆیشتن، سه ختی دهستی پی ده کرد، ده بووا یه قیتاره که به پیچیکی تیژدا بروا، ئەوه ش پنته دژوار و چاره نوو سسازه که بوو. ئەوه ی له وئ له سه ر پشتی قیتاره که دانیشتا، ده بووا یه به هه موو هیزی خوی غاری دابووا یه، بیتوانیبا یه باز بداته سه ر گاشه به ردیک.

خوه لدان له کاتوساتی خوی، چوست و چه لهنگی له

۱ دارسان: ئالنگار، تحدی.

جوولە و بویری، گرنگترین مەرج بوون، تا کەسە کە بتوانی خۆی ھەڵداتە سەر گاشە بەردە گونجاوە کە.

خۆ ئەگەر پێیە کانت زۆر باش نەبان و بە ئاسانی جوولەت پێ نەکردبان، ئەوا بۆ روژی پاشتر تەرمە کەت، یان جەستە تیکشکاوە کە تیان بە سەر پشتی ئیستریک بۆ گوندە کە شوپ دەکردهو.

ئەو ھە بێتوانیبای وەک پلنگ باز بدا و سەر بکەوئ، یان وەک بزە کێویە کێ راستە قینە پێیە کانی لە سەر بەردە کان گیر بکا و لە شوینی خۆی بچەقئ، دەبووایە دەمو دەست نیشانە یە کێ مانێ خۆی رەوانە بکردایە. ھەموو گوندنشینە کانیش بە پەرۆشەو لە سەربانی خانووە کانیان چاوەرپیان دەکرد. ئەگەر کەسە کە بەختی ھەبووایە، دەبوو تیری ئاگردار بە ھەوادا بتەقنرابان.

ھەرکاتیکیش لە نیو گابەردە کاندە دەستیک ھەلوە شیندرا بایە، ئەوا تیرھاویژە کە مەشخە لە گریکی بەرھو ئاسمان ھەڵدەدا.

باقیی گەشتە کە ئەو ھەندە نە کردە^۱ نەبوو. خۆی دەبووایە دوای خۆ ھەڵدانە کە، ھیشتا بە سەر حەفت دیواری چپای دیکە کە وتبای تا دەگە یشتیتە لای بیرە پیروژە کە. لە مەشدا ھەموو جاریک سەر دەکەوتن.

بۆ روژی پاشتر، لە بەیانیی زوو ھەو کاتیک بۆ خوار ھەو شوپت دەکردهو، ئەوا کیزگەل و کورگەل و پیرە پیاوانت بە پیرەو ھەتاتن و بە خیرھاتنیان لی دەکردی. ھەمووان دەیانە ویست لە باو ھشت بگرن، دەست لە چاوە کانت بدن، چونکە تۆ بیرە کە و ئەو ئیمامە پیروژە ی لە نیو بیرە کەدا

۱ نە کردە: مە حال، مستحیل

دانیشتبوو، سه رقالی خویندنه وهی کتیبه که یه تی، بینوه.
به لام کار وا دريژهی نه کیشا. شا ره زاخان هر وهک
ده گوترا، ویستی پاشکه وتنی باری کشتوکالی ولات
بگورئ. به گویره ی پینماییی ئه، نه ده بوایه هیچ ژنیک
به چارشيوه وه له تاراندا بیندرئ. هه یته کانی ئه، ژنه
چارشيوه به سه ره کانیاں له سه ره شه قام ده گرتن و ده یانخستنه
پشتی ترومبیلک، ئه وسا برؤ به ره و زیندان باژؤ. ئه و به
هه زاران شه پقه ی له پاریسه وه به پادان دان و هینایه نیو
ولات.

خه ونه که ی ئه و هینرایه دی. هه نوکه قیتاره کانی
به هر چوار که ناری ولات جر توفرتیانه و ده گنه سه ره
سنوره کانیش. ره زاخان دوودل نه بوو. ده ی با ئه و مه لایانه
برؤن و وهل بن، ده ی با ئه و خورافیات و هه موو پیر و
چاکه پیروژه کانی لی ره و له وی له نیو بیره کاند کتیبه کانیاں
ده خویننه وه، با دفن بن.

با ئه و بیره ش نه مینئ و برؤا! ده ی خاوینی بکه نه وه و
هه لی بگرن، ئه و وا فه رمانی دهر کرد. هه موو شتیک له گورئ
هه لگرن و حاجیبه کانیش بنیرنه وه ماله کانی خویان.
ئه ری کئ ده یویرا وا بکا؟ کئ ده یویرا توخنی ئیمامه
پیروژه که ی نیو بیره که بکه وی و دژی بوه ستیته وه؟ هیچ
که سیک نه یده وییرا. ئاخ هر هه ولیکی بچکولانه ت له دژی
حاجیبه که له حاجیبه کانی ئیمامه پیروژه که بدابایه، مالو حالت
ئاگری تی به ره ده بوو.

به گویره ی راسپارده ی شا، ده بوایه وا بکرایه.
نه ده بوایه هیچ حاجیبه که به سه ره شاخه که بکه وتابایه.

خه‌لک گوئی بهو شته نه‌دا. له‌سه‌ر په‌فتاری خۆیان هه‌ر به‌رده‌وام بوون، نه‌خۆشیان به‌کۆلدا ده‌دا و به‌ره‌و شوینیکی هه‌لده‌کشان تا تیندا نویژ بکه‌ن و بپارینه‌وه.

ئه‌م کاره‌ واه‌رده‌وام بوو تا روژیکیان، چه‌ند ترومبیلکی ژهن‌درمه‌ به‌ خۆیان و چه‌که‌کانیان په‌یدا بوون و به‌ شاخه‌که‌یان وه‌ر کرد و ده‌سته‌به‌کار بوون.

”ده‌ی برۆنه‌وه‌ مالم!“

که‌س گوئی به‌و فه‌رمانه‌یان نه‌دا.

”خۆ ئه‌گه‌ر ته‌نانه‌ت ئیستریکیش به‌ره‌و سه‌ره‌وه‌ بره‌وا، ته‌قه‌ی لی ده‌که‌ین.. ده‌ی به‌ره‌و مالم شوڤ بکه‌نه‌وه!“ ژهن‌درمه‌ واه‌واری به‌سه‌ردا کردن.

پیره‌میردیک که‌وته‌ جووله‌. ژهن‌درمه‌که‌ش سیره‌ی تفه‌نگه‌که‌ی لی گرت، به‌لام ته‌قه‌ی به‌سه‌ر سه‌ردا کرد. پیاوه‌که‌ش ه‌اواری کرد، ”لا ئیلا‌هه‌ ئیلا‌لا (لا اله الا الله).“

”لا ئیلا‌هه‌ ئیلا‌لا (لا اله الا الله).“ به‌سه‌دان حاجی یه‌کجی واه‌که‌وتنه‌ ه‌اواری و خه‌ریک بوون هه‌ر هه‌موویان به‌سه‌ر شاخه‌که‌ بکه‌ون.

ئه‌م جاره‌شیان ژهن‌درمه‌کان چه‌ند فیشه‌کیکیان به‌سه‌ریاندا و به‌هه‌وادا ته‌قاند.

ته‌قه‌که‌ هیچی له‌مه‌سه‌له‌که‌ نه‌گوڤری. ئینجا ژهن‌درمه‌کان زاتیان کرد راسته‌وخۆ ته‌قه‌ له‌ ئاپوڤرای خه‌لکه‌که‌ بکه‌ن. دوو پیاو پیکران و که‌وتن. ئینجا به‌ترسه‌وه‌ ژاندرمه‌ به‌ره‌و ترومبیله‌که‌یان کشانه‌وه‌. حاجیبه‌کانیش به‌دوایاندا رایان کرد به‌لکو بیانگرن، به‌لام لیخوره‌کانیان چاپووک بوون، خیرا دهر چوون.

بۆ رۆژی پاشتر، شاره پیرۆزه که ی قوم هه ژا و هاته سه ر خه ت. مه لا مه زنه کانیا ن که له نیو زینداندا بوون، فه رمانیا ن به مسو لمانه کان کرد، مان بگرن، ده رگای دوکان و بازا ر دا بخه ن.

ره زا خان به تو و په یی وه لامی دانه وه.

فه رمانی ده ر کرد، ”با وه ستایه ک، بیره پیرۆزه که یان دا بخا.“

کی ده ویری وا بکا؟

که س.

”که واته به خۆم ده یکه م!“ ئه و وای پی گو تنه وه.

به یانیکی سه ره له زوو، ده نگیکی سه یر و نامۆ له کورته قیتاریک له شاخی زافه رانه وه هات. هه مووان ده سته جی زانیان شتی ک له ئارادایه. پی شتر که س کورته قیتاریکی وای نه بینبوو. هه مووان وه سه ر بانی خانوو ده کانیا ن که وتن، تا سه یر بکه ن و بزائن ئاخۆ چی ده قه ومی. ئه و قیتاره سه یره به هیواشی به ره و به رزی ده رۆیشت، تا لای پی چه ناسرا وه که رای گرت، له و شوینه ی، که نجان له سه ر پشتی قیتاره که با زیان ده دایه سه ر گاشه به ره ده کان. له وئ ره زا خان له قیتاره که دا به زی، به یار مه تی ئه وان ه ی له گه لیدا بوون به ره و بیره پیرۆزه که رۆیشت. پینج شاخه وان ی راهین دراو که کیسه چیمه نتۆ، پاچ و بیل و سه تلی پر ئاویان پی بوو، له دوای ئه وان له قیتاره که دا به زین. شا شاله سه ر با زیانه که ی فری دایه سه ر گابه ردیک و رۆیشت به خۆی و جزمه کانی له رۆخی بیره که را وه ستا.

ئەم کارەش لەو سێزەدە سەدەى پابردوودا كەس نەيکردبوو. "دەى ئەو بەردە گەورەيە بېنن!" وا بانگى كرد. "بېهېننە ئيرە! لەنزىك ئيرەى دابنن!"

ئەو پېنج شاخەوانەش بەردەكەيان بەرز كردهو و بە دەستى لەرزۆكەو و لەسەر دەمى بېرەكەيان دانا و دەوروبەريان چيمەنتۆرپۆرژ كرد.

بەم جۆرە سەرى بېرەكە گيرا. پاشان شا ناوچەكەى بە ناوچەيەكى سەربازى راگەياند، كە پاوانيكە تەنھا بۆ ميگەلى شا كراوہيە.

هەر هەمان ئىوارە يەكسەر بەرەو شارە پيرۆزەكەى قوم رۆيشت و لە نيوەى شەو گەيشتە ئەوى. دوكاندارە مانگرتووەكان لەنيو مزگەوتە ئالتونيبەكەدا بون، لەويدا لەگەل مەلاكان كۆ ببونەو، مەلايەكى گەنجيش وتاريكى ئاگراوى دژى شای خویندەو. شاش لە دەروازەكە گوپى لى بوو، فەرمانى دا، "بۆن بېگرن."

هەمووان گيران، هەمووان دەستبەسەر كران، تەنيا ئەو مەلايە گەنجە زيرەكە نەبى، كە ناوى خومەنى بوو. ئەو توانى لە پىي سەربانەو هەلئى و خۆى قوتار بكا. لەو شەو ودا تەنانەت ئەهرىمەنیش گومانى بۆ ئەو نەدەچوو، هەمان مەلا و دواى پەنجا سأل تەخت و تاجى شايبەتپى رەزاخان پيشەكيش بكا و بپرووخينى.

لەميانەى جەنگى دووهمى جيهاندا دەبووايە رەزاخان ولات جى بىلى. بريارىك كە لەلايەن هاوپەيمانانەو درابوو. ئەو هيچ بژاردەيەكى ديكەى نەبوو، ئەو رەوانەى قاهيرە كرا

و ھەر لەویش مرد.^۱

ھەر ھەمان حکومەتە رۆژئاوايیھەکان یارمەتیی کۆرەکەى
ئەویان دا، بێتە سەر تەخت. (پاشانیش بە شای ئێران ناسرا.)
ئەوئ دەمى ئاغا ئەکبەر لە گوندی زافەران دەژیا. یەک-
دوو سال بەسەر مردنى بوو کە کەیدا تێپەریبوو، بەلام خزمان
هیشتا ژنیکی گونجاویان بۆ نەدۆزیبوو وە. ئەو لە ھاموشوی
خوی بۆ لای قەحبە گەنجەکان نەکەوت و لە بەزمۆرەزمی
خوی بەردەوام بوو. کازم خانیش ئەوہی نەدەویست، کەچی
ریشی پى لى نەدەگیرا. دواتر بیروکە یەکی بۆ ھات، ئاغا
ئەکبەر بنیریتە ئیسفەھان.

---

۱ شیعەرەکەى مام ھیمن "دە برۆ ھەى شاھى خائین بەغدا نیوہى
رېگەت بى" بۆ ھەمان بۆنە گوتراوہ. (وہرگێر.)

ئیسفەهان

ئیمە لە گەل ئە کبەر دە چینه ئیسفەهان.
لەوئ مافوور دە کړین. لەوہ زیاتر ہیچی دیکە ناکهین.
هەموو ئیواران دە چینه سەربانی مزگەوتی هەینی دادەنیشین،
سەیری شەو دە کەین.

شاعیری ھۆلەندی پی ئین فان ئایک^۱ (۱۸۸۷-۱۹۵۴) پیتی
وا بوو ژیان باش و جوانە، چونکە پریەتی لە راز و ژان.
شعیریکی ناوداری بە ناوی *باخەوان* و *مردنەوہ* ھەیە.
خانەدانیکی ئیرانی:

ئەم بە یانییە باخەوانە کەم لە ترسان سپی ھەلگە پابوو
خیرا ھاتە مالە کەم، "گەورەم، گەورەم، بۆ یەک سات!"
منیش لەوئ گولە کانم دە بپینەوہ، چاکم دە کردن
کاتیکی ئاورم لە پشتموہ دایەوہ. لەویدا مەرگ وەستا بوو
توقیم، خیرا پەریموہ دیوہ کە دی
بە لام ھیشتا ھەرەشە دی دەستی ئەوم دەبینی
گەورەم، ئەسپە کەت، لینگەرئ وەک با دەر بچم

---

1 P.N van Eyck

بۆ شه وه که ی گه ی شتمه ئیسفه هان! —
ئهم دوا ی نیوه رۆیه (په گایه کی دره یزی به ته یزی بری)
من له کاژستاندا تووشی مه رگ بووم
بۆچی؟ وام لئ پرسی، چونکه ئه و بیده نگ وه ستابوو
”ئه ری تو ئهم به یانییه زووه هه ره شه ت له تو که ره که ی
من کرد؟“

به خه نده وه وه لامی دامه وه، ئه وه هه ره شه نه بوو
له و شوینه ی باخه وانه که سه ری دهر هینا، من سه رسام
بووم،

کاتیک ئهم به یانییه هینشا هه ر کاری ده کرد
ده بووایه ئیواره که ی ئه و له ئیسفه هان به یه نمه وه

شعیریکی هه ژینه ر. چیره و کیکی بزوینه ر. به و روژاوییه وه ئاغا
ئه که به ر له گه ل کازم خاندای به سواری ئه سپ به ره و ویستگه ی
قیتار لینیان خوپی، له ویشه وه راسته خو بۆ ئیسفه هان.
خاله که خوازیار بوو ئه که به ر چه ند مانگیک به لکو یه ک-
دوو سال له گوندی زافه ران دوور بکه ویتته وه. ئه و له گه ل
براده ریکی له ئیسفه هان قسه ی کردبوو که ئه که به ری
ده نیریتته لا.

کازم خان ده یویست ئه که به ر له گوشه گیریه که ی گوند
دهر باز بکا، به گویره ی لیکدانه وه ی ئه و، گوند ته نها بۆ که ره،
نابینا، پیره ژن و پیاوه تریاککیشه کان ده ستی ده دا. ئاخه ر
کاتی ئه وه هاتبوو ئه که به ر سه ره به خو بژیی و کار بکا و
خه لکی دیکه ش بناسی. به لام ده بووایه ئه وی ره وانه ی کو ی
بکرده یه؟

تریاککیشان ئالووده‌بوونیکی سه‌خته. ئاخ‌ر له‌ه‌رکوییه‌ک بی، ه‌ه‌ر پابه‌ندی به‌قه‌لن، چادانیک، ئاگردانیک تا پشکوی له‌سه‌ر گه‌ش بکه‌یته‌وه، شه‌کر، پیاله‌ی تاییه‌ت و که‌وچکیکی خاوین، مافووریک، شوینیکی ئارامی بیده‌نگ که به‌سه‌ر داروبار، به‌سه‌ر شاخ و دیمه‌نکی دل‌رفیندا بروانی.

ه‌ه‌ر بۆیه‌ تریاککیشه‌کان پیوستیان به‌یه‌کدی بوو. له‌گه‌ل یه‌کدا په‌یوه‌ندیان ه‌ه‌بوو هاموشوی یه‌کدیان ده‌کرد. له‌سه‌رتاسه‌ری ولاتدا براده‌ر و ناسیاویان ه‌ه‌بوون، ه‌ه‌میشه یه‌کتریان به‌خیر ده‌هینا تا به‌یه‌که‌وه‌ تریاکه‌که‌ بکیشن.

به‌تاییه‌تیش کازم خان زۆر دۆست و براده‌ری ه‌ه‌بوون. ئه‌وانیش شاعیر و نه‌خشه‌کیشی مافووره‌کان بوون. ئه‌و پیاوانه‌ی پله‌وپایه‌کی بالایان له‌نیو کومه‌لگه‌دا ه‌ه‌بوو. یه‌کیکیش له‌وان له‌ئیسفه‌هان داده‌نیشته‌.

قیتاره‌که‌هات و ئاغا ئه‌که‌به‌ریش سوار بوو. ئه‌مه‌ش یه‌که‌مین گه‌شتی بوو به‌قیتار بیکا. کازم خان ه‌ه‌موو شتیکی بۆ ئاماده‌کردبوو، ناوونیشان، ناوی کابراکه‌ش له‌ئیسفه‌هان، ته‌نانه‌ت ناوونیشانی خۆیشی هیی گوندی زافه‌ران و ته‌له‌گراف ئه‌دره‌سی ئه‌و باشچاوه‌شه‌ی ژه‌ندرمه‌خانه، ه‌ه‌موو ئه‌م ناوونیشانه‌ی له‌نیو به‌رکدا ئاخنین.

بۆ یه‌که‌مین جاریش بوو ئه‌که‌به‌ر زیدی خۆی جی بیلی و یه‌که‌سه‌ریش روو له‌ئیسفه‌هان بکا، ئیسفه‌هانیش ئه‌و شاره‌ی خه‌لک به‌نیوه‌ی جیهان ناویان ده‌برد. ئیسفه‌هان ئه‌و شاره‌یه که مزگه‌وته ه‌ه‌ره‌دیرینه‌کانی فارسی تیندایه. چه‌ند سه‌ده‌یه‌ک له‌مه‌وبه‌ر وه‌ستایانی ته‌لارسازی، گومبه‌زیکی وا نه‌خشین و

پهنگین و دلرفینیان به پهنگی شینی ئاسمانی پو نابوو، دارودیواریان به شیوهیهکی وا پهنگین و سهرسورهینهراڼه دروست کرد، له ویدا نه تدهزانی ئاخو له کویدا وهستاوی.

له پشت نه خشه ی گوره پانی جیهان گورستانیکی دیرینی لیه، هیشتا ش به رده کیلی گوری سه رده می ساسانییه کانی لی ماون. له نیو ئه و گورستانه دا گوری باخه وانه فارسه که شی لیه، ئه و باخه وانه ی که له شیعره که ی شاعیری هو له ندیدا هاتوو، ”لیره دا باخه وانه که نیژراوه، ئه و پیاوه ی که له بهر مه رگ هه لات.“

له لای گوره که، له دووره وه به دهسته چه پ دارکاژیکی گه وره ده بینی. کاتیک له وی به نیو گولاندا، به نیو به رده هه ره کونینه کان تیده په ری، ده گه یته بازار. کونترین بازاری ولات و جوانترین بازاری جیهانی ئیسلامیشه. له ویدا ده توانی قه شه نگترین مافووری ئیرانی بکری. له هه ر دوکانیکی ئه ویدا به سه دان مافوور به یه که وه هه لپه سیژدراون. له پشت بارستایی مافوره کانیش، هه میشه په ناگای کار و کارخانه که یانه، زور جار وه ستای مافوورچن ئیشی تیدا ده که ن. له ویدا مافوور دروست ناکری، به لکو پینه ده کرین و چاک ده کریته وه. ئه و مافوورانه ی له بازاره که دا ده فروشرین زور گرانبه هان، هه ندی جاریش ئه و جوړه مافووره گرانبه هایه کونیکیان تی ده بی، یان شوینیکی ده روشی و زیانی پی ده که وی. بویه ده بی که سانی شاره زا و به ئه زمون پینه ی بکه ن، به داویکی په نگینی وا کاره که یان جیبه جی بکه ن، که هیچی پیوه دیار نه بی.

له یه کیک له و دوکانانه دا، مافوورپینه که ریکی ناودار ئیشی

تیدا دهکرد، ئەویش به هزاد ئیین و شه مسولا بوو. کابرایه ک
په نجهی ئەفسووناوی هه بوون، جیپه نجهی له سه ر پیشه که ی
به باشی دیار بوو. ئەو که سه ش بوو له ویستگه ی قیتاره که ی
ئیسفه هاندا چاوه ری ئاغا ئەکبه ری ده کرد.

دوای سی سعات و بیست خوله ک، قیتاره که گه یشته
ویستگه که.

ئاغا ئەکبه ری له دابه زی.

”گوئ بگره،“ خاله که ی وای پی گوتبوو. ”تۆ بۆ هیچ
شوینیک نارۆی. تۆ له قیتاره که دادبه زی و هه ر له وئ
ده مینیه وه تا پیاویکی به ته من به خۆی و چاویلکه یه ک و
گوپالیکه وه به دو اتدا دیت و له گه ل خۆی ده تبات.“

هه مو شتیک به ره وانی رۆیشت، چونکه سالانیک دو ات
له ژووری لیدانیشتنی مالی ئەکبه ردا، له سه ر زوپا له نیو
دیوارگیراوه که دا، وینه یه کی ره ش و سپی هه بوو، خۆی
له ته نیشته پیاویکی عه ینه کله چاو به دارده ستیکه وه دیار بوو.
خۆ ئەگه ر باش سه یری وینه که ی بکه ی، له سه ر دیواره که،
که هه ندئ ره ش بۆته وه و به زحمه تیش ده خویندریته وه،
نوسراوه: ”ئیسفه هان.“

ئاغا ئەکبه ر سال و نیویک له ئیسفه هان مایه وه. به یانیان
زوو تا درهنگانی ئیواره له ژوورۆچکه ی پشتی دوکانی
وه ستا که یدا کاری ده کرد. کاتیکیش دوکانه که داده خرا، ئەویش
ده گه رایه وه شوینه که ی خۆی له سه ربان.

ئیسفه هان به قوولئ کاری له ئەکبه ر کردبوو. دو ات ئەو
زۆر جار باسی ئەو سه رده مه ی خۆی و ئیسفه هانی ده کرد.

خو ئه گهر ئه و له شوینیک مافووریکي ئیسفه هانی ببینیایه،
یه کسه به ئاماژه کانی دهیگوت، ”سهیرکه، ئه مه یان له
ئیسفه هانه و هرا هاتوو. ئه ری قهت له وئ بووی؟“

ئه و باسی مزگه و ته کانی ئه ویشی ده کرد. هه رکاتیک وینای
مزگه و تی شیخ لوتفولای بکردبایه، ئاماژه ی بو شینایه تی
ئاسمان ده کرد. ئه و په رستگایه ی به دارسانه وه به رامبه ر
په رستگاکه ی گه ردوون وه ستابوو وه.

کاتیکیش بیوستبایه سه رسامی خو ی به گومبه زه هه ره
دیرینه که ی مزگه و تی رۆژی هه ینی ده ر ببری، دهستی
بو به رده نه قاریکی خانوو ده برد و به رزی ده کرده وه له
به رزاییه وه دهستی به ر هدا و به رده که ش به ر ده بووه وه.
به مه وه ده یه ویست بلێ، به رده کانی دیواری مزگه و ته که له
ئاسمان به ر بوونه ته خوار.

کاتیکیش باسی بازاری ئه وئی بکردبایه، دهستیکی له سه ر
ده م داده نا و سه رسامانه سه یری ده ورو به ری خو ی ده کرد.
مه به ستیشی ئه وه بوو، مافووری ئه فسووناوی پاخراون،
دهمیش له چه په ساوویان ده کرته وه.

به لام ئه و چۆن توانی ئیسفه هان به زمانه ساده
ئاماژه داره که ی خو ی ده ر بری؟ هه لبه ته خه لک لپی
تینه ده گیشتن. ئه و پیوستی به کوریک بوو، ئیسماعیلیش
به وشه کانی خو ی ئاماژه کانی باوکی وا لی ده کرد، خه لک
تییگه ن.

”ئه ری تو له وئ چی دیکهت ده کرد؟ مه به ستم ئه وه یه،
شه وان که ده سته تال ده بووی، رۆژانی هه ینیش به چیت
به سه ر ده برد؟ باشه پیم بلێ له وئ به ده ر له مافوورینه کردن

چی دیکهت ده کرد؟“

”رۆژانی ههینی دهچوومه نوێژ. خه لکیکی گه لیک زور له وئی کۆ دهبوونه وه.“

”پاشان؟“

”ئینجا لیهه سه ر بانى مزگه وتی ده که وتم و سهیری شه وم ده کرد.“

”دواتر؟“

”دواتر چی؟“

”شهوانی دیکه؟ له شهوانی دیکه دا چیت ده کرد؟“

”سهیرکردن.“

”سهیرکردنی چی؟ هه موو شه ویک دهچوو یه سه ر بانى مزگه وتی و ته ماشای شه وت ده کرد؟“

”سهیرکه، لیره له سینگی مندا، له لای دهسته چه په وه. ههستم به شتیك ده کرد. نه شمه زانی چیه، به لام ئازاری ده دام. نه خیر، ئازار نه بوو. شتیکی دیکه بوو. ههستیك بوو... نازانم چۆن ده ری برم. حه زم لیبوو بگه ریمه وه.“

له دواییدا بۆی هه بوو بگه ریته وه مال.

”من له وئی نه خۆش بووم. نه مده توانی چیدی مافووره کان پینه بکه م. داوه کانم به هه له ده چین. له جیاتیی ئه وه ی داوی که سک دابنیم، شینم دادنا. ئه مه ش کاریکی باش نه بوو. ئیدی چوومه لای پیره میرده که، نیوچاوانم خسته سه ر پشته دهستی ئه و و گریام.“

پیاوه پیره که ش ئه کبه ری گه یانده وه و یستگه ی قیتار و رینگه ی پی دا بگه ریته وه مال. داوی گه شتیکی دوورودریژ، قیتاره که له نیوه ی شه ودا و له ویستگه بچکۆلانه که ی

زافهران نه بوو.

هه مووان زانبيان ئه و ته كنريك و شاره زايبي زياتري له
جاران پيدا كړدووه، شيوازي ئيسفه هاني وهر گرتووه.
دوايي به كرده وهش سه لماندی. ئیدی له جاران زياتر
پيشوازي لى كرا.

ئهرى چى بكهين؟ پارچه خه لووزيكي گه شاوه كه وتوته
سه ر مافوره نازداره كه مان. كيشه نييه. ئاغا ئه كبر چاره ي
دهكا، ئه و به دست و په نجه كاني جادويه كى لى دهكا و وهك
خوى لى دهكاته وه.

ئهرى مشكيك مافورويكى بارگه ي بووكيى خواردووه؟
پيويست ناكا بوى بگرين، له سه رخو به! ده چم بانگى ئاغا
ئه كبر دهكهم چاكى بكاته وه.

خه لك وا پيشوازي ده كړد وهك ئه وه ي كه سيكى خانه دان
بى. ئه ويش وهك پيشه وه ريكي راسته قينه، كه شانازى به
كاره ده ستيه كه ي خوى بكا، رهفتارى دهنواند. ئه و جانتا
چه رمينه كه ي له ئيسفه هان له گه ل خويدا هينابوو، هه ركاتى
سواري ئه سپه كه ي ده بوو، جانتا كه ي به كولا ددها، كاتيكيش
به پى ده پويشت جانتا كه ي له بنه لنگدا ددهنا. كتومت هه ر
وهك چون شه مسولاي پير ده ي كړد. پشتى خوى راست
ده كړدوه و به ئاماژه ده ي گوت، ”مافوره كه له كوئيه؟“

جاريكيان ئيسماعيل له كازم خانى پرسى، ”ئهرى بوچى
باو كمت فيرى ئه و پيشه يه كړد؟“

”گه نجو سه يركه، له راستيدا مافورچنين پيشه يه ك نييه
له ئيمه بى. ته نانه ت ژنانى ماله كه شمان ئيشى وا ناكهن.

ئەو ئىشىكى گوندىشىنى ئاسايىيەكانە، ھىي جوتيارەكانە،
كە بە درىژايى زستان ھىچيان نىيە بىكەن. بەلام ھەر
ويستم ئەكبەر فىرە پىشەكە بىي. ھەر زوو زانىشم دەرەقەتى
نايەت. ئەو دەبى پياويكى ئازاد بى، بتوانى بىت و برۋا، ھەر
لە جرتوفرتدا بى. ئەو پياويك نەبوو، سالىك، دووان و سيان
لەبەر يەك مافوور دابنىشى و بىچنى. ئەو شتىكى دەويست
ھەر يەك-دوو سەعات پىيەو ھەرىك بى، ئىنجا بۆى
دەر بچى. بۆيە بىرم لە مافوورپىنەكردن بۆ ئەو كردهو.
مافوورچاكرردنەو ھەرىكى ھەراسان نىيە، بەلكو شتىكى
زور سەرنجراكىشە، تۆ بۆ ئەم كارە دەبى مېشىكى خۆت
بەكار بىنى. لە راستىدا دەبى ھونەرمەند بى. ئايا لە مەبەستم
تىدەگەي؟ مېنىش دەمزانى، باوكت گيانىكى ھونەرمەندانەي
ھەيە.

”ھونەرمەند؟“

”بەلى، ھونەرمەندىك، ھونەرمەندىك... يەككىك، نازانم
چۆن دەرى بىرم؟ لەو سەردەمدا باسى ئەو جۆرە شتانه
لەئارادا نەبوو. تۆ دەبووايە چووبايە سەر كار، بچنى، بدرۋى،
بكىلى، نانى خۆت بەدەست بىنى. باشە گەر تۆ لە جىگەي
من بوواي چىت دەكرد؟ گەنجۆ، پىنەكردن باشتىن ئىش
بوو بۆ ئەو. بە ھۆيەو دەيتوانى برۋاتە ھەموو شوئىنىك.
بەم جۆرە دەيتوانى نانى خۆى پەيدا بكا و ۋەستايانەش
مافوورەكان بچنى، پنى بكا، بيانبرىتەو ۋ بۆيەيان بكا و
شيوەيەكى جوانيان بداتى. ئىدى بىروھۆشت بخەرە سەر
مافوورەكەي بەردەستت.

باوكت شاعىرىكى نەخويندەۋارى كەرۋلال بوو. پىشتىرىش

ئەمەم گوتوو. ئەو دەبووایە بیرۆکەکانی لە شوێنیک کار پێ بکا و بەتالیان بکاتەو، جا چ لە دەفتەری خەتە بزمارییەکی یان لەو کونەیی که لە مافووریک کراوە و ئەو پینەیی دەکرد. بەم جوۆرە ئەکبەر بە سواری ئەسپەکی، نووسینەکی لەنێو بەرکدا دنا و کەلوپەلی پیشەکی لەنێو کۆلەپشتەکیدا هەلەگرت و لە گوندیکەو بەرەو گوندیکی دیکە دەڕۆیی. ئاخۆ کەیی ئەو لەنێو دەفتەرەکیدا دەینووسی؟ کەس نەیدەزانی. ئاخۆ چ شتیکیشی دەنووسی؟ ئەوەش هەر بە جاریک کەس نەیدەزانی. دەفتەرەکی ببوو بە شتیک لە جەستە و لێی جیا نەدەبوو، هەر وەک دلی که خوینی پۆمپ دەدا، بەلام خو کهسیش بە شتوێهکی تایبەت تیبینی نەدەکرد. بەلام ئیسماعیل دەیزانی، ئاخۆ باوکی چ کاتیک دەنووسی. ئەو شتیکیی دەربارەیی ئەو شتانەیی لێیان تینەگەیشت دەنووسی، ئەو شتانەیی دەنووسی که نەیدەتوانی بە زمانی ئاماژە دەریان بپێی. سەبارەت شتە پەیی پینەبراوکان، شتە دەستپینەگەیشتووکان، شتە لیتینەگەیشتووکان که بە یەک جار بەسەریدا بالکیش دەبوون و ئەویش لەبەرانبەریاندا دەستەووەستان دەبوو، سەیری دەکردن یان لەبەرانبەریان دەووستا و بییری لێ دەکردنەو. بۆ نمونە سەبارەت بە مردن، سەبارەت بە مانگ، سەبارەت بەو بارانەیی دای دەکرد، لەبارەیی بیرەکی و هەلبەتە دەربارەیی خوێشەویستیش، سەبارەت ئەو پیاوژو^۱ وەسفنەکراوەیی دل. هەرودها سەبارەت بەو رووداوانەش که بەقوولی کاری تی دەکردن و جیپەنجەیی لەسەر رەوتی ژیانی ئەو جی دەھیلا. یەکی لەو رووداوانەش

۱ پیاوژو: پرۆسە

ئەو کاتە قەوما، کە بەرەو گوندی ساوجبلاق لیتی دەخوپی.
زۆر جار ئاغا ئەکبەر ئەو چیرۆکە ی بۆ ئیسماعیل
گێزابوووە. کورەکش هەندی لیتی تێدەگەیشت و دەیزانی
باسەکە دەربارە ی چییە، بەلام کتومت ئەو ی پووی دا بوو،
نەیدەتوانی تەواو لیتی حالی بی.

کاتیەک ئەو دە-دوازدە سالان بوو، باوکە کە ئەو ی لەگەڵ
خۆی برد.

“ئەری بۆ کوئی دەچین؟”

“دە ی تۆ وەرە،” باوکە کە وا ئاماژە ی بۆ کرد. “من
برادەریکم هە یە. دەتوانی چیرۆکە کە ت بۆ بگیریتەو. ئەو
هەموو شتیکی لەبارەو دەزانی.”

“مەبەستت کامە چیرۆکە؟”

“ئەو چیرۆکە ی دەربارە ی سەربازیتی منە. خۆت دەزانی.
دە ی دە تۆ وەرە، خۆ ئەگەر خیراتر برۆی، زووتر دەگەین.”
لە راستیدا ئیسماعیل نەیدەویست زیاتر بەسەر شاخە کە دا
سەر بکەوئ. دوا ی ئەو ی بە سەعات و نیویک گەیشتنە
گوندە کە، ئەکبەر بە شیۆه یەکی ئاسایی بەرەو قاپی مالی
برادەرە کە ی پویشت. تازە تاریک داها تبوو و گوندنشینانیش
خەریکی چراهە لکردن بوون.

“ئەری ئەو بۆ کوئی دەرۆی؟” ئیسماعیل بە جوۆرە
نارازیبوونیکەو وای لی پرسی.

“دە تۆ وەرە. ئیمە دەچینە ئەم کیلگە یە. دەبیینی، لەو ی
لەو دوورە چرایە کە داگیرساو.”

ئەو هیچ مەزەندە ی ئەو ی نەکردبوو، کە ئەو

به شاخه لگه پانه دا ئه وهنده به قورسی له سه ر ئیسماعیل ده که وی، ئاخو کورپوکالیکی شار جیاوازه له کورپیک، که له گوند گه وره بووبی.

”دهی وهره. خه ریکه ده گهین.“

دوای نیوسه عات سه ره وهه وراز رویشتن، له کو تاییدا گه یشتنه کیلگه که، له ویدا سه گیکی ره شی گه وره ی به چه په چه پ پاسی کیلگه که ی ده کرد.

جووتیاریک به خوئی و چرایه کی دهستی له مال هاته ده ر.

”ئه وه کینی له وی؟“

ئاغا ئه کبه ر به لایتییه که ی خوئی به هه موو ده نگیه وه هاواری کرد، ”ئه کککککک ئه ککککب، ئیسیسیسی، ئیسیسیما.“

”ئوو، ئه کبه ر ئه وه توئی. سه لامون عه له یکوم! ئه ری گه نجو چوئی؟ دهی فه رموون. دهی سه گ توش برۆ وه ل به! فه رموون وهرنه ژوور.“

”ئیسماعیل. که واته تو ناوت ئیسماعیله، کوری ئاغا ئه کبه ری. ئه لا! چه ند باشه. خو ده مزانی ئاغا ئه کبه ر کورپیکی هه یه، به لام کورپیکی وا قوژ، گه نجیکی زی ره ک، ره چاوی ئه وه م نه کردبوو. دهی گه نجو، فه رموو وهره ژوور. ئای چه ند خو شه، چ شه ره فیکه.“

ئینجا بانگی ژنه که ی خوئی کرد، ”ئه ری له کوئی؟ دهی وهره ته ماشاکه، بزانه کی هاتوو.“

ژنی جووتیاره که ش هاته ژوور. به سه رسامییه وه سه یری ئاغا ئه کبه ری کرد، که باسکی له سه ر شانی کوره که ی

دانابوو.

”ئهرئ ئهوه كورپهكهی تویه؟“ ژنهكه به ئاماژه وای به ئاغا ئهكبه رگوت. ”ئه لا هه لا، ئاخركی بیرى بو ئهوه دهچوو، ئاغا ئهكبه ر كورپكى وای پهیدا بى.“
ژنهكه نیوچاوانی ئیسماعیلی ماچ كرد.

”گهنجو به خیر بییت. ئیمه هیچ مندالمان نین، كهواته تو كورپی ئیمه ییت. به خیر بییت. ئهم ماله بچووكه مان وهك مالى خو ت دابنى. ئیمه براده رى باوكتین. فهرموو برۆ ژوور، دهی زیاتر برۆ، برۆ ئهوی له سه ر مافووره كه دانیشه.“
پاشان ژنه جووتیاره كه به خو ی و مهجمه یه ك كه سه رپوشىكى به سه ردا درابوو، له سه ر سه رى دانابوو، هاته وه ژوور.

له سه ر نانخواردن باسى چیرۆكه كانى رابردوویان ده كرد و ئیسماعیلیش پبویست نه بو هیچ وه ر بگيرئ، چونكه ئه وان باش له یه ك ده گه یشتن. پاشان واده ی ئه وه هات سه باره ت به چیرۆكى باوكی پرسیار له جووتیاره كه بكرئ.
”ئهرئ گهنجو، هیشتا ئه و شته نازانى، نا نه خیر، ئاخركی چون دهیزانى كه من هیشتا نه مگيرایته وه.“

ئاغا ئهكبه ریش سه یرى ده می جووتیاره كه ی ده كرد و له گه ل چیرۆكه كه دا ده رۆیشت، هه ر وهك ئه وه ی گو یی له وشه كان بى. ”ئهرئ ره زاخان، ره زا شا ده ناسی؟ هیچ شتیكت له باره ی ئه وه وه بیستوه؟ یان خویندۆته وه؟“
”به لئى. له كتیبه كانى قوتابخانه دا وینه یه كى ره ش و سپی ئه وه هیه. پیاویك به خو ی و ساقویه كى سه ربازییه وه و تیلایه كیشى له بنه نگلدایه.“

”دهقاودهق، ئەلا له مندالانى ئەم زەمانە. خو هەموو شتیک دەزانن. بەلێ، ئەو باوکی ئەم شایەى ئیستامان بوو، له رۆژگاری رەزاخانددا هیشتا خزمەتى سەربازى بەتۆپزى^۱ دانەمەزرابوو. لى کاتیک ئەو بووه پاشا، گوتى دەبى هەموو گەنجانی ولات خزمەتى سەربازى بکەن. ئیمەش ئەوەمان نەدەویست. ئاخىر ئەگەر ئیمە چووباینە سەربازى، ئەدى كى كاری له زەوییهکان بکردبایه، كى بیکێلابا، كى تۆوی کردبا و بیدووریبایهوه؟ ئەگەر ئیمە دوو سال دوور كەوتباینهوه، ئەوا كۆتایی كێلگەكەمان دەبوو. بۆیه هەركاتیک چاومان بە ژەندرمەیهك دەكەوت، لەبەرى هەلدهاتین و خۆمان دەشاردەوه. خۆمان له سەربانان یا لەنیو كادینهكاندا دەشاردەوه.

بەلام خو هەندیک جار بە دەیان ژەندرمە دەهاتن و لەناكاو بەسەریاندا دەداین و هەر حاجیئێکیان بدیتبا و بکەوتبایه بەرلهپیان دەیانبرد.

ئەرى برۆا بەوه دەكەى؟ ئەوان تۆیان دەگرت، دەیانخستیه نیو ترومبیلە باربەرەكەى خۆیان و دەیانبردى. ئیدی لەو دوو سالانهى داها توودا نەدەگەرپایتهوه مال. ئای كە رەزاخان چەند بە هیز و زەبر بوو.

”ژەندرمەكان تۆشیان گرت؟“

”بەلێ، گرتن و کوتان. رۆژئێکیان ترومبیلێك پەیدا بوو. ژەندرمەكان بەخیزایی لى دابەزین. هەموو كوروكالان تییان تەقاند و هەلهاتن. هەریهكێك خووى له شوینێك له سەربانهكان شاردهوه، خۆیان لەنیو بیرەكانى ئاو، لەسەر

۱ بەتۆپزى: بەزۆرى.

داره به رزه کان دهشاردهوه، شیتانه هه رشوینیکت به زهیندا هاتبایه، خۆت لیتی په نا دها. سهروهختیهک هیچ پیاویک له گونده که دا نه ما. جهندهرمه کان دهستیان به تهقه کردن کرد، تهقه یان بو هه وا ده کرد. باوکیشته به سواری ئه سپیکه وه خه ریک بوو مهیدانی گونده که ی جی ده هیلا، تومه ز ئه و له ریگادا بوو بچیته لای مه عمیلیکی.

”ئه دی تو ئه و دمه له کوئی بووی؟ هه لبه ته له شوینیک خۆت چه شار دابوو؟“

”تو کوریک زیره کی. باش گوی ده گری. ئه وکات من، من له سه ربانی مزگه وتی بووم، چاوم له هه موو شتیک بوو.“
ئاغا ئه کبه ر ئاهیکی هه لکیشا.

”ئایا ده زانی؟“ جووتیاره که به ئاماژه وای گوت. ”ئه کبه ر، هیشتا له بیرت ماوه؟ ژه ندرمه کان تهقه یان به سه ردا کردی و... نه خیر، بیگومان تو دنگی تهقه کانت نه بیست.“
”نه خیر من گویم له دنگی تهقه کان نه بوو.“ ئه کبه ریش به زمانی ئاماژه وای به ئیسماعیل گوت.

”زور باشه، ئه و به پشتراستی به نیو مهیدانه که دا لیتی خوری. ئینجا یه ک-دوو ژه ندرمه ی چه کداری بینین. وه ستا و هه ر سهیری ئه وانی ده کرد، کاتیکیش به هیواشی لیتی خورپیه وه، یه کی له ژه ندرمه کان هاواری کرد، ”بوهسته!“ به لام خو ئه کبه ر نهیده بیست. ”بوهسته، ئه دی پیم نه گوتی بوهسته!“ که سیش له مهیدانه که نه بوو، تا به ژه ندرمه که بلن، ئه کبه ر که رولا له. ”بوهسته!“ ژه ندرمه که بو سیه مین جار بانگی کرده وه. ”ئه گه ر نه وهستی، تهقه ی کوشتنت لی ده که م.“ ئای خوایه، چه ساتیک بوو. منیش له سه ربانه که

دریژ ببووم، چاوم لی بوو۔“

”پاشان؟“

”زحممت بوو، یاخود له راستیدا هیچ زحممت نه بوو۔
من دهبوایه ئاساییانه هه لیسمه وه سه ریئ و هاوار بکه م،
”نه که هی راوه سته، ته قه نه که ی۔“

”تو وات کرد؟“

”هه لیه ته۔ دستبه جی هه لسامه وه و هه ردوو دهستم بهرز
کردنه وه و هاوارم کرد، ”ئو که په یه۔ ته قه ی لی مه که۔ ئو
که په یه۔“

”ئینجا؟“

”ئهم جارهیان ژه ندرمه که سیره ی تفهنگی له من گرت و
بانگی کرد، دهی دابهزه!“

”ئه دی باوکی من؟“

”ئو گوئی له هیچ نه بوو، نه شیده زانی چ له گورپدایه، ئو
هه ر وهک جاران دهرویشته“

”ژه ندرمه کان یه که م جار دهیانویست منیان چهنگ
بکه وئ۔ ”دهی خووت فری بده خوار۔“ ژه ندرمه که وا بانگی
کردم۔ منیش دهبوایه له سه ربانه بهرز که خووم فری بدهمه
خواری۔ ئه ری مزگه وته که ی مهیدانه که ت بینوه؟“

”نه خیر، ئیمه به ویدا نه هاتین۔“

”مزگه وته که بانیکی به رزی هه یه۔ منیش خووم هه لدا۔
گه نجو، هیشتاش پاژنه ی پیی راسته م هه ر دهیه شی۔ به کورتی
ژه ندرمه کان دهستی منیان به په تیک توند به ست و بو ناو
ترومبیله که پالیان پیوه نام۔ ئینجا چوون باوکیشته بینن،
ئاخر بریویان نه ده کرد، که که رولاله۔“

”بۆ باوه‌ریان نه‌ده‌کرد؟“

”هه‌ر وا، ئاخ‌ر باوکت ئه‌وه‌نده به‌قیتی له‌سه‌ر زینی ئه‌سه‌په‌که دانیش‌تبوو، به‌بر‌وابه‌خۆبوونه‌وه ده‌یه‌هاژۆت. له‌و کاته‌دا بر‌وات نه‌ده‌کرد که کا‌برایه‌کی وا، نه‌توانی نه‌بیستی و نه‌قه‌سه‌ش بکا.“

”ئینجا باوکی منیشیان ده‌ستگیر کرد؟“

”کتومت. ئه‌وان ئه‌سه‌په‌که‌یان را‌گرت و باوکی تۆیان دا‌به‌زاند و تی‌روپ‌ریشیان لی‌دا. ده‌سته‌کانیان توند به‌ستن و فر‌ییان دایه‌ پشتی ترومبیله‌که وه‌ک من. ئیدی به‌م جو‌ره‌ من ده‌بوویه دوو سالی خزمه‌تی سه‌ربازی را‌بکیشم.“

”ئیدی باوکی من؟“

”ئه‌وه‌ش چیرۆکیکی در‌یژه. ده‌ی با جاری پیاله‌یه‌ک چای نوش بکه‌ین.“

ژنه‌ جووتیاره‌که چایه‌ی بۆ پی‌اوه‌که‌ی خۆی و ئه‌کبه‌ر و نانیکی گه‌رمی به‌شه‌ک‌ریشی بۆ ئیسماعیل هینا.

ژنه‌که پرسی، ”باشه‌ پ‌ن‌ی‌ش‌تر ئه‌مه‌ت نه‌بیستی‌بوو؟“

”نه‌خ‌یر، به‌م جو‌ره‌ نه‌م‌بیستی‌بوو. زۆر جار باو‌کم هه‌ولی داوه‌ بۆم بگ‌یر‌یت‌ه‌وه، به‌لام نه‌مه‌ده‌زانی، ما‌جه‌رای شته‌که به‌م شی‌وه‌یه‌ تپ‌یه‌ری‌وه.“

”من ئه‌م چیرۆکه‌م زی‌ات‌ر له‌ سه‌د که‌ره‌ت گوی‌ لی‌ بو‌وه. پ‌ی‌شان، باوکت زۆر جار ده‌هاته‌ لاما‌ن. هه‌رکا‌تیک‌یش به‌یه‌که‌وه دا‌ده‌ن‌یشتن، دی‌سان با‌سی ژه‌ند‌ر‌مه‌ و خزمه‌تی سه‌ربازیان ده‌کرد.“

جووتیاره‌که چایه‌ی خۆی خوارده‌وه، ئینجا در‌یژه‌ی به‌ چیرۆکه‌که‌ی خۆی دا.

”من سویندم بۆ ژهندرمه کان خوارد، که ئەکبهەر که پولاته. به لام ئەوان گوئیان لی نه گرتم. ئەوان ئیمه یان برده سهربازگه ی شار. ئاخر ده زانی، له و کاته دا زۆر که س خۆیان به که پولات دادنا تا نه بنه سهرباز، زۆریان خۆیان وه ک نایینا نیشان ددها، به لام خو واش نه بوون. هه ندیکی دیکه په نجه ی شایه تمانی خۆیان ده برپه وه بۆ ئەوه ی نه توانن پل له په لاپیتکه ی تفهنگ به نگیون و ته قه ی پی بکه ن. هه ر بۆیه بروایان نه کرد، باوکت که پولاته. ئیدی ئەویان خسته زیندانه وه.“

”وه ک گیراو یک؟“

”به لی.“

”ئهدی بابم چی کرد؟“

”نازانم. به روانینی من ئەو تینه گه یشت که چی له ئارادایه.“
 ”چۆن نه یده زانی؟ هه ر ده بوایه شتیکی لی تیگا. باشه نه یده زانی، خزمه تی سهربازی چییه؟“
 ”پیم وا بوو نه یده زانی. منیش به ده قاوده قی نه مده زانی خزمه تی سهربازی چییه. من ده ترسام، هه موو ده ترساین. ته نانه ت کیژانی گونده که ش بۆ ئیمه ده گریان. پێیان وا بوو هه رگیز ناگه رپینه وه.“

”باشه بۆچی ئەو ده بوایه بخریته کونجی زیندان؟“

”ئەوان که پولاته کانیا ن ده خسته زیندان و بۆ ماوه یه کی دوو رو درێژیش نایان نه ده دانی، ته نانه ت قومه ئاویشیان پی ره وا نه ده بینین، ئاخر بۆ ئەوه ی له دواییدا ده می خۆیان بکه نه وه و بپارپینه وه، ’ئاو، تکایه قومه ئاویکمان بده نی.’
 ”من ده ترسام ئەکبه ر له تینویتییان وشک بیته وه.“

دهبووایه شتیك بکه م.

”باشه نه تده توانی بچیه لای یه کئی له ئەفسه ره کان، یان ژه نه رالی ژه ندرمه کان؟“ ئیسماعیل وای لی پرسی.

”نه خیر، دهستان نه ده گه یشته ئەو جوره که سانه. ههروه ها نه مشده ویرا وا بکه م. من هه میشه هه ر له گونده که مدا ژیا بووم، هه رگیز نه چوو بوومه شار، هه رگیز ئەفسه ر و ژه نه رالی ژه ندرمه م نه بینییوون.

”به لام شتیکی دیکه قهوما و دوخه که ی زور خراپتر کرد. ئەوان کتییک، کتییکیان له نیو بهرکی باوکتدا دوزیبوووه.“

”چ جوره کتییک؟“

”من نه مده زانی. هه رگیز نه مده زانی، که باوکت کتییکی پی بی. ئیدی ژه ندرمه کان کو بوونه وه، ئەمه چیه؟ باشه ئەو چۆن دهستی به و کتییه خه ته بزمارییه گه یشتوووه؟“

ئیشه که بو ئەو به زحمهت کهوت. منیش بانگ کرامه کو بوونه وهی ژه ندرمه کان. مه زنی ژه ندرمه کان لی پرسیم،

”هیچ له باره ی ئەم کتیبه وه ده زانی؟“

”نه خیر، هیچ لی نه ده زانی.

”سه یرم کرد. ئاخه نه مده زانی بخوینمه وه، په ری کتیبه که م هه لدایه وه، سه یرم کرد ئەوه کتییکی ئاسایی نییه. نووسینیکی سه یر و ده گمه نه، هه ر وهک ئەوه وا بوو هه زاران بزمار له سه ر دهفته ره که دابنی و نیگاریان بکیشی.

”باوکیشته هیندرایه ژوور. ئەو لاواز ببوو، له برسان رهق هه لاتبوو. ئەوه چیه؟“

ئوه هیی منه، به ئاماژه وای گوت.

’باشه چۆن دهستت به و کتیبه گه یشت؟‘

‘من تیتیدا دهنووسم.’ وای پروون کرده‌وه.
‘تو؟ له‌م دهفته‌ره‌دا دهنووسی؟’
‘به‌ئی.’
‘سه‌بارت به‌چی؟’
‘سه‌بارت ئه‌و شتانه‌ی دینه‌ ناو می‌شکم.’ به‌ئاماژه‌ وای
تیگه‌یاندن.

“پیاوه‌کان لئی تینه‌گیشان، پرواشیان پی نه‌کرد.”
“ئه‌دی خۆت؟ به‌خۆت بروات پی ده‌کرد؟”
“من باوکت‌م دهناسی، به‌لام هه‌موو جارێک لئی
تینه‌ده‌گه‌یشتم. بۆ ئه‌وه‌ی راستگو‌بم، منیش دوودل بووم.
ده‌ترسام نه‌بادا کتیبه‌که‌ی له‌ بیگانه‌یه‌ک، که‌ له‌به‌ر نووسینه
بزمارییه‌که‌یان دهنووسییه‌وه، دزیبی.”
“خاله‌که‌م!” ئه‌کبه‌ر به‌ئاماژه‌ وتی، “خاله‌ پیره‌که‌م هه‌موو
شتیک ده‌زانئ. ئه‌و خۆی منی فی‌ر کرد تا هه‌رشتیک له‌ناو
می‌شک‌دا هه‌بی له‌و دهفته‌ره‌ی بنووسم.”
“ده‌ی بۆ پیشه‌وه، بۆ لای ژهنه‌رال!

“ئیدی ژهندرمه‌کان ئیمه‌یان برده‌ لای ژهنه‌راله‌که‌.
ژهندرمه‌که‌ کتیبه‌که‌ی له‌سه‌ر می‌زی ئه‌و دانا.
‘ئه‌وه‌ چیه‌؟ نووسینی خه‌تی بزماری؟’ ژهنه‌راله‌که‌ وای
هاوار کرد. ‘چۆن ده‌ستت به‌و کتیبه‌را گه‌یشت؟’
‘ئه‌مه‌م له‌ به‌رکی ده‌ر هینا.’ ژهندرمه‌که‌ وا به‌رسقی دایه‌وه،
‘خۆی واش داده‌نی که‌ که‌رولاله‌.’

“ئه‌م جارهیان هه‌ر خوا به‌هانا‌یه‌وه‌ بی.
‘هی‌ی منه. ئه‌مه‌ هی‌ی منه.’ ئاغا ئه‌کبه‌ر به‌ ئاماژه‌کانیه‌وه.
‘خاله‌که‌م، خالی من هه‌موو شتیک ده‌زانئ. ئه‌گه‌ر بیر

بکه مه وه، له م دهفته ره دا دهینووسم.
”ژهنه راله که لینی پرسیم، تو ئه و باش ده ناسی؟“
”به لئ. ئه و براده ری منه، ناسیاویکی منه. ئه و
دهستره نگینیکه، باشترین پینه چی مافووری دهفته ره که مانه.
ئه و له گه ل ئیمه له گوندا دهژی.“
”ئایا ده زانی ئه م کتیبه ی چۆن پهیدا کردوه؟“
”نه خیر.“
”زۆر چاکه، تو ده توانی برۆی.“
”من نه مده زانی ئه وان له گه ل ئه و له چ پلانیکدان.
”سه عاتیک دواتر بیستم که سیک هاوار دهکا، ئاغا ئه کبه ر.
ژهندرمه کان جله کانیان له بهر داکه ندووه، ئیدی ئه ویان له نیو
گوماوه سارده که دا هه لئناوه.“

ئیسماعیل به سه رسامیه وه سهیری باوکی ده کرد، ئه ویش
به دوا ی چیرۆکه که دا ده چوو. ئاغا ئه کبه ر به خنده وه سه ری
له قانده.

ژنه جووتیاره که هاته لای ئیسماعیل و دهستی له سه ر
شانه کانی دانان و گوتی، ”هه نووکه بو خوشبه ختی ئاغا
ئه کبه ر کورپکی بو پشتگیری هه یه.“

جووتیاره که شه له سه ر گێرانه وه ی سه ربرده که به رده وام
بوو، ”من دلنیا نه بووم ئاخۆ ئه کبه ر راستی گوتبوو، چونکه
بروام نه ده کرد ئه م جوړه شتانه ی نووسی بی. له گه ل ئه وه شدا
من تاکه که سه بوم بتوانی شتیکی بو بکا. بو ساته وه ختیک
ئیدی خۆم پی رانه گیرا. غارم دایه لای ژهنه راله که، که لای
گوماوه که وه ستابوو، له به رپنیه کانی کړنووشم برد و پیم

گوت، 'ئاغا ئەكبەر راستى دەلى، ئەو پياويكى باشە، ھەقە ئىوھ كازم خانى خالى بانگ بكن.'
 ئىسماعيل پرسى، "ئىنجا ئەم قسەيە خواردى"
 "بەلى بۇ خوشبەختى خواردى. ئىدى ئەويان لە گوماوھەكە دەر ھىنا، بەتانييەكم تىوھر پىچا و لەگەل خۆم ھىنايە ژووھە.
 ئەرى ئەكبەر، ھىشتا لەبىرت ماوھ؟"
 ئاغا ئەكبەر ريش سەرى بۇ لەقاند، "بەلى. لەبىرمە. ھىشتا لەبىرمە."

"دواى سى رۆژ، كازم خان لەگەل مەلای گوندى زافەران ھاتنە سەربازگەكە. مەلایەكە كىتیبە پىرۆزەكەى لەسەر مېزى ژەنەرالەكە دانا و سويندى بە قورئانى خوراد، كە كىتیبەكە ھەر نامىلكەيەكى پياوھ كەرولالەكەيە لاسايى نووسىنى خەتى بزمارى كردۆتەوھ. ھەروھە ئەو يادداشتە نووسىنە سەيروسەمەرەيە، كە ھىچ واتايەكى نىيە، تەنھا شەپەپشيلەيەكە و بەس، ئاغا ئەكبەر بەخۆى لەسەر دەفتەرەكە نىگارى كىشاوھ."

سالانىك دواتر، دواى مردنى ئاغا ئەكبەر، لە رېى پۆستەوھ پاكەتىك گەيشتە دەستى ئىسماعيل.
 ئەو، ئەوكات تەمەنى بەقەد تەمەنى باوكى بوو كاتى چوونە لای جووتيارەكە، ئىدى پاكەتەكەى ھەلپچراند. كىتیبىك، نووسراوى رۆژژمىرى ئاغا ئەكبەر.

ئىسماعيل چووھ پشت مېزى نووسىن دانىشت، لاپەرەكانى ھەلدانەوھ و بىرى كردهوھ، باشە من چۆن نھىنى پشت پەردەى ئەم رۆژژمىرەيە ھەلدەمەوھ؟ چۆن بتوانم ئەم كىتیبە

خه تی بزماری

بدوینم؟ چۆن بتوانم به زمانیکی خوینراو ئهم یادداشته وهر
بگیرم؟

ديسان ژنيك

ئيمه زور باسى ئيسماعيلمان كرد،
بهلام ئەو لەم كتيبه‌دا هيشتا له‌دايك نه‌بووه.
پاش كه‌ميكي ديكه له‌ئيو به‌فردا تووشي ژنيك ده‌بين.
كازم خان دريژه‌ي چيروكه‌كه ده‌گيرايته‌وه.

هه‌ندى جار ده‌بن ئاساييانه ئوقره‌ بگري، چه‌وسه‌له‌ت هه‌بن.
خو ئەگه‌ر شتيكت بو نه‌هات و به‌خت نه‌يگرت، ده‌بن بو
ماوه‌يه‌ك وازى لى بىنى. ئاوا مه‌ودايه‌ك به‌ ژيان ده‌ده‌ي بو
ئوه‌وى هه‌ر به‌خوت ريچكه‌يه‌كى ديكه بدوزيته‌وه.
كازم خان له‌ سه‌فه‌ردا بوو. به‌فريكي ئه‌ستووريش
بارييوو، نزيكه‌ى مه‌تريك ده‌بوو، به‌ هويه‌وه بو ماوه‌يه‌كى
كاتى نه‌يتوانى به‌ره‌و مال ببيته‌وه. ئەو ده‌بووايه‌يه‌ك-دوو
پوژان چاوه‌رپى كردبايه، تا ريگاكه ده‌كرايه‌وه.
له‌و كاته‌ى ئەو هه‌ر وا ده‌سوورايه‌وه له‌ ترياكتيشيك
ده‌گه‌را كه‌ ده‌يناسى، ئيواره‌يه‌كيان خو‌ي له‌ گوندى خومه‌ين¹
بينييه‌وه.

---

1 Khomein

”ئىواره باش!“ ئه و ئاوا بانگى پياويكى به ته مه نى كرد، كه ريگاي به رماله كه ي خوى له به فر راده مالى.

”ئىواره باش، برأى لايده. ده توانم يارمه تيت بدهم؟“

”من به دوای راو كه ره كه دا ده گه پريم.“

”كامه يان؟ ئاخر هه موو كه سيك له م دييه دا راو كه ره.“

”ئه وه ي راوى بزنه كيوييه كان ده كا.“

”ئاها، به لى، ده زانم مه به ستت كييه. جار ان ئه و بزنه كيوى راو ده كرد، به لام پيم وايه هه نوو كه نيشانه ي پى له بزنيكى مالىش ناگيرى و ناييكي. له کوتاييى ئه م ريگه يه، كه تازه خاوينم كردوته وه، پيره دار به پرووييه ك هه يه. له ويته وه ريچكه ي دهسته چه پ ده گرى، به نيو به فره كه دا به سهر گر ده كه دا برؤ، ئيدى له ويوه، له دووره وه ماله كه ي ئه و به ديوارى دوورودريژ ده بينى. له سهر ده رواز كه ش قوچيكي گه و ره ي بزنه كيوى هه لواسراوه. ياروى راو كه رى بزنه كيوى له و ماله دا ده ژيى.“

كازم خانيش به نيو به فره كه دا هاژوتى و به سهر گر ده كه كه وت، تا گه يشته به رده م ماله كه، به لام وا ديار بوو كه س له مال نه بى. ئيدى له سهر پشتى ئه سپه كه ي بانگى كرد، ”ئه رى

١ هه رچه نده ليره دا رهنك بى جيى خوى نه بى، به لام خوم سهر به به ربه بايكم پييان ده گوتري پيره باوه يى (پيره بابى)، كه زيده كه يان له گوندى گرتكى دؤلى روستيى باله كايه تى و چه ند گونديكى ديكه ي ده قه ره كه و له ده و روبه رى هه وليزيش هه ن. له سهر پاسپارده ي باپيره گه و رديان (پيره باو-پيره باب) نه وه ك هه ر راوى ئاژه لى كيوى به تاييه تيش بزنه كيوى، له كوړ و نه وه كانى خوى قه ده غه كردبوو، به لكو خواردنى كوشتى ئه و به سته زمانه نشى لى حه رام كردبوون. ديارده يكي ده گمه ن، ئه وه ي مايه ي تيبينيشه به ته مه نه كان، نه وه ي پيش من پاسپارده كه يان وه ك خوى جيبه جيى كردبوو.

ئيره مالى راوکهري بزنه کيوييه؟“
هيچ وهلامیک نه بوو.
ئو به قامچييه کهى له قامچييه کهى دا. ”هو راوکهر، راوکهر!
ئهرى له مالى؟“
”که مى بوهسته!“ دهنگى ژنيكى گهنج وا هات. ”يه کهم
جار دهى به فره که رابالم.“
ئو تينه گه يشت دهنگى ژنه که له کويوهى خانووه که وه
هات.

”سه لام، هو ياروى لايده!“ ژنه که وا بانگى کرد.
کازم خان سه يري پشته وهى خوى کرده وه.
”ليره، من لي ره له سه ربانه وه وه ستاوم. ده ته وى قسه
له گهل کى بکهى؟“

”ئو، له وى، سلو. من به دواى راوکه ره که دا ده گهريم.“
”ئو نوستووه.“
”هر له ئيستاوه؟“
”به لى،“ ژنه که واى پى گوت و له بهرچاوانيش ون بوو.
تومه ز کازم خان شويينكى ده ويست ترياكى تيدا بکيشن.
وادهى کيشانه کهى هاتبوو، خهريک بوو جهستهى هه نديک
بله رزى. بويه بانگى کرده وه، ”هو کيژى گهنج، تو له کويى؟
گوي بگره. من...“

ديسان هيچ وه لام نه بوو.
”ئهرى بو خاترى خوا تو له وى چى ده کهى؟“
”به ريز، به فر راده مالم. نه گهر وا نه کهم، بانه که به سه ر
راوکه ره کهى تودا ده ته پى.“
”دهى وه ره خوار، من زورم پيويستى به...“

”دهزانم زور پئویستیت به چی هه یه،“ کیزه کهش له شوینی خوی وا بانگی کرده وه. ”به لام ئه وهت لیره دهست ناکه وی. ئیواره باش.“

”تکات لی ده کهم ئه وه به ئاگا بینه وه و پیتی بللی کازم خان له ده رگه تدا وه ستاوه. لیم تیده گه ی؟ بللی کازم خان.“

”نه خیر، من ئه وه ناکه م. هیچ غه واره یه که له م ماله دا وه ر ناگیرئ. به ریز خواحافیزت بی!“

”ئاخر من کازم خانم.“

”خو تو هه رکه سیک بی، بو من هیچ گرنگ نییه. نه تریاک، نه ناگر و نه قومیک چا. تو هیچ له مانه له منه وه وه ر ناگری. گه شتیکی خوش!“

”ئای خوایه. ئه وه چ ئافره تیکه. گوئ بگره! من ده بی ئیستا دووکه له که بکیشم، دنا لیره له په نا قاپیه که تاندا ده که وم و ده مرم.“

”ئه م قه وانم زور گوئ لی بووه.“

”ئه م جار ه یان شتیکی دیکه یه.“

”ناوه که ی تو بو من هیچ زهنگیک لی نادا، هیچ شتیک ناگه یه نی. ده کرئ سووک و ئاسان له بهر ده رگه که مان بکه وی و بمرئ. به لام دووکه لکیشان؟ ئه مه یان چیدی له ماله که مدا پرو نادا، چونکه کئ ده بی ئاگرتان بو هه لکا؟ من. باش گویت لی مه، من! کئ ده بی چایه تان بو دیم بکا؟ من! تیده گه ی تو؟ نه خیر، هیچ که سی دیکه ئه مه له دهستی من نابینی!“

”ده ی که واته راوکه ره که م بو بانگ بکه!“

”راوکه ره که مردووه. ئیستا باشه؟“

”باشه ده بی بپاریمه وه؟ ده بی ئه وه پیره میرده بکه ویته“

له دهست بوو، به لام ئاگره که ی سارد بوووه وه و له په ناوه خه وی لئ که وتبوو.

به دار و چیلکه ی دارباده مه وه هه ر زوو ژنه که ئاگری کرده وه. داره داگیرساوه کانی خاوین کردنه وه و له سه ر ئاگره که ی قه لنه که ی دانا، یه ک لووله کی تریاکی بیگه ردی له سه ر قاپیک هیئا و به له میکی پر له خورماشی له پیش دانا. “فهرموو! ئەمەش بو تو.” ئەمە ی گوت و له ژووړه که در چوو.

کازم خان قسه ی بو نه دههات. ئەوق مابوو. ئەو هه ر له تافی گه نجییه وه تریاکی ده کیشا، به لام قهت که س وه ک ئەم ژنه تریاکیکی خاوینی بو ئاماده نه کردبوو.

“ئهری ناوت چییه؟”

“تینا،” ژنه که له ژووړیکی دیکه وه وه لامی دایه وه.

“چی؟”

“تینا.”

“ئهمه ناویکی فارسییه؟ یان ناویکی خه لکی پشت ئەو شاخانه، هیی پوسیایه؟”

کچه که ش نه یده زانی. کازم خان تریاکه که ی ده کیشا و بییری ده کرده وه، به راستی سه ر ناگری. ئەو به که لکی ئاغا ئەکبه ر نایهت.

ئەو ده یکیشا و دوو که له که شی له ده لاقه دوو که لکیشه که وه بو هه وای ساردی دهره وه به با ده کرد، “په ککو له و ژیانه، په رجوویه که، خوی نه یییه که و ورده ورده رووی هه لده مالری،

له وانه شه وانه بهی، ده کړی له مه دا، من شاش بم.“
 ”تینا،“ ټه دیسان بانگی کرده وه، ”ټه وه له کوټی؟ دهی تا
 ئیره وهره! شتیکم بو تو هه یه.“

کیزه کوش به خوئی و سینییه ک چایه ی تازه دیمکراو هاته
 ژوور و چوند کلو شه کریکشی له سهر لیواری سینییه که
 دانابوو.

”هری ټه مه مالی راوکه ره که یه یان به هه شته؟ من
 سوپاست ده کم. سه یرکه، من ټه نگوستیله یه کی فه یروزیم بو
 تو هیناوه. من هیچ مندالم نین، کچم نییه، تو کچی منی.
 فرموو، دهی بیخه ره قامکت. جا وهره له لام دانیشه.“

کیزه کوش به ټه سپاییه وه له ته نیشته ده فری پشکوئاگره کان
 له به رامبه ر کازم خاندا دانیشه. به دوو دلش ټه نگوستیله که، که
 به ردیکی سوورباوی تیدا بوو، خسته په نجه ی، چه زیشی لی
 بوو کوټاییه که ی بزانی، ئاخر ده ترسا نه بادا پیاوه پیره که
 گالته ی پی بکا.

”له شوینی خوت بمینه وه. تو کیژی راوکه ره که ی، وایه؟
 زور چاکه، ده کړی ئیستا پرسیاریکی بیشه رمانه ت لی بکه م؟
 ټه ری له گه ل باوکت ده ژی یاخود به سهردان هاتوویته لای؟“
 ده سته جی ټه و نیشانه ی ترسی له چاوه کانی کیزه که
 خویندنه وه. کچه که ټه نگوستیله که ی بو فری دایه وه و غاری
 دایه ده ری.

ئینجا راوکه ره کوش له خه وه که ی به ئاگا هاته وه.
 ”ټوو، خودایه، ټه وه کی لیره یه؟ چیه خه ون ده بینم؟
 یاخود شتیکي راستییه؟“

”تو خه ون ده بینی،“ کازم خان وای پی گوت. ”له راستیدا

منم له به ههشت دانیشتووم. کیژه کهت دهرگای لی کردم هوه. دهی وهره له لام دانیشه. ئاگره که ههر ده لئی یاقووته. ئه و تینایه ی تو یه ک پارچه زیره.

”له خزمهتت داین. مایه ی شه ره فمه ندیمان، کازم خان میوان بی.“ راوکه ره کهش وای پی گوته وه و بانگی کرد، ”تینا، دهی خوار دنیکی خوش بو ئه م جوامیره ئاماده بکه.“ کازم خان دهستی بو جوزدانه کهی برد و بره پاره یه کی دهر هینا و له بن لیوئی مافووری دانا، ئه و شوینه ی راوکه ره که له سه ری دانیشتبوو.

”ئاخ، نابی. تو میوانی منی. تو له مالی منی به خیر بیی.“
”دهی لیگه ری هۆ راوکه ر، من سوپاست ده که م. ئای چ کیژیکی دلۆفانت هه یه.“

”دلۆفان؟ نه خیر به لکو ئه و چقلی چاومه.“

”چقلی چاو؟“

کازم خان قه لنه که ی دایه دهست. کاتیکیش راوکه ره که یه ک-دوو قومی لی هه لمژین و هه ندی که یفساز بوو، زیاتر له سه ر قسه که ی رویشت، ”ئه و هک پلنگیک ده چپته سه ربانه که و ریگه به که س نادا لیمان به ژوور که وی.“
”ئه و له گه ل تو له م خانووه دا ده ژی؟ یان، مه به ستمه بلیم ، ئایا میردی کردوه؟“

”میردکردن؟ به لی، سی جارانیس. ئه و کیژهم رقی له پیوان ده بیته وه. له گه لیدا پیویست ناکا باسی پیوان بکه ی. خو ئه گه ر وات کرد، ده قیزینی ئه وسا هه موو ژنانی دراوسی به خویان و گه سه که کانیا ن دینه سه ربان و دهست راده وه شینن. ئه وان پینان وایه من دهمه وی کچه که م

بفرۆشمه تریاکخۆریکی پیر. هۆ تینا، ئه‌ری ئه‌وه له‌کوئی؟“
له‌ کاتی‌کدا به‌ ملیاران ئه‌ستیره‌ له‌ ئاسماندا دهره‌وه‌شانه‌وه‌،
تیناش خواردنیکی خۆش و به‌تامی دایه‌ شاعیره‌ پیره‌که‌.
ژنه‌که‌ ره‌فتاریکی یه‌کجار باشی له‌گه‌ل میوانه‌که‌دا نواند، به‌
شیوه‌یه‌ک خودی راوکه‌ره‌که‌ پێی سه‌یربوو.

کاتی‌کیش دیسان باوکی ژنه‌که‌ خه‌وی لی که‌وته‌وه‌، کازم
خان بانگی کیزه‌که‌ی کرد.

”ده‌ی وه‌ره‌ دانیشه‌. ده‌ی وه‌ره‌ ئیره‌، ئه‌م ئه‌نگوستیله‌یه‌ش
هه‌لگره‌. من ده‌مه‌وی هه‌ندئ قسه‌ت له‌گه‌ل بکه‌م. من
کیشه‌یه‌کم هه‌یه‌، له‌وانه‌یه‌ تو تاکه‌ که‌سیک بی، یارمه‌تیم
بده‌ی.“

”چ جو‌ره‌ کیشه‌یه‌ک؟“

”کیزه‌که‌م، گوئی بگره‌. من چه‌ند پرسیا‌ریکت لی ده‌که‌م.
ده‌کرئ وه‌لامیان بده‌یته‌وه‌، ده‌شکرئ وه‌لام نه‌ده‌یته‌وه‌. من
ئه‌مشه‌و لی‌ره‌ ده‌میتمه‌وه‌ و به‌یانیش ده‌رۆم. کی ده‌زانی؟ به‌لکو
به‌خت وا بکا سه‌ر به‌م ماله‌دا بکه‌مه‌وه‌. له‌وانه‌شه‌ تو ئه‌و
که‌سه‌ بی، که‌ به‌دوایدا ده‌گه‌ریم. من کوریکم هه‌یه‌، نه‌خیر
خوشکه‌زایه‌کم هه‌یه‌، گه‌نجیکه‌، کوریکی به‌هیز و که‌شخه‌یه‌ و
سه‌ر به‌ مالباتیکی باشیشه‌، به‌لام گرفتیکمان هه‌یه‌.“

”ئینجا؟“

”ئه‌و که‌رولاله‌. هیشتاش ژنی‌کمان بو‌ی پی نه‌دۆزراوته‌وه‌.
ئیمه‌ به‌دوای ژنیکی زیره‌کدا ده‌گه‌رین، ئه‌ری لیم تینه‌ده‌گی؟“
تا دره‌نگانیکی شه‌و ئه‌وان هه‌ر قسه‌یان ده‌کردن.

بو‌ به‌یانیه‌که‌ی، کاتیک رۆژ سه‌ر به‌فری رۆشن کرده‌وه‌،
هه‌رچه‌نده‌ رینگاکه‌ش هه‌ر پرمه‌ترسی بوو، لی کازم خان

ئەسپەكەى زین كردهوه، به نیتو ریگا به فراوییه كه دا به رهو
گوندی زافه ران ركیفی لیدا.
“ئەرى ئەكبه ره كوئییه؟”

له مایك دهچووه مایكى دیکه و له ئەكبه ره دهگه را، تا له
كو تاییدا له مالى مه عمیلیكیدا دۆزییه وه.

“دهی وه ره له گه لم، هه رچی له به رده ستدایه وازی لی بییه.
خیرا برۆ گه رماوه كه ی گوندی. هه ر زوو قاته ئیسفه هانیه كه ت
بپۆشه و كریمیش له پرچت بده. دهی خیرا كه، ئەسپه هه ره
خورته كه ش زین بكه. هه ندی گوله رهزه وشكراوه كانیس
له نیتو به ركه كانت دانى. دهی وه ره! وه ره له گه لم با برۆین.
ئهمه ش خه ناو كه یه كه. هه ركاتی ده رگا كه ی كرده وه، پشتت
راست بكه وه و سه ریشته به رز را بگره! ئینجا ملوانكه كه
له به ركت ده ر بییه و ده ستت بۆی را دییه و خه ناو كه كه ی
پیشكه ش بكه.”

بۆ ئیواره كه ی گه یشتنه به رده رگه ی مالى راو كه ره كه. كازم
خان له قاییه كه ی دا. تینا ده رگه كه ی كرده وه.

“ته ماشا كه، ئه وه له وئییه،” كازم خان به ده نگیكى بلند
واى گوت و ئاماژه ی به ئاغا ئەكبه ره دا، كه قاتیكى ره شی
كه شخه ی له به ردا بوو، له سه ر پشتی ئەسپه كه یه وه له
تینای ده روانی. ئیدی كه سیان نه یانده زانی چۆن هه نگاوی
داها توویان بنین. ته نانه ت كه سینی به ئەزموونی وه ك كازم
خانیش هیچ قسه ی بۆ نه هات، دۆش دامابوو.

“فرموون وه رنه ژوور،” تینا واى پى گوتن. پوو ی

خۆيشى كرده ئاغا ئەكبەر و پىي گوت ”بەخىر بىي!“
 كازم خانىش فرمىسكى لە چاوان ھاتنە خوار.
 ”نايابه. تۇ ژنىكى نايابى. دەى ئەكبەر وەرە، لە ئەسپەكەت
 دابەزە. ھەر وا سەير مەكە. ئىمە دەچىنە ژوورەو، تىنا
 كچەكەم، سەرەتا دەبى شتىكت پى بلىم. زورى دىكە نابا
 دەبىتە بووكى ئىمە و بەيانىش مالباتەكە دىت و دەتبا. ئىمە
 تۆ دەبەين و جىگايەكى گەرم و نەرمەت دەدەينى، بەلام
 من ئاگادارت دەكەمەو، چونكە ژيانىكى زەحمەتت لەپىشە،
 لەوانەشە وا نەبى، منىش نازانم، بەلام ھەرچونىك بى ژيانەكە
 ئاسان نابى. كاتى خۆت وەر بگرە، ھىشتا ئازادى، ئەگەر
 لە بىرپارەكەى خۆت پەژىوان بىتەو. برۆ لای ئەو داركاژە
 و پىاسەيەك بىكە و بىرى لى بكەرەو. من لىرە چاوپرەت
 دەكەم.“

بەلام خۆ پىويست نەبوو تىنا بچىتە لای داركاژەكە و
 پىاسەيەك بۆ بىرلىكردنەو بەكا. ئەو بەرەو لای ئاغا ئەكبەر
 پۇيشت و ئاماژەى بۆ كرد، ”فەرموون وەرنە ژوور. كەمىكى
 دىكە باوكم دى.“

”ئای خودای من، ئای خودای دلۇقان، چ كاتوساتىكە، ئای
 چ ژنىكە. ئەرى ھۆ نىچىرقان لەكويى؟ مافوورىك رايەخە و
 ئاگرەكەش ھەلبكە.“

پۇژى پاشتر ئەسپەكان ھاتن. مالباتەكە زىر، زىو، جلوبەرگ،
 كەلوپەل، كاكالەگويز، نان، گوشت، مەر، مريشك و ھىلكەيان
 لەگەل خۇيان ھىنابوو. ھەمووشى بۆ نىچىرقانەكە. ئەوان
 چارشىوئىكى سىپى گولدۆزىان بەسەر سەرى تىنادا دا و

سواری ئەسپیان کرد. پیدەچوو ھەموو ھەموو لەو ھە بترسن خۆشیی
خۆیان دەر بېرڻ و ھەلھەلە لى بدن.
ھیچ مەلین، ئاسایی برۆن، ئەم شتەیان لە چاوان
دەخویندرايەو ھە. بەلام مەلاکە کورتە سورەتیکى بە تەرتیل
ھەر خویندەو ھە:

”الرحمن. علم القران. خلق الانسان. علمه البيان. الشمس و
القمر بحسبان. السماء ميزان. الحب ریحان.“
پاشان بووک بۆ مالى ئەکبەر گواسترایەو ھە، ”ئیرە مال و
میردی تویە.“

ئەم جارەیان ھیچ ژنیک لەپشت پەردەى ژووری
نووستنەکەیان خۆى ھەشار نەدا. ھەمووان چوونەو ھە
مالوھالی خۆیان، ”ئینا شتەکان لیرەن، ئەو ھەنەجەلەکە، نان،
پەنیر! ئیدی خۆتان و خوی خۆتان.“
ئینجا ھەموو شتیک ئاراستەى خۆى وەر گرت.
بەختیش ھەر ئەمەى دەویست. ژیان وای دیاری کردبوو.
پاشانیش تینا دووگیان بوو.

لە شەوئیکى ساردى نوقیمبەردا، تینا لەپەنا سۆبەى داران
چەند پەتۆیەکی بە خۆیدا دابوون، زۆپاکەش زۆپایەکی
تایبەت بوو، بۆ زستانە سەختەکان دروست کرابوو، ھیی

---

١ رۆماننووس ئایەتەکانى سەرەتای سورەتى (الرحمن)ى بەپچرپچرى
نووسىو ھەتو ھە، دەقى ئایەتەکان بەم جۆرەى خواریو ھەن:
(الرحمن. علم القران. خلق الانسان. علمه البيان. الشمس و القمر بحسبان.
والنجم و الشجر يسجدان. والسماء رفعها و وضع الميزان. الا تطغوا في
الميزان. واقيموا الوزن بالقسط و لا تخسروا الميزان. و الأرض وضعها
للانام. فيها فاكهة و لنخل ذات الاكمام. و الحب ذو العصف و الريحان.....)

ئەو ەبوو مرقۆ لە پالیدا لێی ڕاکشیی و برازی. تینا لەو شەو ەدا پیتیەکی لە ئەکبەر دا و لە خەو بیداری کردەو. ئەویش زانی، کۆرپە لەکە لە ڕیگایە بیتە دەر، بۆیە لەبن پەتۆ ڕاپەڕی و دەستبەجی چرا نەوتییەکە ی ەلکرد.

”ژانت ەه یە؟“

”خیراکە،“ تینا بە ئاماژە وای پی گوت. ”برۆ مامانەکە یینە.“

ئینجا پیاوانی مالباتەکە لە پیتش ژنەکانیان بە ھاواریانەو ە ھاتن. یەکتیک مشووری سەماوەرە گەرەکە ی خوارد. ئەوی دیکە پشکۆکانی گەش کردنەو، کازم خانیش بە خۆی تریاکە زەردباو ەکە ی ەینا. کێ دەزانی؟ بە لکو کاتوساتی ئاھەنگگیران بی.

کازم خان ەیچ گومانی نەبوو، ئاخر ئەو پرس ی بە قورئان کردبوو و ەلامەکەشی لە سورەتی مریەم وەر گرتبوو ەو:

”وانکر فی الکتاب مریم اذا انتبذت من اهلها مکانا شرقیا...“
 ”کاتیک مریەم لەناو خەلکەکە ی خۆی کیشایەو ە و خۆی گەیان ە شوینە رۆژھەلاتییەکە، خۆی لە بەرچاوی ئەوان لا دا، خوا رۆحی خۆی لەسەر بیچمی پیاویکی شینو ە تەواو ە یار نار ە خوار لای ئەو. مریەمیش گوتی، ”من پەنا بوو خودا دەبەم، دە ی برۆ لیم بگەر ی و یەخەم بەر بەدە. منیش تەنھا پەیکیم و لەلایەن خواو ە نیردراوم تا پیت ڕابگە یەنم، کە خوا کورئیکت پی دەبەخشی.“

ھەموو پیاو ەکان لە ژووری میوان دانیشتبوون، بازنە یەکیان پیک ەینابوو، ئاخر چاو ەری بوون. بیدەنگییەکەش ئەو ەندە

دریژهی کیشا تا پیشکوی ئاگری سهر قه لنه که دامرکایه وه. پیاوه کان سهیری کازم خانیان کرد، ئاخر ئه وه هموو شتیکی بۆ ساتی له دایکبوونی منداله که ئاماده کردبوو، بۆ ئه وهی له گه له دایکبوونیدا دهست بۆ قه لنه که ی ببا و ئاههنگ بگێری. هیشتاش بیدهنگییه هه ره شه ئامیزه که دریژهی کیشا، به لام ئه وکات له پریکه وه قیژه ی گریانی مندالیک له ژووره که ی دیکه وه بهرز بووه وه.

به گوێره ی دابونه ریتی ماله که ده بوایه که س دهنگ نه کا. مامانه که به ئاماژه پیتی گوتن، ”کوریک.“

کازم خان وا پیکه نی، ددانه زیړه که ی دره وشایه وه. دوا ی که میک به ته مه نترین ژنی خانه واده که ئیسماعیلی له سه ره دهست دانابوو، هینایه ژووری میوانان. هه مووان بیدهنگ بوون، قروقه پ، چونکه یه که مین وشه، یه که مین رسته که بگاته میشکه پاک و بیگه رده که ی منداله که، ده بی شیعیک بی، کوپله شیعیکی کونی پرنواوای بی. که واته نه مامانه که قولماتی لیه هات نه پووری ئه که ریش دهنگی کرد، نه هیچ قسه یه کی سه ریپی و ئاسایی نیوانی ئاماده بووان کرا، به لکو مهیدانه که بۆ یه ک پارچه هه لبهستی حافز، ئه و شاعیره ی ماموستای شیعی فارسی سه دهکانی ناوه راست، چۆل کرا. له کو تاییدا کازم خان دهستی بۆ دیوانه که ی حافزی شیرازی برد، چاوهکانی نوقاندن و دیوانه که ی لیک کرده وه. له وئ له سه ره وه ی لاپه ره که شیعه گونجاو و دروسته که بوو، بۆ ئه وه ی گوئی مندالیک به ئاسووده ی پی بزرنهنگیته وه. کازم خان ده می برده نزیک گوئی ئیسماعیلی ساوا و ئیدی به و ده مه ی که بۆنی تریاکی لی ده هات له گوئیدا ئه م

شيعره‌ی چرپاند:

بلبلی برگ گلی خوش رنگ در منقار داشت
و اندر آن برگ و نوا خوش ناله‌های زار داشت
گفتمش در عین وصل این ناله و فریاد چیست
گفت ما را جلوه‌ی معشوق در این کار داشت^۱
خوشه‌ویستی، خهم و په‌روشی یار ئه‌و وشانه بوون که
یه‌که‌مین جار به گویندا چرپا.
کاتیکیش کازم خان ساواکه‌ی دایه دست ئاغا ئه‌کبه‌ر
پئی گوت، ”ئه‌وه‌تا! ئه‌مه کوره‌که‌ته!“
ئینجا ژنان هه‌له‌ه‌له‌ی خوشییان لیدا.

دهنگی کازم خان یه‌که‌مین دهنگ بوو، کوره‌له‌که گوئی لی
بوو. به‌لام پاشان، چه‌ندین سال دواتر، کاتیک ئیسماعیل
هه‌ولی دها رۆژمیری باوکی بخوینیته‌وه، بۆی دهر که‌وت،
په‌وشه‌که به شیوه‌یه‌کی دیکه رۆیشتووه.
ئیسماعیل هه‌میشه کیشه‌ی له‌گه‌ل گوئی چه‌په‌یدا هه‌بوو.
باوکه‌که‌یشی ده‌یزانی ئازاره‌که‌ی له‌کوئیه‌ دی. ئه‌و له‌نیو
کتیبه‌که‌ی خویدا شتیکی دهرباره‌ی مامانه‌که، دهرباره‌ی
گوئییه‌که، دهرباره‌ی ده‌به‌نگی خوی نووسیوو، به‌لام
ئیسماعیل لی تینه‌ده‌گه‌یشت ئاخۆ شته‌که باسی چی ده‌کا.

---

۱ هه‌رچوار دیزه‌که به‌کوردی و به شيعره‌وه برونه کتیبی حافز
به‌کوردی، *تافگه‌ی ئه‌وین*، عومه‌ر صالح ساحینکولیل:
بولبولن به‌رگی گوئیکی ئال و کالی بوو له زار
دهم له‌که‌ل یارا له‌نیو ده‌م بوو که‌چی گریان و زار
پیم وت ئاخۆ خۆ به کامی دل گه‌یشتی، ناله‌ چین؟
پئی وتم بۆ هه‌زره‌تی یاره و گروی شه‌وقی یار

شته که ش بهم شیوهی خواره وه بوو (شته که تا پرا دیه که بهم جوړه له نیو روژ ژمیره که ی ئاغا ئه کبردا هاتبوو):
 من له نیو پیاوه کاندانانیشته بووم. نه مده زانی ئاخو منداله که له دایک بووه. له پریکه وه ددانه زیره که ی خال کازم خانم بینی ددره وشایه وه. ئینجا تیغه یستم منداله که له دایک بووه. کاتیکیش پوره پیره که م منداله که ی له سر دسه کانی دانابوو، هاته ژور. دترسام نه بادا کورپه که ش وه که من که رولال دهر چی، دهمویست بییشکنم و دلنیا بم، به لکو که ره نه بی. خوئی نه دهبوایه هرگیز وا بکه م، به لام له پریک شته که م بڼه ات و له کوتاییدا به له ز چوموه لای پوره که م، کورپه له که م لی وهر گرت و سهرم برده بن گوئی له گه لی بدویم. که چی زراسکه که 'قیزاندی و له ترسانیش شینومور هه لگه را. کازم خان به تورپه یی منداله که ی لی وهر گرتمه وه و پالیکي به منه وه نا و له ویی دهری کردم. منیش چوموه پشت په نجره که وه ستام. هه مووان به تورپه یییه وه سه یریان ده کردم. من له بن گوئی مندالیکي تازه له دایک بوودا هاوارم کردبوو. هه مووان گوتیان، گوئی منداله که ت عیب دار کرد. ئاخر ئه وه گه وحیتی بوو کردم، هه ی ئه کبره ی گه لحو.
 عیب دار بوو؟ نه خیر، به راستیش وا نه بوو، به لام هه موو جارئ کاتی ئیسماعیل نه خوش ده که وت، کاتیک سه ری جه نجال ده بوو، کاتیک میزاجی تیک ده چوو، هه موو جارئ که ده که وت و هه ولی ددا له کوتاییدا هه لبستیتته وه، په کتیک به بن گویدا ده یقیزاند. باوک، هه میسه له لای ئه و ئاماده ده بوو.

کتیبی ۱

زہمینہ یہ کی نوئ

ہہ والنماہی کتیب

زەمىنەپەكە نوټ

ئىسماعىل دوودلە،

پېي وايە ناکرى چىرۆكەكەى باوکی بخاتە سەر کاغەز.
پاش دوولییەکی زۆر دەستی دایە قەلەم.

ئەز دەلالیکى قاوہ فرۆشتەم، لە خانووی ژمارە ۳۷
لاوریر خراخت^۱ دەژیم. دابی ئاسایی منیش نییە لەسەر ئەو
بابەتەنە رۆمان بنووسم، ئەمەش ماوہیەکی زۆری خایاند تا
بگەمە ئەو رادەیی بە زیادەوہ دەست بو بارستەکاغەزیک
ببەم. ئینجا خوینەری خوشەویست، ئەو بەرھەمەى که لەبەر
دەستتە، ھەر ئەوہیە، ئەوسا تۆچ وەک دەلالیکى قاوہ فرۆش
دەخوینیتەوہ یان بە ھەر شتوہیەکی دیکە. ئەوہش لەبەر
ئەوہ نییە، کہ من ھەرگیز شتیکم نووسیی بە رۆمان بچى،
بەلکو خۆم ھەز ناکەم، ئەم جۆرە شتانە بخوینمەوہ، چونکە
من پیاوی کارپارەندەم. سالانیکە لە خۆم دەپرسمەوہ، ئەرى
ئەو جۆرە شتانە خزمەت دەکەن و منیش لەو بیئەدەبییە زۆر
سەرم سوور دەمینى، کہ شاعیریکی رۆمانگێرەوہ زاتى

---

1 Lauriergracht

ٺهوه بڪا شتنيڪت پئي ٻڌي، ڪه هه رگيز ڀروي نه ڊاٻي، يان زور جار نه ڪري ڀوو ٻڌا. يه ڪيڪي وهڪ منيش - ڪه ده لالڪي ڦاوهه و له خانووي ٽماره ۳۷ي لاوريرخراخت ده ٽيم - له سهه ر ٻنه مايهڪ - ٻنه ماي ڪه سيڪ ڪه ڦاوهه ده فروسئي - ڪار بڪا، ڪه تييدا به شيڪي ڪه م له وانهي ده وروبهري ده ڪه ونه نيو شيعر و رومانه ڪان، ٺه ويش به شتنيڪي ٺاسايي وهريان ده گري. خو ٺهوه هه ر ده لاله ڪاني ڦاوهه شن، پيويست ناڪا ناوونيشانه ڪانيشيان بزائن. ڪه واته شته ڪه ٻو منيش دروسته، ڪه رومان نه نووسم، يان به هرده يه ڪي ديڪهي ساخته رايي بڪه م. من هه ميشه تيبيني ٺهوهه ڪردووه، ٺهوهه ڪه سانهي شته ڪان به م جو ره جي ده هيلن، خراب له سهريان ده ڪهه ويته وهه. من ته مه نم سيوسي ساله، له بيست ساليه وهه ٺهوهه سهه روڪاره مه، هنيشتاش وهڪ ڪه سيڪ ٻو ٺيشه ڪهي ده و زرابيته وهه وا ٻي. ٺاي ڇهند مال م به رووخاوي بينيون! به شيوه يه ڪي ٺاسايش، هه رڪاتيڪ به دواي هو ڪاره ڪه يدا ده ڀوم، ٺهوهه ديته پيش، ڪه هه ر ده ٻي ٺهوهه به هه له لئي ڪولرابيته وهه، زورينه ي زانياريه ڪانيش هيي تافي لاوتيبانه.

منيش ده ليم: راستي و تيگه يشتنيڪي دروست، ٻو ٺهوهه ش شادمانم. ٻو نووسينيش هه له به ته ڪاريڪي ريزپه رانه ي ٻو ده ڪه م.

هه مووي هه ر درويه!

من هيچ شتنيڪم ڌري خودي هو نراوه نيهه. به لئي خه لڪ ده يه وي وشه ڪان له نيو به نده ڪاندا ڊاٻي، زور باشه! به لام شتنيڪ مه لئي ڪه راست نه ٻي. ”هه وا ٻونداره، ڪاهه ڪه شي سهعات چواره.“ من واي ده بينم هه ر به راستي ٻونوبه رامه

هەبىي و سەعات چوارىش بىي. بەلام خۆ ئەگەر سەعات يەك چارەكى بۆ سىي بوخ، ئەوا ناتوانم وشەكانم لەنيو هونراوہكەدا جىي بگەمەوہ. ”هەوا بۆندارە و چارەككىشى دەويى بۆ سەعات سىي.“ شاعيرەكە لە سۆنگەي بۆنوبەرامەي دىري يەكەمەوہ بەتەواوي سەعاتەكەي بەستۆتەوہ. بۆ ئەو ھەر دەبيي سەعات چوار، پىنج، دوو، يەك سەعات نیشان بەدا، كە ھەواكە بۆندار نەبىي. ئىنجا ئەو قۆلى لىي ھەلدەكا! ئاخۆ دەبيي ديسان كاتەكەي بگۆري. كەواتە يەككەي لەوان درۆ دەكا.

ھەمووي ھەر درۆيە!

ئەمەش چاكە پادداشتكراوہكەيە! پەككوو! من لە تەمەني حەقدە سالييەوہ دەلالى قاوہم – لاويرخراخت ژمارە ۲۷ – ئىدى بەم جۆرە لەگەلدا ژياوم، بەلام ئەگەر راستييە خۆشەويستەكە وەر بگيرم، ھەميشە تووشى كيشەي خراپ دەبم. چاكە پادداشتكراوہكە! ئەمەش شتىك نيبە پەيوەندى بە چاكەي وتاريكى كار و پيشەوہ ھەبىي؟ ئەمەش لە جيهاندا وا نيبە و باشيشە ئەوہش كە وا نيبە. چونكە قازانجكار لەكوئيبە ئەگەر چاكە پاداشت بدرتەوہ؟ ئەرى ئەدى ئەو ھەموو درۆيە ريسوايانە بۆ ھەميشە دەكرين؟

ھەمووي ھەر درۆيە!

من كە سىي سەرراستم، بەلام ئاخۆ ليرەدا داواي پاداشت دەكەم؟ ھەر لەبەر ئەوہي سەرراستيشم، خۆشەويستيبەكەم ھەر بەراستی خۆي دەنوئىي. ئىدى چاوەرئيم تا ئيوەش بروتان پىي بىي، چونكە بۆ نووسىني ئەم كتيبەيە داواي لىيورنم ھەيە. لە راستيدا من دەلالى قاوہم، دانىشتووي

لاوریرخراخت ژماره ۳۷. دیسان، خوینه‌ری به‌ریز، له خوشه‌ویستییه نه‌پساوه‌که‌م بۆ راستی و له هه‌ول و ته‌قه‌للام بۆ کار، هه‌ر تو مایه‌ی سوپاسی نووسینه‌که‌می.

هۆ خوینه‌ر! ئەم برگه‌یه‌ی سه‌ره‌وه‌یان له ماکس هاڤه‌لار^۱ وهر گیراوه. ئەوه‌ی ئەو ده‌لاله‌ی قاوه باسی کردووه، پێک له‌گه‌ل چیرۆکه‌که‌ی من یه‌ک ده‌گرێته‌وه. مولتاتولی^۲ له‌باره‌ی درۆ شتیکی نووسیوه که له لاوریرخراخت ژماره ۱۳۷دا ژیاوه. هه‌مان ئەو (درۆخستوپله) به‌دهوری خۆی و به‌نابه‌دلیش چیرۆکی ماکس هاڤه‌لار ده‌گرێته‌وه. ئیدی به‌م جووره تو کتیبیک له‌باره‌ی ده‌لاله‌که و ده‌راره‌ی ماکس هاڤه‌لار ده‌خوینیته‌وه.

له‌و پۆمانه‌دا ئەو پاکه‌تیکی به‌ واژۆی ماکس هاڤه‌لار بۆ دێ، هه‌ر بۆیه‌شه کتیبیکی له‌باره‌وه ده‌نووسن.

منیش، چه‌ند مانگیک له‌مه‌و به‌ر پاکه‌تیکم به‌ پۆست بۆ هات، ئەویش پۆژژمیری باوکم بوو. ئاخ‌ر قه‌ت نه‌بووه کتیبیک بنووسم، به‌لام ئیستا هه‌ولی نووسینی ده‌دم. چونکه‌ هه‌زم لێیه، ده‌شتوانم، ئەو پۆژژمیره‌ وای بکه‌م بخویندریته‌وه.

”هه‌مووی هه‌ر درۆیه،” ده‌لاله‌که‌ی قاوه‌فروش وای ده‌لی،
”هه‌مووی هه‌ر شیتی و درۆیه.”

منیش دانی پێدا ده‌نیم، به‌ هه‌مان شیواز تووشی کار

1 Max Havelar

۲ Multatuli ناوی خوازاوی ئیدوارد دۆوس دیکه‌ر (۱۸۲۰-۱۸۸۷) نووسه‌ریکی هۆله‌ندی بووه و به‌ نووسینه‌ ره‌خه‌نامه‌یزه‌کانی ناسراوه، به‌تایبه‌تیش له‌ پۆمانی ماکس هاڤه‌لاردا.

بووم. من خۆم دەلال نيم، ھەرگيزيش سەر و کارم لە گەل
قاوھدا نەبووھ. من ئیستا بیگانە یە کم، یەك-دوو ساڵە لە
ھۆلەندا دەژیم.

ناوھكەشم ئیسماعیلە، ئیسماعیل مەحمود غەزنەوی
خۆراسانی. من لە خانووی لاویرخراختی ژمارە ۳۷ ناژیم،
بەلام لە نیوخراختی ژمارە ۲۱ لە پۆلدەر^۱، لەو زەویيە
تازانە ی کە ھۆلەندا لە دەریای ستاندووه، دەژیم.

من لە ژووری ھەورەبانەكە، لەپشت میزی نووسینم
دانیشتووم و لە پەنجەرەوھ سەیری دەروھ دەكەم. لیئردا
ھەموو شتیک نوئیە، زەویەكەش بۆنی ماسی لی دئ، دارەكان
ھیشتا نەمامن، چلە تازەپینگەیشتووھكانن ھیشتا پیر نەبوون،
ھیچ چیرۆکی كۆنی خۆشەویستی و ھیچ شەرەدەنووك و
ھەرایەکی دیرینەش لیئردا بوونی نییە.

بەلام لە پۆژژمییری باوكمدا ھەموو شتیک كۆنە، كیوھكان،
بیرەكە، ئەشكەوتەكە، نووسینی خەتی بزماری، تەنانەت
خودی ھیللی ئاسنینیش كۆنە، ھەر بۆیە زات ناكەم قەلەمم
بخەمە سەر كاغەز. پیم وایە لە سەر ئەم زەمینە نوئیەدا
ھیچ پۆمانیک ناووسری.

من سەیری بەربەستی دەریا دەكەم و چاو لە ئاوھكە ی
دەكەم، بەللی دەریاكە^۲ كۆنە. ئەمەش ھەموو دەریاكە نییە،

---

۱ Polder پۆلدەر ناویکی ھۆلەندییە، بەو زەویانە دەگوتری کە پیشتر
دەریا بون و وشك کراونەتەوھ و ئاوھدانییان لەسەر دروست کردووه،
لە ئاستی ڤووی دەریاش نزمتره. وشە یەکی كوردی پربە پیستم بۆ
نەدەوزیەوھ، بۆیە وەك خۆی لیگەرام.

۲ بە ھۆلەندی وشە ی Zee بەكار دئ کە لە زیی كوردی دەچی بە
مانای ڤووبار و كۆکردنەكەشی ھەر زییە. مایە ی تیینییە وشەگەلیکی

بەلام ھەر بەشیکەتی، کە ھۆلەندییەکان خستوویتیانه پشت
بەربەستەکانیانەوہ.

ئەو بەشە دەریایە ئیرە دەکری بەھانامەوہ بی.
شارەکە نۆیە، بەلام خۆ لە ھەموو لایەک پاشماوەی
خانوی ھەرە دیرین دەبینی، وەک ئەوہی کە پۆیستم پئی
ھەیە.

ھۆلەندا ئەم خاکە، ئەم دیمەنە ی داھیناوە، منیش دەتوانم
بە نووسینی خەتە بزماڕییەکە ی باوکم شتیکی نوێ داہینم.
چەند شاعیریکیش لیرە، لەم پۆلدەرەدا دەژین و
دەشیانناسم. ئیمە لە مانگیکدا، جاریک بەیەکەوہ لە قاوہخانە
نۆیەکەدا خەر دەبینەوہ و نووسینەکانمان بو یەکدی
دەخوینینەوہ.

ئەمە ی خوارەوہش چەند پارچە شیعیریکی دیوانی
فیثقولاندی ئاننە مارییە^۱:

لە سەرەوہی ئەم دیمەنەدا
با وەک باوکیک ھەناسە دەدا
ھەندئ جار دەست بو شەپۆلەکان رادەوہشینئ و
پشتی دەنگەکانی ولات دەگری...

دیکەش لەگەل کوردیدا ھاوواتا و ھاودەربرینن، وەک خیزان، کورت،
لیتو، خودا...
بەلام لە کوردیدا زئ بو پوو بار بەکار دیت، بەلام لە ھۆلەندییدا بو دەریا
و زەریا بەکار دیت.

Annemarie ۱

ئەمەشیان چەند دێرێکی تینەکن^۱:
خەلک و ئامێرەکانیان هاتن
لهویدا بایەک هەلی کرد
ئەوان گەمە بەهێزەکیان وازی کرد
ئیدی بوو بەرزاو و نیشتاو^۲
بندینی زبێهەش رووخساریکی نوێی وەر گرت...

ئینجا پارچەشیعریکی مارگریت^۳:

نە زمان، نە چیرۆکیکی کۆن هەیه تا بۆی بگەرێتەو.
مەودایەک تا چاو حوکم بکا.
نەخشەیهک، کە تیایدا هێلی ئاسنینی تیدایە،
پردگەلێکی تیدان، کە بێمەبەست لایەکان بەیهکەووە گری نادەن.
وشەیهک نییە بلی لێرەدا نیشنگەیهکی ئارامان لێ دامەزراندوو.

من چیرۆکەکم بە زمانی هۆلەندی دەنوسمەو، کەواتە
بە زمانی ئەو شاعیرەیی خوارەو، بە زمانی ئەو نووسەرانی
کە لە ژياندا نەماون: ئەو نووسەرە ئەستێرەیی پەرچوووی
خولقاند: ماریکن قان نیومیخهین و کارکل قان ماندەر،
ئەکلفرید هینسخایدت، ویلیەم قان هیلدەگاخرسییرخ، ئاگاتان
ماریوس کوریر، دوویرکات، ئانتونی قان دەر ووردت، کاسپەر
قان باریل ئوتتویل بارلاوس، دیرک رافائیل کامفیسن و بە
زمانی قان لوپس کۆرپوس و ئیدوارد دووس دیکەر.

Tineke ۱

۲ بەرزاو و نیشتاو: هەلستان و داکشانی دەریا، مد و جزر.

3 Margryt

بۆيه ئەمه ده‌که‌م، چونکه ئەمه قانونی ئاواره‌یییه.

وا ده‌ست پێ ده‌که‌م:

هه‌موو نابینایانی گونده‌که کوریکیان هه‌بوو، ئه‌ری
 ڤیکه‌وت بوو؟ من ئەمه نازانم. پیم وایه سروشت وای ڤیک
 خستیوو.

ئهم کورانه چاوی باوکه‌کانیان بوون. هه‌ر کاتیکیش
 منداڵه‌که هه‌ولی خوی دا گاگۆله‌ بکا، باوکه نابینایه‌که ده‌ستی
 چه‌په‌ی ده‌خسته سه‌رشانی کورپه‌که‌ی تا ڤینوینی بکا. ئیدی
 هه‌ر زوو منداڵه‌که تیده‌گه‌یشت، ئه‌و بۆته پالپستی باوکی.

کورانی که‌رولاله‌کانیش کیشه‌که‌یان سه‌ختر بوو، چونکه
 ئه‌وان کاریان به‌ ده‌م و زار بوو، ئیشیان به‌ تیگه‌یشتن بوو
 و می‌شک و یاده‌وه‌ریی باوکیان هه‌بوو. مالباته‌که و هه‌موو
 گوندنشینان هه‌ولیان ده‌دا ئه‌و جوړه منداڵانه‌ زمانی
 هه‌راشه‌کان فی‌ر بین. ته‌نانه‌ت خودی مه‌لای گوندیش
 کاتیک ده‌ستبه‌تالی ده‌رپه‌خساند و تیده‌کوشا کتیبه‌ پیرۆزه‌که
 فی‌ری ئه‌و جوړه منداڵانه‌ بکا. ئاخه‌ر ئه‌وان زۆر په‌یوه‌ند و
 هاموشۆیان له‌گه‌ل هاوته‌مه‌نه‌کانی خویان نه‌بوو، چونکه
 ئه‌وان له‌ بازنه‌ی پیاواندا ده‌خولانه‌وه. ئه‌وان ده‌بووایه‌ به
 ناوی مالباته‌که‌یان هه‌موو ئه‌رکیک ڤاپه‌ڤینن، له‌ هه‌موو
 ئاهه‌نگ و مردووناشتنیشدا به‌شدار بین.

له‌ قوولایی می‌شکی منیشدا منداڵیک گاگۆلکی ده‌کا. ده‌ستیک
 به‌ده‌ر که‌وت، له‌پشته‌وه سه‌ره‌که‌ی گرت و به‌وریایی
 سووراندی، یه‌که‌م جار هه‌ندی به‌لای راست ئینجا بۆ
 سه‌ره‌وه‌ بای دا. ئه‌وسا ئه‌م وشانه‌ به‌فارسی زرینگانه‌وه:

” نگاه کن، نگاه کن. انجا نگاه کن^۱ (وریا به، وریابه، لیتره وریا به.“

مندالکه سهر بهرز دهکاته وه له دهمی دهروانی، سهیری پیاوکه دهکا، سهیری باوکی دهکا، که خهنده دای گرتووه. هیشتاش دیمه نیک که له وینه رهش و سپیبه که ی په ناگهی ژیرزه میندا له میشکیدا ماوته وه، هه یه. من له ژیر دارباده مه که و له سهر مافووره که له سهر چوک دانیشتبووم، هیشتاش هه به سهر کتیییدا دنوشتامه وه. دهستیکی پیر لیم به دهر که وت و ئاماژهی به کۆپله شیعریک له هه مان کتیبدا کرد. من نه مبینی ئاخۆ کامه پارچه شیعر بوو. به لām دهستبه جی بۆنی تریاک و ئه و پارچه شیعره ئه ویندارییه ی حافظ شاعیری سه دهکانی ناوه راستم کرد:

گرچه سد رود است از چشم مدام

زینده رود باغ کاران یاد باد

هه رچه ند سه د رووباری فرمیسک له چاومایه
یادی زایهنده رود و باغداران له دلمایه.

له وه زیاتر زۆر شتی دیکه م به بیر نه ماوه. به لām له م بهنده ی دادیدا گالیسکه یه ک ئاماده یه. ئیمه بار ده که یین؛ ئه وکات ته مه نم حه وت-هه شت سال ده بوو، ئه وه م باش له بیره. من تینای دایکم بینی، هیشتا به ره و مالی خاله کازم

---

۱ سهیر بکه، سهیر بکه، سهیری ئه وی بکه. به لām لیتره دا چونکه که سیکی نابینایه، واتای سهیر بکه نادات، به واتای ئاگادار به ده دات.

خان راي دهکرد. گويم ليني بوو دهگوت، ”هو خاله! فريامان
بكهوه! ئهكبه ر شيت بووه، ليني گوراوه!“
پاشان دهنگي سمى ئهسپي كازم خان گهيشته بهر
حه وشه كه مان.
”له كوئيه، ئهكبه ر له كوئيه؟“

بارکردن

ئاغا ئەكبەر ويستی دەمودەست بار بکا.
بۆچی؟ كەس نەيدەزانی.

ژیان لە گوندی زافەران بە رینگا ئاساییبەكەى خویدا دەپۆیى.
تینای دایکم سى مندالى دیکە، سى كىژى دیکەشى بوون.
بەم جۆرە ئاغا ئەكبەر بووہ خاوەنى چوار مندالى لە شساخ.
مندالەكان نەوہك ھەر گوئیان باش بوو، بەلكو ئەوان ھەم
لە دەربىنى زمانى فارسى و ھەم لە زمانى ئاماژەش زۆر
مەعلان بوون.

ئەكبەر ھەر وەك پيشان زۆر بەباشى، بيماندوو بون
كارى دەكرد و ھەر شتىكىشى دەھاتە دەست، دەيدايە تينا،
بەلام ئەو خۆى لە كاروبارى بەختوكردى مندال و مالى
ھەلنەدەقورتاند. ئەو ھىشتا ھەر زۆر دەھات و دەچوو،
جاريكيان لەسەريەك، ھەفتەيەك نەھاتەوہ مال، ھەندى جارى
دیکەش لەو ماوہيە زياتر لە دەرەوہى مالى بوو.

“ئەرى ئەكبەر لەكوئيبە؟”

“لەسەر كارە.”

“لەكوئ؟”

“لەوديو شاخەكان.

”ئەو لىرە بايى پىويست مەمىلى نىن، بۇيە بۇ كار دەچىتە ئەودىوى شاخەكان.“

كتومت ئەو بۇ كوئ دەچوو، كەس نەيدەزانى. لەلاى كئ دەمايەو، شەو لەكوئ دەرازا، ئەمەشيان ھەر نەدەزاندىرا (لە پۇژمىرەكەيدا ھىچ شتى لەو بارەيەو نەنوسىبوو).

مىنىش دروست نەمدەزانى لەو كاتەدا، تىنا چى دەکرد و چۆن لەگەل ئەكبەردا ھەلى دەکرد. ھەرودھا ژيانى ئەوانىشم لە سەرەتاي مانگە بەرايىيەكانى ژنومىردايەتییان نەدەزانى. ئاخىر تىنا ھىچى بۇ باس نەدەکردم.

”ئەرى دايە، چۆن فیرە زمانى ئاماژەكان بووى؟“

”شتەكە ھەر لە خۆيەو ھات... من لەوە زياتر نازانم... لەبىرم چۆتەو.“

”ئەرى بۇ تۆ زەحمەت نەبوو، لەپەر وا پىويست بكا لەگەل كابرايەكدا بژى، كە نەيدەتوانى قسە بكا؟“

”ئەمە عىامىكى دوورودرىژى بەسەرچوو. ھىچى دىكەم بەبىر نەماو.“

تەنانەت سەبارەت بە دايك و باوكى خۆيشى قسەى نەدەکرد. وەك ئەو ھەو ھەو تىنا بىمالبات بى، كىژىك بى، لە كلۆرەدارەو ھاتىتە دەروە. ئەو ھەو لەبارەو ھەم دەزانى، لە كازم خانەو ھەم بىستم.

”ئەرى باوكت راوگەر بوو؟“

”بەلى.“

”ئەدى دايكت؟ ئاخىر من ھىچ شتىك لەبارەى دايكتەو ھەو

نازانم.

”به خویشم نایزانم. من زور بچکولانه بووم که ئه و مرد.“
له راستیدا ئه و، تافی مندالی، کیژوکالی و ساله کانی
به راییی میزدکردنی کلۆم و گیرابوو. ”هیچ نازانم.“ ئیدی بهم
وه لاهه چه قی ده به ست.

منیش پرساری دیکه م نه کردن. به لام ئیستا، که له و
پۆلده ردها ده ژیم، به سه ر به به سه ته کانی راگری ئاوی
ده ریا پیاسه ده که م، زور جار ئه و پرسیارانه م لئ سه ر
هه لده ده نه وه.

من نامه وئ هه ر به رابردووی خۆمدا بگیرسیم، به لام خۆ
ئه گه ر به خۆت نه توانی رابردوو، پاشخانی خۆت پیزبه ندی
بکه ی، به ئاسته م ده توانی له ژینگه یه کی نویدا هه لکه ی.
بۆیه من به ناخی رۆژژمییری باوکمدا شو ر بوومه وه،
چونکه ئه وه ی ئه و نووسیبووی، میژووی منیش بوو. که واته
ئه گه ر توانیم هه ندی سه ره داو له نووسینه که هه لکه یینم و به
زمانی هۆله ندی ریکی بکه مه وه، ئه و ئاسانتر ده توانم له نیو
ئه و ژینگه نوویه مدا درێژه به ژیان بده م.

دوینی له کاتی پیاسه کردنه که مدا بیرم له یه که م
چاوپیکه وتنی نیوان کازم خان و تینا کرده وه. له و دیمه نه
کۆپله یه شدا، که تینا له سه ربانه که دا به فری ده مالی و کازم
خانیش به سواری ئه سه په که ی له ریگادا بوو به ره و مالی
راوکه ره که ده رۆیی تا له گه لیدا تریاک بکیشی.

هه نووکه گومان له راستیی چیرۆکه که ده که م. له وانیه
کازم خان ئه و چیرۆکه ی هه لبه ستیی، چونکه من هیچ شتیک
له و تینایه ی باسی کردبوو، له دایکدا نه دۆزییه وه.

رەنگ بى ئەو ھەندى خوى و بوى^۱ بە دیدارەكەى
لەگەل تینادا کردبى و ئیدى ئەو ژنەى لەنیو خەونیدا بوو،
دۆزیبیتتیه وە.

بەلنیابییه وە تینا بە کەسایەتییە بەھیزەكەى، دایكىكى باش
بوو، بەلام لیبراوانەش ئەو تینایە نەبوو، کە لە سەربانەكەدا
بەفرى دەمالی.

تەنانەت ھەندى جار نەیدەتوانى چیدی لەگەل ئاغا
ئەكبەردا ھەلبکا. ئەو بارەى لەسەر شانەكانى بوو ئەوئەندە
گەورە و قورس بوو، لەژیریدا زەبوون ببوو. من وینایەكى
پوونى ئەوئ پوژیم لەلایە.

كازم خان ھاتە مالمان و تیناش دەگریا، ”من چیدیكە
بەرگە ناگرم. لەگەل ئەو پیاوئەدا چیدیكە ناتوانم ھەلبكەم.“
پاشان بەخوى لە سەرى خوى دەدا. ئەوئەندە لە سەرى
خوى دەدا تا بیھۆش دەكەوت.

كازم خانیش بە قۆلەكانى دەیگرت و دەبیردەوئ سەرجى.
”كتیبە پیرۆزەكە.“ كازم خان بەنەرمییەكەوئ وای دەگوت.
منیش یەكسەر كتیبەكەم لە دەلاقەكە دەر دەھینا و
پادەستم دەكرد. ئەوئیش لە بەردەم تینادا كەوتە سەر چۆك
و بەنەرمى دەخوئیندەوئ:

”اقرا باسم ربك الذی خلق. خلق الانسان من علق. اقرا
و ربك الاكرم. اللذی علم بالقلم...“

من بەسەر بەربەستەكەى دەریا پیاسەم دەكرد و ھیشتا

---

۱ خوى و بۆ بەشتیكدا كردن: بۆ خوشكردن و بەتامخستن، ھەندىك
زیدەرۆیى پێوئەكردن.

شتی ئەو سەردەم بەبیر خۆم دەهیتایه‌وه.
ئاخر ئەوئ پوژئی، گالیسکه‌یه‌کی بار هاته به‌رمالمان.
باوكم ریشمهی و لاخی راکیشه‌ری عاره‌بانه‌که‌ی به‌دهسته‌وه
گرتبوو. ئەو له‌هه‌وشه‌ی ماله‌وه هاته ژوور، هیچی به‌تینا
نه‌گوت، به‌لام ئاماژه‌یه‌کی بو من کرد، ”ده‌ی وه‌ره! تو ده‌بی
یارمه‌تیم بده‌ی!“

ئەو، سه‌ری ئەسه‌په‌که‌ی به‌ر دا و منیش برده‌ ته‌ویله‌که.
هه‌ر به‌خۆی گالیسکه‌که‌ی برده به‌رده‌رگه‌ی خواری و هه‌موو
ئێواره‌که هه‌ر پێوه‌ی سه‌رقال بوو. تیناش نائاسووده بوو،
ده‌یزانی شتیک روو ده‌دا، شتیک له‌وانه‌ی به‌ری پێ نه‌ده‌گیرا.

تینا بانگی کردم، ”ئه‌ری بابت چی ده‌کا؟“

”نازانم چی ده‌کا. ئەو ده‌رگای له‌سه‌ر خۆ داخستوه.“

ئەو تا نیوه‌ی شه‌و هه‌ر له‌ ژووره‌ پاشخانه‌که‌دا مایه‌وه.
بو به‌یانیش زوو گویم له‌ ده‌نگه‌ده‌نگ بوو، ده‌نگی شه‌ر و
ده‌مه‌قالی له‌نیو ژووره‌وه.

تینا وا بانگی ده‌کرد، ”ئه‌ری بو خاتری خوا ئەوه‌ خه‌ریکی
چیت؟“

منیش هه‌ر خه‌را له‌نیو پێخه‌فه‌که‌م هه‌لسام و له‌ په‌نجه‌ره
سه‌یرم کرد. باوكم مافووره‌کان، په‌تۆکان، مه‌نجه‌ل و سوراحی
و قاپوقاچاخ‌ی له‌نیو گالیسکه‌که‌دا بار کردبوو، خه‌ریک بوو
ده‌چوو خوشکه‌کانیشم له‌ خه‌و به‌ئاگا بیتی.

”ئیسماعیل، یارمه‌تی! برۆ بانگی بکه‌...“ تینا وا هاواری
کرد.

منیش به‌په‌له‌ چوومه‌ خواری، به‌ پێی خاوسی به‌ره‌و
ده‌روه‌ه‌ رام کرد، به‌ره‌و مالی کازم خان هه‌ر هاوارم ده‌کرد،

” دەى خالە، خىراكە. باوكم شىت بووہ.“

لە پۇلدەرەكەدا گویم لە دەنگى توندى سمى ئەسپەكەى كازم خان دەبى، كە چۆن بەسەر بەردەكانى حەوشەى مالەكەمان كەوت.

”ئەكبەر لەكوپپە؟“ ھەر لە دوورەوہرا وا بانگى كرد.

باوكم خوشكەكانمى لەسەر گالىسكەكەدا دانابوون، لەبەر ئەوہى ھىشتا ھەر خەوالوو بوون، پەتويەكى بەسەردا دابوون. كازم خانىش خىرا لە ئەسپەكەى دابەزى بە داردەستەكەى دەستى ئاماژەى بۆ باوكم كرد، ”دەى وەرە ئىرە!“ ئەويش ھەر لای گالىسكەكە وەستا.

”ئەوہ خەرىكى چىت؟“

ئەو خۆى لە گورە نەبرد.

”چى لە مېشكتدايە؟“

”بەرەو شار،“ باوكم بە ئاماژەوہ.

”ئايا شتەكەت لەگەل تىنادا باس كردووہ؟“

ھىچ وەلامى نەبوو.

”باشە بۆچى لەگەلیدا باست نەكردووہ؟“

ھىچ وەلام نەبوو.

كازم خان ئاماژەى بە كەلوپەلى نىو گالىسكەكە كرد،

”دەى دايان بەزىنەوہ، ھەموويان داگرە!“

تىناش منى بردە ژوورەوہ بۆ ئەوہى تەماشايان نەكەم.

”تۆ، ئاخىر تۆ چوار مندالت ھەن!“ گویم لە كازم خان

بوو، بەتوورەى وای پى دەگوت. ”بەلام ھىشتا تۆ ھەر كارى

گه و جانه ده که ی! دهی هه موو شتیک بگیروهه شوینی خوئی!
ئو و گالیسکه یهش له وئی لا ببه!

من پیم وا بوو، ئیدی ئو و مافووره کان و په تو و جله کان
هه لده گری و دهیانه نیتته وه ژوور، به لام خو ئو وای نه کرد.
”دهی هه موو شتیک بگه رینه وه شوینی خوئی، ئه وه نییه
وا پیت ده لیم!“

من له پشتی په رده وه سه یرم ده کرد. ئه کبه ر ناماژهی وای
کرد، که ئه وه هر ده بی بچیته شار و که لوپه له کانیش له
گالیسکه که داناگری.

کازم خانیش دهسته وه ستان له به رانه ر گالیسکه که
وه ستابوو. ئه وه داردهسته که ی خسته بنه نگل و به ره و
ئه سپه که ی رویشته. لغاوی ئه سپه که ی گرت و ئه سپه که ی
به دوا ی خویدا به ره و ده رگا که راکیشا.

”وا کازم خان ده روا.“ من وام به تینا گوت.
تیناش په نجه ره که ی لا دا و خه مبار دیار بوو.
کازم خان که میکی دیکهش به سه ری نزمه وه له کن
ده رگا که وه وه ستا. ئینجا وه ر سووراپیه وه و بانگی کرد،
”ئیسما عیل!“

منیش به ره و لای ئه و غارم دا.
”ئه وه ئه سپه که!“ ئه و وای پی گوتم. ”دهی بیبه ته ویله که.
من پیر بووم، باوکت گویم لی ناگری، ئه و له ده ست من
دهر چوه.“

منیش ئه سپه که م برده ته ویله که و خیراش گه رامه وه.
”گویی بگره، باوکت ده یه وئی بچیته شار منیش ناتوانم
رپی لی بگرم. من ده چمه لای دایکت، توش ئاگات له باوکت

بی.

کازم خان بانگی کرد، "تینا، ئه‌ری پیاله چایه‌کت بو من هه‌یه؟" ئیدی ئه‌و وه‌ژوور مالی که‌وت.

"ئه‌کبه‌ر هه‌رچۆنیک بی، ده‌یه‌وی بار بکا،" من گویم لی بوو وای به‌ دایکم گوت. "تۆش نابی و لاواز بی. خۆ ناشکرئ هه‌موو جارئ هه‌ر بگری و هاوار بکه‌ی و به‌ سه‌ری خۆتا بکیشی. ده‌ی پیاله چایه‌کم بو تی بکه، گه‌رووم وشک بووه. ئیسماعیل، برۆ بانگی باوکت بکه!"

کازم خان دانیشت. تیناش پیاله چایه‌کی بو تی کرد. منیش باوکم هینا و له‌ته‌نیشت ئه‌ویشه‌وه‌ راوه‌ستام. "ده‌ی لی بی پیرسه‌ بوچی ده‌یه‌وی له‌ شار بژیی؟" کازم خان وای به‌ من گوت.

"من... ئه‌کبه‌ر،" ئه‌و به‌ئاماژه، "من ده‌مه‌وی بچمه... ئه‌و شوینه‌ی که‌ ترومییلی لین و..."

"ترومییل،" کازم خان به‌توره‌بییه‌وه‌ وا بانگی کرد. "ترومییل جادوویمان لی کردوه."

"هه‌روه‌ها قوتابخانه‌ش،" باوکم به‌ئاماژه، "قوتابخانه‌یه‌ک بو ئیسماعیل. بو کچه‌کانیش. کیژه‌کانیش ده‌بی بچنه قوتابخانه."

"قوتابخانه؟" کازم خان سه‌رسامانه وه‌لامی دایه‌وه. ئاخ‌ر ئه‌و، ئه‌و وه‌لامه‌ی چاوه‌رئ نه‌ده‌کرد. "ترومییل، قوتابخانه. تۆ ده‌ته‌وی ئه‌وان بچنه قوتابخانه؟ بچنه شار؟ پیاویکی که‌ره به‌ خۆی و چوار مندال له‌ شاریکی نامۆ له‌ناو ئه‌و هه‌موو ترومییلانه‌دا؟"

"من که‌ره‌م،" باوکم به‌ئاماژه، "به‌لام خۆ ئیسماعیل وا

نییه. کیژه کانیش که ره نین. ههروهها تیناش که ره نییه.
کازم خان بیدهنگ بوو.

”گویت لئییه؟“ ئه وای به تینا گوت. ”خو نابئی یه کسه ر
بو مالی من غار بدهی. پیاوه کهت دهیه وئ مندا له کانی بنیریته
قوتابخانه. دهی خو و کلؤل نیشان مه ده. پشتت راست
بکه وه! برؤ له پالی بوسته! با ئه و که ره بی، به لام خو
گه مژه نییه، ئه و بیر ده کاته وه. دهی پیاله چایه کی دیکه م
بده ری، ئاخر ئه مه یان سارد بوته وه.“

ئینجا رووی له من کرد، ”دهی لئی پیرسه، ئاخو له وئ
شتیکی ریک خستوه.“

”خانوو نا، به لام ژووریک،“ ئه ویش به ئاماژه وا وه لامی
دایه وه.

”دهی لئی پیرسه ئاخو له شاردا چی دهکا. پیئی بلئی که
شار شتیکی دیکه یه، له وئ ئه کبه ر کهس ناناسی، له وئ
ئاسان نییه هه ر وا له هه موو شوینیک به خیری بیتن. ئه و
لیره له نیو شاخه کاندانا ئاغا ئه کبه ری جادووبازه، له وئ له
شار وا نییه، ئه و که رولائیکی مافوورپینه که ره. ده بی ئه م شته
بزانی، ئه مه ی باش بو ی روون بکه ره وه.“

منیش وام پی گوته وه، شته که م بو روون کرده وه.

”باشه ده بینن.“ باو کم وای گوت.

”چاکه، من هیچی دیکه دژی نیم. سه فه ریکی خو ش. به لام
پیشی بلئی،“ کازم خان له کوتاییدا گوتی، ”من پیویستم به
چایه ی دیکه نییه. تینا من دهرؤم.“

منیش تا لای دارکاژه که له گه لی رؤیشتم، ئه و بی ئه وه ی
چاوم لی بکا قسه ی بو کردم. کتومتیش له بیرم نه ماوه

ئاخۆ ئەوئ دەمئ چئ پئ گوتم، بەلام ئەم کۆپلەییەم هەر لەبەرە، من بەدوای کازم خاندا رۆیشتم، روخسارەکه‌شم نەدەبینئ، تەنھا دەستەکانئ که لە پشته‌وهئ گرتبوون. ئەو داردەستەشم بینئ که توند گرتبووی. ئینجا رۆژ هەلھات و بەسەر تۆقەلئ دارەکه‌که‌وت و شانەکانئ که‌وت. لەو کاتەدا خۆئ سووراندەوه، دەستی درێژ کرد و گوتئ، ”دەئ کورەکه‌م گەشتیکئ خۆش.“

باقئ کۆپلەکه‌م لەبیر چۆتەوه. ئینجا گالیکسەکه‌ جووللا و منیش لەتەنیشت باوکم سوار ببووم. تینا لە پشته‌وه بەخەمبارئ دانیشتبوو، ئەو خوشکە بچکۆلانەکه‌مئ لە کۆشیدئا بوو، سێرەئ لە دوور گرتبوو. هەردوو خوشکەکانئ دیکەشم بەو گەشتە چاوه‌رواننە‌کراوه‌ دلخۆش بوون و که‌ گالیکسەکه‌ لە پێچە تیژەکانئ چیا سەختەکه‌دا دەسووراپەوه هەر هیلکەئ پیکەنینیان بوو.

من خەمئ تینام بوو، دەترسام لەپریکە‌وه دەست بە‌گریان بکاتەوه. ئاخر من چیدیکە‌ کورئ باوکئ خۆم نەبووم، بە‌لکو وێرئ تەمەنەکه‌شم ببوومە سەردارئ مالئ. کازم خان وئ پئ گوتبووم. من دەبووایە ئاگام لە تینا و کێژەکانیش ببوویە. ئەو‌هش یەکه‌مین جار بوو، باوکم بەتە‌واوئ بە‌رپرساریتئ خیزانەکه‌ بگریتە ئەستۆئ خۆئ. ئیدئ ئیمە دەبووایە پشت بە‌خۆمان ببەستین و منیش هەستم بە‌قورسایئ بە‌رپرسیاریتئ سەرشانم کرد و هەستم کرد دەستم لە

ههوکم^۱ نراوه. من دهترسام، بهلام خو نهشدهبووايه کهس
ئهو ترسهه له چاواندا ببینی.

دوای لیخوړینیکی سی سهعاتی، ئیمه وردهورده شاخهکان،
رئوییهکان، بزنهکیوییهکان و گولهمیلاقه سوورهکانمان
لهپشتی خویمان جی دهھیلا و تا دههات بهرهو تهختایی
دهرؤیشتین، بهو ریگیاهدا دهرؤیشتین، که پاس و ترومییلی
باربهری بهسهردا تیدهپهړین.

هیشتا قاوهلئی بهیانیمان نهکردبوو، پینهدهچوو نانی
نیوهرؤشمان دهست بکهوئ.

”دهی له شوینیک راگره،“ من بهئماژه پیم گوت.
”پیویسته شتیک بخوین.“

ههموو ماوهی ریگای گهشتهکه قسهه لهگهل باوکم
نهکردبوو، سهیری نیوچاوی یهکیشمان نهکردبوو. من
نهمدهزانی ئاخو هیشتا لی توورهه یان نا. نهخیر، من لی
تووره نهبووم، چونکه خو من، خو به کهسکیکی زیاتر
له باوکم دانهدهنا. نازانم چونی روون بکهمهوه، ئهري من
ئهو بووم، یان ئهو من بوو، ئیمه ههردووکمان یهک کهس
بووین. نهدهکرا من لی تووره بم. ئهگهر من تووره بووبام،
ئهوا لهو نهبوو، بهلکو له خو بوو، چونکه باوکم و من
خهریکی ههمان سهرچلی بووین. ئیمه نهماندهزانی ئاخو له
شار چو بهسهر دهبهین و دهمینینهوه، بهلام دهمانهویست
ههولیک بهدین. شارهکه ئیمه ی بانگ کردبوو، ئیمهش نهدهکرا
بلیین نهخیر نایهین.

ئیدی ئهو گالیسهکهه ی وهستاند، لی دابهزین تا ههندی

---

۱ ههوک: قورگ، گهروو.

پشوو بدهين.

”دهى وا خه مبارانه رامه مينه،“ به ئاماژه وام پى گوت. ”برؤ قسه له گه ل تينا بکه، دهنه ديسان شيت دهيته وه.“

ئيدى دؤخه که فشارى بؤ هينا. ئهو له نيو بوخچه کان^۱ نان و په نيرى دهر هينا و دايه دست تينا. پاشان دستيکى به سهر خوشکه که مدا هينا که له کؤشى دايکيدا بوو. بينيم دستى گه يشته سينگ و مه مکى تيناش.

ئينجا سوار بووينه وه دريژمان به رويشته که دا. سه عاتيکى دیکه گه يشتینه قه راغ شاره که. به پنجه وانهى ره چاوکردنى من، له وئ نه ترومييل هه بوو نه قوتابخانه ش. له وئ له دووره وه سئ ئه پارتمان هه بوون. بايم به ره و ئه وئ لئى خورى و له به رانبهر هه ره ناشيرينه که يان راوه ستا. پئده چوو هيچ ژوورئکمان له شاره که دا چهنگ نه که وتبى، ئيدى ده بووايه له مهيدانى پيشه سازى قه راغى شاره که دا بزيايىن.

هيشتاش ئه وئ مایه ي وروژان بوو، چونکه ئيمه پيشتر هه رگيز خانوويه کى چوار نهؤميمان نه بينيوو.

ئيمه که لوپه له کانمان هه لگرت و بردمانه هؤده يه کى گوره له به رزترين نهؤمى خانووه که دا بوو، عه مبارئکى تاريکيشى هه بوو. له په نجه ره کانه وه شاخه کانيت دهبينى، شاخى زافه رانيش که دونده که ي له نيو شاخه کاندالمى هه لکشابوو. له دسته راستيشه وه ده بووايه شاره که ي لئيا، به لام خو تيبينى هيچشت نه ده کرد.

---

۱ بوخچه: پارچه قوماشيک که لوپه لى له نيو ده کرى و پاشان هه رچوار لای بؤ يه که ده هينريته وه و ده به سترئ وه که کيسه، گوئى لئ دئ.

تیناش مافوره که ی لیک کرده وه و هیرباری^۱ ناندینی له کوگا که ئاخنی. ئینجا چوو شتیک لی بنی و بیر لی بکاته وه. سووپیکی بو دروست کردین، خواردنی نهریتیانیه ی گوندی زافه ران.

”ئیمه دهیینین،“ تینا وای گوت و دهفریکی سووی له پپیش دانام. هه موو رۆژه که ش قولماتی له دم نه هاتبو وه. به م رستۆکه یه له شاره که دا ژیانمان دهستی پی کرد.

بو به یانی زوو، باو کم له مال دهر چوو، چوو سه ر ئیشه که ی خوی. مافور فرۆشیک له بازار کاریکی بو دۆزیبو وه. ”چ جوره کاریک؟“ من وام لی پرسی (له راستیدا تینا دهیه ویست بزانی).

”هیشتا نازانم. ئه وی دوکانیکی گه وره یه. سه رداره که زۆر دهوله منه. گالیسه که شم هه ر له وه ر گرتبوو. من دهرۆم، نازانم... له وانیه ژماره له مافوره کان بدرووم.“

”ژماره لیدرووین،“ تینا به هه ناسه هه لکیشه وه وای گوت. ”بوچی ژماره ی لی دهروون؟“ منیش به ئاماژه لیم پرسی. ”نازانم. له وی له دوکانه که دا خه لکیکی زۆر ژماره له مافوره کان دهروون. پاشان مافوره کان له ترومیله کان بار ده که ن و به قیتار دهیانگوازنه وه. قیتاریش ده یانبا... من نایزانم... بو دوور... زۆر دوور.“

”ئای خوایه، تکایه له بن بالی خۆتمان بگره،“ تینا وای گوت. ”ئاغا ئه کبه ر، جادوو گه ره که بوته ژماره دروو.“ ئیدی چوو کوگا که و دهرگای له سه ر خوی گاله دا.

---

۱ هیربار: قاپوقاچاخ.

هه‌فته‌یه‌ک دواتر، من چوومه قوتابخانه، ئەم کاره‌ش هاوکاریکی باوکم ریکی خستبوو. قوتابخانه‌که‌ش پینج-شه‌ش کیلومه‌تر لیمان دوور بوو، له دیوه‌که‌ی دیکه‌ی شاره‌که بوو. له‌به‌ر ئەوه‌ی پاسی بۆ نه‌ده‌چوو، ده‌بوایه وه‌کو باقیی مندالان به پی بیکوتمه‌وه.

کاتیکیش قوتابخانه ته‌واو ده‌بوو، ده‌گه‌رامه مال، چونکه خه‌می تینام بوو. ئاخ‌ر کازم خان گوته‌ی؛ ده‌بی چاودیری تینا بکه‌م. من ده‌مزانی، ده‌عبایه‌ک، گورگی‌ک چۆته‌که‌ولیه‌وه.

دوای نیوه‌رۆیه‌کیان که له قوتابخانه‌گه‌رامه‌وه، بینیم خوشکه‌کانم هه‌ر له‌گه‌ل یه‌ک وازی ده‌که‌ن. تینا له‌وئ نه‌بوو. نه‌مزانی بۆچی له‌وئ نییه، به‌لام ده‌موده‌ست هه‌ستم کرد گورگی‌ک له ماله‌که‌ماندا هه‌یه.

“تینا له‌کوئییه؟” وام لی پرسین.

ئه‌وانیش نه‌یانده‌زانی. ده‌رگای عه‌مباره‌که‌م کرده‌وه و له تاریکیه‌که‌ لیم روانی، تینا له‌وئ دیار نه‌بوو. به‌په‌له‌ غارم دایه‌ لای دراوسی‌کان.

“سلاو، ئه‌رئ تینا له‌لای ئیوه‌یه؟”

نه‌خیر، له‌ویش نه‌بوو، ئاخ‌ر خۆ هاموشۆی زۆری له‌گه‌ل دراوسی‌کان په‌یدا نه‌کردبوو. خیرا گه‌رامه‌وه و دیسان چوومه‌وه ژووری کوگا تاریکه‌که. له‌وئ له‌به‌ر تاریکیه‌که وه‌ستم سه‌یرم کرد، به‌لام له هه‌چ شوینی‌ک نه‌مدۆزیه‌وه. گویم هه‌لخستن، شتی‌کم به‌رگوئ که‌وت، ده‌نگی ئەو بوو. به‌لام خۆ ئەوه‌ی گویم لی بوو تینا نه‌بوو. من چاوم له چاوی تروسکاییی گورگی‌ک له سووچی‌کی کوگا‌که کرد. خویه یارمه‌تیم بده! من ده‌سته‌وه‌ستان بووم. خۆ ئەگه‌ر

هیشتا هر له گوند بوواین، ئهوا دهمودهست به سواری
ئهسپ غارم ده دایه لای کازم خان، ”دهی خیرا وهره! گورگه که
گه رایه وه.“

به لام خو ئیمه له دی نه بووین، لیره کازم خانی لی نییه.
ههنگاو یک بو دواوه گه رامه وه، ههر وهک جاری پیشوو، کازم
خان چی کرد، منیش هه مان رهفتارم دووباره کرده وه.
به نه رمی بانگم کرد، ”قورئانه که م بو بینن!“ خوشکه که م
دهستبه جی کتیبه که ی له ده للاقه که هینا و دایه دهستم.
له دهرگی کؤگا که که وتمه سه ره ئه ژنو و رووم له ده عبا که
کرد، بهرگی کتیبه که م ماچ کرد، چاوه کانم نوقاندن و لاپه ره که م
لیک کرده وه. ئینجا که وتمه خویندنه وه ی سوره ته که:

والضحی، و الضحی.

و اللیل اذا ضحی.

واللیل ما ودعک، ودعک، ودعک، ربک، ربک، ضحی،

ضحی.

والاخرة خیر لک ضحی، ربک الله ربک، ضحی ربک.^۱

---

۱ له دهقه که دا ئایه ته که به پچرپچره و به رینووسی هوله ندی
وا هاتوو: دهقه که ی ئایه ته کانی سوره تی الضحی: وَالضُّحَى
(۱) وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَى (۲) مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى (۳) وَلَلْآخِرَةُ
خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَى (۴) وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى (۵) أَلَمْ
يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى (۶) وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَى (۷) وَوَجَدَكَ عَائِلًا
فَأَغْنَى (۸) فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ (۹) وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ (۱۰)
وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ (۱۱).

سوئيد دهخوم، من سوئيد به شه و دهخوم
به و ساته‌ی که شه و باوه‌شی بو ئه‌ستیره‌که ده‌کاته‌وه
ئه‌و ئه‌ستیره زور دووره که به‌هتواشی هه‌لدئ.
من سوئيد دهخوم، سوئيد به رۆژ دهخوم، به شه‌به‌نگی
رۆژ،

به و ساته‌ی که رۆژه ونبووه‌که ده‌گه‌رئته‌وه.
من سوئيد دهخوم، سوئيد دهخوم که جیت ناهیلیم،
که من ده‌ستت توند ده‌گرم.

من ده‌مخوئنده‌وه و به‌نه‌رمیش هه‌نگاو یکم بو پیشه‌وه
هه‌لئنا. به‌دهم ئایه‌تخوئنده‌وه هه‌نگاو یکی دیکه‌شم بو پیشه‌وه
هه‌لئنا. له‌گه‌ل خوئنده‌وه‌که‌دا ده‌ستم بو‌ی درێژ کرد و
له‌و کاته‌ی هه‌شتا هه‌ر ده‌مخوئنده‌وه، بینیم تیشکی چاوه
گورگیه‌کانی دامرکایه‌وه. له‌سه‌ر خوئنده‌وه به‌رده‌وام بووم،
ئه‌وسا بینیم ده‌ستی تینا له‌ تاریکیه‌که‌دا به‌دوای ده‌ستی
مندا ده‌گه‌رئ. ”ده‌ی تینا وه‌ره!“ وام چرپاند. ”با بچین نان
بخوین.“ له‌ کو‌تاییدا به‌زه‌حمه‌ت له‌گه‌لم هات و چووینه
ژووری دانیشتنه‌که.

من له‌پشت په‌نجه‌ره‌وه ته‌ماشای ده‌ره‌وه ده‌که‌م، ده‌بینم
که گورگه‌که له‌ پۆلده‌ره هۆله‌ندییه‌که‌دا به‌سه‌ر به‌رزایی
به‌ربه‌ستی ده‌ریاکه تیی ته‌قاندووه.

ده‌ی تا ئه‌و کاته‌ی ئه‌و رێگاکه‌ی به‌ره‌و تینا نادۆزیته‌وه،
لینی بگه‌رئ با برّوا، با له‌ به‌رچاوان ون بی، با له‌ زه‌وییه
نوێکه‌دا بزر ببی.

ژئیک به شه پقه یه که وه

خۆ ئه وه پاس و قوتابخانه نه بوون،
ئه که به ریان سه رسام کرد بوو،
به لکو شتیکی دیکه بوو.

دیسان له ژووری هه وره بانه که دانیشتم، گهرمیش بوو،
ئه وه نده گهرم بوو خه ریک بوو زیاتر به رگه نه گرم.
خویندمه وه، یان نه خیر، خۆ ناکرئ شته که ناوی خویندنه وه ی
لی بنیی، به قه له م داریکه وه له گه ل وشه کان، له گه ل
پستوکه کانی نووسینی خه ته بزماریه که پویشتم. پاشان
وهک ئه وه ی لیان تیگه م خسته م نیو کومپیوته ره که مه وه.
ئه مه ش کرده یه کی قورس بوو، چونکه ده بوایه چیروکه که م
له سه ر بیروکه نه خویندراو و ناروونه کانی یه کیکی دیکه پو
بنیم. زور جار ماوه یه کی ئه وه نده دریژ خومم پیوه ماندوو
ده کرد، تا سه ر ئیشه ده یگرتم و چیدیکه م پی نه ده کرا.
هه وره بانه که ژووری لیخویندنی من بوو، به کرده وه ش
هه موو پوژه که هه ر له وی بووم. کیژۆله که م ده چوو

قوتابخانە و ژنەكەشم لە شارى لەيلاستادا¹ كارى دەكرد. خۆ ئەگەر لە مالىش بووايه، بۆ نيوەى رۆژيک دەچوومه دەرسى خویندى ئەدەبىياتى ھۆلەندى لە زانکوى ئوتريخت². زۆر جار ژانەسەرم ھەبوو، چونکە نەمدەزانى چۆن لەگەل چيروکەكە بۆ پيشەوہ برۆم. يەك-دوو جار وام لى ھات بوەستم و چيدىکە کاتى خۆمى پى نەکوژم و وازى لى بىنم، بەلام لەدواييدا ھەر لەسەرى بەردەوام بووم.

گويم لە مندان بوو لە گۆرەپانى قوتابخانەكەدا پيدەكەنين و دەيانقيژاند، ”مەكە، وا مەكە.“ منيش چوومه بەرپەنجەرە. مامۆستاكە ئاوى بە قوتابىيەكان دادەكرد، ئەوانيش بەدەورى خۆيان ئاويان پيدا كردهوہ، تەرتەپ بوو. ئيدى غارى دا، پيدەكەنى و پيالوہەكانى داكەندن. منداڵەكانيش بەدواييدا غاريان دا، ئەو ھەلدەھات و پيدەكەنى و بلوزەكەشى داكەند. كەشەكە گەرم داھاتبوو، ھەمووان لەبن سىيەرى سەيوانەكانى بەرخۆر و دارەكانى باخەكەدا دانىشتبوون. لە ھەموو لايەكەوہ ھەر كەرەقانە بوون، تومەز سەرەتاي پشوو بوو.

من ئەمسال بۆ پشوى ھاوينە نەچوومه ھىچ شوينىك. پيم باشتر بوو پشوى ھاوينەم لەگەل كتيبەكەدا بەسەر بەرم، بەر لەوہى وەرزى نووى خویندى دەست پى بکاتەوہ. ئاخىر دەبووايه چيروکەكە وا لى بکەم، شيوہيەك بەخۆيەوہ بگرى. ژن و كيژەكەم بەسەردان بۆ يەك-دوو ھەفتە چوونە

---

1 Lelystad

2 Utrecht

لاى برادەرەكانيان له ئالمان.

هەرچەندە هېچكەس لەو گەرمایەدا وا ناکا، لى من دەر چوومە دەر و هەندیک بە پى غارم دا. دەى جارى واز لە کۆمپيوتهر، واز لە پوژژميرەكەى ئاغا ئەكبەر بینه.

من توند و خیرا دەرویشتم، لەبەر چیرۆکەكە هەلەهاتم، بەلام لە راستیدا بۆى دەچووم. من توند بەسەر پىچكەیه کدا دەرویشتم، جارى جارن بندینی دەریا بوو. پاشان گەرامەوہ لای بەر بەستەكەى دەریا. لە دوورەوہ بەلەمى چارۆگەدار راگیرابوون، تا ئەوسەرى بەر بەستەكە غارم دا. دلۆپە ئارەقەم لە پشتهسەر هاتنە خوار و ژانەسەرەكەشم نەما. ئیدی زانیم چیرۆكەكەم چۆن دريژە پى بەم.

لەسەر قەنەفەكە دانیشتم و سەیری هەوالەكانم كرد. شازادە كلاوس، مێردى شازنى هۆلەندا، لە نمایشىكى پىكۆشیدا وتارى دەدا. لەپى و بە شىوہیەكى چاوەر واننەكراو بۆینباخەكەى خۆى لەمى داكەند و فریى دا. كامیتراكەش ئەو گرتەیهى بە شىوہیەكى هیواش نیشان دا. سەرەتا بۆینباخەكە بەرز بووہوہ و سوورا، پاشان بەھیواشى كەوتە سەر ناوكەوى^۱ هۆلەكە.

شازادە كلاوس لەسەر هەق بوو، ئاخىر پوژگارى بۆینباخ بەسەر چووه. دەكرى لە دۆلابى جالندا ببینی. هەمیشە داشكان هەر هەیه، هەمیشەش بە نیوہى نرخەكەى، پاشانىش بە نیوى نیوہ، لە كۆتاییشدا خو دەتوانى بە یەك خلدن^۲

۱ ناوكەو: زەمینە، ئەرزىیەى خانوو.

۲ خلدن پارەیهكى هۆلەندى بەر لە هاتنەكایەى یۆرۆ بوو.

بۆينباختىكى ئاوريشمىنى كەسكى جوان بېرى.

يەك-دوو مانگ پىشتىر، من يەككىم بۆ ئاھەنگى خويندكاران كېرى، بۆينباخەكەم بەست و چوومە زانكۆ. كاتىكىش گەيشتمە ھۆلەكە، دەستم لەسەر گرىي بۆينباخەكەم دانا و يەكسەر چوومە ئاودەستى. ئاخىر ھەمووان جلى ئاسايىيان لەبەر بوو، ھەر بەتەنيا تىشىرت و كابۆيەك، من لەنيوياندا تاقانە بووم كە قاتم لەبەردا بوو، بۆينباخىشم لەمل بەستبوو.

ئەو ھەش يەكەمىن جار بوو، ھەك كەسىكى ھەراش (بالق) بۆينباخ بېستىم، بەلام بۆ جارى دووم بە دزىيەو ھە دام كەند و خستىم نىو جانناكەم. يەكەمىن جارىش لە تافى مندالىمدا بوو، لەو كاتەى تازە مالمان بار كىردبوو، بۆينباخم بەست.

بۆ ئىوارەكەى باوكم بە خۆى و دوو بۆينباخ گەپرايەو ھە مالى. بۆينباخە بچكۆلە كەسكەكەيان بۆ من و سوورباو ھە گورەكەشيان بۆ خۆى بوو.

ئەو ھىيى منى لەمل بەستىم و بەخۆشى چوو ھە لای ئاوتىنەكە ھەستا، تا ھىيى خۆيشى بېستى.

”ئەرى بۆچى ئىمە ئەو بۆينباخانە بېستىن؟“ بەئامازە ھە لى پرسى.

”دەمەوى لەگەل خۆم بېتەمە شار.“

”باشە، بۆچى بە بۆينباخەو؟“

”لە شارەكەدا ھەموو پىاوان بۆينباخيان بەستوو.“

بەئامازە ھە لامى دامەو ھە.

ئەو كات تىنا لەمال نەبوو، ئەو لەگەل خوشكەكەمدا

چووبووه سهردانی خزمیک، که تازه به رهو شار باری کردبوو. خوی دهبووايه تیناش به پرسى بۆینباخهکانی نه زانیبایه. ئاخه ره له سهه لانکه وه ئه وه م به گویدا درا، که نهینیهکانی باو کم نه درکینم.

به پی به رهو شار، به رهو ناوجه رگی شار، یا زیاتر بلای به رهو جاده پرداروباره که. به رهو شهقامی کۆرپنیش، که هه رگیز پیشتر گویم لی نه ببوو، رۆیشتین. ئه وئ مهیدانیکی چوارگۆشه بوو، گلۆپی رهنگینی لی پیکرابوو. له ویدا پیاوان پیاسه یان ده کرد. ههروه ها ژنانیش، به لام به بی چارشییو. هه موو شتیک له وئ جیاواز بوو، پیاوه کان، ترومیبله کان، کوروکال، که بارسته رۆژنامه یه کیان له بنهنگلدا بوو هه ره هاواریان ده کرد، ”دوایین هه وال. تازه ترین و دواهه مین هه وال.“

پیاوان له لای گرامافۆنه کان ده وهستان، که قه وانیان ده فرۆشتن، له وئ له هه موو لایه که وه گویت له دهنگی ئه فسووناوی خاتوونه گۆرانیهیژه فارسه که دهبوو. تو بلای ئه و خانمه گۆرانیهیژه کی بووبی؟ ئه ری کامه گۆرانی له م ئیواره یه دا له سهه ره وانه که لی درابی؟ دهقی گۆرانیه که م ئیستا له بییر نه ماوه، به داخه وهش هاوولاتیکی خۆم لی ره شک نابم، تا لئی بیرسم. من چاوه کانم نوقاندن و گویکانیشم سووک کردن. نه خیر، گویم له هیچ دهقیک نییه. هیچ وشه یه کم به بییردا نایهت. به لئی ئاوازیکی کۆن، بارادام، بارادام، بارادام... که ئه م گۆرانیهی له گه لدا دی:

به راهی دیدم برگ خزان
افتاده از بیداد زمان
ای برگ پایزه
از من تو چرا بگزیری

له سهر ریگا گه لایه کی هه لوه ریوم دی
له بیدادی زه مانه که وتوووه
ئه ی گه لای پاییزی
بوچی له من هه لیدی

له ویدا کاکله گویری تازه و دوندرمه یان ده فرۆشت و
پیاوانیش به بوینباخه وه بوون. خه ریکه بلیم زۆربه یان
رۆژنامه یه کیان له بنه نگل دانابوو، له بن دارگلوپه کان
وه ستابوون و ده یانخویندنه وه. باوکه خو شه ویسته که شم که
پیتیکی پی نه ده خویند رایه وه، له پریکدا رۆژنامه یه کی قه دکرای
له بن جله کانی هینایه دهر و خستییه بنه نگل و وهک ئه وانى
دیکه به ره و لای دارگلوپیک، به جاده پردارو باره که دا رۆیشت.
منیش به دوایدا چووم، تاسه مه ند بووم بزائم نه خشه ی چیه
و چی دهکا، به لام ئه و هیچ شتیکی نائاسایی نه کرد. ئه و
کورتیه پیاسه یه کی به ده وری گۆره پانه که دا کرد. پاشان چووه
به ر دارستونی گلوپه که وهستا. رۆژنامه که ی لیک کرده وه،
له بهر تیشکی گلوپه که دا رای گرت وهک ئه وه ی بیخوینیته وه.
پیم وا بوو ئه و شیت بووه. ئاخیر کازم خان هه قی بوو بلئ،
ئه و شیته. ئه و سه رلئیشیواوه.

دواتر، رۆژنامەكەى خستەوہ بنهنگل و كورته پياسەيەكى ديكەى كرد.

ئاخر ئەوكات چۆن بزائم، باوكە خۆشەويستەكەم تا بنگوييان كەوتۆتە نيو داوى دلدارييەوہ.

ئەو ژنانەى ئيمە دەمانناسين جياواز بوون لەوانەى لەم شەقامەدا پياسەيان دەكرد. من ھەميشە ئافرەتانم بە كاری خۆيانەوہ بينيون، ژنان مافووريان دەچنى، خواردينان ئامادە دەكرد، نوێژيان دەكرد، منداليان دەبوو، دەگريان، نەخۆش دەكەوتن، ژنان گورگيک لە كەوليان جىي گرتبوو. ھەنووكەش ژنان بە پيلاوى پاژنەبەرزەوہ دەبينم پياسە دەكەن.

بۆ ساتيک ژنيكى گەنجى شەپقەلەسەر پەيدا بوو. ئەو لە شەقاميكي لاوہكيبەوہ لە جادە سەرەكيبە پردارو بارەكەوہ ھات. چاوہكانى باوكم گەشانەوہ. باوكم بەرەو روى ژنەكە چوو، ئاماژەى بە شتيك كرد و بە رۆژنامەكەى دەستى نيشانەى بە من دا، ”كۆرەكەم. ئەو دەتوانى قسە بكا، ھەروەھا گويشى لە شتان بى و رۆژنامەش بخوينتەوہ.“

”ھۆو لەو كۆرە قۆزە! ئەرى ناوت چيبە؟“ ژنەكە لەو كاتەى ھەنديك بۆ پيشەوہ داھاتەوہ، واى پرسى.

”ئيسماعيل.“ منيش بەئەسپاييبەوہ وەلامم دايبەوہ.

ھەر بەراست تۆ بليى باوكم زانيبتي خۆشەويستى چيبە؟ ئەرى ئەو ھەستى بە خۆشەويستبوون دەكرد؟ مەبەستم ئەوہيە بليم، ئەو لەو بارەدا بوو بزاني، كە پيى ناوہتە جياھانى خۆشەويستيبەوہ؟ ئاخر زۆر پەرۆش بوون بۆ كەسيكى ديكە، ئەو دەتوانى دەرى بېرى؟ لەلای بمينتەوہ،

دهسته‌کانی توند بگری، بۆنی بکا، ئه‌وی هه‌بی؟
 هه‌ر ده‌بی جارێک تۆ له‌و باره‌یه‌وه‌ خویندبیتته‌وه، گویت
 لی بووبی، یان له‌باره‌یه‌وه‌ قسه‌ت کردبی، ده‌نا نازانی ئاخۆ
 به‌خۆت سه‌رقالی چیت.

له‌ ئێراندا کتیبیک ده‌رباره‌ی گه‌شته‌کانی مه‌لا نه‌سه‌ره‌دین
 هه‌یه. بۆ ئه‌وه‌ی واتای ژبان تیگا، مه‌لا نه‌سه‌ره‌دین به‌پیی
 خۆی به‌ جیهاندا گه‌راوه. له‌ ده‌روازه‌ی هه‌مه‌دانیشدا
 ئاپۆرایه‌کی خه‌لکی، پیاوان، ژنان، مندالان، وشتران، که‌ران،
 ئیستران، بز و مه‌ریشیان ده‌بینی، هه‌ر هه‌موویان به‌دوای
 گه‌نجیکدا غار ده‌دن. گه‌نجه‌که‌ش ده‌گری، سه‌ما ده‌کا و
 منگه‌منگیکی لیوه‌ دئ و که‌س لی تیئاگا. ئیدی خۆی به
 زه‌ویدا ده‌دا و کۆتایی به‌ به‌زمه‌که‌ دئ. پاشان دیسان ده‌ست
 به‌ گریان ده‌کاته‌وه، پیده‌که‌نی و هه‌لدی، دیسان خۆی به
 زه‌ویدا ده‌دا و خۆل به‌سه‌ری خۆیدا ده‌کا.

مه‌لا نه‌سه‌ره‌دینیش پیره‌پیاویک راده‌گری و لی ده‌پرسی،
 “ئه‌ری برادر، پیم نالی ئه‌و گه‌نجه‌ چیه‌تی؟”
 “خۆشه‌ویستی و شیتوهاری کردوو. هه‌مووان هاتوون
 تا خۆشه‌ویستی بناسن.”

هه‌موو ئیواران له‌گه‌ل باوکم ده‌چومه‌ جاده‌ پر داروباره‌که،
 له‌و شوینه‌ی که‌ زۆری نه‌ده‌برد ژنه‌که‌ په‌یدا ده‌بوو. ئیدی
 ئیمه‌ هه‌رسیکمان له‌ تاریکیدا له‌سه‌ر ته‌خته‌به‌ندیک داده‌نیشتم.
 من له‌نیوانیاندا داده‌نیشتم و قسه‌کانی ئه‌وانم بۆ یه‌کدی وهر
 ده‌گیرا.

ئه‌ری ئه‌و ژنه‌ کئ بوو؟ چۆن یه‌کدییان ناسی؟ من
 نه‌مه‌دانه‌ی.

باوکه بهسته زمانه کهم له کاتی کارکردندا هۆشی له لای
خۆی نه مابوو. ژماره‌ی هه‌له‌ی له مافووره‌کان ده‌دوورین،
به‌مه پاشاگه‌ردانیکی له کوگاکه و له ژمیریاریدا نایه‌وه.
پوژیکیان هاوکاریکی هاته مالمان و تینای ئاگادار کرده‌وه،
”من نازانم چی له‌ئارادا هه‌یه، به‌لام ئه‌گه‌ر کار وا بروا،
له‌سه‌ر ئیش دهر ده‌کری.“

کاره‌کش هه‌ر وا رویشت و له‌سه‌ر ئیشه‌که‌ی دهر کرا.
ئه‌و له مالیش هه‌ر نادیار بوو، ده‌چوو په‌نجه‌ره‌که
ده‌وه‌ستا یان ده‌چوو کونجیکی ئارام له روژژمیره‌که‌ی نیو
به‌رکی ده‌ینووسی. تینا ئاگاداری که‌سوکاره‌که‌ی کرده‌وه،
”تکایه یارمه‌تی! ئه‌کبه‌ر که‌وت!“

له راستیدا له ئیران پتووست ناکا به خۆت دلداریت
کردبێ. ئاخ‌ر له هه‌موو لایه‌که‌وه له چیرۆکی ئیرانیدا، له
ئه‌فسانه و ته‌نانه‌ت له کتێبه‌ پیرۆزه‌که‌شدا باس هه‌ر باسی
خۆشه‌ویستییه. تیناش هه‌ر وه‌ک فارسیک، ده‌بی به‌ چیرۆکی
شیخ و ته‌رسا^۱ به‌له‌د بووبی.

جه‌نابی شیخ، پیری سو‌فیه‌کان له‌گه‌ل هه‌زاران له
شوینکه‌وتوانی به‌ره‌و مه‌ککه به‌پێ ده‌که‌ون. ئه‌وان چه‌ند
مانگیک به‌پێوه ده‌بن. له یه‌کی له شاره‌ بیانیه‌کاندا و له
بازاردا تووشی ته‌رسا، کچه جوان و شو‌خوشه‌نگه‌که ده‌بی
و ده‌موده‌ست ده‌که‌وتیه داوی عه‌شقی. ئاخ‌ر له‌وه خراپتر
چییه، له پێی چوونه مه‌ککه تووشی داوی دلداري له‌گه‌ل
ته‌رسایه‌ک ببی! هه‌ر له‌ویوه شیخ مه‌ککه جی دیلی و به‌ پێی

1 Sjeeg, Tarsa

۲ ته‌رسا کێژیکی کریستیانی. نووسه‌ر.

په تی به دوای کیزه که دا ده گه پری.
 ”شیخه که کهوت!“ ئیدی له هه موو جیهانی ئیسلامیدا
 دهنگی دایه وه.

باو کم و من دیسان بۆینباخه کانمان به ستنه وه، له گه ل ژنه که دا
 له سه ر ته خته به ندی شه قامه دارو یاره که دا دانیشینه وه. پاشان
 یه کسه ر له دووره وه دوو ئه سپی خۆمانه مان ناسینه وه. به لام
 ناکرئ راست بی؟ ئاخو چۆن ده بی ئه و ئه سپانه ی که له
 گوندی زافه راندا جیمان هیشته بوون، ئیستا له م جاده یه دا لی
 بخورین؟ پاشان گالیسه که ی خۆمانمان ناسینه وه، ئینجا گویم
 له دهنگی پوو ره گه وره که م بوو، هه ره ها گویم له پوو ریکی
 دیکه م بوو که له گه ل پیاوه کاندا هاتبوو.
 ئه سپه کان هه ندیک له دووری ئیمه وه له بن دارگلوپیک
 وه ستان.

پوو ره گه وره که م له گالیسه که که دابه زی و یه کسه ر به ره و
 لای باو کم هات. دهستی به رز کرده وه و به بۆینباخه که ی
 ملی گرتی، له دوای خۆی راکیشا تا بر دیه لای گالیسه که که.
 پوو ره کانی دیکه م باو کمیان توند گرت و پیاوه کانیش
 بۆینباخه که یان له به ر دا که ند و فریایان دایه سه ر شه قامه که.
 ئه م جاره یان پوو ره گه وره که م بۆ من هات، به گوئی راسته
 گرتمی، منی بۆ لای گالیسه که که راکیشا. ”هه ی به نه فره ت بی!
 هه ی به نه فره ت بی کو ره! وای باش ئاگات له باوکت بوو!“
 ئینجا ئه سپه کان که وتنه جووله.

گویم لی بوو باو کم ده گریا. من به باشی ئه وم نه ده بینی.
 ئه و له پشت پوو رم خۆی گرمۆله کرد بوو و ده موچا ویشی به

ههردوو دهست گرتبوو.

سهیرم کرد ئافره ته که هیشتا هه ر له شوینی خوئی مابوو هه. ئینجا له بهر دارگلوپه که هه لسا و شه پقه که ی توند به دهست گرتبوو وهک ئه وهی بۆمان رابوه شیئی، له و کاته هیشدا ته ماشای ئیمه ی کردبوو.

بۆ رۆژی پاشتر پوره کانم و پیاوه کانیا ن هه موو که لویه له که ی ماله که مانیا ن بار کرد و ئیمه یان بۆ شاریکی دیکه، بۆ زه نجان گواسته وه. من نازانم چۆن، به لام هه موو شتی ک ریک خرابوو، ئیمه چووینه نیو خانوویه ک و باوکیشم له کارخانه یه کی رستن و چنیا ن کاری بۆ پهیدا کرا.

ئهو ده بووایه هه موو رۆژه که ی به بهردهم ئامیره رایه خچنه کاندایه پروا، تا ئهو داو و په تانه ی لیکبونه ته وه و پچراون به یه که وه یان گری بداته وه، نه ده بووایه یه ک چرکه ش جییا ن بیلی.

ئیدی من باوکم به رۆژی پروناک له مال نه ده بینی، چونکه له گه ل رۆژه لاتن له مال دهر ده چوو، که ده هاتیشه وه رۆژ ئاوا ده بوو. تیناش خواردنی بۆ ئاماده ده کرد و له پینشی داده نا. ئه ویش به بیده نگه ی خواردنه که ی ده خوارد، که میکی دیکه ده مایه وه، کیژه که ی له باوهش ده گرت، پیا له چایه کی دیکه ی ده خوارد وه، ئینجا ده چوو سه رجییه که ی خوئی و لی ده که وته خه وئی.

ئهو هه میشه هه ر دنوووست، رهفتاری ئهو رۆژانه ییم هه ر له بیر ماوه.

من ده زانم، هه ندی جار خوئی به دا که ندنی جله کانی کاریش ماندوو نه ده کرد، ئاخیر خو ئهو نه ییده و یست بخه وئی، به لکو

هه ر وا كه ميڪ لي رابڪشي، پشوو بدا، به لام زوري نه ده برد
 خه وي لي ده كه وت، ئيدي ئيمه ش بيدارمان نه ده كرده وه.
 ”دهي په تويه ك به باوكتدا بده.“ ئه م رسته يه ي تينام
 ئه وه نده گو لي بوو، بويه له به رم كرده بوو. من دهمزاني
 ده بووايه په تويه كي به سه ردا بده م، به لام هه رگيز ئه و
 كار هشم له خومه وه نه ده كرد. ئه و كاته وام ده كرد، كه تينا
 داواي لي ده كردم. رهنگ بي هه ر له به ر ئه وه ش بي، تا رورتي
 ئه م روشي له گه لدا بي، ئه و وشانه ي تينام هه ر له به رن.
 ئا فره تيك ي شه پقه له سه ر بويه له زياني باوكم په يدا بوو، تا
 بيكاته دوو به ش. ئه و قوناغيك ي له زيان داخست و په ريه كي
 نويي پي هه لدايه وه. له وه زياتر ئه و هيچي له ئيمه نه ويست
 و ئيمه ش هيچمان لي نه بيسته وه. ئه و هات و ئه ركه كه ي
 خوي به جي هينا و رويشت.

جاران هه ميشه ئاغا ئه كبه ر ئه و وه ستايه باشه ي
 مافور، به پشتراستيه وه له سه ر پشتي ئه سپه كه ي له م
 گوند بو ئه و گوند به نه رمه غار ده رويشت. پرچيكي ره ش و
 ريزه ددانه كه شي له تاريكييدا بريقه يان ده هات. پاشان قزي
 ماشو برنجي بوو، نه خوشيش ديار بوو. ده بووايه كاريش
 بكا، كار بكا و برهنجي و هه ر برهنجي.

په ركه اني رورژمي ره كه ي هه لده ده مه وه، به و هيوايه ي هه ندي
 زانياري ده رباره ي ئه و سه رده مه بدوزمه وه. لاپه ركه اني
 رورژمي ره كه ي ژماره به ندي نه كراون، من به قه له مدار له
 سووچيكي ده فته ره كه دا ژماره يان بو داده نيم. له لاپه ره ۱۳۴ دا
 يه ك-دوو بيچموكه ده بينم. پيم وا بي ئه وه نيشانه ي مانگه،

مانگیکی تازه، چاره که مانگ، نیوه مانگ سیچارهک مانگ، و مانگی پر، له پریکیشدا مانگیکی تاریک و مانگیکی سوور. له سهره تای قوناغی یه که می ژیانیدا، خوویه کی دیاریکراوی هه بوو و پاراستیشی. ئاخر ئه و له هه رکوییه ک با، چووبایه هه رشوینیک، که مانگ پر ده بوو، دهگه رایه وه مال. به شه ویش کاتی که هه مووان ده رازان، پلیکانه که ی به دیواری خانووه که هه لده نا و لیوه ی سهربانه که ده که وت. ئه و ده چووه سهربانه گومه به زاوییه که داده نیشته و سهیری مانگی ده کرد و شتیکی ده خوینده وه.

خوینده وه؟

ئه ری ئه و چیی ده خوینده وه، کاتی ئاوازی هیچ هؤنراویه کی نه ده ناسی؟ خو ئه گه ر ئه و هیچ به ندیکی شاعیره عاشقه که ی سه ده کانی ناوه راست بابا تاهیرای نه زانیبی، یاخود ئه و هه رگیز شیعره کانی ئه و پیره ناو داره ی سو فیانی نه بیستی؟

ئه و هه یقه پره، له ئیسفه هان له گه ل خو ی هینا وه ته وه. ئاخر ئاسمانی ئیسفه هان پرئه ستیره بوو. مانگیش وه ک چرایه کی یه زدانی به سه ر ئاسمانی مزگه وته ئه فسووناوییه که وه هه لدی. ئه گه ر له شه و یکی مانگه شه ودا له مهیدانی نه خشی جیهانی ئیسفه هاندا بوهستی، دهسته کان دریژ بکه ی، ده کری مانگ بگری. شاعیره فارسه کونه کان هه میشه له شیعره کانی خویندا وایان کردووه.

۱ سه بارهت به باتاهیری هه مه دانی رومانوس له پاشکوی کتیبه کدا ئه و تینینییه ی نووسیوه و باباتاهیری به فارس داناه، "بابا تاهیر، شاعیریکی فارس که هه موو که سیک له ئیران چوارینه کانی ئه و یان سه بارهت به خو شه ویستی و مردن له به ره."

ئاغا ئەكبەرىش بە ئاسمانى ئەوى سەرسام بوو، له شه‌وه تەنباييەكانيدا، بە‌دزيبه‌وه بە سەربانى مزگه‌وتى پوژى هەينى ده‌كه‌وت. ئەو ده‌چوو ئەوى دادەنيشت، پشتى بە بانى گومبەزه‌كه دەدا، ده‌سته‌كانى له ئەژنو وەر دينا و بەم جووره سەيرى شه‌وى ده‌کرد. شه‌و ئەوى بە شتيكى پەيپينه‌براو، بە خودا و بە خوشه‌ويستى ده‌به‌سته‌وه. بەلكو من ئەو ره‌وشه به‌و دوو ديره شيعريكى كوني دريژ وينا بکه‌م:

از نيستان تا مرا بپريده‌اند
در نفيرم مرد و زن ناليدند
سينه خواهم شرحه‌شرحه از فراق
تا بگويم شرح درد اشتياق...^۱

هه‌موو فارسىك ئەم شيعره‌ى له‌به‌ره، يان هەر به‌لاى كه‌ميبه‌وه هەر جووته‌يه‌ك كه تووشى داوى عه‌شق بووبى، ئەم پارچه‌يه به‌ ئاوازه‌وه ده‌خوينتە‌وه. هەرچه‌نده ئاغا ئەكبەر هەرگيز ئەم پارچه‌شيعره‌ى گوى لى نه‌ببوو، ئەو ئەم به‌نده‌ى ده‌خوينده‌وه.

---

۱ ئەم پارچه‌شيعره سەره‌تاي شيعره دووردریژه‌كه‌ى مه‌ولانای به‌لخى رۆمبیه‌ كه به مه‌سنه‌وى مه‌عنه‌وى به‌ناوبانگه. وه‌رگيرانه‌كه‌شى به‌گویره‌ى كتيبى مه‌سنه‌وى مه‌عنه‌وى، عه‌بدوسه‌لام موده‌پيسى:

من له نەيستان بووم و پريانم له‌بن
من كه گريام، بۆم ده‌گريان پياو و ژن
له‌ت ده‌كه‌م سينه‌م له‌به‌ر ده‌ردى فراق
تا به‌يان كه‌م شه‌رحى ده‌ردى ئيشتياق

و پەردەكەشم دادايەوہ.

”فەرموو دانیشە!“ ئاماژە بۇ کرد و گلۆپەكەشم كوژاندهوہ.
بە دوودلییەوہ دانیشت و ھەر سەیری خامە سپیپەكە
ی کرد.

منیش ئامیزەكەم داگیرساند. سەرەتا چەند وشەییەکی
ئینگلیزی لەسەر خامە سپیپەكە پەیدا بوون، پاشان ھەیفیکی
چەند شەوہ. ھیشتا ھیچ کاردانەوہم لەسەر روخساری
باوكم نەبینی، ھیشتا ھەر تەماشای دەکرد. وردەوردە
چارەکی ھەیفەكە دەر كەوت، پاشان بووہ نیومانگ. دوای
ئەوہش مانگ بەپیری لەسەر شاشە خامەكە بەدەر كەوت.
ئەو تەماشای دەکرد و لە منیش دەگەر، كە لەپشتی ئامیری
پەخشەكە وەستابووم.

ئەمە مانگەكە ی ئیسفەھان نەبوو، بەلكو ھیی ئەمەریكا
بوو، لە شوینیکی ئەوہندە دوور بوو، لەو ئاسمانە شینە
دوورەدەستەدا وەستابوو. دوای ئەوہ ئەپۆلۆی دووہم لەسەر
شاشەكە پەیدا بوو.

ئەری باوكم لە پەیوہندی نیوان ئەپۆلۆ و مانگ دەگەیشت؟
پاش چەند خولەكێك، ئەپۆلۆ لەسەر مانگەكەدا نیشتەوہ،
ئەوہ بوو بۆ یەكەمین جار مرۆف پیی نایە سەرمانگ. من
ئامیزەكەم كوژاندهوہ. مانگەكەش ون بوو. باوكم كە ھەردوو
دەستی لەسەر قاچی دانابوون لەسەر كورسیەكە دانیشتبوو.
ھەر وەك ئەوہ دیار بوو نویتز بكا، منیش چرایەكەم
ھەلنەكردەوہ، لی گەرەم ھەندیکى دیکە بەو رەوشە برۆا.
ھەر تەماشام دەکرد، سەیری باوكە خۆشەویستە پیرەكە ی

خه تی بزماری

خۆمم ده کرد. هەر به ته نیا تارماییه که م بین، به لام پرچه
بۆزه که ی له تاریکیه که دا ده بریقایه وه.

موسەددەق

سەبارەت بە قۇناغیگی گرنگی میژووی نیشتمان،
ئاغا ئەکبەر هیچی نەنووسیوہ.
ئەم زانیارییانەم لە کەسیگی دیکە وەر گرتن.

دوینی لاپەرەکانی بەشی یەکەمی ئەم کتیبەم ھەلدانەوہ. بینیم
قۇناغیگی گرنگ لە ژانی سیاسی ولاتەکەم ونە.
شتیگی حاشاھەلنەگر بوو، ئاغا ئەکبەر سیاسەتی نەدەزانی،
ھەر وەھا هیچیشی لەبارەدی ئەو قۇناغەدا نەنووسیوہ.
پیشم خۆشە لەم کتیبەمدا دەربارەدی سیاسەت نەدویم،
بەلام ھەندئ جار ئەو باسانە ھەر دەبی بکرین، ھی ئەوہ
نین بەلاوہ بنرین. دەبی باسی گرنگترین رووداو بکەم.
چونکہ گۆرانگارییە مەزنەکانی ژانی ئەکبەر شتیک نین جگە
لە لیکەوتەدی گۆرانکارییە دیارکراوہکانی ئەو سەردەمەدی
ئەجیندای ولاتەکە.

بۆ نمونە بارکردنی دایابم^۱ بۆ شارەکە، سووک و
ئاسان لیکەوتەییەکی ئەو گۆرانکارییە سیاسییانە بوو:

---

۱ دایاب: باوا، دایک و باوک بەیەکەوہ.

ئه مه ریکا بییه کان یارمه تی شایه گه نه که بیان دا بیته
سه رته خت .

من هه ر ده بی شتیک ده ر باره ی موسه دده ق باس بکه م،
به لام ده بی ئه و زانیارییه میژوو بییه پیوستانه له کوئوه
هه لبه ینجم؟

له کتیبه کانی زانکودا سه رچاوه ی زور زه وه ند هه ن، به لام
خو من نامه وی ریگ وه ک میژوونوسیکی راسته قینه بو
شته کان بچم، چونکه ئه وکات زور له بازنه ی پوژژمیره که ی
باوکم ده ر ده چم. پینم باشتره له گه ل یه ک- دوو نمونه ی
ساده و ئاسان وینه یه کی پوونی سه رده مه که و موسه دده ق
بکیشم. به لام چون؟

بیرۆکه یه کم بو هات. زه نگ بو ئیگور¹ لی بده م.

“ئیگور، به یانیت باش، له گه ل ئیسماعیل قسه ده که ی.”

“به یانیت باش ئیسماعیل. به م به یانیه زوه چون
یارمه تیت بده م؟”

“زوو؟ خو هیشتا هینده زوو نییه. خو تو به رده وام له
شه ش و نیودا هه لساوی. ناکری هیشتا هه ر له نیو پیخه فدا
بی؟”

“گه ر هه ر وه ک جار ان بی، نه خیر، به لام گه نجو ئه مرۆ
به لی. زه وقم نه بوو. له وانیه هه ر به راستی پیر بوویم. ئه مرۆ
نه رۆژنامه نه قه له م و نه کاغه ز هه یه. ده ی بلێ، چیت له
من ده وی؟”

“شتیکی تایبه تم ناوی. هه ر پرسیاریکه و به س، پیوستانی
ناکا راسته وخو وه لام بده یته وه، من دوایی سه ریکت دده م.

---

1 Igor

دەمەوئ شتیک دەربارەى موسەدەق بزنام.

”موسەدەق؟ ئەو چىيە؟ ئەرى ديسان بۇ خاترى خوا،
موسەدەق كىيە؟“

”نەخىر، موسەدەق. خۆ ھەر دەبى جارىكيان دەربارەى
ئەوت خویندییتهو، سەبارەت بە سەرۆزىرى ئىران، دواى
رەوخانى رەزا شا پەھلەوى...“

ئىگۆر برادەرىكى منە، رۆژنامەنووسىكى پىرە. پىشتر ئەو
لە ئەمستەردام دەژيا، لە خانوویەكى كۆنینهى سەر كەناله
ئاوەكە (خراخت). بەلام خۆ ئەوئ شوینىكى تايبەتى وانەبوو،
تەنانەت بۇ كىتیبكى دىكە، يان بۇ دیمەنىكى يارىکردن دەست
بدا. كاتىك خانەنشین كرا، دواى يەك-دوو سال دوودلى،
خانووە بچكۆلانەكەى خۆى فرۆشت و بۇ ناوچەى پۆلدەر
بارى كرد.

من بۇ يەكەمىن جار لەو رۆژەى بارى كرد، بىنىم. رۆژىكى
گەرم بوو، منىش غارم دەدا. ھەر لە دواى گۆرستانەكە،
خانوویەك بەتەنھا لەبەرامبەر بەرەستى دەریاکە ھەبوو.
خانوویەكى جوان بوو، دەپروانىە سەر دیمەنە قەشەنگەكەى
دەریا، بەلام بۇ ماوەیەك خانووەكە چۆل بوو. ھەنووكە
دەبىنم ترومبىلىكى بار لەوئ وەستاوہ. پىرەمىردىك بە
خۆى و شەپقەكەى ئاماژە بۇ كرىكارەكان دەكا، كە كارتۆنە
پرکتیبەكان لەكوئ دابىنن.

”بەورىايىيەو، ھىى پىاو ئاگادار بە... ئەم كارتۆنەدا
نەخشەكانى منى تىدان!“

ئىنجا لەپرىكدە خەرىك بوو ھاوار بكا، ”يارمەتى، ھۆ

خوادى من... ئەوان ھەموو كتيبەكانيان لى ويران كردم.“
منيش وەستام و سەيرم كرد. شتيكى دلرفين بوو،
پيرەميرديك بە شەپقەيەك و ئەو ھەموو كتيبانە.
”ئەرى بۆ لەوئى وا تەماشادەكەى؟“ پياوھەكە بانگى كردم.
”دەى يارمەتییان بدە! دەى يەكئىك لەو كارتونانە ھەلگەرە!
پشیلەكەم ئازاد بكە!“

منيش بوئى چووم و يارمەتییى دابەزاندنى شتەكانم دان،
كارتونئىكى گەورەم ھەلگەرت، كە حەفت پشیلەى تیندا بوون،
ھەمووشیان لە يەك كاتدا دەیانمیاواند. ئیدی لەوئى رۆژئىوھ
بووینە برادەر.

ئىگۆر بەتەنھا لەگەل حەفت پشیلەكانى دەژى. ئەو
نزيكەى پەنجا سالى رەبەق، لەسەريەك، ھەموو بەياننيان
بە مقەسەكەى - ھەميشەش ھەمان مقەسە كۆنەكە-
پارچەپيويستییەكانى رۆژنامەكانى دەبرى و ھەلدەگەرت، ھەر
بۆیە بە سەدان وتار و نەخشەى لە ئەرشیفى خۆیدا ھەيە.
بيگومان ھەر دەبئى شتيكى سەبارەت بە موسەددەقەوھ
ھەبئى، بەلام پرسىيارەكە ئەوھەيە، ئاخۆ دەكرئى نەخشەكە لە
ئەرشیفەكەیدا بدۆزىتەوھ.

من بەرەو مالى ئەو رۆيشتم. ئەو ھەرگيز بەخۆى نەدەھاتە
خوار، تا دەرگاكتە لى بكاتەوھ. ئەو سەرەتا لە پەنجەرەكە
تەماشادەكە، ئینجا پەتئىكى دريژ رادەكيتشى.
”بەريژ، خۆ دەكرئى ئەسانسۆرىكى كارەبايى بكرئى،
زۆريش لەم پەتە دريژەى تۆ باشترە.“ ھەموو جارئىك كە لە
پەيژەكان سەر دەكەوتم وام پئى دەگوت.

”دەى دەمت داخە! گەنجۆ، فەرموو وەرە ژوور!“
ئىدى ھەر چوويتە ژوور، يەكسەر ھەفت پشیلەكان دىنە
لات، دىنە سەر پى و باسكت، و خۆيانت لى دەخشىنن.
”ئەرى ئەو ھە چىيە، نەخۆشى؟ ھەر بەراست لەناو جىگادا
كەوتوى يان...“

”ئەو كەسەى پەنجا سال لەسەريەك ھەموو رۆژى
سەعات شەش و نيوى بەيانى لە خەو ھەلبەستى، ئاخەر لە
سەعات شەش و نيوى لەنيو پىخەفەكەى ھەلدەستى تا بمرى.
دەى وەرە ژوور، من نە ناساغم و نە لەناو جىشدا پالم
داوھتەو. من پىر بووم، سەرى دىر... بەلام ئاھا... خۆ تۆ
دەتويست لەبارەى موسەدەدەقەو ھەشت بزانى. ئەرى بۆچى
لەپرىكدا موسەدەدەق؟“

من دەمويست بۆى روون بکەمەو، بۆچى ئەو زانىارىيانەم
پىويستن، بەلام ھەر وەك جارەن ئەو درىژەى بە قسەكان دا.
من ھىشتا باسى رۆژمىزەكەم بۆ نەكردبوو. دەبووايە بۆم
باس بکردبايە، بەلام ھىشتا زاتم نەدەكرد.

”دەزانی چى،“ ئەو گوتى، ”من زوو ھۆگرى رۆژنامەكان
بووم، ئەوكات تەمەنم دە سالىك دەبوو، شتىكم دەربارەى
دەولەتمەدارىكى گرياوى ولاتەكەت خويئندەو ھە كە لە
سەرتەخت لا درابوو. پىدەچى تۆ لە من باشتر بزانى، بەلام
ئەوھى من لەبارەيەو دەزانم، ئەو خوازيار بوو كۆمپانىيەى
نەوتى ئەنگلۆ-ئىرانى خۆمالى بكا، ئەوكات ئەم رامانە بۆ من
زور ماىەى لىتىگەيشتن بوو.“

”دەى گەنجۆ، قاو ھەخۆت تى بکە، لەويدا كوپىكى
جوانم لەسەر مىزەكە داناو، كوپىكى رۆژھەلاتيانە، پىم

وا بى جاريكيان له پۆمىل ماركىتدا^۱ كړيومه، نه خيږ، له پوژى شاژندا له ئەمستردام كړيومه. له و كوپه دا تامى قاوه جياوازتره.

”ئەو پياوه، ئەو موسه ددهقه... من زور شتى له سهر نازانم، هەرچه نده من نه خشه يه كم ههيه، به لام خو پيم نادوژرته وه، له و باوه رهدام، شا دژى ئەو بووبى و ئيدى خستبتيه كونجى زيندانه وه. من نازانم ئاخو ئەو هه ميشه هه ر گرياوه يان نا، له وانه يه جاريكيان گريا بى، ئەو كات هه بووه كه ته له فزيون نه بووه، به لام بهر له وهى فيلميك دهست پى بكا، سینه ماكان گوفاريكيان دهر ده كرد كه پرى هه وال بوو. ئەو گريانهى موسه ددهقم به سووكايه تى زانى. له كو تايدا ههست و سوژى دهوله تمه داريك بهم شيويه بو خه لك رابگه يه ندرئ.

”ئيمه ساليكى دوورودريژ سهروه زيريكى پزىليگراومان هه بوو، ناوه كه يشى درئيس^۲ بوو، به لام هه رگيز نه تده بينى پتيكه نئى، خو شى دهر ببرى، چ جاي بگريئ. له وانه يه له ماله وه جاريك وای كردبى، به لام له وئ هيج په يوه ندى به سياسه ته وه نه بوو. له هوله ندا بو پياو شتيكى ئاسايى نيه ههست و سوژى خوئ دهر ببرى، ده بى رئ له فرميسكه كانت بگري. ده بينى؟ تامى شته كه جياوازه. دهى كيكيكيش هه لبره، پاكه تى كيكه كان له وئ دانراوه، له كوئ... ئاى له بيرم نه ماوه. رهنگ بى له وئ له پشت نه خشه كانم دانابى. من له وئ له بهر

۱ پۆمىل ماركىت، هه رزانبازار، هه ندى جار هه فتانه يه، هه ندى جاريش به بونه يهك له بونه نيشتمان يه كانى ولات ده كرتيه وه، به شى هه ره زوريش شته كان هه ي دهستى دووه من و زوريش هه رزانن.

2 Drees

پشيله كانم شار دبووه. ئهوان پاكه ته كه به شيويه كي ديكه دهگرن، ياري له گه لدا دهكهن و هه موو كي كه كان پارچه پارچه دهكهن، ئه و ناوه ده شيوينن.

”گريان، به لئى له كاتى مردو و ناشتندا ده كرى بۆ ساتيك بگري. من هه ركاتيگ گريانم بى، ده گرييم. ئاخۆ من ئه مه م له داىكم يان له موسه ددهق وهر گرتووه، ناتوانم بلّيم دهى يهك، دوو، سى،... شا ليگه را موسه ددهق بژيى، ئاى چ ميهره بانبييهك بوو. ئه و كات من شام پى هيچ نه بوو. ئه مه ش هه ر له بهر ئه وه بوو، چونكه دۆستى شازاده بيزنارد بوو، خو ئه و ده ناسى؟ مي ردى شازنه كهى پيشوو، باوكى بياتريكس. ئه وهى به تاييهت له شازاده بيزنارد ناسراو بوو، دۆست و برادهرى هه لّهى هه بوون. كه واته شا يه كيگ له شاشبييه كان بوو و موسه دده قيش پياوى باش بوو. ئه رى پاكه تى كي كه كان له كوئيه؟“

ئىگور زياترى له بارهى موسه ددهق نه ده زانى، لى ئاماژهى بۆ شتيك بۆ كردم، كه ده كرى كرۆكى باسه كه مى لى ببينه وه. يهك-دوو سه عات له سه ر ئه ژنو دانيشتم، نه خشه ئه ر شيفكراوه كانى ئه وم هه لگير و وه رگير ده كردن. ئه مهى خواره وه م دۆزيبه وه،

موسه ددهق: له ۱۹۲۱-۱۹۲۵ به دواى يه كدا وه زيرى دارايى و كاروبارى دهره وه بووه. له ۱۹۴۴دا، له په رله مان هه لّبژيردرا. له ۱۹۵۰دا، به رهى نيشتمانى پيك هينا، له ۱۹۵۱دا، بووه سه ر وه زير و كۆمپانياى ئه نكلو-ئيرانى خومالى كرد، له سه ر ئه مه ش كيشهى له گه ل به ريتانياى مه زن په يدا

بوو. له ۱۹۵۲دا، ده‌بووايه ده‌ست له‌کار بکېشېته‌وه، به‌لام دواى سى مانگى بارى راپه‌ړيوى ولات، ئه‌وى خسته‌وه سهر کورسېي ده‌سه‌لات. موسه‌دهق ده‌سه‌لاته‌کانى شا - کوربه‌کې په‌زاخان-ى سنووردار کرد، زياتر و زياترېش له‌لايه‌ن باله چه‌په‌کانه‌وه پشټگيرى لى ده‌کرا. ده‌بووايه شاش ولات جى بيللى و هه‌لبى، به‌لام به پالپشټى ولاته يه‌کگرتووه‌کانى ئه‌مه‌ريکا گه‌رېندرايه‌وه و حکومتى نېشتمانى پروخا و موسه‌دهقېش گيرا.

کانتېکېش چه‌رچل بېستى که موسه‌دهق حوکمى ده‌ستبه‌سهرېي مال‌ه‌وى بو هه‌تاهه‌تايه بو دهر چووه، پېکه‌کې هه‌لدا و گوتى، ”ئو شېت بوو... پياوېکى دژوار بوو.“

له راستېشدا هه‌رگيز موسه‌دهق دژوار نه‌بوو، ئه‌و مايه‌ى شانازىي ئېمه بوو.

ئېنجا به هه‌زاران له لايه‌نگرانى ئه‌و گيران، زوريشيان له‌سېداره دران و به سه‌دانبيان له ولات هه‌لاتن. زورينه‌ى ئاواره‌کانېش ئه‌ندامانى بالى چه‌پى سهر به روسيا بوون، پارتى ولات بوون. ئاخړ پارته‌که دژى شا و به‌ره‌هايېشه‌وه دژى هاتنى ئه‌مه‌ريکيه‌کان بوو.

ئه‌وان ئه‌وه‌نده لايه‌نگرييان هه‌بوون، پېيان وا بوو به ماوه‌يه‌کى که‌م ده‌سه‌لات ده‌گرنه ده‌ست. ئه‌وان خوښيان به موسه‌دهق زور خوښحال نه‌بوون، وايان دانا‌بوو موسه‌دهق

۱ هه‌ر ئه‌و رووداويه وا له شاعيرى گه‌وره‌ى کورد مام هېمن ده‌کا ئه‌و شيعره‌ى بلئ:

ده برق هه‌ى شاي خائين، به‌غدا نيوه‌ى رېگه‌ت بئ.
وه‌رگېز.

زۆر له بهر ئيمپريالييزم داده نوينى، سازشيان بۆ دهكا. ههر بۆيه له كاتى خۆى و له گه ل گه رانه وهى شادا پشتيان نه گرت. ئينجا كه موسه ددهق كهوت، پارته كهى ئه وانيش (چه په كانيش) له به ريه ك هه لوه شا. به شيك له لايه نگرانيان له سيداره دران، به شيكى ديكه شيان خۆيان شارده وه و له ولات هه له اتن. لايه نگرانى پارته كه به ره و شاخى زافه ران هه لاتن، هيوايان وا بوو له ويوه بگه نه سه ر سنوورى يه كيتيى سوڤيه ت. به لام ئه وه ندهش ئاسان نه بوو. ئاخىر ژه ندرمه به جيبى ئه مه ريكييه وه له م شاخه وه بۆ ئه و شاخ به دوايانه وه بوون. ئيدى راكردووه كان برسى و بيهيوا په نايان بۆ گوندن شينان ده هيتا.

پيده چوو هه رگيز باوكم شتيك له باره ي كۆمونييزم تينه گه يشتين، به لام به و كه سانه شى ده زانى، كه هه له ات بوون. جاريكيان كه له گه ل ئه ودا به ره و گوندى زافه ران ده رويشتين، بۆ ئيواره كهى منى گه يانده لاي باخى دارباده مه كان. پارچه نانتيكى خسته ناوله پم، خيرا ش له نيو داران خۆى نه وي كرد و له پشت قه دى داريكه وه خۆى شارده وه.

“ئه رى ئه وه خه ريكي چى؟”

“ده ي وه ره، نانه كه م بده رى.” به ئاماژه وای پى گوتمه وه.

“ئه وه باسى چى ده كه ي؟”

ئه و پارچه نانه كهى لى وه ر گرتم و خيرا به ره و ئاراسته ي شاخه كان رۆيى.

“پيشان،” به ئاماژه تى گه ياندم، “پياوگه ليكى زۆر به

تاریکی خۆیان بەنیو باخەكەى منەوه كرد. منیش نانم پى دان. ئىنجا بەرەو چىاكان ھەلکشان.“

سالىکىش دوای دەستگیرکردنى موسەددەق، دەنگى قیتارە دوورودریژەكە لەنیو شاخەكاندا دەھات، قیتارەكە رېك لە گوندی زافەران وەستا. ئەمەش شتیک بوو پىشتەر ھەرگیز روى نەدابوو.

”ئەرى چیمان بۆ دى؟“

شەكر، كلۆشەكرى ئەمەرىكایى. ئەوەش ئەو فەردە شەكرانە بوون كە بەئىنگلیزى لەسەریان نوسرابوو: sugar. قەند، ئەو وشە كۆنە فارسىیە، دەبوایە جىگەى خۆى بۆ وشەى شەكر چۆل بگردبايە. لە ھەمان كاتىشدا ئەمە بەكەمین وشەى ئىنگلیزى بوو گەيشتیتە شاخى زافەران. بەدوای ئەویشدا وشەى كى دىكەش ھات: (جگەرە). ئىدى بەم جۆرە وردەوردە ھەموو دابونەرىتیکى (قەلن) لەبەین چوو. وشەى باوى كەخودا، كوێخا نەما و وشەى بەخشدار^۲ جىگەى گرتەو.

رۆژىكیان بەخشدار بە یاوەرى مەلای گوندەكە و بە ئامادەبوونى ھەموو ریشسپىيانى گوندەكە لەسەر بەرزایىبەك وەستا، تا وینەى شا لەسەر دیواری مزگەوتەكەدا ھەلبواسى. ئىدى كار بەم جۆرە رېك خرا، كورپى رەزاخان بوو شای ئىران.

ئىمە لە قوتابخانەدا ھىچ لەبارەى موسەددەقەو فیر نەكراین.

1 Kadgoda

2 bagshdar

ھەموو شتتیک ھەر دەربارەى شا بوو. ئىمە فېتر بووین ئەو ھە
بزانین، کە ئەو کورپى رەزاخان بوو، ئەویش بە دەورى
خۆیەو کورپى شایەکەى پیشووتر بوو، بەم جۆرە
ئىمە بو ۲۵۰۰ سالى میژوو دەگەرینەو، تا دەگەیشتینە
سەر کوروش! ئەو یەگەمین پاشای فارسەکان بوو، کە
چیرۆکەکەى بە خەتى بزماری لەسەر دیواری ئەشکەوتى
شاخی زافەرانی لەسەر ھەلکەندراو: من ناوم کوروشە. من
شای شایەکانم.

تووتە

شا كورپكى پەيدا بوو.
تووتىيەكى پىرىش لەسەر دارەكە كەوتە خوار و مرد.
ھەردوو پروداوھەكان لە بۆتەى ئەم كىتیبەدا گۆرانكارىيان لەگەڵ
خۆياندا ھىنا.

ھەندى جار بىر دەكەمەو، ھەستى خۆبەتاوانبارزانينيش
وام لى دەكا ئەم كىتیبە بنوسم. ھەستى خۆبەخەتابارزانينى
پۆلەيەك، كە ئەركى سەرشانى خۆى بەتەواوى رايى نەكرد،
كەسىك لە نيوھى رىگادا ھەلھات و باوكى خۆى لەو گۆرە
جى ھىلا. ھەر بۆيە ئەو زۆر جار دىتە ناو خەونەكانم. ئەو
سەيرم ناك، پرووى خۆى لا دەدا و سەيرى نىوچاوەكانم ناك.
ئىستاش ئەو مردووھە و منيش ناتوانم كات بگىرمەوھە و
خۆمى لەگەلدا چاك بكەمەوھە. ھىوادارم لىم خۆش بووبى،
گەردنى ئازاد كردبم، بۆ جارى داھاتوش بىتەوھە خەونم و
سەيرم بكا.

بە پلەى يەكەم ئەم كىتیبە بۆ ئەو دەنوووسم، ئىنجا بۆ
ئەوھى بۆ خۆشم پروون و ئاشكرای بكەم، كە ھەلھاتنەكەم

هەر ده‌بوو ببی، ئەم کاره‌یان له ده‌سه‌لاتی منه‌وه نه‌بوو، ئاخر من ده‌سه‌لاتم به‌سه‌ر بارو‌دۆخه‌که‌دا نه‌ما، ده‌بی ئه‌وه‌ش بلیتم، ئه‌ویش هۆیه‌ک بوو وای لی کردم له ولات بار بکه‌م و جیی بیلیم.

من ناتوانم ئه‌وه پوون بکه‌مه‌وه. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی من کوری ئاغا ئه‌که‌برم، هه‌نوکه له‌سه‌ر ئەم کورسیه‌ دانیشتووم و له‌گه‌ل ئەم زمانه سه‌روسه‌ودام په‌یدا کردووه.

هه‌رچه‌نده زۆر جاران من باوکم بۆ مه‌به‌ستی تایبه‌تی خۆم به‌کار هیناوه، به‌لام هه‌میشه هه‌ر له خزمه‌تیدا بووم. هه‌ر بۆ نموونه، ئیستا که ئەم چیرۆکه‌ ده‌نوسمه‌وه، هه‌چ شتیک ناکه‌م، به‌ده‌ر له شکاندنێ کۆده‌کانی کتێبه‌که‌ی، هه‌ول ده‌ده‌م هه‌ر هه‌چ نه‌بی وای لی بکه‌م بخویندریته‌وه. من سکالای له‌ده‌ست ناکه‌م، به‌لکو وه‌ک به‌ختی خۆم پێی قاییلیم. بژارده‌م له‌ده‌ستدا نییه، هه‌ر ده‌بی ئەم چیرۆکه‌ بگێرمه‌وه.

کورپه‌که‌ی ره‌زاخان یه‌ک-دوو جار ژنی هینا. له‌ کۆتاییدا شا، کورپیک، جینشینیکێ په‌یدا بوو. خه‌ونه‌که‌ی ئه‌و به‌دی هات. من ئه‌وه‌کات ده‌-یازده سالان بووم و شازاده‌ی جینشینیش سی-چوار سال ده‌بوو. له‌ شاره‌ گه‌وره‌کاندا، له‌ رۆژی له‌دایکبوونی ئه‌و له‌ هه‌موو قوتابخانه‌کان ئاهه‌نگ ده‌گێردرا. به‌لام له‌ شاره‌ دیناره‌که‌ی ئیمه‌دا، هه‌چ شتیکێ وات به‌دی نه‌ده‌کرد. له‌ قوتابخانه‌کانی تاراندا کیژان به‌ پێی په‌تی سه‌مایان ده‌کرد. ئه‌وان گۆرانییان ده‌گوت و مۆزیشیان ده‌به‌خشیه‌وه. هه‌رچی له‌لای ئیمه‌ و ده‌وروبه‌ره‌که‌شمان بوو، هه‌شتا وینه‌که‌یشمان نه‌بینیوو.

ئەرشیفی دەولەت لە تاران وینە ی پۆژنامە ی ئەو کاتی
هەلگرتوو، کە چەند وینە ی کچانی تاران تیدا یە، لە سەر
پەلکە مۆزدا دەخزن. هەروەها وینە یەکی رەش و سپیش
هە یە، شابانۆ لە گەل شازادە ی جینشیندا بە پی دەروا، دەچیتە
سەردانی یەکیک لەو کیزانە ی لە نەخۆشخانە دا کە وتبوو.
سەرۆکی شارەوانی شارە کەمان هەموو هەولیکی خۆی دا،
بە لکو ئاھەنگی یادی لە دایکبوونی شازادە ی جینشین بسازی نئ.
ئەو فەرمانی بە قوتابخانە کەمان کرد، کە قوتابخانە یەکی
لاپەرگە ی شار و پشنگوی خراو بوو، لە سالیادە کە دا ئاھەنگ
بگیرن. بەرپۆبە رایە تیش دەرفە تە کە ی قوستە وە، بە لکو
پلە یە ک لە باری فەرمانبە رایە تیان هەلکشین، چونکە خۆ هەر
سەرۆکی شارەوانی یە کە بە تەنیا نە دەهاتە ئاھەنگە کە، بە لکو
میوانی گرنگیشی لە گەلدا بوون.

هەموو شتیک بە باشی ریک خرا، تەنانەت بەرپۆبە رایە تییە کە
داویان لە کیزیکی تارانیش کرد بێت و بە پینخواسییە وە لە
بەردەم سەرۆکی شارەوانیدا سەما بکا.

”ئیسماعیل!“ دوا ی نیو پۆدە یە کیان بەرپۆدە بەرە کە دەستیکی
لە سەر شان دانام. ”دە ی وەرە لام! دەمە وئ هەندئ قسەت
لە گەل بکەم.“

ئاساییانە هیچ قوتاییە ک نە دەبوایە بچیتە نووسینگە کە ی
ئەو، بە لام کە من چووم، پارچە کیکیکی پێشکەش کردم و
لێشگەرێ مۆزیکی بچوو کیش ببینم. پاشان قسە ی لە بارە ی
شا و لە بارە ی شانشینی فارسی کرد و ئەوسا هاتە سەر
شا کوروشی شاهە نشا. پاشان باسی جیھانی کرد، کە
هەنگاویکی گەرە ی بۆ نوێبوونە وە ناو و کۆمەلگاش

گۆرپاۋە. ھەموۋان بەرھەۋەر پېشەۋەر پۇشستون، تەنیا خەلگى ئەم شارە دەبەنگە ئەبى، كە دەستى بە رېشى مەلاكانيانەۋە گرتوۋە. ھەنوۋكەش، سەرۋكى شارەۋانى بە خۇى و ميوانىكى گرنگەۋە دېتە قوتابخانەكەمان، دەبى من يارمەتى بەرپۇتە بەرھەكە بدەم.

”من؟ يارمەتى؟“

”بەلى، ئىسماعىل، تۇ دەبى يارمەتىم بدەى.“

من ئىستا بىر لەو رۇژە دەكەمەۋە، لە شەرمان پۇوم بە ھەردوۋ دەستەكانم دەگرم. باشە بۇچى من؟ بۇچى منيان ھەلېزارد؟

بەرپۇتە بەرھەكە سەرى لى ھىنامە پېش و گوتى، گوايە من لە باقى قوتابىيەكانى دىكە جىاۋازم. من زۇر كىتىم خويىدوۋنەتەۋە، من زۇر زىاتر لە بارەى جىھانەۋە دەزانم و ئەۋانى دىكە نازانن. ئەۋانى دىكە تەنیا كورپوكالى جووتيارانن، ھىچ لە نويگەرىى ولات تىناگەن. پاشان يەك- دوۋ شتى دىكەشى پى گوتم، كە دەبى ھەر لەنىۋان من و ئەۋدا بەنھىنى بىنئىتەۋە.

پىۋىست نەبوۋ من شتىكى ناۋاسايى بگەم، دەبوۋايە ھەر ئەۋەندە نىشان بدەم، كە منىش ھەر ۋەك قوتابىيەكى تارانى، پىشكەۋتووم و ئەۋەندەى كورپىكى پارىسى نوپۇخۋازم.

پۇژى ئاھەنگەكەش ھات، سەرۋكى شارەۋانى رېنۋىنى ميوانە بەناۋبانگەكەى كرد و لە رېزى پېشەۋە كە تايبەت بوۋ بە ميوانانى شەرەف، دانىشتن. منىش لەپشتەۋە سەيرى ئەۋ ”ميوانە گرنگە“ و سەيرى نىۋ ھۆلەكەم دەكرد. من لەۋديو

په رده وه وه ستابووم، ئیدی زوری دیکه نابا دهینه مایه ی
سه رسامی سه روکی شاره وانی و هه موو قوتابییه کان و سه ما
دهکین و نیشانیان ده دین ئیمه ش هاوچه رخ و نوڅوازین.
ئوه د ش ئه و کاره بوو، که هیچ که سیک له مالباته که مدا، هه ر
له ئاده مه وه تا ئیسما عیل، هه رگیز نه یانکر دبوو.

زوری پیناچی من باله کانم له هه وادا لیک ده که مه وه، ستم
با ده دم، زگم فوو ده دم، خو م دهنوش تینمه وه، ئینجا ریک
پشتم قیت ده که مه وه، ریک وه ک ئه وه ی که به رپوه به ره که
منی فیر کربوو.

نوره ی من هات، به لام له پریکدا به رپوه به ره که به خوی
و دهسته یه ک جلی کچانه و باروکه یه کی پرچ لیم په یدا بوو،
”ده ی بیانکه به را!“

ته نها هه ر خودا و به رپوه به ره له پیشدا ده یانزانی، ئاخر
پیشتر باس له شتی وا نه کرابوو. هه روه ها باسی جلی کیزانه
و باروکه ش له قوتووی عه تاریشدا نه بوو. مه به سته که ش
هه ر ئه وه بوو، گویه من وه ک کوریک ی پارسییانه سه ما
بکه م. ئه مه ش هه ر زوو کیشه ی لی که وته وه، بووه مایه ی
هه رایه کی گه وره له شاره دینداره که دا.

”ده ی خیرا! پانتوله که ت داکه نه!“ به رپوه به ره که وا هاواری
کرد.

”چی؟“

”ئه وه یان بکه ره به رت!“

به رپوه به ره که نه یده ویرا ئه م که تنه به قوتابییه کی دیکه
بکا. ئه و ده یزانی گه ر وا بکا، مالباتی قوتابییه که ده یکوژن.
ئه و منی لی هه لبار دبوو، چونکه پیی وا بوو که مه ندامیتی

باوكم نابیتته هه‌ره‌شه بۆ سه‌ر ئه‌و.

منیش پرکیشییییه‌کی توندم کرد، به‌لام به‌رپوه‌به‌ره‌که توند گرتمی و پانتۆله‌که‌ی له‌به‌رم دا‌که‌ند. ته‌نوره‌یه‌کی کورتی له‌پێ کردم، بارۆکه‌که‌ی له‌سه‌ر نام، لیوه‌کانی سوور کردم و بۆ سه‌ر سه‌کوکه پالی پپوه نام.

موزیکژهنه‌کانیش ده‌ستبه‌جئ به‌توندی موزیکه‌که‌ی خویان لی دا.

من هه‌ر وا ره‌ق له‌سه‌ر ته‌خته‌ی شانۆ مامه‌وه.

”ده‌ی سه‌ما بکه!“ به‌رپوه‌به‌ره‌که له‌پشتی په‌رده‌که‌وه وا هاواری کرد.

منیش سه‌یری خه‌لکه‌که‌م کرد. قوتابییه‌کان سه‌رسام بوون، به‌لام که‌س نه‌یناسیمه‌وه. سه‌رۆکی شاره‌وانیش به‌پیکه‌نینیه‌وه چه‌پله‌ی لی دا. ئیدی موزیکژهنه‌کان توندتریان کرد.

”سه‌ما بکه!“ به‌رپوه‌به‌ره‌که هه‌ر هاواری ده‌کرد.

منیش ده‌ستم پێ کرد.

ئێستاش ئاره‌قه له‌ نیوچاوانم دیته‌ خوار. من له‌ په‌نجه‌ره‌وه سه‌یری ده‌ریا ده‌که‌م، ته‌ماشای ده‌ریا داخراوه‌که ده‌که‌م، که به‌شه‌پۆله تونده‌کانی له‌ به‌ربه‌سته‌که ده‌دا.

ته‌نوره‌ کورته‌که‌م هه‌لکشا و ده‌رپێ لۆکه‌یییه سپییه‌که‌م له‌بنه‌وه به‌ده‌ر که‌وت. هه‌مووان پیکه‌نین، هه‌مووان فیکه‌یان لی دا، هه‌مووان په‌نجه‌یان خسته‌ نیو ده‌م و فیتوویان لی دا و سه‌رۆکی شاره‌وانیش ئه‌مه‌ی زۆر پێ خۆش بوو.

له‌پرێکیشدا بینیم باوكم به‌ره‌و سه‌کوکه ده‌هات و پۆلیسیش به‌دوایه‌وه بوو، تا رپیی لی بگرن. هه‌رچه‌نده ئه‌و

نه خو شیش بوو، به لام پالی پتوه نان و خوئی گه یانده سهر سه کو. ئەو منی گرت، خستمیه سهر شانەکانی و له سهر سه کوکه هینامیه خوار. هه‌یه‌ته‌کان باوکی منیان گرت و لێیان دا، به قونداغه تفته‌نگ زۆریان تی سره‌واند.

له‌به‌ر ریزی باوکم، باقییه‌که‌ی ئەم چیرۆکه ناگیرمه‌وه. ته‌نها ئەوه‌نده نه‌بی، منیش هه‌لسام، به پیی په‌تی و به یه‌ک تاک لیوی سوورکراوه‌وه له‌پشت ده‌رکه‌ی پزیشک وه‌ستا‌بووم، پزیشکه‌که به خوئی و یاریده‌ده‌رکه‌ی سه‌ری باوکمیان ده‌دروویه‌وه.

به‌سه‌ر چوو، هه‌موو شتیک به‌سه‌ر چوو. شان‌شینی فارسی نه‌ما، پاشاش نه‌ما. ئەری شازاده جین‌شینه‌که‌ی له‌کوئییه؟ ئیواره‌یه‌کیان ئەو له‌نیو هه‌واله‌کاندا، له‌ناشتنی شازاده دایانادا له‌سه‌ر شاشه‌ی ته‌له‌فزیۆن به‌ده‌ر که‌وت. ئاخ‌ر که‌سی ناوداری زۆر له‌ئه‌ستیره‌کانی هۆلیوود، گۆران‌یی‌ژان، سیاسه‌توانان و شازاده‌ی کوپ و کچیشی لیبوون.

به‌ده‌یان کامی‌رای بی بی سی دان‌رابوون، هه‌موو میوانه‌کان ده‌بین‌ران. ئیدی کامی‌راکه زوومه‌که‌ی خسته‌سه‌ر پیاویکی گه‌نجی تی‌کسم‌راو، که وه‌ک سه‌ربازیکی دیرین سه‌ری به‌رز کرده‌وه سه‌یری زوومه‌که‌ی کرد. ئەری ئەوه

کئییه؟ من ئەو که‌سه‌م له‌کوئی بینیوه؟

خۆ ئه‌ویش هه‌ر وه‌ک من هه‌له‌هاتبوو.

هه‌رگیز له‌وه زیاتر شته‌که جیسه‌رنجی من نه‌بوو. ئەم‌پ‌رۆش یاده‌روه‌ریه‌که‌نم لی ژینه‌وه.

ئەرى ئەو پۆژە باوكم له قوتابخانه چى دەکرد؟ ئەو
 يەكسەر له كوێوه پەيدا بوو؟ ئەرى چۆن بەوهى زانى كه
 ئىسماعيل كهوتوته نيو داو؟ ئەمه هه مووه هەر پێكهوت بوو؟
 هەر دەبى پێكهوت بووبى، ئاخر ئەو به هوى پرچه
 ساخته كه وه منى نه دەناسىيه وه. هەر دەبى يه كيك ئاگادارى
 كر دىته وه. باشه، به لام دەبى كى بى به نيازى به پيوه به ره كهى
 زانىبى؟

دەرگه وانەكه، له وانەيه ئەو دەرگه وانە پيره به دینه بووبى،
 ئەو خيرا بووه، يەكسەر غارى داو ته مالى ئيمه.
 "ئەلا! دەى خيراكه!"

هەر به پێكهوتيش ئەوكات باوكم له ماله وه بووه. نه خیر
 شته كه به پێكهوت نه بوو، ئەوى دەمى ئەو نه خۆش بوو،
 ئەوهنده نه خۆش بوو، هه ندی جار به ههفته له ناو جیگه دا
 ده مایه وه.

ئەو پۆژە هەم له ژيانى من، هەم له تهواوى ژيانى
 باوكيشمدا رۆژيكى وەرچەر خان بوو. ئیدی كوروكالانى
 دەورو بهرمان بۆ چه ندين سال لینه گه ران بۆ خۆمان
 ئاسووده بين. ئەوان ته نانهت له خه ونیش ده بوونه مۆته كه و
 شه وه بان و راویان ده نام. منیش به هه ناسه برکيوه هه لدهاتم،
 به لام هەر دهگه يشتنه سەر سەرم و ئەوهنده يان تى هه لده دام
 تا له خویندا سوور هه لده گه رام. من نه مده توانى بهرگريش
 له خۆم بکهم، چونکه ده بووايه دۆخينه کهم توند بگرم، دنا
 دوولينگه کهم^۱ له پى دههاته خوار. ئەوان ده يانويست لاقه
 پووته کانم ببينن. خو ئەگەر له پێگه دا تووشى باوكم بهاتبان،

۱ دوولينگه: پانتلۆن، شلوار.

ئامازەیان بۆ جییرینی سەریان دەکرد و قاییشی پشتیان شل دەکردەوه. ئەویش هەولی دەدا بیانگاتی و ئەوانیش بەردیان تی دەگرت.

ئەم دیمەنانه هیی نماییش و سەیرکردن نین. من ناتوانم لەبارەیانەوه بنوسم.

سالانیکی دووردیژ بوون، لە گەرانه وەمان بۆ مال، پیچە بە دەورەیهکی درێژمان دەبەری، هەر بۆ ئەوێ تووشی ئەو کورپوکالانە نەبینەوه. ئەو سالانەئێ سووکایەتی بۆ من و بۆ باوکم، بۆ شا و شازادەئێ جینشین، سالانی دەستکەوت و زێرین بوون. هەمان شازادەئێ جینشین، هەنووکە لە تاراوگەدا دەژی، هەردووکیشمان باوکمان نەماوه.

ئەو و باوکەکەئێ سالانی دواتر تووشی ریسوایی هاتن، بەو قۆناغەشەوه کە کورپەکەئێ نەیتوانی جیگۆرپیکیش بۆ باوکی بدۆزیتەوه و تیییدا ئارام بگری.

لە کوتاییدا ئەو جیگۆرپیکێ لە ولاتی میسر بۆ باوکی دۆزییەوه.

منیش شتەکەم بۆ بەختی خۆم جی هیلا. کاتیکیش قوتابخانەم تەواو دەبوو، غارم دەدایەوه مائی، پەناگەم لەلای کتیبەکان، لەلای رۆمانە رۆژئاوایییەکاندا دەدۆزییەوه.

من نازانم ئەو کەسە کێ بوو کتیبیکێ تەنک و دپاوی لە مالهکەئێ ئیمە جی هیشتبوو. لەوانەئێ باوکم ئەو کتیبەئێ لە شوینیک دۆزیییتەوه و لەگەل خوی هینابیتیهوه مائی. هەرچۆنیک بێ ئەمەش خوی لەخویدا دۆزینەوهیەک بوو. ئەو نامیلکەئێ لە هەموو کتیبەکانی دیکە جیاواز بوو. ئەری

بەراست كىتئىبە كە باسى چى دەكرد؟ خۇ من ھەر وەك بلىئى يەك، دوو، سى، نازانم. بەلام ئەگەر پىياسەيەك بىكەم و بۇ رابردووش بگەرپىمەو، ھەر دەبى بىدۆزمەو.

من كىتئىفرۇشىكى بچكۆلانەم لە گەرەكى خۇمان دۆزىيەو، پىرەپىاويك لەتەنىشت رۇژنامە و گۇقارەكانەو لەلاى دۆلابىكى پىر لە كىتئى لىكۆلىنەو، سواوى پۇلىسى دانىشتبوو. ھەر جارىك يەك-دوو كىتئىم لى وەر دەگرتن و لەبن لىوى پەتۆكەم دەشاردەنەو. رۇژىكيان پىم وا بوو من ھەموو كىتئىبەكانى ئەم جىھانەم خویندوونەتەو، چونكە ئەو پىاوە ئىدى ھىچ كىتئىكى بۇ من لەلا نەمابوو.

باوكىشم لەگەل خۇى كىتئى بۇ دەھىنامەو مالاھەو.

”ئەوھەتا! ئەمەيان بۇ تۇ!“ وای ئاماژە بۇ دەكردم.

مىنىش لىم وەر دەگرتن، لاپەرەكانىانم ھەلدەدانەو و لەنىو دۆلابى كىتئىبەكانم دادەنان. ئەوان بەراستى كىتئى خویندەنەو نەبوون، بۇ نمونە كىتئىكى كۆن دەربارەى لۆكە و داوھەكان كە لە شوئىنىكى كاركردىدا دۆزىبووئەو. ياخود كىتئىك بوو كە پىر لە خىشتە و ژمارە بوو.

لە بەرايىدا كىشە نەبوو، ئەو ھەر كىتئىكى دەھىنا، مىنىش دەمئاخىنە نىو دۆلابەكە، بەلام دواتر ئەو دەپىرسى، ئاخۇ من كىتئىبەكانم خویندوونەتەو، ”نەخىر، ھىشتا نا، دواتر دەيانخوئىمەو.“ مىنىش وام پى دەگوئەو.

جارىكيان، كاتىك كىتئىكى قەبارە ئەستورى كارخانەى لەگەل خۇ ھىتابوو، وىستى بزانى ئاخۇ دەربارەى چىيە. ”ژمارە“ مىنىش بەئاماژە وام تىگەياند. ”لەبارەى يەك، دوو، سى، چوارە. دەربارەى گوشە و بازنەكانە.“

“کهواته ئەمەیان بۆ تۆ باشه” ئەو وای گوت.
“بەلێ، سوپاس.” منیش وام پێ گوتەوه و خستمه نێو
دۆلابی کتێبه کانهوه.

هەندێ جار دەهاته لام، له مه و دایهک له تەنیشتم داده نیشتم.
هیچی نەدەگوت، هیچیشی نەدەکرد، هەر به کەری له شوێنی
خۆی سهیری دەکردم. کتێب و خویندنه وهی کتێب هۆشیان
بردبوو. ئەو دەیه و یست بزانی ئاخۆ چ ژانیکه، ئەگەر وا
کروبیته نگ دابنیشی یان پال بداته وه و کتێبیک بخوینیته وه.
ئێستاش که له دهفته ره کهی ئەو ورد دەبمه وه، ده بینم
ژیانی ئەو چەند قوناعی له یه کجیا وازی به خۆوه بینیوه. ئیمه
گه شتووینه ته قوناعی کتێب، که نزیکه ی دوو سال درێژه ی
کیشا.

“ئەری چۆن دەستت به و کتێبانه رادهگا؟” جارێکیان وام
لی پرسی.

“ده یانکرم.”

“پێویست ناکا وا بکهی. خۆ نابێ هەر وا له گۆتره کتێب
بکری. ئەگەر کتێبیکم پێویست بوو، به خۆم ده چم ده یهینم.”
ئەو گوی لێ نه گرتم و هیشتا هەر کتێبی ده کړین.
ئێواره یه کیان تینا ئەوه نده گریا، تا له هۆش خۆی چوو.
“هه نوکه رازیت؟” به توور ه یبیه وه پیم گوت، “باشه بۆچی
گویی ناگری؟” ئەمه دادی نه دا.

له و نیوه شدا کور و کالانی گه ره که مان یارییه کی دیکه یان
دۆزیبووه وه. هه رکاتیک باوکی منیان ده بین، که به خۆی و
یهک-دوو کتێب له بنه نگلدا یان له نێو بهرکی چاکه ته که یدا
به ره و مال ده گه رایه وه، به دوایدا ده خشان و ده ستیان

بۆ کتیبه‌کان ده‌برد و لێیان دهدزی و هه‌لده‌هاتن. ئه‌ویش به‌دوایاندا غاری دهدا و لێیان ده‌پارایه‌وه، به‌لکو کتیبه‌کانی بده‌نه‌وه، به‌لام ئه‌و بیژمۆتانه کتیبه‌که‌یان له‌یه‌کیکانه‌وه بۆ ئه‌وی دیکه هه‌لده‌دا.

خالی وه‌رچه‌رخان ئه‌و کاته بوو، کاتی به‌دوولنگه‌یه‌کی دراو و بارسته‌کتیبیکی قوراپویه‌وه، دیار بوو لێی که‌وتبوونه نیو قوراپوه‌وه، گه‌رابۆوه مالی.

“ئه‌مه چییه؟” من به‌تووره‌یییه‌وه پیم گوت.

“هیچ نییه. ئه‌و کوروکالانه‌ی سه‌ر شه‌قامه‌که،” وای ئاماژه بۆ کردم و خنده‌یه‌کیشی کرد.

“من هیچی دیکه کتیبم ناوین.” وام به‌سه‌ردا قیژاند.

“نه‌خیز؟ هیچ کتیبیک؟”

به‌تووره‌یییه‌وه کتیبیکم له‌بنه‌نگلی دهر هینا و تا هیزم تیدا بوو فریم دایه نیو ئاگر.

“کتیبم ناوی! تیگه‌یشتی! هیچ کتیبیک!”

دواتر ئه‌م کاره‌م به‌ناشاییسته و ناشیرین دانا. ئه‌ری من ئه‌و ساله‌ ته‌مه‌نم چه‌ند بوو، دوازه، سیزده؟ به‌لام سه‌باره‌ت به‌هه‌ستکردنم شانزه-حه‌قده سالان بووم. چونکه له‌ماوه‌ی ئه‌و دوو سالانه‌دا له‌چاو هاوته‌مه‌نه‌کانمدا گه‌وره‌تر بووم.

خۆ من له‌مه‌ش خراپترم کرد. باوکم دانه‌وییه‌وه تا کتیبه‌که له‌سه‌ر زوی هه‌لبگریته‌وه، به‌لام هیچ دهرفه‌تم پی نه‌دا، باقیی کتیبه‌کانم گرتن و له‌سه‌ر بانه‌که فریم دانه‌خوار. “کۆتایی هات!” هاوارم کرد. “ده‌ی برۆ! برۆ خواره‌وه!” باوکم هیچی نه‌گوت، ئه‌و چوووه ژووره‌وه و لێ که‌وته

خه و. (ئای ئه وهی که کردم چند ناقولا و ناشایسته بوو).
بۆ شه وه که ی ده بو وایه بگریابام، لی نه متوانی واش بکه م.
باشه چی بکه م تا باره که راست بکه مه وه، باشه چی بۆ
بکه م؟

ئه و شته فشاری بۆ هینام ئاخۆ بۆچی کتیبه کانی بۆ
کریوم. ئیدی دهستم دایه چرانه وتییه که و له خه وه که ی
بیدارم کرده وه.

”دهی وهره!“ وام ئاماژه بۆ کرد.

”بۆ کوئی؟“

”بۆ سه ربان!“

یه که م جار وای زانی ئاخۆ مانگ پره و خویشی له بییری
چۆته وه. ئه و سه بییری ئاسمانی کرد، نه خیر مانگ تازه ساوا
بوو.

من ئیسماعیله که ی ئه و بووم، ده بو وایه گویم لی بگری،
که واته له کوتاییدا هات و دوام که وت.

”دهی تۆش! سه ر بکه وه!“

به دوودلی باو کم به سه ر بانه که که وت.

ئینجا چرانه وتییه که م دایه دهست و هه موو ئه و کتیبانه ی
له وئ که وتیوون هه لم گرته وه.

”دهی وهره ئیره، چراکه له شوینیک دانی،“ ئاماژه م بۆ
کرد و چووم له په نا دووکه لکیشه که ی زۆپاکه دانیشتم.

”دهی کتیبیک هه لگره. با پیکه وه بیخوینینه وه.“

ئه ویش دهستی دایه کتیبیک و هاته ته نیشتمه وه دانیشتم.

ئه و نهیده زانی مه بهستم چییه. من به خویشم کتومت
نه مده زانی چیم ده وئ.

ئەو دەستی دایە ئەستوورترین کتیب و دایە من. ئەویش کتیبی گولستانی شاعیری سەدەکانی ناوەراست سەعدی بوو. کتیبەکەش نمونە‌ی جوانی زمانی فارسی بوو. دەکرێ هیز و توانای زمانە‌که‌مان لە‌نیو هە‌قايە‌تە‌کانی^۱ کتیبە‌که‌دا بدۆزیتە‌وه. ئاخر شتیکی نە‌کرده بوو، ئەو دە‌قه شیعرییە دە‌ولە‌مە‌ندانە‌ی مامۆستایە‌کی وە‌ک سە‌عدی بە‌ زمانیکی سادە‌ی ئاماژە‌ بۆ باوکم بگێرمە‌وه. دە‌بوایە سەر‌که‌وتووش بوومایە، ئاخر ئیمە‌ بە‌تە‌واوی لە‌ یە‌کدی دە‌گە‌یشتین. ئە‌وه‌ی ئە‌و دە‌یگوت، دە‌مۆدە‌ست لینی تیدە‌گە‌یشتم، ئە‌وه‌ی منیش دە‌مگوت، راستە‌وخۆ پە‌ی پێ دە‌برد. من لە‌سەر‌وبە‌ندی ئە‌و بارە‌دا بووم، جی‌هانه‌ گەر‌ه‌که بە‌ چە‌ند ئاماژە‌یە‌کی که‌مه‌وه وەر بگێرم. ئیمە‌ هەر بە‌تە‌نیا بە‌ ئاماژە‌کان قە‌سە‌مان نە‌دە‌کرد، بە‌لام لە‌ هە‌مان کاتیشدا بە‌ چاو، بە‌ لیو، بە‌ رە‌فتارمان و سە‌رباری ئە‌وه‌ش ئیمە‌ لە‌لایە‌ن خواکە‌ی باوکم، خوای که‌رولالان کۆمە‌ک دە‌کراین.

من پە‌رە‌ی کتیبە‌که‌م هە‌لە‌دانە‌وه و بە‌دوای هە‌قايە‌تیکدا دە‌گەر‌ام.

“چی... ئە‌رئ ئە‌مه‌ چ کتیبیکە‌؟” لە‌ کاتیکدا من بە‌دوای هە‌قايە‌تیکدا دە‌گەر‌ام ئە‌و بە‌ئاماژە‌ وای پێ گوتم. منیش ئە‌مه‌م بە‌ نیشانه‌یە‌کی ئاشتبوونە‌وه لە‌قە‌لە‌م دا.

“ئە‌رئ چۆنی بلیم؟ سە‌یر‌که، ئە‌مه‌ کتیبیکە‌... کتیبیکی...”

“ئە‌مه‌شیان لە‌ ئاسمانە‌وه هاتووه‌؟” ئە‌و وای گوت.

“نە‌خیر، خۆ ئە‌مه‌یان کتیبیکی پی‌رو‌ز نییە، ئە‌مه‌یان شتیکی

---

۱ نووسەر هەر وشە‌ی هە‌قايە‌تی بە‌ رینوسی هۆلە‌ندی (hekajat) بە‌کار هیناوه، منیش دە‌ست‌کاریم نە‌کرد.

دیکه یه. ئەمه دەر باره ی... دەر باره ی... گەنجیتییە. دەر باره ی... پیری. سەبارەت بە پاشاکان. سەبارەت بە دل، خۆشه و یستی، مەرگ و... بە لای ئەوین، ماچەکان، لە ئامیزگرتن، دەستلێدان، تەماشاکردن، یان... ئێرە ئەم هە قایەتە، ئەم کورتە چیرۆکە دەر باره ی هە زار پییە.

“دەر باره ی چی؟”

“هە زار پی، گیانلە بەرە کە، زیندە وەرێک کە چە ندین پی هەن و دە خشی، بوە ستە، دە ی چراکە نزیک تر بکەرە وە.”
بە داریک وینە ی هە زار پییە کم لە سەر زەویە کە بو کرد و بە پەنجە کانیشم جوولە یە کی خیرام پێدا.

“تە ماشاکە، من لە سەر خۆ دە یخوینمە وە، تۆش دە بی وشە کان لە سەر لێوی من ببینی، پاشان شی دە کە مە وە، باش سە رنج بەدە:

“دە ست و پا بریدە ی هە زار پایی بکشت (...) یە کێک دە ست و پیی برا بوون، لە هە زار پییە کی دا و کوشتی (...) تێ دە گە ی؟”
“تۆ گوتت ئە و پیا وە ی بی دە ست و قاچ بوو... ” ئە کبەر وای ئاماژە کرد.

“راست دە کە ی، دە ست و قاچیان لێ کرد بوونە وە. هەر خوا کار سازە. هە زار پیی وا دروست کرد وە لە توانایدا نە بی لە بەر کە سێک هە لێی، کە نە دە ست و نە قاچی هە بن، ئاخر ئە گەر کاتی مردنی هات، تە واو.”^۱ لێرە دا کارە کە سەخت بوو. من ناتوانم درێژە بە روونکردنە وە ی بە دە م، چونکە منیش بە تە واوی لێی تینا گە م. باقییە کە ی دە بی بە خۆت درک پی

---

۱ نووسەر لە پەراویزی ئەم دێرە دا ئەمە ی نووسیووە: “ئە م وەرگێرانه هیی من نییە، منیش لە وەرگێرانیکی هۆلەندی وەر م گرتووە.”

بکه‌ی.

”ئاخر ئه‌و، که نه ده‌ست و نه قاچی هه‌ن چۆن زینده‌وه‌ره‌که ده‌کوژئ؟“ باو‌کم به‌ئاماژه‌ وای در‌کاند. ”کتومت، خو‌هه‌ر ده‌بی به‌لای که‌مییه‌وه ده‌ستیکت هه‌بی، یان قاچیک، یان شتیک بو‌ئه‌وه‌ی پتی لی بده‌ی. تو‌لیی تینا‌گه‌ی، هه‌روه‌ها منیش، به‌لام پیاوه‌که ئه‌وه‌شی هه‌ر کرد. له‌وانه‌یه هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌شه جوان بی. چیرۆکه‌که سه‌باره‌ت به‌ مردنه و خو‌ئه‌گه‌ر مردنیش هات، که‌س له‌به‌ری دهر ناچی. کاتی زینده‌وه‌ره هه‌زارپیکه هاتبوو، ده‌بوایه بمردبا، نه‌ده‌بووا پتر ژیا‌با، ئه‌گه‌ر ئه‌مه‌ش ری‌گه‌پیدراو نه‌بوایه، ئه‌وا خودی پیاوه‌که لینی نه‌ده‌دا. ئه‌ری تو‌بیر له‌ شتیک دیکه ده‌که‌یته‌وه؟“

باو‌کم بیده‌نگ بوو. ئینجا خه‌نده گرتی. ”زیره‌که،“ په‌نجه‌یه‌کی بو‌سه‌ری خو‌ی برد. ”نووسه‌ره‌که بی‌ری له‌ شتیک باش کردۆته‌وه. ئه‌ری ده‌توانی چیرۆکیکی دیکه بخوینیته‌وه؟“

”یه‌کیکی دیکه؟“

من به‌خویشم نازانم بو‌چی له‌و کاته‌دا چیرۆکیکی ناسراوی کو‌نینه‌ی فارسیم بی‌ر که‌وته‌وه. پیم وا بوو ئه‌مه‌ش هه‌ر هیی سه‌عدی بوو، بو‌یه بو‌ ماوه‌یه‌کی زۆر به‌نیو هه‌قایه‌ته‌کانیدا گه‌رام، به‌لام نه‌مدۆزیه‌وه، پیده‌چوو هیی نووسه‌ریکی دیکه بی.

”ئه‌ری له‌ چی ده‌گه‌رئ؟“ باو‌کم ئاماژه‌ی بو‌ کردم.

”به‌دوای چیرۆکیک سه‌باره‌ت به‌ تووتیه‌ک.“

”تووتیه‌ک؟“

”به لئ، مه لیکی ره نگینی جوان که دنوو کینکی کووپی
هه بوو، قسه شیی ده کرد، به به غایه ک.“
”مه لیک؟ قسه کردن؟“

”نه خیر، قسه کردنیکی راسته قینه نا، بالنده که یه، چی پی
ده لئی لاساییت ده کاته وه، به لام من چیرۆکه که نابینه وه،
دهی قه یناکا، له قوتابخانه وه فیتری بووم، چیرۆکه که م له به ره.
”هه بوو نه بوو، زور له میژ بوو، دهرمانفرۆشیکی گیایی
فارس هه بوو، له ماله وه تووتییی کی هیندی له نیو قه فه سدا
راگرتبوو. به لئ، بالنده که له هینده وه هاتبوو، له ولاتیکی زور
دوور، زور زور دوور. ئەم بالنده یه غه رییی ماله وهی کرد،
به رده وام هه ر ده گریا و گورانی ده گوت، ’مالئ، مالئ، مالئ،
مالئ‘.

”رۆژیکیان، کاتی ک بازرگانه که دیسان بو کاروباری
شتکرین ویستی روو له هیندستان بکاته وه، سه ره تا چوه
لای تووتییی که و لئی پرسی، ئاخو هیچ په یامیکی بو
تووتییی کانی هیندستان هه یه. ’نه خیر، هیچ شتیکی تاییه تیم
نییه،’ تووتییی که وای پی گوت، ’به لام سلای مینان لی بکه
و پینان بلئ، من زور غه رییبیان ده که م‘.

له دارستانه کانی هیندستاندا بازرگانه که به به غایه کی
له سه ر داریک بینی. ’هو مه لی جوان، به به غاکه ی من سلای
بو تو هه یه،’ بازرگانه که وای بانگی تووتییی که ی سه ر داری
کرد. ’ئه و زور غه رییبیان ده کا‘.

ده موده ست تووتییی که له سه ر داره که که وته خوار و
مرد.“

”مرد؟“ باوکم وای ئاماژه دا.

”که میک بوهسته. کاتیکیش بازرگانه که له گه شته که ی گه رایه وه، تووتیه که ی خوی لئی پرسى به لکو په یامیکی له تووتیه کانی هیندستان بو هینابی. نه خیر، هیچ په یامیک له ئارادا نییه، بازرگانه که وای وه لامی تووتیه که دایه وه، به لئی، خو قسم له گه ل تووتیه که کرد، به لام کاتی سلاوی تووم پی راگه یاند و گوتم که وا تو زور زور غه ریبيان ده که ی، له سهر داره که بهر بووه وه و مرد.“

’مرد؟‘ تووتیه که وای گوت و ئه ویش مرد.“

’ئه ویش؟‘ باوکم به سه رسورمانه وه وای گوت

’به لئی، تووتی کابرای بازرگان له ناو قه فه ز بهر بووه و مرد.“

’ئاخر ئه مه چوون رووی دا؟‘

’دهی بوهسته. پیاوه که به هه ردوو دهست له سه ری خوی دا، ئاخ، تووتیه که م، داخ تووتیه که م، خو نه ده بوایه پی بلیم، به لام خو هیچی پی نه ده کرا، تووتیه که ی مرد بوو. ئیدی ئه و تووتیه مردووه که ی هه لگرت و دووری فری دا. ئینجا دهسته جی تووتیه که جو له ی تی کهوت و دوور فری. ”ئه وه بو کوئی ده روئی؟“ بازرگانه که وا هاواری کرده تووتیه که. ’به ره و مال، بو مالی، بو مالی ده رو مه وه.‘ تووتیه که ش وای وه لام دایه وه.“

باوکم به چه په ساوی سهیری کردم، سه ره تا هیچی نه گوت، پاشان به دنگ پیکه نی و گوتی، ”زیره که، هه ردوو تووتیه کان زیره که بوون. جوانه، چیرۆکیکی جوانه.“

ئیمه هیشتا بو ماوه یه کی دیکه ش له سه ربان ماینه وه.

من په ره کانی کتیبه کانم هه لده دانه وه و ئه ویش له تهنیشت من دانیشتبوو، نوقمی بیر و دالغه کانی خوئی بوو.

”ئهری دهرانی، ئه و مه کینه یه،” یهک جار گوتی، ”مه کینه دروومانه کانی کارخانه کهم هه میشه له سه ری مندان. کاتیک که دهنووم هه ر دهنگیان دی. من... من نازانم، به لام دهمه وی ئه و ئیشه م... ئهری دهرانی، می شکم ئازارم دها، ئازاریکی کوشنده م هه یه.“

ئهمهش یه کهم جار بوو، له لای من دهرده دل له دست کاره که ی بکا. من له چاوه کانی ئه و، ئه و هم به دی کرد، ئه وه ی گوتی، هه ر سکالایه کی ساده نه بوو، به لکو هاواریک بوو بۆ به هاناوه چوون.

”گه رووم هه میشه ئه ستور ده بی، ئهمهش ئازارم دها،” ئه و وای گوت، ”هه ندی جار له پریکدا ئاره قه ده کهم، خواخوای هه وامه بیته ناو سینگم. من... من نامه وی چیدیکه بچمه وه ئه و کارگه یه، به لام خو ئهمهش ناکری، من چوار مندالم هه ن.“

سهیری روخساره لاوازه کهیم کرد، ”چون بتوانم یارمه تیت بدهم؟“

”ئه و داوانه ی له نیو ددانه کانی ئه و مه کینه ده پچرین،” ئه و له سه ر قسه که ی خوئی وا رویشته، ”من باش ئاگام لینیانه، من سهیر ده کهم، به لام له وه زیاتر نابینم. ئینجا سه رکاره که دی و سه رکونه م ده کا، ده لی ئه کبه ر گه مژیه. چون ده بیینی؟ باشه من ده بی چی بکه م؟“

ئه و پرسیاریکی روون و ئاشکرای لی کردم و منیش، ئیسماعیل، ده بووایه وه لامیکی بده مه وه. خو ئه گه ر یارمه تیم

نه‌دابووايه، كى به‌هاناي هاتبا؟ ئه‌ركى من نه‌بوو بير له‌ تينا و خوشكه‌كانم بكه‌مه‌وه، به‌لكو بير له‌و بكه‌مه‌وه. من بۆيه له‌دايك ببووم تا خزمه‌تى ئه‌و بكه‌م. ده‌بووايه‌ پزگارى بكه‌م. شته‌كه‌شم له‌پره‌وه زانى.

”تۆ ده‌بى بمرى.“ وام ئاماژه بو کرد.

”چى؟“

”بمرى. هه‌ر وه‌ك توتيه‌كه بكه‌وى.“

ئه‌و شته‌كه‌ى بو قووت نه‌درا.

”به‌لام، مه‌به‌ستت چيه‌؟ چۆن؟ من ده‌بى له‌كوئى بكه‌ومه

خوار؟“

”له‌ نيوانى مه‌كينه‌ى دروومانه‌كان. ئاوا له‌پريك بكه‌وه.

خۆت دريژ بكه‌ و بمره.“

رۆژى پاشتر، پينج له‌ كريكاره‌كانى كارخانه‌كه تهرمى

باوكميان هينايه‌وه مالى. ئه‌وان ئه‌ويان له‌سه‌ر پيخه‌فى مردن

دريژ كرد و به‌خوشيان گه‌رانه‌وه.

ئينجا ده‌ستبه‌جى چاوه‌كانى ليك كردنه‌وه، ده‌ستى دايه‌وه

كه‌لوپه‌لى پينه‌كردنه‌كه‌ى جارن و به‌ره‌و چياكان هه‌له‌هات.

منيش په‌رۆش بووم ئاخۆ به‌ره‌و كوئى رۆيشت.

زهنگۆله

که میکی دیکه باسی ماریانا ده که یین.
ههروهها له گه ل زهنگۆلهش یه کدی ده ناسین.
له قاپی مالی دکتۆر پور به هلوولیش ده ده یین.

سه بارهت به وهی باو کم بو کوی چوو، له نیو شاخهکاندا چی ده کرد و له ماوهی ئه و دو مانگانهدا له لای کی ده مایه وه، دواتر باسی ده که م، چونکه نامهوی فانتازییه که م هه ر وا به بادا بدهم. هه ر بۆیه هه ول ددهم خو م به پروداوه سه لمینراوه کان سنووردار بکه م. شتیکی که به خو م بینوومه یان بیستوومه و له نیو تومارهکانیشدا نووسراوته وه. له م بهندهدا به دوا ی باو کم ناکه وم که چوو ه نیو شاخان، لی ده گه ریم جاری بوخوی بروا، لی ده گه ریم چی ده کا بیکا، له لای کی ش ده مینته وه و ده رازی با وا بکا، لی ده گه ریم که میکی بیته وه سه رخوی، چونکه هیشتا قوناغیکی سه ختی ژیا نی له پیش ماوه. که واته جاری له و ده گه ریم، هه راسانی ناکه م، تا ئه و ده گه ریته وه من شتیکی دیکه ده گه رمه وه.

هاوین تیپه‌ری، به‌لام چهنډ رۆژیک دواتر، له‌په‌ر دنیا زۆر گهرم داهاته‌وه. نزیکه‌ی ده‌کیلۆمه‌تر له‌ دووری مائی ئیمه‌وه ئه‌ستیلکیک^۱ هه‌بوو. ئیدی من ده‌ستم ده‌دایه‌ پایسکه‌که‌م برۆ باژۆ بۆ سه‌ر ئه‌ستیلکه‌که‌ و مه‌له‌م تیدا ده‌کرد و له‌ که‌شی خامۆشیی ئه‌ویشدا ده‌منووسی.

هاوینی پار زۆر جار ده‌چوومه‌ ئه‌وی. یه‌که‌م جار مه‌له‌یه‌که‌م ده‌کرد، پاشان هه‌ندیک ده‌گه‌رام، دواتر ته‌خته‌به‌ره‌که‌م راده‌خست و له‌سه‌ری ده‌منووسی.

یه‌که‌م جار له‌گه‌ل ماریانا هاتم. دوو سال پێشتر له‌ قاوه‌خانه‌یه‌کی کلتوریدا یه‌کدیمان ناسی. ئه‌و له‌ ئه‌مسته‌ردام ده‌ژیا، ئه‌وکات بۆ ماوه‌یه‌ک ئاگای له‌ مائی براده‌ریکی خۆی بوو، که‌ بۆ پشوو رۆیشتبوو. پێشتر جارێکیان له‌ ئیواره‌یه‌کی شیعرخوینده‌وه له‌ قاوه‌خانه‌که‌دا بینیبووم، به‌لام ئه‌وکات نه‌مه‌زانی ئاخۆ ئه‌و به‌تایبه‌ت بۆ ئه‌و ئیواره‌شیعیریانه‌ هاتۆته‌ پۆلده‌ر یان نا. ئه‌و به‌رده‌وام شیعری شاعیره‌ ناوداره‌ کوچکردوووه‌کانی ده‌خوینده‌وه. له‌ چاکه‌ی ئه‌وه‌وه‌ مامۆستا ناسراوه‌ شاعیره‌کانی هۆله‌ندیم ناسین، به‌تایبه‌ت یه‌کیکی وه‌ک جه‌ی سی بلوم^۲ له‌ پتی ئه‌م پارچه‌شیعهره‌ی خواره‌وه‌ بۆم ده‌ر که‌وت چ شاعیریکه‌.

له‌ یاده‌وه‌ریدا

پۆقژه‌کان ده‌که‌ونه‌ جۆگه‌له‌ زه‌رده‌کان

۱ ئه‌ستیلک: گۆم، گۆل. به‌لام ئه‌وه‌نده‌ هه‌یه‌ گۆم له‌ رۆوباردا ده‌بی، هه‌رچی ئه‌ستیلکه‌، مه‌رج نییه‌ هیی رۆوبار بی.

ديسان پاييز دپته وه، كه ژي پاييز
له سه زه ويش، دلّه تاريكه كان ده پارينه وه
له ژيانيشدا، نه وه هيچي ديكه نابيني

نه ری نه و چون خوش ويسترا؟ نه و شه قامه تاريكانه
نه و كه شه ته م و كلوله،
كه ي ئيواره داهات و تپه پري؟
شوسته ته ر و سه ير هه لده گه پري

نه و بو شته خاموشه كان له دايك بو،
كه به هويوه و تيمه ده زين - به لام بو ماويه كي دريژ نا -
كه به و هويوه تيمه له گوران هيبه كاماندا دهيجوشينين،
تا له نيو گوران هيبه كدا نوقم ده بين.

نه و كاتيش وه ك ئيستا پاييز بو: پاييز گه پرايه وه
به لام دواي پوژ كورت بوون، دلّه كان نا؛
تيمه وه ستاين، له نه و سى ئاده مييدا ترساين،
له و ژووره ته نگه نه فه سه ي، كه نه و تيدا بو.
بو هه ميشه نه وه له گه لمد ا بوو:
ئاي له و مردنه بيده ننگه ي زياتر له خه و؛
ئاي كه پوژانه چ په رجوويه ك بوو، ژيان،
هه ر هه لسانه وه و بوو ژانه وه يه ك.

من ديسان خوّم له به هره كه دا ده بينمه وه
نه و وه رزه ي كه بلقي كه و تووي تيدايه

ئەگەر تيشكى پوژ ھەر بەرزاوئىكى رامالى
بيروكەيەك: ئەرى من چەندى دى لەبەر ھەتاودا دەژىم؟

ئەرى چى لەو كەموكورتىيەدا ماو،
كە ھىي ژيان بى؟ ئەرى ئىرەيى بە چى دىكە ببەم؟
بو من و من پايىزىكە، ناكرى نامرى:
پوژ، تەم و خاموشى، ھەرگىز ھەرگىز

من لەبەر غەربىيى باوكم ئەم شىعەرەم لە كىتەبەكەمدا
تۆمار كرد، چونكە ماريانا راي گەياندا، (جەي سى بلومى)
شاعىر خۆي ھىي غەربىيىكردن بوو، خۆي شىعەرەكەي بە
شتىكى تەواونەكراوى خودايى وەسەف كەردبوو.
ماریانا بەخۆيشى شىعەرى دەنوسىن، من ئەو ھەم تا ئەو
ئىوارەيەي بەتەنبا چوومە قاوہخانەكە، نەمزانى. ھەرچەندە
ئىوارەكە ئىوارەيەكە شىعەريانە نەبوو، لى ئەو لەسەر مېژىك
دانىشتبوو شتىكى دەخواردەوہ. ديار بوو ھاوتەمەنىش
بووين، پيشترىش دووبەدوو قسەمان بەيەكەوہ نەكەردبوو.
”زۆر باشە، سەيركە، ئەوہ كى ھات!“ ئەو بە شىوہيەكەي
دۆستانە وای گوت. ئىدى بەم جۆرە كەوتىنە قسە و لەم
ئىوارەيەوہ بووينە برادەر. من نازانم ئاخو وشەي ”برادەر“
شايبستەيە يان نا، بەلام باشە، پوژىكيان پىي گوتم،
دەرياچەيەك پى دەزانى، بەلكو بمەوي لەگەلى بچمە ئەوي.
من مەلەم نەدەزانى، بەلام ماريانا پىي گوتم دەكرى فيرى
بىم.

”پىويستە بەخۆت فيرى بى!“ ئەو ئەمەي بەجەختكەردنىكەوہ

پی گۆتم.

منیش له گه ل ئه ودا رۆیشتم. ده ریاچه که له شوینیکی ئارام هه لکه و تبوو، که سیشی لی نه بوو، هه ر من و خوی بووین. هه فته یه کی ره به ق، رۆژانه به پایسکل ده چووینه ئه وئ و ماریانا فیره مه له وانیکردنی ده کردم. له دوایین رۆژیشدا ئه و چوو ه ناوه راستی ئه ستیلکه که و وه ستا، هه ردوو باسکی لی که کردنه وه پر به ده میش بانگی کرد، ”ده ی وه ره!“ منیش مه له م کرد، به شیوه یه کی وا له گه ل ئاوه که دا جه نگام تا خۆم گه یاندی. من ئه وم توند گرت. ئه ویش منی توند گرت.

من ته خته به ره که م له ژیر داره که ی نزیک گۆمه که دانا و دهستم به نووسین کرد. به لام خو رۆژیکی گه رمی شیدار بوو. پیم وا بوو: جارئ مه له یه ک بکه م باشه. دیسان خۆم به ناو ئاوه که دا دا. زۆر جار که به ته نیا بام، وام ده کرد. جاریکیان پینچ که ره ت له سه ری هک مه له م کرد. ئه م که ره ته یان به هیواشی مه له م ده کرد، به لام هیشتا سه د مه تریک نه رۆیشتبووم، له پر ههستم کرد چیدیکه ناتوانم. به ترسه وه خۆم سووراندوه، هه ولَم دا بگه ریمه وه. هه رچۆنیک بی به وپه ری هیزی هه م بوو مه له م کرد، ههستم کرد ناپه رمه وه. ترس بینه قاقای گرتبووم. هاوارم کرد، داوای فریاد په سیم کرد، خو هه ر جاریکی دیکه وا بووبا، ئه وا کۆتاییم پی ده هات. شه په شه پم له ئاو ده هینا، که چی نغرو ده بووم. کاتیکیش پیم که وتنه سه ر بندینی گۆله که، دیسان توند بازم دا، جاریکی دیکه توند پیم لی دایه وه، ئینجا توانیم به پی بوهستم.

نزیکه‌ی چل سالی، کچیکم په‌یدا بوو،
ناویکم بو ټه و داهینا: زه‌نگوله.
سالیک ده‌بی هاتوته سهر دنیا،
ده‌توانی دابنیشی، به‌لام قسان ناکا.

شيعره‌که له‌مه‌ی سه‌روو دريژتره، به‌لام من ههر ته‌نیا
ټه و چوار نيوه‌ديړانه‌م لی گرتن.
ريکه‌وت بوو، یان له راستیدا وا نه‌بوو، ئيمه نازناوی
زه‌نگوله‌مان^۱ له خوشکه بچکوله‌که‌مان نا، به هوله‌ندیش
ده‌بیته، Goudklokje-خاودکلۆکیه.
له فارسیدا زه‌نگوله ناوی کچان نییه، ناوه راسته‌قینه‌که‌ی
مه‌حبوبه^۲ بوو.

باوکم هه‌میشه دهرسا نه‌بادا منداله‌کانی به‌که‌پولالی
له‌دایک بین. ټه‌ونده دهرسا، له کاتی له‌دایکبوونی دوو
کچه‌کانی یه‌که‌می نه‌یویست له مالیش بی.
من کاتی له‌دایکبوونی خوشکه ههره بچکولانه‌که‌مم باش
له‌بیره. له‌ته‌نیش باوکم وه‌ستابووم، مامانه‌که کورپه‌له‌که‌ی
له باوه‌شی باوکم دانا. ټه‌ویش کورپه‌له‌که‌ی به‌ده‌ستیک تا
سینگی به‌رز کرده‌وه و به‌ده‌سته‌که‌ی دیکه زه‌نگوله‌یه‌کی له
به‌رکی دوولینگه‌که‌ی دهر هینا، ئینجا به‌نه‌رمی زه‌نگوله‌که‌ی
له بنگویدا شه‌قاند. کورپه‌له‌که‌ی چاوه‌کانی کردنه‌وه و ته‌ماشای
کرد.

”بینیت؟“ به‌ئاماژه، ئیدی له خو‌شییاندا ده‌گه‌شایه‌وه. ”خو“

1 Zangoele

2 Mahboebe

بينيت؟ ۽ هو دهبيستي، ۽ هو ڪهڙه نبييه.

۽ وڪات هس زهنگوله ڪهي دايه دهستي من و گوتي، ”دهي توش جاريڪ لتي بده!“ منيش بهنرمي زهنگوله ڪم ڀاوه شاندا تا خوشڪوله ڪم چاوه ڪاڪاني ڪرڻه وه و ته ماشاي ڪردم.

”بينيت؟“ ديسان باوڪم ٿامازهي ٻو ڪردمه وه و بهدهنگ پيڪهني، به دهنگيڪي وا بهرز پيڪهني ڪورپهله ڪهي گرياندا.

بهم جوڙه ڪورپهله ڪه بووه هيي ٿيمه، هيي من و هيي باوڪم. بهم جوڙهش له رپي ٿامازهڪاني باوڪم ناوي زهنگولهي بهسهردا ٻڙا.

له زمانه ڪهي ٿه ودا، ٿيمه هه موومان ناويڪي ديهڪه مان هه بووه، له گهل گورانگاريي گه ورهش له ٿيانماندا، ناوهڪاني ٿيمه ي دهگوري. ٻو نمونه، يه ڪهه جار من ناوم، ”هيي من“ بووه.

خو ٿه گهر دهستي راستي لهسهر لاي چه پي سينگي دانابا، هه مووان ده يانزاني مه بهستي ٿيسماعيله. دواتر ناوي مني گوري و ڪرديهه ”ٿه و ڪورهي له ٿير پهتوڊا دهخشي و دهخوڻيته وه.“ له سهردهمي خوڻدنيشمدنا ناوي مني نابوو ”ٿه و پياوهي چاويلڪهي ههيه.“ پاش دوو سالان بوومه ”ٿه و پياوهي له هيچ ڪوڻيهڪ نادوزرڀته وه.“ دواي ٿه وهش له وانهيه بووبمه ”ٿه و پياوهي روڀشت،“ بهلام ناوي زهنگولهي هه رگيز نه گوري، ٿه و هه ميشه هه ناوي زهنگوله بووه.

له سهره تاوه خوشڪه ڪم شتيڪي ديهڪه بووه، ده مودهست بووه ڪيڙي باوڪم. هه روهها ٿه و يش ٻو ٿه وه له دايڪ بووه، تا ٿازاري باوڪم سووڪ بڪا. سرورش يان خواهنده باشهڪهي خه لڪاني ڪه ڀولالهڪان، ٿاوا دهڪا.

کاتیکیش خوشکه کهم هیتشتا هر ساوا بوو، خیرا و به شادییه وه خوی ده خزانده و تا به رقایی مال ده پویشته، تا گوئیان له دهنگی نه رمیی پییه کانی ده بوو. ئەمەش دیارییه کی خودایی بوو بۆ باوکم.

پاشان کاتی باوکم به هیلاکی له کارخانه دهگه پرایه وه، شانەکانی ده شیلان. که نه خویشیش ده کهوت سووپی بۆ لی دهنه. سالانیک دواتر خوشکه کهم باوکی له گه ل خوی برده تاران، چونکه له وی ده خوینده، بردی تا شاره که ی نیشان بدا. (من خویشم به لئیم پی دابوو بییه م و تارانی پی نیشان بدهم، به لام نه متوانی به لئینه کهم به دی بینم.) خوشکه کهم کامیرایه کی له گه ل خو بردبوو، بۆ هر شوینیک چووبا وینه ی دهگرت. وینه یه کی جوانی له پال په یکه ره که ی شا ره زاخان بۆ گرتبوو. ئەو دهستی خستبووه سه رشانی باوکم و داوی له ریواریکیش گرتبوو، به لکو وینه یان بگری. پاشان له گه ل خوی بردبوویه فرۆکه خانه که و نیشانی دابوو ناخو چۆن فرۆکه کان ده فرن. بۆ ئیواره که ش بردبوویه سینه ما، که زنجیره فیلمی چارلی چاپلنی نمایش ده کرا.

زهنگوله دلخوشی و ژانه گه وره که ی ئیمه بوو.

پاشان به شیوه یه کی سروشتی شیرازه ی خیزانه که مان پچرا. زهنگوله و من لای باوکه مان دهگرت و هه ردوو خوشکه کانی دیکه شم لای دایکه مان. ئەوان هه ره به راستی له گه ل تینادا ده گونجان. زهنگوله نه ده گونجا. بۆچی نا؟ کتومت نایزانم، به لام له وانه یه له دووتوی چیروکه که دا پوون ببیته وه. سه باره ت به یه ک شت هه چ گومانیک له ئارادا نه بوو: زهنگوله کهه کی باوکی من بوو.

هه‌نووکه ده‌زانی‌ن زه‌نگۆله کینی‌ه، ئیدی ده‌گه‌ریمه‌وه سه‌ر ئه‌و رۆژگاره‌ی، تا بزانی‌م باوکم له‌کویتی‌ه.

یه‌که‌م جار که له شاخه‌کان گه‌رایه‌وه، نه‌مناسیی‌ه‌وه. ئاخ‌ر ئه‌و پیاوه نه‌مابوو، که له به‌نده‌کانی پیشووی ئه‌م کتیبه‌دا له‌سه‌رم نوسی‌بوو. ئه‌و پیر و بچووک ببوو‌ه‌وه. ئیواره‌یه‌کی دره‌نگ بوو، کاتی له قاپیی ماله‌که‌مان درا. کاتیک گلۆپی راره‌وه‌که‌م هه‌لکرد و ده‌رگه‌که‌م کرده‌وه، هینده‌مه‌ گرتمی. ئه‌و نه‌خۆش دیار بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ وا بوو که هیچ ددانی له‌نیو ده‌مدا نه‌مابن. ئه‌و سه‌یری کردم، دیسان هاواری فریاد‌رہ‌سی بوو. منیش گرتم و چوومه‌ بنبالی و هینامه‌ به‌ر رۆشنایی.

”ده‌ی ده‌مت لیک بکه‌ره‌وه.“ من وام پئی گوت. ئه‌ویش زاری خۆی لیک کرده‌وه. هه‌موو ددان و که‌لبه‌کانی خراپ ببوون، هه‌موویان ره‌ش و شکابوون. باشه ئه‌ری بۆچی پیشتر نه‌مبینی‌وو؟

”ئازار، ئاماژه بۆ کردم.“ هه‌میشه هه‌ر ئازار. چاوه‌کانی فرمیتسکیان تی‌زا. له‌کو‌تاییدا یه‌کی‌ک بینی و یه‌کی‌ک سه‌رنجی ئه‌وه‌ی دا، که له‌به‌ر ئازار ده‌نالین. منیش ده‌بووایه‌ بیمه‌وه سه‌رخۆم، ده‌بووایه‌ دیسان بزانی‌بایه‌ من کیم و ئه‌رکه‌که‌شم له‌م ماله‌دا چیی‌ه. منیش ده‌ستیکم له‌ پرچه‌ بۆزه‌که‌ی دا و به‌ئاماژه‌ گوتم، ”من کاره‌که‌ ریک ده‌خه‌م. هه‌موو شتیک باش ده‌بیته‌وه. مشووری ئه‌وه‌ت بۆ ده‌خۆم ئازاره‌که‌ت نه‌مینی.“

من سهرم نهوی کردهوه. ئای خوای گوره، ئه ویش
سهری نهوی کرد، سوپاسی منی پی کرد.

بۆ چاککردنه وهی ددانه کانی پاره و پوولمان نه بوو، به لام خۆ
پاره گرنگ نه بوو. شته که په یوه ندیی به وه هه بوو، ده بووایه
له دهست ئازاره که قوتاری بکه م.

له و سهرده مدا پزیشکی ددان له شاره که ماندا نۆرینگه یان
هه بوو. نه خو شخانه هه بوو، به لام هه ده وه له مه نده کان، یان
ئه وانه ی توانای پاره دان یان هه بوو، ده یان توانی خۆ یان بگه یه ننه
لایان، چونکه خۆ گه یان دنه لای دکتۆری ددان له نه خو شخانه
به لایه ک بوو بۆ خۆی. خۆی ده بووایه هه ره له به ره به یانه وه،
که هیشتا هه ره تاریک بوو، له ریزی نۆره گرتن وه ستابای.
هه ندیک یان ته نانه ت په توشیان له گه ل خۆ یان ده هینا، هه ره شه و
داده هات له وی لینی پال ده که وتن و نۆره یان ده گرت، بۆ
ئه وهی بۆ به یان ییه که ی، له یه که مه کانی ریزی نۆره گرتن بن.
نۆره ی دکتۆری ددان دریژترین ریز بوو. هه ندی جار
ده بووایه سی شه و له سه ره یه ک نه خه وی، هه ره بۆ ئه وهی
بگه یته ده رگای نۆرینگه که. سه ره باری ئه و ده رده ش، پزیشکه که
هیچی نه ده کرد، جگه له وهی ددانه خراپه که یان که لبه
بۆ گه نه که ده ر بیئی و پاشان یه ک-دوو چه بی ئازار شکینت
بداتی و په وانه ی مالیت بکاته وه. تۆ مافی ئه وه ت نه بوو
داوای چاره سه ری زیاتر بکه ی. من پیره می ردم ده بینین له بهر
ژانی ددانه کانیان ده گریان.

باشه له و جیهانه درنانه یه دا چۆن بتوانم یارمه تی باو کم
بده م؟

سپىتدەيەكيان بەر لە كاتى قوتابخانەم، چوومە شار و بەدوای پزىشكى دانداندا گەرەم. سى پزىشك لە شاردا ھەبوون، بەلام ھەرسىكيان داخرابوون، تومەز سەعات دە دەكرانەو. لەسەر جامى پەنجەرەى پزىشكى يەكەمدا كاغەزىك ھەلواسرابوو، تيايدا ھاتبوو، تا دوو مانگى دادى ھىچ وادەدیدارى دىكەى نوئى وەر ناگرئى و ھىچ نەخۆشكى نوئى نابىنى. پزىشكەكەى دووھەميشيان نۆرینگەيەكى ئەوئەندە كەشخە و لوکسەى ھەبوو، تابلۆيەكى گەرەى لەسەر دەرگەكە دابوو: نوپترين تەكنىك لەخزمەت ددانئيشانتدایە. خوى دەبووايە بە تەلەفون دیدارىك لەگەل نۆرینگەكەيان ساز بدارايە. ویرای ئەوئەش، ھىشتا نەوەك ھەر تەلەفونم نەبوو، بەلكو دەستيشم پىي نەكەوتبوو.

كاتىكىش ئەو دوو نۆرینگەيەم بينين، يەكسەر زانيم ئەو پزىشكانە ھەرگىز بواری بينينى باوكم بەو دەمودانە ھەراسانە نادەن و لىناگەرپن پى بنیتە نۆرینگەكەشيان. كەواتە بەدوای پزىشكى سىيەمدا گەرەم، ئەویش نۆرینگەيەكى لە ماللى خۆيدا دانابوو، لە دەرەوئەى مەلەبەندى شارىش ھەلكەوتبوو. لەسەر تەختەيەك، تابلۆيەكى ئاسايى نووسرابوو: پور بەھلوول. پزىشكى ددان. دووشەممان تا پىنجشەممان، ۱۵،۰۰ تا ۱۹،۰۰. منيش پارەم نەبوو، ئاخىر كورى نەخۆشكى نائاسايى بووم. كەواتە ئەم تابلۆيە و ئەم كاتبەندىيە دەستيشانكراو ھە بۆ من نەبوو. پىدەچوو ھىشتا پزىشكەكە لەناو جىي خەويدا بئى، يان لەسەر مئىزى نانى بەيانى بئى و پۆژنامەيەك بخوینیتەو. دوو جار لەسەر يەك لە قاپىي مالاكەيانم دا. ھىچ كاردانەوئەيەك پەيدا نەبوو، كەرەتئىكى دىكەش لىم دايەو. ئەم

جاره یان پیره میتردیک، باخه وانه که ی به خوئی مه سینه یه ک به دهسته وه، قاپییه که ی کرده وه.

“خیره، چی له گۆریندایه؟ بۆ وا توند له قاپی ده دی؟”

“به یانیت باش. دهمه وئی قسه له گه ل دکتوردا بکه م.”

“قسه کردن؟ چۆن؟ وهختی قسه له گه ل دکتور هیشتا

نه هاتو وه، سه عات سی دهست پی دهکا.”

“من ئەمه دهزانم، به لام دهمه وئی ئیستا قسه ی له گه ل

بکه م.”

“باشه دهته وئی ده رباره ی چی قسه ی له گه لدا بکه ی؟”

“ئاخر دهمه وئی راسته وخۆ به ئەو بلیم.”

کابرا که ش سهیری کردم، هه ندی بییری لی کرده وه، ئینجا

گوئی، “ئیره بوهسته. دهچم بزائم چی ده لی.”

منیش هه موو کاته که له وئی له به رده م نۆرینگه که دا

وهستام، تا پیاویکی لاجانگ بۆز به خوئی و قه لنیک له ده مدا

دیسان ده رگا که ی کرده وه.

“به یانیت باش پیاوی گه نچ. پی م وا بی، داوای منت

کرد بوو؟”

“به یانیت باش دکتور. من ویستم سه باره ت به باو کم

له گه لت بدویم.”

“باوکت. باوکت چیه تی؟”

“دانه کانی. که لبه کانی.”

“خۆ ئەگه ر شته که له باره ی ددان و که لبه بی، ئەوا داوی

سه عات سی به رده ست ده ب، “ ئەم قسه یه ی به قه لنکیشانه وه

کرد.

“نه خیر، شته که په یوه ندی به ددان و که لبه کانه وه نییه.

شته که په یوه ندی به منه وه هیهه.“
”به لآم دهر باره ی ددان و که لبه کانی باو کیشه.“
”نه خیر، هر نه وه به تنیا نییه، به لکو شته که دهر باره ی
ئیش و... دهر باره ی... خو ت دهر یزانی، من به لئیم پی داوه
کاریکی وا بکه م ئازاره که ی نه هیلم.“
”پاشان؟ ده ی به رده وام به، زیاتر قسه بکه.“
”ئیستا، من دهبی ئازاره که ی سووک بکه م، نه مه ش...
دکتور نه مه بوو.“

پزیشکه که به قه لنکیشانه وه سهیری کردم.

”ناوت؟“

”ئیسما عیل.“

”پاشناوت؟“

”مه حموود غه زنه وی خوراسانی.“

”ده ی له گه لم وهره ژووره وه.“

منیش به دوا ی نه ودا به نیو باخه گوله رز و پاتونیا¹ و
دارسیوه کاندای که هموو سیوی سووریان پیدا شوو بپوونه وه
پویشتم. چوومه هولیک، که په نجه رهی به رزی تیدا بوون.
”دوو پیاله چایه،“ وای بانگ کرد.

له کتیبخانه که یدا که دولابی پرکتیبی تیدا بوون، ئماژهی
به کورسییه ک بو کردم، ”فرموو له وی دانیشه.“

ئینجا که په پیشخزمه تچیه که چایه که ی بو هیناین.

”ده ی چیرۆکه که م بو بگیره وه! له باره ی باوکت. نه و چی

ده کا؟“

”نه و مافوور پینه ده کا.“

“له کوی؟”

“له هه موو شوینیک. دوکانی خوی نییه. به بهردهم
مالاندا دهر و بانگ دهکا، فاراشی فاراشی¹. ئەوسا هه مووان
تیدهگهن که پینه کهری مافووره کانه.”

“باشه بۆچی فاراشی فاراشی؟”

“ئاخر، ئەو که رولاله، ئەو شتیک دهلی نزیك بی له
فه رش.”

“ئاها، بهلی، تیگه یستم. ئینجا پیم وا بی ئەو ئیستا ئازاری
ده مودانی هه یه.”

“هه رچی له نیو ده میدایه بۆگه نی کردوو. له تاو ئازاره که
پیریش بووه.”

ئەو دهنکه شخارته یه کی داگیرساند، له سه ری قه لنه که ی
نزیك کرده وه، مژیکه له دوو که له که دا و هه لی مژئ، پاشان
ده ری دایه وه. ئینجا له چه که جه ی میزه که ی به دوا ی شتیکدا
گه را.

“من تیدهگه م، ده بی که میکی دیکه بچیته قوتابخانه. ئەوه
چهند هه بیکی ئازار شکنه. سبه ی ئیواره که ی باوکت بینه
تورینگه که م. له وئ زیاتر قسه ی له سه ر ده که ی ن.”

“سو پاست ده که م دکتور.”

“پیویست ناکا سو پاسم بکه ی.”

له کو تاییدا هه لستام.

“ئه ری جار به جار کتیبانیش ده خوینیته وه؟”

“به لی، دکتور.”

“زور باشه، سبه ی ئیواره که ی ده تبینمه وه.”

---

1 Farashi , farashi

باخهوانه که ریگای چوونه دهره وهی نیشان دام. ئوو، خو
دهبووایه شتیکی دیکه م به دکتور گوتبا، وام به باخهوانه که
گوت و گهرامه وه.

”دکتور! ئه گهر زهحمهت نه بی...“

”به ئی.“

”من ده بی ئه وهش بلیم که ناتوانم پاره که ی بدهم.
مه به ستمه بلیم، رۆژیک پاره کهت به دلنیا بییه وه ددهمه وه،
دهبووایه دهموده ست وام پی بگوتبای، به لام که گه شتمه
ئوو کتیبخانه کهت، له بیرم چوو.“

”دهی کاته کهت دره نگه. خیرا برۆ قوتابخانه کهت. سبه ی
ئوواره قسه ی زیاتری له سه ر ده که یین.“

سالیک دواتر دکتور پور به هلوول گیرا. له و دواییانه له
کاتی شوپشدا ئازاد کرا. ئه و یه کیک له که سه گرنه کانی
بزووتنه وه ی گهریلای چه پره و و ژیرزه مینی بوو، به لام تا
گرتنی ئه رکه کانی ته نانهت بو ئه ندامانی پارته که ی خویشی
هه ر به نهینی بوو.

نزیکه ی هه موو بزووتنه وه ی ژیرزه مینی له لایه ن ده زگای
پۆلیسی نه نهینی شاره راوه دوو نرا و گیران. پور به هلوولیش
پیشه که ی وه ک دهمامکیک به کار هینا، به م جووره توانی یه ک-
دوو سالان دریزه به کاره کانی بدا. من هیچ له و باره یه وه
نه ده زانی، سالانیک دواتر شته که م بو دهر کهوت، ئه و کاته ی
به خویشم ئه ندامیکی کارای هه مان پارت بووم.

له ماوه ی سی مانگدا دکتور پور به هلوول هه موو که لبه
و ددانه کانی باوکمی یه ک له دوای یه ک کیشا. به ده می به تال

و پرچی ماشوبرنجییه وه ئەو هەر به پراستی پیر ببوو. دواى دوو مانگ ده بووایه بگه راباینه وه لای دکتۆر. دکتۆر به خۆی و دوو شه ویلگه به رینکانی سهیری دهم و پووکی باوکمی کرد و پشکنی. ئینجا چهند تیبینییه کی لای خۆی نووسی.

من پیشتر تاقمه ددانیکی دهستکردی یه کیکم بینیبوو، به لام هه رگیز بیرم بو ئەوه نه چوو بوو، دکتۆر تاقمیکی وا بو باوکم دروست بکا. پیم وا بوو باقی ژیا نه که ی بی ددان ده میتته وه و هەر ده بی سووپ هه لقۆرینی.

دواى دوو ههفته دیسان گه راینه وه لای نۆرینگه ی پزیشکی ددان. باوکیشم چوو ه سه ر کورسیی چاره سه رکردن.

”ده ی دهمت لیک بکه وه.“ دکتۆره که وا ئاماژه ی بو کرد.

ئه ویش وای کرد.

”چاوه کانیشت داخه.“

چاوه کانیشی داخستن.

پزیشکه که تاقمه ددانیکی شه ویلگه ی خواروو و سه رووی له نیو پاکه تیک دهر هینان، بیئه وه ی شتیکیشم پی بلئ، به ئه سپایی تاقمه که ی خسته نیو دهمی باوکم. ئینجا دهستیکی له شانى دا، ”ده ی سهیری ئاوینه که بکه!“

له جیاتیی باوکم، خۆم سهیری ئاوینه که م کرد. خو ئەوه دهمی من بوو که ددانى نویی سپی رهنگیان ده دانه وه. ئەوه ئەو نه بوو، به لام من بووم، ئەوه نده سه رسامانه له ئاوینه که وه سهیری دهمی خۆم کرد، شتیکی نوی بوو، شتیکی مؤدیرنی تیدا بوو. ئەوه شتیکی گه نجانی بوو، که له پوخساره گه وره که ی من نه ده وه شایه وه.

به هوييه وه باوكم توانى ديسان نان بخوا، ئيدى ورده ورده هاته وه سه رخوى. تو له سيمايه كهيدا ده تبينى كه دهيه وي هيشتا بڙى.

ئهو يه كه مين پياوى چيانشين بوو به خوى و تا قى ددانه وه. له هاوونيشدا، كاتيڪ له گهل ئهو بو پشووه كه سهردانى گوندى زافه رانمان كرد، ده بووايه هر زو سهردهسته رابكيشم، چونكه ده گه يشته هر گوندشينيڪ، تا قه كه ده دهى دهر ده هينا و نيشانى ده دان كه ئهو به هيز و له شساغه. ئاموژگارى همووانى ده كرد تا قى ددانى ده ستركد به رادان بدن.

هه ندى جار ده بووايه به توندى ئاگادارى بكه مه وه، ”دهى ده به سيه تى. رهفتارى باش بنوينه. تو باوكى سى كيڙى، تا قه كه ت بخه ره وه نيو دهمت، دنا خه لك وا ده زانى شيت بووى.“

ئهمه ش دادى نه دا، ئهو به دزييه وه كاره كهى، رهفتاره كهى خوى هر دنواند.

من له دكتور پور به هلووله وه حيسابى ۳۰۰۰ تمه نم پى گه يشت. ئهم بره پارهيه ش بو من يه كجار زور بوو، هرگيز پيم نه ددرا، چونكه باوكم روژانه هر سى تمه نى داهات بوو.

”تو ده بى ئهم حيسابه تا دوامه نى بدهى.“ پزيشكه كه بوو واى گوت.

”ده زانم، به لام دكتور....“

هه موو شتيك ريك خراوه، ئهو بو من واده ديداريكى له گهل

دەستەى نووسەرانى رۆژنامەى شارەكە رېك خستبوو. ئەگەر
من بمويستبايه، دەكرا دوو ئىواران لە هەفتەدا بۆ ماوەى
سى سەعات لە رۆژنامەكەدا كار بكەم. نامەكانى خوينەران
رېك بخەم، راستيان بكەمەوه و بۆ رۆژنامە ئامادەيان بكەم.
نيوەى داھاتەكەشم دەكرى بۆ خۆمى ھەلبگرم و باقىى
نيوەكەى ديكەش بۆ حيسابى پزىشكەكە برۆا.

خۆى دەبووايه چەندىن سال كار بكەم، تا ھەموو پارەكەى
بدەمەوه، بەلام ديار بوو رەوتەكە روويەكى ديكەى وەر
گرت. كاتىك دواى سالىك، بە خۆم و كتيبيكى بنھەنگلمەوه
بەرەو مالى پزىشكەكە چووم، بينىم لە ھەموو لايەك پۆليس
سەرتاپاى شەقامەريكانيان گرتبوو. سى پۆليسى چەكدار لە
سەربانى مالەكەيان چاودىرييان دەكرد. پۆليس خەلكەكەى
خستبوو ھەم چاودىرى و لێنەدەگەرەن ھىچ كەسى بە
شەقامەكەدا بىت و برۆا. منىش لەوى چاوەرپىم كرد.

نيوسەعات دواتر، سى پۆليس پزىشكەكەيان لە مالەكەى
دەر ھىنا. ئەو قەلنىكى لە دەمدا بوو، دەيكيشا. كاتىكيش
پۆليس ئەويان بۆ نيو ترومبيلەكە پال پيوە نا، ئەو رەتى
كردەوه، پشتى خۆى راست كردەوه، ديسان ھەناسەيەكى
قوولى ھەلكيشا، سەيرى ئاپۆرەكەى دەوروبەرى كرد و
خۆى چوو نيو ترومبيلەكە و دانىشت.

ئىنجا سواری ترومبيلەكە بوو، پاشان بزر بوو.

لهسهر پيئه خو وهستان

ئيمه پهك-دوو سال باز دهدهين،
ئهو سالانهي كه تينا^۱ كاري دهكرد و
زور جارائيش ئهكبر دهپويشت و له مال نهدهمايهوه.
يهكه م جار پوو سپيكردنهوهي شهرفي هانا^۲.

من له خوم دهپرسی، تو بلي كاتي باوكم دهچووه شاخهكان،
لهلای كئ مابيتتهوه. دهمزانی كهسيك هيه و ئهويش دهيزانی
كه دهزانم، بهلام ئهمهش ههر بهنهيني لهنيوانمان مائهوه.
ههنووكهش كه پوژانه به پوژميرهكهي خهريكم، يهكه م
جاره ناوي ئهو ژنه بي. ئهويش ههر بهراستي سهرقالي
كردم. به داخهوه هيچ وينهيهكي ئهو ژنم لهلا نيه، بو
ئهوهي بمزانيبايه ئاخو رهنگ و پوخساري چون بووه.
ناشزانم ئاخو له ژياندا ماوه يان نا، بهلام گومان دهبه م
مابن. به راي من، خو ئهگه رازيكت ههبي و بتهوي به
يهكيكي ديكه ي بليي، ئهوا راستهوخو نامري. پيم وايه ئهو
۱ تينا كهلوپهلي كارخانهي رستن و چيني چاك دهكردنهوه، خوي پيوه
خهريك دهكرد، تا له دست گورگه كه قوتاري بي. (پهراويزي نووسه ر).

2 Hanne

ئافرەتە ھەر دەمىنى، تا پوژىك دى يەكدى دەبىنىن.
لەو كېر و خامۇشىيەى پۆلدەرەدا، دەمەوى ناوى ژنەكە
بە دەنگى بەرز بلىمەو و ھاوار بکەم، بەلام خۇ ئەوئەش
ناكرى، چونكە من نايناسم. پىشتىر شتىكم دەربارەى
كەسىكى گوندى زافەران بىستبوو، كىژى ئاوارەيەكى روسى
بوو، لە دواين گوندى شاخەكان، لەسەر سنوورى يەكىتىى
سۆقىەتى پىشودا دەژيا. ھەرچەندە من ئەو ژنەم نەدەناسى
و ھەرگىزىش نەمدىتبوو، لى وادەيدارىكى رانەگەيەنراوم
لەگەلدا ھەبوو.

ئاخر ئەو زۆرى بۇ ئىمە كرد. زۆر جار پاكەتى نەينى
بۇ دەگەياندىنە ئەو دىوى سنوور. ئەو چەند كەسىكى گرنكى
پارتەكەمانى ھەشار دا و بە شەویش رەوانەى ئەو دىوى
دەكرىن.

خۇم تىدەگەم، ئەو ئەم كارانەى بۇ باوكم دەكرىن، بەلام
ئىستا من لە دوورى ئەو پووداوانەم، ھەست دەكەم، تىبىنى
دەكەم، ئەویش ھەندى لىم دوور كەوتۆتەو، لە كورپى ئەو
پىاوه دوور كەوتۆتەو كە خۆشى دەويست.

زۆر جارىش بىر دەكەمەو، كە ھەر ئەو بوو زەنگۆلەى
پزگار كرد.

ئەرى ئەو بوو كە پوژژمىرى باوكمى بۇ من رەوانە
كرد؟ لەسەر زەرفى پۆستەكە ناو و ناوونىشانى نىرەرەكەى
تىدا نەبوو. ھەر وھا ھىچ نامەيەشى لەگەلدا نەبوو، تەنانەت
وشەيەكىش.

ئەرى ئەو ژنە ناوى چىيە؟

خۇ ئەگەر ئەو ژنە ھەر لەنىو يادەوهرىى من ھەبى، لە

پاستیدا ده‌کری ئاویکی لی بنیم. به‌لام چ ئاویک؟ ئاویکی فارسی؟ ئاویکی روسی. نه‌خیر، خو ئه‌و پیشتر ئاویکی به فارسی یان به روسی هه‌ر هه‌بووه. بۆ نمونه هانا. پلکه هانا. ئه‌م ئیواره‌یه به‌تاریکی ده‌چمه سه‌ر به‌به‌ستی ئاوه‌که ده‌ه‌ستم و پوو له‌ ده‌ریا ده‌که‌م و به‌ ده‌نگی به‌رز ئاوه‌که‌ی ده‌به‌م. هانا—————! پووره هانا—————!

هه‌ر ده‌بی وا بکه‌م، ده‌نا چیرۆکه‌که‌ گیر ده‌خوا و له‌به‌ریه‌ک هه‌ل‌ده‌وه‌شی. گه‌ر وا نه‌بی، ئه‌م کتێبه‌ هیزێ خۆی له‌ده‌ست ده‌دا. ئه‌مه‌ش شته‌که‌ بوو، له‌وه زیاتر شتی‌کم نییه‌ له‌باره‌ی هاناوه‌ بیلیم.

ئێستاش له‌گه‌ل باوکم ده‌چمه‌ گه‌رماوه‌که‌.

جاریکیان، دوا‌ی ئه‌وه‌ی باوکم، پاش ماوه‌یه‌کی باش له‌ مانه‌وه‌ی له‌ چیاکان گه‌رایه‌وه‌، له‌به‌ر تیناش نه‌ده‌بوو سه‌ر به‌ ژووی دانیشتنه‌وه‌ بکا. ئه‌و که‌لوپه‌لی شووشتنی دامی و گوتی، ”برۆ خاوینباوین بشۆ!“

تۆ بلێی دایکم به‌ پرسی هانای زانیبووی؟ هه‌ر ده‌بی وا بی، به‌لام له‌به‌رانبه‌ر ئیمه‌شدا هیچ شتیکی وای نه‌درکاند. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌و نه‌ده‌بووایه‌ بیته‌وه‌ ژوور، بۆ هه‌میشه هه‌ر دوا‌ی پوژئاوابوون به‌ دره‌نگه‌وه‌ ده‌هاته‌وه‌، به‌ شیوه‌یه‌ک به‌یه‌که‌وه‌ ده‌چووینه‌ گه‌رماوه‌که‌. منیش ئه‌وم له‌گه‌ل خو‌م ده‌برده‌ به‌ر دووشه‌که‌، چونکه‌ له‌به‌ر تینا ده‌بووایه‌ باش چاودیتری بکه‌م، نه‌بادا نه‌خۆشییه‌کی له‌ کێوه‌کانه‌وه‌ له‌گه‌ل خۆی هینابیته‌وه‌ ماله‌وه‌.

”ده‌ی ئاو پانه‌کانت جوان بشۆ!“ ئاماژه‌ی وام بۆ کرد.

ئەویش وای کرد.

”دهی خۆت بسوورپینهوه.“

خۆی سوورپاند و منیش سهیری پیسته کهیم کرد، نه بادا
پۆرگ و پیفکهی له سههر پیستهوه پهیدا بووبن.

”سهرت بهرز که رهوه!“

وای دهکرد و منیش ده مپشکنی.

”زۆر چاکه، هه موو شتیک ته واوه، هه موو شتیک خاوینه.“

ئینجا پشته مایکم له پشتی وهر دهگرت و بهیه که وه
دهچووینه شوینی نویژکردن.

بهیه که وه له گهڵ ئەوانی دیکه پروومان له مهککه دهکرد و
نویژمان دهکرد. کاتیکیش لی دهبووینهوه، وهر دهسوورپاینهوه،
تا به گویرهی دابونه ریت سلّو له ئەوهی ته نیشتمان بکهین.
من هه میسه له پشت باوکم داده نیشتم، هه رکاتیکیش خۆی
وهر دهسوورپاندهوه، دهستی تۆقهی بۆ دریژ دهکردم. منیش
دهستیم دهگوشی و ده مگوت، ”له شت ساغ.“

به لّام له دوایین جاردا، کاتی وهر سوورپایهوه، تا سلّوم
لی بکا، من له وی دانه نیشتبووم. له ته نیشت دینگه ی گه رماوه که
دانیشتبووم سهیری نویژکه رانم دهکرد.

”ئه ری بۆچی نویژ ناکه ی؟“ به ئاماژه وای پی گوتم.

ئه وهش یه که مین جارم نه بوو که نویژ نه که م، ماوه یه کی
زۆر بوو له نویژکردن وه ستابووم. له نویژ وه ستناکه شم
دوای دیداره که م له گهڵ دکتۆر پور به هلووله وه بوو. ئەویش
نویژی نه دهکرد. ئەوی رۆژی له گه رماوه که دا هیچ وه لامی
باوکم نه دایه وه.

”ئەرى بۇ نويژ ناکەى؟“ کاتیک گەيشتینه وه مالى، لىى پرسیمه وه. منیش پیم گوت، ”دواتر بۆت روون دەکه مه وه.“
هەزیشم لى بوو سەبارەت بە خودا لەگەل یەکیک بکه ومه
گفتوگو. لەو کتیبانهى لە دکتور پور بەهلولم وهرگرتن، زۆر
شت فیر ببووم.

ئىواره درەنگ باوکم هاته ژووره کهم، هیچی نه گوت،
بەلام هیشتا پرسیاره کهیم لەنیو چاوه کانی بە بریسکاوهی
بەدی ده کرد.

”ئەرى پیویست نییه بخەوی؟“ بەئامازە وای پیم گوت.
”نەخیز، خەوم لى ناکه وئى.“ وا وه لامم دایه وه.
ئەو سەیری کتیبه نويیه کانی کردم، ئەو کتیبانهى
لە غیابى ئەودا دەمخویندنه وه. یەک-دوو کتیبى دکتور
پور بەهلولیش لەنیو کتیبه کانی خۆمدا هەبوون. ئەو بە
پەنجەکانى بەلایدا رۆیشت، وهک ئەوهى ناوونیشانى سەر
بەرگه کانیان بخوینتیه وه.

”دەى فەرموو دانیشه.“ بەئامازە وام پى گوت.
ئەویش لەسەر مافووره که هەر لەسەر ئەژنۆ دانیشت،
منیش لەبەرانبەر ئەودا جیى خۆم کرده وه.

”تۆ لیت پرسیم ئاخۆ بۆچی نويژ ناکهى،“ من وام پى
گوت، ”بەلام دەى یەکه م جار تۆ پیم بلئى، ئاخۆ تۆ بۆچی
نويژ ده کهى.“

”ئەوه چى ده لئى؟“

”لیت دەپرسم: بۆچی تۆ نويژ ده کهى؟ بۆچی کړنووش
دەبهى؟ بۆچی بەخۆت سەرى خۆت دەخه یته سەر زهوى؟“
”ئاسمانه که؟ ئەوهى لە ئاسمانه؟“

”پیرۆزه که.“ به ئاماژه وای پی گوتم.

”کامه پیرۆز؟ دهی پیم بلی چ پیرۆزیک؟“

بزه دای گرت، هیچ وهلامی پی نه بوو، دهستهکانی له سههر
ئه ژنۆکانی دانان. وا دیار بوو کۆتایی دهمه ته قیکه مان بی،
به لام له هیکه وه دهستی به هیرشبردن کرد، ”ئه و کتیبه
پیرۆزه ی که له ئاسمانه وه هاتوو. ئه و که سه پیرۆزه
مه زنه ی له ئاسمان ده ژیی، ئه و بۆ ئیمه ی نووسیوه ته وه.
که واته شتیکی پیرۆز له هه وادا هه یه.“

منیش سه رم با دا، ”قورئان له ئاسمانه وه دانه به زیوه، ئه و
کتیبیکه. کتیبیکی باشیشه، به لام خو ئه و هیچ په یوه ندی به
ئاسمانه وه نییه.“

”به لئ، په یوه ندیی پیوه هه یه، من خو م له کازم خانم
بیستوو. هه روه ها له تۆش، کوره که م، ئه ی ئه و کوره ی
ده خزیته بن په تو و ده خوینیته وه. هه ر به خویشته به رگی
کتیبه که ته ماچ کرد، تۆش به ر له وه ی بیخوینیته وه ده ستوویژت
هه لگرت!“

”تۆ راست ده که ی. منیش سه رم گه یاندۆته سه ر زه وی
و کړنووشم بر دووه، به لام خو ئه گه ر یه ک جار ئه م کتیبانه
بخوینیته وه، شتی دیکه فیر ده بی، ئه و شتانه ی... ده ی که میک
بوه سته، ده ی با له به راییه وه ده ست پی بکه ین.“

له کۆتاییدا هاتمه وه سه رخۆم و به وای کتیبک گه رام،
که ده رباره ی گه ر دوون و پیگه و شوینی ئه ستیره کان بوو.
”سه یری ئیره بکه. ئایا ده کړی بلی که ئه و شتانه

---

۱ لیره دا رۆماننوس ریک وای نووسیوه ”به ر له خویندنه وه ی
ده سته کانت شوشتن.“ به لام دیاره مه به ست ده ستوویژ هه لگرتنه.

دهبارهی چین؟“

نهخیر، ههلبهته ئهو نهیدهزانی، ئهو له هیلای کاکیشان، له ریگیهک، له ریچکهیهک له شهودا نهبی، زیاتر شتیکی دیکهی نهدهدی.

”دهی وهره تهماشاکه!“

په نجه ره کهم کردهوه. شهو تاریکستان بوو، به ملیارد ههستیرهش و ریگی کاکیشان له هه موو کاتیک پوشتتر دیار دهکران.

”هه مه شته کهیه.“ وام ئاماژه بو کرد.

دهمویست پپی بلیم، که له سه ره تاوه هیچ شتیک نه بووه، ئیدی له پریکدا شته که تهقییه وه، ئینجا هه موو شتیک هه لقولا، ریگیای خوی گرت، هه ر وهک ئهو ریگیای کاکیشانهی که له ئه وه نده یهک جار زور ژمارهی ههستیره پیک هاتووه، هه می شهش هه ر هه لده قوولین. من تیکوشام و هه ولم دا ئه وهی فیزی ببووم، به زمانی ئاماژه له و بگه یه نم. به ره نجامه کهش ئه وه بوو، ئهو به کروماتی هه ر سهیری ده کرد، ئه ری توو بلیی ئه و باسی چی بکا؟

به شیوهیهک که تا رادهیهک بیئومیدانه بوو، بابه ته کهم گوپی و له پریکدا ئه وم به راستییهکی حاشاهه لنه گر سه رسام کرد، ”ئه ری ده زانی که زه وی ده جوولی؟“

”چی؟“

”که وا توو، من و ماله که شمان به دهوری پوژدا ده خولیننه وه؟“

منیش ئاماژه م به ههستیره کان کرد، هه موو ههستیره کانم له دهستی چه په م خر کردنه وه، پووباری شاره کهش

و چیاکانیشم خسته سهر، پاشان هه موویم به هه ردوو دهسته کانم تیکهه لشیلا و گوشیم و توپیکی په ستینراوی نویم لی دروست کرد و به دهستی راستم گرتم. ئه وه یانم له بهرچاوی ئه و پاگرت، وام لی کرد به یه ک جار بته قیته وه، ”بووم... ئه ستیره، ئه ستیره، هیشتا هه ئه ستیره ئینجا رۆژ، دواوی زهوی ئه وسا خه لک و پاشان باوکم دواتریش من... ئه ری له مهسته کهم ده گه ی؟“

نه خیر، ئه و لی تینه گه یشته. هه روه ها منیش تینه گه یشتم. نه خسه یه کی جیهانم دهر هینا و هه ولم دا تی بگه یه نم که ئیمه له کوپی گۆی زه ویدا وه ستاوین.

”ئیره، ئیمه لیره، له م شوینه ی سه رزهوی و زه ویش له م شوینه ی گه ردوونه وه یه... سه یرکه، من نیگاری زهوی، رۆژ ده کیشم. ئیمه ش، تو و من لیره وه وه ستاوین، به لام ئیمه رۆژ، نابین. روه ناکی نییه. شه وه.“

من زور دور رۆیشتبووم، زور زور دور، هه ندیکیش سه رم له خوم تیک دابوو تا ئه و راده یه ی هیچ هیلیکم پی له نیو ئه و بیردۆزانه و ”نوێژنه کردنه که ی“ خوم پی نه کیشرا. ئیدی وه ستام.

”ده ی کاته که زور درهنگه، برۆ بخره وه.“ وام ئاماژه بو کرد.

ئه ویش رۆیشته.

دواتر زور جار سه رنجم دها ئه و هیشتا هه ر پتیه وه خه ریک بوو. هه ندی جار، کاتی میزاجی ته واو بوو، به زه وق ده بوو، له گه ل زهنگوله دا گالته یه کی ده کرد. ئه و ئه ستیره کانی له هه وادا ده گرت، هه مووی به یه که وه ده شیلا، ئینجا دهستی

بو بن كه‌پووی ده‌برد و له‌په‌ ده‌گوت، بووم. پاشان زور به‌توندى پیده‌که‌نى. جاریکى دیکه‌شيان بینیم، له‌گه‌ل کومه‌له‌پیره‌میردیک وه‌ستا‌بوو، پى له‌ زه‌وى ده‌دا و ده‌گوت، ”ئه‌م زه‌وییه‌ خه‌ه. زه‌وى ده‌سووپى. ئیمه، تو، من به‌ده‌ورى رۆژدا ده‌خولینه‌وه. ئیسماعیلیش چیدی نو‌یژان ناکا.“

ديسان بو‌یه‌ک جارى دیکه‌ باوکم گه‌شتیکى دوورودریژى کرد، به‌لام گه‌رايه‌وه، ئه‌وکات من ته‌مه‌نم هه‌ژده‌ سالان بوو و یستم ماله‌که‌م جى بیلم.

ئاخر کومه‌لگه‌ له‌ ماوه‌ی ئه‌و پینچ ساله‌ی رابردوو به‌ته‌واوى گۆرابوو. شا به‌توندى له‌ سه‌رته‌خت دانیشتبوو و تا راده‌یه‌ک هه‌موو سه‌ره‌داوه‌کانى له‌ ده‌ستی خویدا بوون. نرخى نه‌وتى خاویش به‌رز ببوووه‌وه و ئه‌مه‌ریکاش یارمه‌تى ده‌دا تا ببیته‌ ژه‌ندرمه‌ی هه‌ریمه‌که‌ه. هه‌چیش له‌ ئۆپۆزسیۆن نه‌ما‌بووه‌وه و بارى ئابووریش په‌ره‌ی ده‌سه‌ند، ده‌رفه‌تى کارى زیاتر و کرى و مز هه‌لکشابوو.

هه‌موو شتیک گۆرابوو. ته‌نانه‌ت خودى وه‌رزه‌کانیش ببوونه‌ کژ و وه‌رزى دیکه‌ه. زستانه‌کان چیدیکه‌ وه‌ک جاران سارد نه‌بوون. له‌وانه‌یه‌ ئه‌مه‌ش به‌ هۆى ئه‌وه‌ بووبى، که‌ ئیمه‌ زۆپایه‌كى گه‌وره‌ و باشمان په‌یدا کردبوو، خواردنى باشترمان ده‌خوارد، گوشتى زۆر، میوه‌ی زۆر و سه‌وزه‌ی زیاترمان ده‌خوارد.

تیناش پتویست نه‌بوو داو و گلۆله‌به‌نه‌کان چاک بکاته‌وه، باوکم بايى پتویستی به‌ده‌ست ده‌که‌وت.

شاره‌ کۆنینه‌که‌شمان، که‌ جاران له‌بن ده‌ستی مه‌لاکاندا بوو، هه‌نووکه‌ له‌نیویان ئه‌وه‌ ئه‌مه‌ریکیانه‌ی که‌ پالاوگه‌یه‌كى

نوڧيان لەوئى دروست دەکرد، ئالمانەکان کە دەیانویست
هیللى ئاسنینه کەمان نۆژەن بکەنەو، هۆلەندییەکانى کە کەنال
و جۆگەى ئاویان بۆ لیدەداین و روسەکانیش کە خەریكى
کارخانەى گەورەى تراکتوردروستکردن بوون، دابەش ببوو.
بۆ یەكەم جار ئیمە دەرگە دارە كۆنەكەى مالمان، بە
یەككى ئاسنین گۆرپیەو. ناو ژوورەکانیشمان کردە کاشى
زەردباو، تیناش بەو گۆرانکارییانە خۆشحال بوو.
ئاخر ئەگەر كچەکان باوكتىكى كەپولالیان هەبى و دەرگای
پیشەوہى مالەوہشیان ناشیرین بى، چ كورپىك دیتە خوازبىنى
كچەکانیان؟

ئىوارەيەكى ساردى پايىز بوو كاتى قولى باوكم گرت و پيم
گوت، ”دەى لەگەلم دىي؟ دەمەوئ شتىكت پى بلىم.“
باى پايىزە خۆل و لمى دەپرژانده دەموچاومان. دەبووايە
شونينىك ببينينه وە شتىكى گەرمى تيدا بخوينه وە. چووينە
چاىخانەكەى گەرەكەكەمان. ماخۆيەكە^۱ مېزەكەى راست
كردەوہ و گوتى، ”ئەرى ئىسماعيل چۆنە؟ ئەرى باوك و كور
لە چاىخانەكەم لە چى دەگەرپىن؟ كارى گرنگ؟“
”باى پايىزە ئيمەى بۆ ئيرە هيتاوه.“

”بەخىر بىن. تۆ باشترين كورپى گەرەكەكەمانى. خۆ
ئەگەر كچىكم هەبووايە، دەمويست ببوومايە خەزوروت. تۆ
باش ئاگات لە باوك و خوشكەكانتە. لەم پۆژانەدا كورپوكال
هېچ ريزى دايبابيان ناگرن، تۆ كورپىكى باشى. خواردنەوہى
يەكەمتان لەسەر من، فەرموون، ئەوہتا خورماى تەپوتازە

---

۱ ماخۆ: خاوەن.

بو ئتوه.

”خورمای تازه لهو سهرمایه دا؟“

”به لئ، ئه دی من چی ده لیم. خو ده بیینی. تو شتیکی دیکه ی، تو باش گوئی ده گری. ئه و کورانه ی ئه م زه مانه گوئی له که س ناگرن، ده ی هه ندیک به ره و لای زوپاکه برۆ، ئه وئ گهرم و خوشه. خوا چاکه ت بداته وه، ئاختر تو ریژی دایک و باوکت ده گری.“

ئه وه ش یه که مین جارم بوو که پی بنیمه ئه و چایخانه یه، هه ر بویه له وانه یه باوکت تیگه یشتین، هه ر ده بی من شتیکی گرنگم هه بی، له گه لئ باس بکه م.

”ئه ری ده زانی، به ئاماژه تیم گه یاند، ”من قوتابخانه که م ته واو کرد. من چیدیکه ناچمه ...“

”چیدی ناچییه قوتابخانه؟“

”من ته واوم کرد. چیدی پیویست ناکا، به لام دیسان ده چمه شوینیکی دیکه بو خویندن. مه به ستم ئه وه یه، من لیڤره ده پۆم.“

ئه و ریکوربه وان قیت بووه وه.

”ده پۆی؟ بوچی ده پۆی؟ ده چیه کوئ؟“

”ده پۆم جوړه کتییی دیکه ده خوینم.“

”باشه ئه و جوړه کتییانه له شاره که ی ئیمه ده ست ناکه ون؟“

”شته که ته نها په یوه ندیی به کتیبه کانه وه نییه، من ده بی بچمه خویندنگه یه کی دیکه، ده بی بچمه زانکو، خویندنگه یه کی گه وره له پایته خت، که پاشای تیدا ده ژی.“

”ئاوها، قوتابخانه یه کی گه وره له شاره که ی شا، به لام من

لەو تیناگەم، تۆ لەوئى چ جۆرە كىتتىيىك دەخوئىنى.
”ئەو جۆرە كىتبانەن، بۇ نموونە دەربارەى رووناكىن.“
”رووناكى؟“
”لەبارەى شەو، لەبارەى ھەوا، لەبارەى فرۆكەكان.
لەبارەى...“
”ھەوا؟ فرۆكە؟“
”بەلىن، ھەوا زۆر گرینگە. ئەگەر ئاسمان نەبىن، كەواتە
ھىچ فرۆكەيەك نافرئى.“
باوكم بەقوولئى بىرى لئى كردهو. ھەرچەندە ئەو نەيدەزانى
زانكو چىيە، ھەروەھا لەو ش تىنەدەگەيشت كە ئىمە بەبئى
ھەوا دەمرىن، نەشىدەزانى ئاخو تاران كەوتوتە كوئى، لىشى
تىنەدەگەيشت كە من دەمەوئى چ جۆرە خوئىندىك بخوئىنم، لئى
تىدەگەيشت كە گورانكارىيەكى گەورە بەرپۆەيە. لە كۆتاييدا
پشتى بە تەختەبەندەكە دايەو.
”ئەو چىيە؟ خو ناچم بمرم، من دەگەرپۆەو. خوئىندەكە
بۇ من بەسوودە، بۇ تۆ و بۇ تىناش باشە.“
”باشە بۇ ماوەى چەند لەوئى دەمىنيەو؟“
”پىنج تا شەش سال، كتومت نازانم چەند، بەلام
دەمنا دەمىش دىمەو مال.“

چاچىيەكە دوو چاى نوئى لەپىش دانايىنەو.
”ئەو دەروا.“ وا ئاماژەى بۇ كابرايەكە كرد.
”دەروا؟ بۇ كوئى؟“ خاوەنى چاىخانەكەش واى لئى پرسى.
”من لە زانكوئى تاران وەر گىراوم.“
”زانكوئى تاران؟“ چاچىيەكە بەدلخۆشەو وەواى پرسى.

”به لآ، به لآم ئه وه بو من زور سهخته، كه مالآباه كه م
ليره له دواى خوم جى بيلم.“

”ئهرى ئه وه گويم له چى ده بى؟ زهحههه؟ جيهيشتن.
هه لآبه ته ده بى برۆى. خوداى باوكت گه وره يه.“

”ئهرى ده زانى، ئه وه ده چى له سه ر رۆژ ده خوئى، “ باوكم
به ئامازه به كا برآى گوت. ”كتيبه قه باره ئه ستوره كان
ده رباره ي هه وا ده خوئى، چونكه هه وا زور گرنگه، خو
ئه گه ر هه وا نه بى، ئه وا ده مرى، ئه وه وا ده لى.“

”ئه وه باوكت چى ده لى؟“

”ئاها، هيج، هيج شتيكى نائاساى نالى، ئه وه... باسى
ئاراسته ي خوئنده كه ي من ده كا.“

باوكم به زمانى ئامازه كانى زياترى له سه ر رۆيشه، ”ئهرى
ئه وه ته ده زانى، كه سه ره تا هيج شتيك له گوريدا نه بوو، ئينجا
له پريكدا ته قيبه وه ئه وسا ئه ستيره كان كلپه يان سه نه ده؟ ئهرى
ئه وه ته ده زانى؟ منيش نه مه ده زانى، به لآم ئيسماعيل هه مووى
ده زانى. ئه وه زور گرنگه، ئه وه ده چيته شاره كه ي شا و دريژه
به خوئنده كه ي ده دا.“

خاوه نى چاخانه كه ش پرسى، ”ئهرى ئه وه باسى چى
ده كا؟“

منيش بيكه نيم، ”ئاها، نه خير، هيج شتيكى وا نيبه، ئه وه
ده لى، كه وا من ده چم سروشتناسى ده خوئيم.“

ئيمه چايه كه ي خومان خواره وه و هه نديكى ديكه ش
دانيشتين. هيشه شتيكى ديكه ي سه رسامكه رانه م بو باوكم
پى بوو.

”من ده مه وئى داوات لى بكم، چيديكه مال جى نه هيلى.“

”چی؟“

”چیدی نه چیه شاخه کان، چیدی مالی جی نه هیلی.“

”نه خیر؟ بۆچی نا“

”سه یرکه، نه گهر من برۆم، خو ده بی پیاویک له مال

بمینیته وه.“

”به لام، من... من ده بی. من ناتوانم.“

”من دوکانیک، دوکانۆکه یه کت بۆ داده نیم.“

”دوکانیک؟ بۆ من؟“

”به لی، دوکانۆکه یه ک، شوینیکی، ئیدی پیویست نه کا

چیدیکه ده ربه ده ر بی، له دوکانه که ت بمینه وه و خه لک

نه گهر پیویستیان به و شتانه ی له لای تو هه بی، دینه لات لیت

ده کړن.“

ئه م شته ش له و راستییی که زه وی به ده وری رۆژدا

ده خولیته وه، بۆ ئه و زیاتر مایه ی هیدمه گرتن بوو.

”چ جۆره دوکانیک؟ ئاخه به بی تو من ناتوانم.“

”ده ی ئاسووده به، زه نگۆله یارمه تیت ده دا.“

”زه نگۆله؟“

”به لی، من له گه ل ئه ویش قسه م کردووه. ئه و هه ر دوا ی

قوتابخانه راسته وخۆ دیته لای تو.“

باقیی شته که ریک خرا. به ریوه به ری ئه و رۆژنامه یه ی

کارم تیدا ده کرد، یارمه تی دام قه رزیکی بارمه کراو به ده ست

بینم، له ری ناسیاویکی ئه و که له شاره وانیدا کاری ده کرد،

مۆله تی کردنه وه ی دوکانیکم له گه ره کی خۆمان پی درا.

هه نووکه باوکم پشتی به دیواردا داوه، برۆای نه ده کرد،

هه موو شتیک وا ریک بخری. له سه ریکه وه ئه و تا ئه و په ری

شادمان بوو، بەلام لە سەرئێکی دیکەشەو، ئەو نەیتییەکی
هەبوو، دەبووایە برۆیشتبایە.

”زۆر چاکە، هەندئ جار، دەکرئ یەک-دوو پۆژ برۆی.“
مانگیک دواتر، باوکم، تینا و خوشکەکانم دوکانەکیان
کردووە. زەنگۆلەش راستەوخۆ دواى قوتابخانە دەچوو
دوکانەکە و لەپشت دەخیلەکە دەوێستا. زەنگۆلە بە پارەى
خۆى ئاوینەیهکی بۆ باوکم کړیوو. ئیمە هەموومان جلی
نویمان پۆشى. خۆم قاتیکی نویم لەبەر کرد که لەگەل تینادا
بۆ زانکۆ کړیووومان.

دوکانەکە کرایه وە. خەونەکەى هاتە دى، ئیدی ئاغا ئەکبەر
لەنیو دوکانەکەى خۆیدایە.

سپهره قورسهگان

ئىسماعيل له تاران بووه ئەندامىكى كارا له بزوتنهوهى ژيرزه مينيدا.
په يوه ندى كردنشى به باوكى شتىكى نه كرده^۱ بوو.
ئه كبه ر ده بووايه له سهر قاچى خوئ بوه ستئ.
يان به پيچه وانه وه، ده بووايه ئىسماعيل له سهر قاچه كانى خوئ
بوه ستئ.

ليره له و پوله ره لى ده ژيم، مايه لى سه رساميمه كه
شتگه ليك پروو ده دن، راسته وخو يان ناراسته وخو په يوه ندىيان
به رۆژميره كه لى باوكمه وه هه يه.
هه ر بو نمونه ش، شازاده ويليهم ئه ليكساندهرم به هاناوه
هات.

شازاده لى هوله ندى له ته له فزيونه وه ديدارىكى له گه لدا ساز
درا، كه به ديدارىكى گرنگى ژيانى دانرا. ۳,۱ مليون هوله ندى
سه يريان ده كرد. شازاده ده يو يست بيسه لمينى كه بوته پياو،
له دايقى خوئ، كه شازنه سه ره خوئى خوئ وه ر گرتووه.
ئهو ويستى هوله ندى به كان به ينيته قه ناعه ت، كه ئاماده يه بو

---

۱ نه كرده: ئه سته م، مه حال.

ئەرکه کانی سهرشانی، تا به ئەرکه راسته قینه کان راپه رموی. له کاتی قسه کاندای بنلیوی دهله رزی و توش ئه وهت بو دهر ده که وت، که سه ره خویه تی له کار راپه راندا شتیکی و ئاسان نییه.

بو یه ئه و، ئه و په ری هه ول و ته قه لالی خوی دا، تا به ئاماده بوونی نزیکه ی سی ملیون بینهر، بتوانی له ژیر سایه ی دایکیدا به کاره کانی خوی رابی.

ئه و له سه ر ئه وه رژدبوو، که سایه تی خوی هه یه و به دلنیا ییشه وه ئه و وه ک جاران مندالی دایکی نییه.

”ئایا دایکت گرنترین راپوژکارته؟“ پیشکه شکاری ته له قزیونه که وای لی پرسی.

”به لی، چونکه ئه و له پیگه یه کدایه، له دواییدا من لی وهر ده گرمه وه.“

”باشه تو ده ته وئی چ خه سله تیک له دایکت وهر بگریه وه؟“
”من. من ویلیهم ئه لیکسانده رم. من خوم. هیچ خه سله تیکی دایکم وهر ناگرمه وه. خو خه سله ت وهر ناگیریه وه...“

هه رچه نده شازاده که ده یویست ئه و پرسیارانه ی سه باره ت به دایکی لیده کران، به کورتی وه لامیان بداته وه و باده ته وه سه ر بابه تیکی دیکه، که چی دیدار سازه که پرسیار له سه ر پرسیار ی سه باره ت به دایکی لی ده کرد.

ئه وه ی من له و قسه کردنانه دا به دلیم بوو، به ند نه بوو به خودی دیداره که، به لکو به دیوی پشته وه ی دیداره که وه په یوه ست بوو. له و دیداره دوور درێژده، به ئاسته م گویم لی بوو باسی باوکی بیته گۆرئ، ته نانه ت بو جاریکیش ناوی باوکی پر به ده م و به ته واوی نه هاته سه ر زار. شته که وه ک

ئەو و باو، باوکی هەر سەر بە خیزانی شاهانه نەبی،
بەلکو ئەو تارمایی، سیبەریک بی.

من زۆر جار شاژنم له دیداری تەله‌قزیوندا بینیوه، و زیاتریش
له رادیۆدا گویم لی بووه. تەنانەت زۆر له ووشانەنی ئەو
دەبگوتن لەبەرم کردوون.

“ئەندامانی ئەنجومەنی دەولەت، له کۆتایی ئەم سەدەیدا
دەکرێ هاوسەنگییەک پەیدا ببی. له هۆلەناداشدا زۆر شتی
باش کراون. زۆر کەس دەستی له و کاره چاكانەدا هەبووه.
بە دەرکردن بە هیزه‌که‌مان و بە چاوی کراوه‌وه له‌سەر
خاڵه‌ لاوازه‌کانمان متمانه بە ئایینده پەیدا دەبی. له‌ و سەدە
نوێیه‌شدا، ئەو پێویسته‌ که‌ به‌ کۆمه‌ل‌ له‌بارە‌ی‌ چۆنایه‌تی
جقات و کۆمه‌لگه‌ی‌ نیوده‌وله‌تی‌ وه‌به‌ره‌یتان بکه‌ین. خو له
کۆتاییشدا هەر دەبی میری بگره‌وبه‌رده‌ له‌سەر کۆمه‌لگه‌یه‌کی
زیندوودا بکا. حکومه‌تیش ده‌یه‌وێ له‌گه‌ل‌ ئێوه، له‌گه‌ل‌
حکومه‌ته‌کانی دیکه‌ و ته‌واوی‌ هاوولاتان تیبکۆشی. له
دل‌وه‌ش ئاواته‌خوایم، ئێوه به‌رپر‌سیاریتی سەر‌شانتان
به‌وپه‌ری‌ دل‌سۆزییه‌وه جیبه‌جی بکه‌ن، به‌و متمانه‌یه‌ی‌ که‌
زۆر کەس له‌گه‌ل‌ من هیوای‌ هۆشمه‌ندیتان بو‌ ده‌خوایم و
دوعاتان بو‌ ده‌که‌ن.”

هەرچی له‌بارە‌ی‌ می‌رده‌که‌ی‌ شاژن، شازاده‌ کل‌اوه‌سه‌وه
هه‌یه، من هیچ وته‌یه‌کم له‌به‌ر نییه. یاده‌وه‌ریم له‌بارە‌ی‌ ئەو
به‌تاله.

من ئەوم له‌ تەله‌قزیوندا بینیوه، ئەویش له‌ کاته‌ی‌ له
نمایشی جلی شیکپۆشیدا وتاریکی دا. هەرچه‌نده‌ به‌سەر‌نجه‌وه

گویم لئ پراگرت، بهس هیچم لئ نه بیست، یان ئه‌وه‌تا باشم
گویی لئ بووه، به‌لام وشه‌کانی نه‌گه‌یشتنه گویچکه‌ی من،
وشه‌کانی نه‌په‌رینه گویچکه‌م، وه‌ک ئه‌وه‌ی هیچ وشه‌ی به‌کار
نه‌هینابی، هه‌ر به‌ئاماژه‌ دوابی.

من هه‌رده‌م ئه‌وم به‌ باوکیک ده‌ناسی که‌ هه‌میشه
نایاماده‌یه، پیاویک هه‌ر سه‌یر ده‌کا، چاودیره. ئیستاش ئه‌و
که‌وته قسه‌کردن، ئه‌مه‌ش له‌و نه‌ده‌هات.

من ئه‌و پیاوهم به‌دلله. کاتیکیش بۆ نمونه له‌ پوژی
شاژندا، خیزانی شاهانه له‌سه‌ر ته‌له‌فزیۆن ده‌بینری، من
سه‌یری پیاوکه‌که، سه‌یری باوکه‌که ده‌که‌م، که‌ ده‌سته‌کانی
له‌پشته‌وه داناون و به‌سه‌نگینی له‌پشت کوربه‌که‌یه‌وه ده‌روا.
من شاژنیشم به‌دلله، هه‌ر له‌و کاته‌ی که‌ شانی ده‌گاته
هیی می‌رده‌که‌ی و به‌پشتقیته‌ی له‌ته‌نیشتی‌دا ده‌روا. خو ئه‌گه‌ر
شاژنه‌که تووره‌ بی ئه‌وا به‌ هه‌ردوو ده‌سته‌کانی له‌ سه‌ری
ده‌دا و ده‌قیژینی، ”تۆ به‌ر به‌ستیکی سه‌ر ریگامی. بمره، بمره،
بمره.“ ئه‌وسا منیش رقم لئی ده‌بیته‌وه.

تیناش جارێکیان ئه‌مه‌ی له‌گه‌ل باوکمدا کرد. بیستم تینا
ده‌گریا، ئیدی خیرا چوومه ژوور و بینیم به‌ هه‌ردوو
ده‌سته‌کانی سه‌ری باوکمی گرتوو و لئی ده‌دا و هاوار ده‌کا،
”بمره، بمره، بمره!“

له‌پریکیشدا نیگای که‌وته سه‌ر من، ئیدی باسکه‌کانی له
هه‌وادا مانه‌وه.

پاشان له‌ زه‌نگوله‌م بیست، تینا زۆر جاری دیکه‌ش وای
کردوو.

”خۆ من به چاوه‌کانی خۆم بینی.“ زه‌نگۆله بوو له ته‌له‌فۆن به‌گریانه‌وه وای پێ گوتم. من هه‌میشه له تینا ده‌بوورم. ئاخ‌ر ئه‌و زۆری بۆ باو‌کم کرد. هه‌ر هه‌یج نه‌بی ژیا‌نکی جی‌گی‌ری بۆ ره‌خساند. ئه‌و زۆر جار له راب‌ردوودا و پاشانی‌ش وای نی‌شان ده‌دا، که که‌سایه‌تییه‌کی به‌هه‌یزی هه‌یه.

شازاده و‌لیام ئه‌لیکسانده‌ر ئه‌و شته‌ی له دیداره ته‌له‌فزیونییه‌که‌دا نه‌گوت، به‌لام من ئه‌وه‌م بینی که ئه‌و به‌ پوون و ئاشکرا له‌به‌ر ئه‌و سی‌به‌ره قورسه‌ی دایکی ده‌ینالاند. من خۆیشم به‌ده‌ست سی‌به‌ری قورسی باو‌که‌وه نالاندوومه. خۆ تۆ هه‌رگیز له‌بن سایه‌ی ئه‌و جووره‌که‌سانه‌ دهر ناچی، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر بشمرن، هه‌ر دهر ناچی.

له کاتی‌که‌دا که ئه‌وان بم‌رن، ره‌وشه‌که سه‌خت‌تر ده‌بی، ئاخ‌ر ئه‌وان له جاران به‌خور‌تر دینه‌وه مه‌یدان. ته‌نانه‌ت ئه‌وان بال‌ به‌سه‌ر خه‌ونه‌کانیشتدا ده‌کیشن.

هه‌رچه‌نده باو‌کم مردووه، لی سی‌به‌ره‌که‌ی به‌سه‌ر کۆمپیوته‌ره‌که‌مه‌وه‌یه. له ژووری خۆینده‌که‌م، ب‌ریارم دا مه‌ودایه‌ک له باو‌کم دوور بکه‌ومه‌وه، به‌لام بۆم نه‌چووه سه‌ر، به‌ ری‌گایه‌کی دیکه‌ دیسان په‌یوه‌ندی‌مان ساز درایه‌وه، ئه‌م جاره‌یان له جاران توندوتۆلت‌ر بوو.

کاتی‌که‌ش له مال‌ دهر چووم، پیم وا بوو باو‌کم ئه‌و که‌سه ده‌بی، ده‌توانی له‌سه‌ر پێی خۆی رابوه‌ستی. به‌لام هه‌ر به‌خۆم دهر‌کم به‌وه کرد، خۆیشم به‌ته‌نیا ناتوانم بیبه‌مه‌ سه‌ر. من پێوستم به‌ باری باو‌کم هه‌بوو گه‌ر وا نه‌با، هاوسه‌نگییه‌که‌م

لهنگ ده بوو. هه موو شتيك كورد تا وهك كورپكي به هيز در بچم، به لام من ئه و كه سه نه بووم.

باوكم ببوو خاله لاواز و به هيزه كه ي من. به به راورد له گه ل خويندكاره كاني ديكه دا، من پياويكي به ئه زمون بووم، بويه هر زوو له نيو حيزه كه دا گه وره بووم. له لايه كي ديكه شه وه، تيبيني ئه وه م كرد، خه مي خيزانه كه ي خووم ده خووم. ئه مه ش له به ره و پيشه وه چوون، ده يتوقاندم.

له كو تايبي سالي ستيه مي خويندنه كه مدا، سه ره پهرشتياره كه م پني گوتم، ده بي په يوه ندي له گه ل ماله وه بچرپنم. تا ئه وكات ناوبه ناو سهرداني ماله وه م ده كرد، له مه ودوا نه ده بووايه ته له فونيشيان بو بكه م.

خه به ريكم بو هات ده بي ده ست له خويندنه كه شم هه لبرگم، چونكه خه لك پيشبيني شورشيكي ده كرد و ده بووايه ئيمه ش خوومان بو ئاماده كردبايه.

من هه ستيك به هيزي خو به تا وانباردانام هه بوو، پيم وا بوو ده ستبه رداری مالبا ته كه م بوومه. من له چاو مشوور خواردي ئه وان متمانه م به خووم نه ما. ئيدي نه مده تواني هيج بكه م، بويه ده بووايه له گه ل سه ره پهرشتياره كه مدا بدو ابام.

به ره له وه ي ته كاني زياتر بده م، ده مه وي شتيك له باره ي بزوتنه وه ي به ره نگاري ئه وه سه رده م باس بكه م. ئاخه ئه وه شته خه ونه هه موو خويندكارپكي فارس (ئيراني) بوو، كه پورژي له رورژان له زانكو ي تاراندا بخويني، به لام په نده كه ده يگوت، ”وا تو بوي ده چي، به لام پرسيار ئه وه يه چون ليي در ده چي.“

له خاکی زانکۆدا په گورپیشه ی بزوتنه وهی ژیرزه مینی
گه ریلایی دژی شا چه که ره یان کرد و سه ریان هه لدا. ئەم
بزوتنه وهیه سی دروشمی گرینگی هه بوو: با شا بروخی!
نان بو هه مووان! هه ر بژی ئازادی!

”یان مردن یان ئازادی،” ئەو دروشمه بوو که به
خه تی سوور و درشت له رۆژنامه که ی ژیرزه میندا به
مانشیت نووسرابوو. کاتیکش من دهستم به خویندن کرد،
شه قامه کانی تاران ببوونه مهیدانی ده یان جار ته قه لیک کردنی
نیوان ئەندامه چه کداره کانی حزب و پولیسی نهینیی شا. هه ر
جاریکیش هه شارگه ی ژیرزه مینی ئەندامه کان ئاشکرا ده بوو.
پولیس به خۆی و کۆپته ر و تانکه کانی ده هات ئەو که سانه
بگری، به لام خۆ ئەمه ش شتیکی نه کرده بوو، ئاخه ئەوانیش
تا دوافیشه ک ده جه نگان. ویرای ئەمه ش، هه موو کات
سه ر کرده کان هه بیکی بکوژیان له ناو ده مدا بوو. هه رکاتیک
پولیس ویستبای بیانگرن، یه کسه ر هه به که یان قووت ده دا.
هه رکاتیکیش یه کیک له ئیمه له ته قه کردنه کاندایه سهری تیدا
چووبایه، له نیو زانکۆدا توندوتیژی به رپا ده بوو.
منیش له و کاته پرهه رایه دا نه خۆش که وتم.

له یه کیک له چایخانه کانی گه ره کیک قه راغ شاردا،
واده دیداریکم له گه ل سه ره ر شتیاره که م دانا. سه ره تا من
باسی باوکم کرد، ”من ناتوانم په یوه ندییه کانم له گه ل
خیزانه که مدا بپچرینم، هه ر ده بی په یوه ندی له گه ل باوکم
بپاریزم. ئاخه ئەوه زۆر پیویسته، به قه د ئەوان بو منیش
پیویسته، ده نا من ناتوانم به کارایی له نیو حیزبدا پۆلی خۆم

“ببینم.”

رڳای ئه وه نه ده درا. ئاخر سه رچلپیه که زور گه وره بوو به وهی پولیسی نهینی من له ماله وه بگری و به مهش حیزبه که ده که وته بهر مه ترسی.

ئه وی پوژئی شتیکم بو هات. من گوتم، “باوکم، دوکانه که ی، که مئه ندامیته که ی، په یوه ندییه کانی گوندنشینه شاخاوییه کان و... من ده توانم ئه و، نازانم چونی روون بکه مه وه؟ ئاخر ئه گه ری زور بو حیزب هه ن، مه به ستم ئه وه یه، دوکانه که ی ئه و، ناسیا وه کانی له شاخه کاندان... له وانه یه من کاریکی زور گرنگم بو حیزب له وی پی بگری.”

ئاخاوتنه که مان ئاراسته یه کی دیکه ی به خو یه وه وهر گرت، سه ره رشتیاره که م زوری له سه ر نه رویشت، من ده بوایه گویم له به ریوبه رایه تی حیزبه که بیا یه وه.

یه ک دوو هه فته دوا ی ئه وه، به شیوه یه کی چاوه پواننه کراو وتووژیکی پرمتمانه م له گه ل هوما یوندا ساز دا. ئه و یه کتیک له سه رکرده ئه فسانه یییه کانی بزوتنه وه ی به ره نگارییه که بوو. دوا ی وتووژیکی سه باره ت به باوکم، سه باره ت به په یوه ندییه کانی ئه و له ناوچه گوندنشینیه کانی سه ر سنوور و ئاشنا یه تی به رڳا شاخاوییه کان، موله تم پی درا سالی یه ک جار به دزییه وه سه ردانی باوکم بکه م. له هه مان کاتیشدا ده بوایه من ئه و بو “حاله تیک ئه گه ر پیوستمان پیی هه بی” ئاماده بکه م. ئه ری ئه مه واتای چی ده گه یاند، هیچکاممان نه مانده زانی. سه رکرده یه تی حیزبه که هه ر ئه وه نده ی ده زانی که پیاییکی که پولال، کابرایه کی متمانه داریان له خزمه تدا

ھەيە، ئامادەيە ھەموو شتېك بۆ كۆرەكەي خۆي بكا.
ئىدى دەمتوانى بەدزىيەو ھەردانىكى باوكم بكام،
دەمىكى زۆر بوو نەمىنيبوو.

بارودۇخى باوكم باش بوو، بەتايەتېش كاروبارى
دوكانەكەي. بېياري كردنەو ھى دوكانىك بۆ ئەو، بېياريكى
نایاب بوو. زەنگۆلە لە رېيى برادەرىكى ھە زۆپايەكى دەستى
دووى لە دوكانەكە دانابوو. ئىدى ھەموو سالەكە باوكم
و ھك پېرەمىزدىك، چىلكەدارى خېر دەكردنەو ھە. ئەمەش تىناي
دەھرى^۱ كردبوو. ھەر جاريكىش زەنگم بۆ مالى لى دەدا، تىنا
دادەدادى بوو، ”كۆرەكەم، من لەبەر باوكت شەرم لە خۆم
دەكەمەو ھە. ئەو بەدەر لە كارى گەمزانە، شتېكى دىكە ناكە.
ھەر جاريك دەيىنم، بارستەدارىكى وشكى لە كۆل ناو ھە. ئەو
لىيى بەسەر دارودرەختەكان دەكەوئى، چىلكەدارى وشكىان لى
دەكاتەو ھە. ھەر كاتىك لە شار تووشى بېم، دەبى سەرى خۆم
لە شەرمان نەوى بكام.“

مىنىش ھەر كاتىك دەمەينايە بەرچاوم كە چۆن لىيى بەسەر
درەختەكان دەكەوئى و دار و چىلكەي وشكبوو بۆ زۆپاكەي
لى دەكاتەو ھە، پىدەكەنم.

تىناش بەتوورەيىيەو ھەلامى دەدامەو ھە، ”بۆ پىناكەنى.
ئاخر خۆت لىرەنى، لەگەل ئەودانى، تۆ نايىنى چى دەكا،
من ئەو كەسەم، ھەر كاتىك واى دەيىنم، و ھك مۆم لەتاوى
شەرمەزاريان دەتوئىمەو ھە. تۆ رۆشىتى، ئىدى ھەموو ئەو
شتانە ھىچ پەيوەندىيان بە تۆو نەماو ھە. من دايكم، من سى

۱ دەھرى: زۆر توورە.

کيژم له مال له وه ههن، من دهبي...“

”تينا، خو تو باش دهيناسی، پيوست ناکا ئه م شتانه بهو قورسييه له خو تو بار بکهی. خو تو دهزانی ئيمه ناتوانين بيگورين.“

”بوچی نا؟ دياره تو ناتهووی، ئه مهش ههر خهتای تویه، چونکه تو بهرهلالات کرد. ئه و گوئی له تو دهگری، به لام کورم، خو له گول کالتر هيچی پي نالیی! دهی، بو خاتری خوا جاريک وهره وه مال. به خه لکی نيشان بده، که ئيمه، که کيژه کانم به ته نيا ههر باو کيکی که ره يان نييه، به لگو برايەکی خوينده و اريشيان هه يه. دهی، گويم لي بگره! جاريک وهره وه! ئاخو ئه مه بو ئايينده ی خوشکه کانت گرنگه!“

له مه دا تينا له سه ر هه ق بوو. تيبيني ئه وه م کرد، باوکم هه ندي بو دواوه گه راوه ته وه. ئيستا ئه و زور کاری گه مژانه دهکا، يان نه خيتر، ناکري ناوی لي بنيم گه مژه، به لام خو من هيچ وشه يه کی دیکه ی بو شک نابم. ئاخو چون بتوانم فيری بکه م، به سه ر دره خته کان نه که وئ و چيلکه داری وشکيان لي نه کاته وه. ئاخو خو ناکري به رده وام له گه لي دا بم و ههر بوی راست بکه مه وه.

ئیدی ئه و به يه کجار وای لي هاتووه، ده شبي به م جوړه په سه ندي بکه ين. تيناش ئه مه ی پي نه ده کرا.

هه رچه نده ئه و له سه ره تاوه ئه وه نده پرچوش نه بوو، دواتر بوم دهر کهوت، زور به دوکانه که ی سه ر به رزه. بو هه رشوئينيک چووبايه، کليکه ی له نيو گيرفانی دوولينگه که ی دهر ده هينا و نيشانی هه مووانی دها، ”سه يرکه، ئه مه کليی دوکانه که مه. ئيسماعيل داويه تيه من. ئه و له شاره که ی

شادا دهخوینی. ئەو له باره‌ی فرۆکه دهخوینی. خو ئەگەر هه‌رکه‌سیک دهستی بخاته سه‌ر ده‌م و لووتی بگرێ، ئەوا ده‌مری، چونکه هه‌وا زۆر گرنگه‌.

دوكانه‌که ببوو فریادپرسی ئەو. ئەو چیدیکه په‌راگه‌نده نه‌ده‌بوو، بۆ ئەوی کپاریک بدۆزیته‌وه، چیدی به‌نیو کوچه‌ و کۆلانه‌کانی شاردا نه‌ده‌گه‌را. هه‌روه‌ها له زستانانیشدا ئەگەر ئیشی نه‌بووایه، پێویست نه‌بوو له مال بمینیته‌وه. ئەو ده‌چوو وه‌ک جاران له دوكانه‌که‌ی خو‌ی داده‌نیشته‌. هه‌ر بۆیه‌شه‌ چیلکه‌داری خر ده‌کردنه‌وه، ئەمه‌ش هه‌ستی متمانه‌یی و سه‌لامه‌تی لا په‌یدا ده‌کرد.

ئەو تا دره‌نگانیکی شه‌و له دوكانه‌که‌دا ده‌مایه‌وه، چونکه کێ چووزانی که‌ی کپاریک دی، یاخود له‌وانه‌یه له‌ناکاو ئیسماعیل بێته‌وه.

له‌سه‌ر پێگاکه‌مدا که به‌ره‌و دوكانه‌که‌ی ئەو چووم، هه‌ندێ دارم بۆ کپین و له‌گه‌ل خو‌م بردن. به‌فره به‌ستووکه‌ی ژیر پیم، له‌کاتی رێپۆیشته‌ندا هه‌ر کرته‌کرتی ده‌هات. گه‌ره‌که‌که بیده‌نگ و خامۆش بوو، هیچ چرایه‌ک له‌پشته‌ی په‌رده‌ی ماله‌کان دانه‌ده‌گیرسا، په‌رده‌کانیش دادرابوونه‌وه، هه‌موویان له‌حه‌فت خه‌وان راست راچووبوون، ته‌نی لوله‌زۆپای باوکه نه‌بی، هیشته‌ هه‌ر دووکه‌لی لێ بلند ده‌بوو.

چرایه‌کی کزی زه‌ردیش له‌پشته‌ی په‌نجه‌ره‌ بچووکه‌که‌ی دیار بوو. به‌ئه‌سپایی وه‌ژوور که‌وتم. ئەو له‌سه‌ر مافوور له‌ته‌نیشته‌ زۆپاکه‌، خو‌ی گرمۆله‌ کردبوو، سه‌یری کتیبیکی ده‌کرد که له‌سه‌ر میزه‌که‌ی به‌رده‌می بوو.

“ئای خوايه، تو بلێی چی بخوینیته‌وه؟”

رهفتاره که ی له رهفتاری زانایه ک دهچوو، نا نهخیر، رهفتاره که ی رهفتاری مه لایه ک بوو، که له مزگه وتی کتیبیک بخوینیتیه وه. نهخیر، ئه وهش نه بوو، له وانیه رهفتاره که ی زیاتر له هیی کریکاریک چووبایه، رهفتاری مافوورچنیک که کتیبی نه ده خوینده وه، به لکو ویستوویه تی مافووره که پینه بکا. له سهر میزه بچکولانه که ی، یه ک-دوو مافووری لولدرای مه عمیله کانی دانرابوون و له سهر دیواره که شدا وینه یه کی گه وره ی له چوارچیتوه گیرای شا، به جلی سه ربازی هه لواسرابوو.

من راپله کیم، باشه بوچی وینه ی دیکتاتوریه که ی له دوکانه که یدا هه لواسیوه؟ لئی تووره بووم، به لام ده موده ست بیرم کرده وه، له وانیه به م شیویه باشتر بی.

به نه رمی قاپییه که م کرده وه، کیلونه که زیرینگه یه کی وشکی لیوه هات. بیرم کرده وه، گهر من بوومایه له جیاتیی ئه و، یه ک-دوو دلۆپ رۆنم لی دها. ئه ویش سه ری خوئی به رز کرده وه، ته ماشای منی کرد، به لام نه یناسیمه وه. منیش کلاوه که م له سهر کرده وه. ئیدی خنده شه رمنییه که ی له سهر لیو په یدا بوو.

”ئه وه سمیایشت په یدا بووه، خو من نه مناسیتیه وه.“
به ئامازه وای پی گوتم و له کوتاییدا هه لسا.

سه ره تا پیم وا بوو دیت و له باوه شم ده گری، به لام واشی نه کرد. ئه و له شوینی خوئی ههر سه یری ده کردم، سه یری کلاوه که، هیی چاویلکه که، سه یری سمیله کانی ده کردم. دهستم بو دریژ کرد، ”ئه ری پیاو، باشه بوچی تۆقه م له گه لدا ناکه ی؟ ئه وه تا، له گه ل خو مدا باوه شه داریکیشم بو هیناوی.“

ئەو هەندیک بەشەرمە زارییەو ئەماژەیی بەو چیلکەدارە
وشکانەیی دا، کە لەپەنا دیوارەکە دای نابوون، ئینجا
بەئەسپایی بەپیرمەو هات و دەستی گویشیم. دەستی دایە
ئەو بارستەکۆلکە دارانەیی لەگەڵ خۆم هینابوون، بەرپزەو
لیی وەر گرتم و لەپەنا دیوارەکە دای نان، هەرگیزیش دەستی
لی نەدان.

“ئەری بۆ وا سەیرم دەکەیی؟” بەئماژە وام پئی گوت.
“چایەکم نادەیتی؟”

“ئۆو، بەلی، فەرموو دانیشە،” ئەماژەیی بە مافوورەکە
کرد، بەلام هەر زوو راستی کردەو، “نەخیر، لەوی دامەنیشە،
کەمی بوەستە.” کورسییەکی بۆ هینام. “دەیی لەسەر ئەمە
دابنیشە.”

ئەو پئی وا بوو من بوومەتە پیاو، پیاویک بە
شەپقەییەکەو. منیش کورسییەکم گەراندهو و لەسەر زەوی
لەبەرانبەر زوپاکەیی دانیشتم. ئینجا پیالەچایەکی دامی و هەر
و هک چایچی چایخانەش لەپشت سەرم وەستا. “ئەری بۆچی
دانانیشی؟”

ئەویش دانیشت، بەلام هەندیک لە دوورەو و دەستەکانی
لەسەر چۆک وەری نان. ئەو وای حەز دەکرد، بۆیە منیش
لەو بارەییەو زیاترم نەگوت.

“دەیی بۆم بگێرەو، ئاخۆ چۆنی؟” بەئماژە وام پئی گوت.
“ئەری دوکانەکەت بەدلە؟”

“باشە، بە دلە، سوپاست دەکەم.” وای وەلام دامەو و
سەری خۆیشی بۆ پیشەو برد و نەویکرد.
“ئەدی تینا چۆنە؟”

”ئەوئيش باشه. سوپاس.“

منيش ئاماژەم بە وئنه لە چوارچنۆه گيراوه كەى شا كرد و گوتم، ”تۆ وئنه يەكەى شات لە دوكانە كە تدا هەلواسيوه!“
ئەو بە تئيبنييه كەى من گەشايه وه، ويستی شتيك بلئى، شتيك پروون بكاته وه، لئى لەمە زياتر هيچى نە كرد، هەر بەرئيزه وه لە سەر چيچكان دانيشتبوو. پاش كە مە بيده نكيه ك بەئەسپاييه وه ئاماژەى كرد، ”ئەرى تۆ چۆنى؟ هەموو شتيك باشه؟“

”بەلئى، باشه. سوپاست دەكەم.“

”ئەرى بەرپاست لە كووى بووى؟“ ئەو زياتر لە سەرى پويشت، ”بۆچى چيدى نە گەرايه وه مال؟ بۆچى زەنگت بۆ لئى نە دايىن؟ زەنگۆلە هەر چاوه پريى تە لە فۆنى تۆى دە كرد. ئەوئيش گەوره بووه. دەيه ويى بتينئى. داواى كردووه بتينئى. ”من تئيدەگەم. تۆ كاتت لە بەر دەستدا نييه. تۆ دەبئى زۆر كتيب بخوئنيته وه، بەلام جاروباريش تە لە فۆن بكە.“
”چاكە. لەمە وپاش وا دەكەم، بەلام دەبئى بزانى، هەموو شتيك زەحمەت بووه.“

”چى زەحمەت بووه؟ كتيبه كان؟“

”نەخير، كتيبه كان نا. بەلئى، كتيبه كان. ئەوانيش زەحمەت بوون. ئەو وئنه يەى بە ديواره كەت هەلواسيوه، ئەرى هەر بۆ نمونە، تۆ دەزانی ئەو كتيه؟“

ئەوئيش بە شانازييه وه بە زمانى ئاماژە كەيه وه، ”ئەو كورپى پەزاخانە. خۆ توش دەيناسى، ئەو كە سىكى گرنگە. تاجيكي زيړينى لە سەر سەرە. ئەو ئەسپ و چەكى زۆر زۆرى هەن. دەمانچەيه كيشى بە قەدە وه يه. ئەو كە سىكى گرنگە. هەموو

مافورفرۆشه‌کانی ئەم شارە وینەکه‌یان له دوکانه‌کانی
خۆیان هه‌لواسیوه. منیش هه‌ر وام کرد، وینەکه‌م کړی،
نه‌خیر نه‌مکړی، یه‌کیک له شاره‌وانییه‌وه بۆی هینام و منیش
له چوارچێوه‌م گرت. جوانه، تۆش لات جوان نییه؟“
من کاردانه‌وه‌م نه‌نواند.

ئهو هیشتا‌حه‌زی لی بوو ده‌رباره‌ی وینەکه‌ بدوئ، به‌لام
له هیکه‌وه هه‌ستی کرد، من شتی‌کم دژی وینەکه‌ هه‌یه، که له
دوکانه‌که‌ی هه‌لی واسیوه. بۆیه قسه‌که‌ی باشت‌ر لی کرد و
پێی گوتم، “ده‌لیی وینەکه‌ت پێ شتیکی باش نییه؟“
“به‌لی، نه‌خیر، من شتی دیکه‌م مه‌به‌سته.“
“به‌لام خۆ هه‌موو مافوورفرۆشه‌کان‌ه‌زیان لێیه،” ئهو
به‌ئاماره‌ و به‌ئه‌سپاییه‌وه، “ئاخ‌ر وینەکه‌ی شا له هه‌موو
دوکانیکدا هه‌یه. ئهو خۆ پیاوی باشه.“
“من به‌ شیوه‌یه‌کی دیکه‌ لێی ده‌روانم.“ به‌ئاماره‌ وام پێ
گوت.

“چۆن، به‌ شیوه‌یه‌کی دیکه‌؟“

“من‌ه‌ز به‌ چاره‌ی ناکه‌م.“

“نا، بۆچی نا؟“

“ئهو که‌سیکی چاک نییه. ئهو هیچ باش نییه.“

ئهو ئاماره‌ی به‌ وینە هه‌لواسراوه‌که‌ کرد و ویستی شتی‌ک
بلێ. به‌لام هیچیشی نه‌گوت و ده‌سته‌کانی هیشتا‌هه‌ر له‌سه‌ر
ئه‌ژنۆ دانا‌بوون.

“ئاخ‌ر شته‌که‌ بۆ شیکردنه‌وه هه‌ندێ ئالۆزه،” من وام
پێ گوت. “باشه‌ با نمونه‌یه‌کت بۆ بینمه‌وه. ئه‌رێ ئهو
پۆلیسه‌نه‌ی کاتی خۆی به‌و تیلا‌یانه‌ی ده‌ستیان له‌ قوتابخانه‌که‌

لە سەریان دای، لەبیرت ماوه؟“

”بەلی... هیشتا هەر لەبیرم ماوه.“

”ئەوان ھەیتەکانی شا بوون. لە تارانیش، لەو زانکۆیە
من لێی دەخوینم، زۆر لەو پۆلیسانە لێن. ئەوان لە
خویندکارەکان دەدەن، دەیانگرن و دەیانخەنە کونجی
زیندانەو. ئەوان دەیانەوێ منیش بگرن.“

”تۆش بگرن؟ بۆچی؟ چیت کردوو؟“

”هیچ، خۆ بەلای کەمیەو ھیچی نااسایم نەکردوو.
بەگوێرە ئەوان بێ، نابێ من ھەندێ جۆرە کتیب بخوینمەو.
نابێ ھەندیک شت بلێم. من لەبەر ئەو پۆلیسانە دەبێ ریز لە
شا بگرم، بەلام من حەزم بە چارەى شا نییە. ئیدی ئەوان
بەدوامدا دەگەرین، دەیانەوێ بگرن. بۆیە ناتوانم بگەریمەو
مالی.“

”ئوو.“ من ئەم نیشانەم لە ئاماژەکەى خویندەو.

”ئایا دەزانى لەو دەش پۆلکتر^۱ چییە؟ ئەو ھەیتانەى تاران
جلی فەرمییان لەبەردا نییە. جلوبەرگی ئەوان ھەر وەک ھیی
من و تۆ وایە. تۆ نازانى ئاخۆ کى ھەیتەى و کى ھەو نییە.
منیش ئەو کلاوہ لە سەر دەکەم بۆ ئەوہى نەناسریمەو.
ھەر بۆیەشە ئەو چاویلکە لە چاوەکەم و سمیلێشم بەر
داوہتەو.“

”باشە ئەگەر ئەو ھەموو ھەیتەى لەوئ ھەبن، ئەدى
چۆن ئەو کتیبانە دەربارەى پووناکی و ھەوا دەخوینتەو؟“
ویستم پێى بلێم، لەم ساتەمدا ھیچ کتیبیک دەربارەى
پووناکی و ھەوا ناخوینمەو، بەلام ھیچیشم نەگوت. خۆ

۱ پۆلکتر: بەدتر، خراپتر.

ئەگەر وام بگوتبا ئەوا هەر ئازارم بۆ زیاد دەکرد.
”دەمەوئ شتیکی دیکەشت پی بلیم. ئەری هیشتا دکتۆر
پور بەهلولت بەبیر ماوه؟ دانسانزەکه.“
”بەئ، بەبیرم ماوه، دکتۆرەکه...“
”ئایا دەزانئ کئ ئەوی گرتووه؟ شایه که، هه‌یه‌ته‌کانی شا.
ئەو هیشتا هەر له‌ زیندانه. هه‌موو ددانه‌کانی له‌ زیندانا
پزیون. تیده‌گه‌ی چی ده‌لیم؟ هه‌موو پیاوه‌ گرنگه‌کان...
هه‌موو ئەو پیاوانه‌ی ده‌خویننه‌وه... هەر وه‌ک ئەو دکتۆره،
هه‌موویان رقیان له‌ شایه.“

ئەری ده‌کرئ ئەو شته‌ سه‌ختانه‌ بۆی به‌ نمونه‌ی
ساده‌وئسان پوون بکه‌مه‌وه؟ ئەری ئەوه‌ مایه‌ی راستگویی
بوو که‌ بۆچوونه‌کانم فی‌ری ئەو کردن؟ ئەری نه‌ده‌بوو
شته‌کانم وه‌ک خۆی بۆ ئەو لیگه‌رابووايه‌ و بۆچوونی ئەوم
سه‌بارت به‌ جیهان به‌ شیوه‌یه‌کی ئاسایی وه‌ر بگرتایه‌؟
هه‌نووکه‌ش که‌ به‌و مه‌ودا دووره‌ له‌و سالانه‌ ده‌روانم،
هه‌ندئ جار هه‌ندیک لئی په‌شیمانم، هه‌ندئ جاریش نا.
ئێستاش ناکرئ شتیکی دیکه‌ بی، خۆ نه‌ده‌کرا بیروبۆچوونی
خه‌لکی دیکه‌ی فی‌ر بکه‌م. ئیمه‌ ده‌بووايه‌ یه‌ک شیوه‌ پیک
به‌ئین، ده‌بووايه‌ یه‌ک ئایدیۆلۆژیمان هه‌بووايه‌. ده‌بووايه‌
له‌ خۆمی نزیک بکه‌مه‌وه، له‌ راستی نزیک بکه‌مه‌وه ئەو
راستییه‌ی فی‌ری بیوم، ده‌نا به‌ پیچه‌وانه‌وه ئەو له‌نیوان
ئەوه‌ی هه‌بوو، له‌گه‌ل بیروبۆچوونی کوره‌که‌یدا سه‌رگه‌ردان
و هه‌یران ده‌بوو. وا دابنئ من گیرابام، هه‌یه‌ته‌کان له‌پر و له‌
نیوه‌ی شه‌ودا له‌ ده‌رگه‌ی ئەویان دابایه، لئی وه‌ژوور که‌وتبان

و به هۆی چالاکیه‌کانی منه‌وه هه‌موو شتیکیان بپشکنیا و ئه‌ویش ئاگای له‌حه‌شته‌بای^۱ خوای نه‌بووبا.

من پیم وا بوو ئه‌رکیکی سه‌رشانه، بو‌ی روون بکه‌مه‌وه که په‌وشه‌که چۆن ده‌گوزهری. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی خیزانه‌که‌م، ده‌رودرواسی، ئاشنایان و ته‌نانه‌ت سروشتیش، منی وه‌ک رینوینیکی لی گرتبوو، واشی گه‌وره کردبووم، ئیدی بژاریکی دیکه‌م نه‌بوو، هه‌ر ده‌بووایه به‌شیوازی خۆم رینوینیم بکردبایه.

ده‌ی با به‌یه‌ک جار روون ببیته‌وه، هه‌ر هیچ نه‌بی با به‌خۆم بگوتری، خۆ ئه‌گه‌ر من باوکیکی دیکه‌م هه‌بووایه، له‌وانه‌یه په‌یوه‌ندیم له‌گه‌ل ئه‌و بزوتنه‌وه‌یه په‌یدا نه‌کردبووایه، یان به‌و شیوه، تیایدا قوول نه‌بووبامایه‌وه. ئاخ‌ر کوری باوکیکی وه‌ها، گه‌وره‌ی ده‌کردم، رینوینیکی ده‌کردم، منی به‌و ئاراسته‌یه‌دا ده‌برد. ئیستاش هه‌مووی وای لی هات. ئیمه‌ ده‌بووایه هه‌نگاوه‌کانمان له‌گه‌ل یه‌کدی به‌او‌یژین. ئه‌و ده‌بووایه له‌نزیک منه‌وه وه‌ستابایه، که‌واته له‌پال ئه‌و بزوتنه‌وه چه‌په‌وه بووایه، که من تیدا کارا بووم. ئیستاش ده‌بووایه پیتی بلیم که ئیمه - هاوریکانم و من - ئه‌ومان بو کاره‌کانمان پتویست ده‌بی.

”براده‌ره‌کانم و من شامان ناوی،“ به‌ئاماژه وام پی گوت. “ئهو ده‌بی بروا.”

سه‌ره‌تا لیم تینه‌گه‌یشت باسی چی ده‌که‌م، هه‌ر به‌کری سه‌یری ده‌کردم. له‌پریکدا په‌ی به‌شته‌که برد. ئیدی ده‌سته‌کانی به‌نه‌رمی له‌رزین.

۱ حه‌شته‌با: هیچ شتیکی.

”چۆن بروا؟ مه به ستت چیه؟“

”هەر وا، بروا! شا با بروا!“

”به لام، ئه و ده مانچه یه کی به که مه ره وه وه یه.“

منیش بیرم لی کرده وه. بیکه م؟ نه یکه م؟

من دوودل بووم، به لام له کۆتاییدا دهستی راسته م خسته

بن چاکه ته که م ده مانچه که م دهر هینا و نیشانم دا.

گردهکانه هۆلهندا

ئیمه سەردانی لويس^۱ دەکەین.
ئیسماعیل نایناسی، بەلام خوۆ گرفت نییه.
له ماله‌که‌ی لويسدا ژتیکی گەنج هه‌یه.
به‌خت وایه ئیسماعیل ببینی.

لم و ته‌پۆلکه‌کان باش دەناسم، به‌لام توۆ بلیی گردهکانی
هۆله‌ندا چۆن بن، نه‌مه‌زانسی. ئه‌ری مرۆ چۆن ده‌توانی
له‌سه‌ر ته‌پۆلکه‌ لمینه‌کان پیاسه‌ بکا، من له‌مه‌ نه‌ده‌گه‌یشتم.
سه‌یریکی فه‌ره‌ه‌نگم کرد:

گرد: ناوه، کۆیه‌که‌ی ده‌بیته‌ گردهکان. گردی لمین، له‌ پێی
بایه‌وه‌ پیک دێ. له‌نتویاندا ئه‌و ریزه‌ زورگانه‌ی له‌سه‌ر
ده‌ریا هه‌لکه‌وتوون: ۱- گردهکانی ئیره‌ زۆر به‌رز و به‌رینن؛
له‌سه‌ر لووتکه‌ی گرده‌ به‌رزه‌کان؛ ۲- هه‌موو گرده‌کان؛ له
گرده‌کانه‌وه‌ رێچکه‌یه‌ک هه‌یه، له‌سه‌ر گرده‌کان پیاسه‌ ده‌کری،
گردی به‌ داروبار؛ ۳- دره‌ختیکی شه‌پقه‌دار (ئامۆفیلانا ئارتینا)

---

1 Louis

برینی گرد. (له فه رهنگی فان داله وه)

نامه هکم له ریواریکه وه پیگه یشته، به دلنیا بییه وه هیی لویس بوو، پیاویک که له نیو قیتاردا تووشی هاتبووم. ئیواریه کی دره نگوخت بوو، منیش بهو قیتاره، که تا رادهیه ک چۆلیش بوو، له زانکۆوه به رهو مال دهگه رامه وه. خۆم خزنده نیو فاگۆنیک که له دوا ی دواوه ی قیتاره که بوو، له کابینه یه کی چوار که سیدا دانیشتم. به ماندووی دانیشتم و چاوه کانم له سه رییه ک دانان، به لکو هه ندیک چاوه کانم گهرم بکه م.^۲

ئه ری چه ندی خایاند؟ نه مده زانی. له پریکیشدا بیستم یه کیک بانگ دهکا، ”سلوا!“

منیش چاوه کانم کردنه وه سهیری دهو روبه ری خۆم کرد. هیشتاش له شوینه که به در له پیاوه که که سی لی دانه نیشتبوو. نه شمزانی، ئاخو بانگ کرا، یاخود هه ر و اشتیکم هاته به رگویی.

”ئه ری ده کری بیته لای من دابنیشی؟ من لی ره به ته نیام.“
پیاوه که وای پی گوتم. منیش بو لای ئه و چووم. پی م وای بوو ئه و هینه پیر نییه، تا به دارده ست بر وای، به لام خو دارده سستیکی پی بوو.

”ئه ری خه لی کوئی؟“

”خه لکی ولاتی فارس (پیرشیا)^۱... ئیران.“ وای پی گوته وه.
”منیش هه ر وای زانی خه لکی ئه وئی.“ به دلخۆشییه وه

۱ Vamn dale: فه رهنگی فه رمی و زمانی ستاناردی هۆله ندییه.

۲ چاوه گهرمکردن: سه رخه وشکاندن. کورته خه و، گورگه خه و.

وەلامى دامەو، ”هەر بۆیەش بانگم کردى. هەندى جار
من ئيرانىيەکان لە رەفتارەکانیان دەناسمەو. سالانىكى
دوورودرێژ وەك پزىشكىك لە ئيران ژياوم.“
”ئوو، چەند خۆشە!“ كاردانەوہى من وا بوو.
ئىدى لەتەنىشتى دانىشتم.

”من ناوم لويسە، دەكرى بە ناوى يەكەممانەوہ يەكدى
بدوينين؟“

هەر يەكسەر كەوتىنە قسەو باسىكى گەرمى دۆستانە.
ئەو دەربارەى مانەوہى كاتى خۆى لە پارىزگای خوارووى
ئيران، لەو شوينەى بە نەوتى خاوەنەمەندە دوا. ئەو لە
سەرەتای شوپشەكەوہ لەوئى بوو، پاشان دەبووايە لەبەر
بالۆيزخانەكەى، بەناوەللى خۆى، لەگەل ھۆلەندىيەكانى دىكە،
ئيران جى بىلى.

ئيمە هەر وەك ھەموو ئاھاوتنە رېكەوتەكانى دىكە،
دەربارەى ئەوہ دواين كە چۆن ھاوومەتە ھۆلەندا و ئىستا
من چى دەكەم و ھۆلەندام پى چۆنە.

گفتوگۆكەمان يەك سەعاتى بچكۆلەى خاياند. ئەو
ناوونىشانى منى لای خۆى تۆمار كرد. من دەبووايە لەويدا
دابەزم، ئەويش دەبووايە زياتر برىوا و شەو لای برادەيكى
بمىننیتەوہ.

يەك-دوو ھەفتە دواتر، نامەيەكى ئەوم پىگەيشت. تا
نامەكەم نەخويندەوہ، نەمدەزانى لە كىتوہ ھاووە. لەژىر
نامەكشىدا ئەو وەرگىزانە ھۆلەندىيەى چوارىنەيەكى شاعىرى
سەدەكانى ناوەرەستى فارس، عومەرى خەيامى نووسىبوو:

ئىمە خۆ لە سایەى بېچمىكى سەرشانو زياتر نين،
هەندى جار بېچمين، هەندى جاريش نا
بەدەورى تيشكى پوژدا دەسووپىنەو،
لە نيوشەویشدا لەلایەن کردگارى گەمەكە دەنئردرپن

لەبیرمە ئەو زۆرى پى خۆش بوو، كە من ئەدەبىياتى
هۆلەندىم دەخويند.

ئەو پىيى راگەياندم، كە ئەدەبىياتى فارسى زۆر پى دلرپن
بوو. لە ماوەى ژيانى لە ئيراندا، زۆرى دەربارەى ئەدەبىياتى
ئىمە نەدەزانى. تەنھا دواى ئەوەى گەرايەو هۆلەندا، بەدواى
كتىبى فارسىدا گەرا، كە وەر گىردرابوونە سەر زمانى
هۆلەندى.

ئەو بۆمى نووسىبوو، پىزانىنى هەيە گەر بىت و جارىكى
دىكە يەكدى ببينن، ئىدى بانگهيشتى كردم، كە سەردانى
بكەم.

سەرەتا من بانگهيشتنەكەيم بەهەند وەر نەگرت. ئاخر
خۆ هاموشۆم لەگەل هۆلەندىيەكان هەبوو، ئىگۆرم دەناسى،
شاعیر و هونەرمەندەكانى دەوروبەرى خۆم دەناسين،
پەيوەندىم لەگەل يەك-دوو مامۆستای زانكو هەبوو، بەلام
ئەمەيان يەكەم جار بوو كابرايەكى غەربىە بانگهيشتى مالى
خۆيم بكا. ئەو لە ئاخنىت ئان زىي^۱ دەژيا. منيش سەيرى
نەخشەى هۆلەندام كرد. خۆ زۆرىش لە ئىمە دوور نەبوو.
بەلام هیشتا بىرم لى كردەو: نەخىر، من ناچم، ئاخر لەوانەيە
ئەو هەموو ئىوارەكە هەر باسى يادەوهرىيى خۆى لە ئىران

1 Agnet aan zee

بكا، هيچ مېزاجى ئەوەشم نەبوو.

لئى يەك دېر لە نامەكەى منى تاسەمەند كرد، "لېرە گردى زور جوان هەن، جوانترین گردهكانى هۆلەندان. دەكرى بەسەر ئەو گردانەدا خۆشترین پياسە بكەى. بەلنئايىبەوہ پىت خۆش دەبى. هيوادارم بەپير دەنگمەوہ بىتت."

منيش پىم وا بوو بەلكو سەردانەكەم بەدل بى. بەتايبەتيش "ئاخىت قان دە زىي" هەندىك رازداريانە دىتە بەرگوى.

بىرم كردهوہ، خۆ دەكرى رۆژىك بۆى دەر بچم. لەوى دەرياش ببىنم. سەبارەت بە گردهكانى هۆلەندا، بۆ يەكەمىن جار و لە ماوہى لىكدانەوہى پەخشاند، بىستم و خويندەمەوہ. لە كۆليژدا پارچەدەقئىكى فرىدرىك قان ئىدەنمان' لە كتيبە كلاسيكيەكەى خۆى بە ناوى يوحنەنناى بچكولەوہ خويندەوہ: پەككو! دەكرى من لېرە بەو رتيەدا بفرم، زور دوور بروم، بەرەو گردهكان، بەرەو دەريا!

بەيانىبەكەى هەمووان بەخۆشحالىبەوہ، لە كاتىكدا جارىك بەر لەوہى بگەرئىنەوہ، بەرەو مالى ئەو بەرەو لای باوكى، بەلكو يەك جارى دىكە باخكە و گردهكان ببىن.

ئىدى زەنگم بۆ لويس لىدا. لە رىگادا "گولستان" ديوانە وەر گىراوہكەى مامۆستاي شيعرى فارسى، سەعدىم كرى و لەگەل خۆم بەرد. من لە مامۆستاي پەخشانى كۆليژەكەم بىست، كە تازە وەرگىرانىكى باشى ديوانەكە چاپ و بلاو بۆتەوہ.

سواری پاسەكە بووم، هەر بەراستى رۆژىكم بۆ

1 Frederik van Eden

سهردانه که تهرخان کرد. سهردتا بۆ له یلاستادا، ئینجا به رهو ئینکهاوزن^۲، له ویش بۆ ئەلکمار^۳ و له کۆتایشدا به نیو بیرخندا^۴ بۆ ئاخنیت ئان زیی.

ئهری تو بلی ئاخنیت واتای چی بگهیهنی؟ ئاخنیت کی بوو؟ یان تو بلی ئاخنیت ههر هه بووبی؟ لیکدانی ئاخنیت ئان ده زیی (ئاخنیتی زی) پیم شتیکی جوان بوو. منیش که لکه لهی خه یالم کهوته سهر ئه وهی ژنیک له سهر لیوار وهستابی و به بیدهنگی سهیری ده ریا بکا.

ئاخنیت به نده ره شاروچکه بوو، گوندیک که جیاواز بوو له گوندهکانی هۆلهندا، یان شاروچکه یهک، که کلێسایهک و گۆره پانیکی هه بوو. ئاخنیت ئان زیی به شوینیکی گهشتیاری دهچوو، به لام ئارام و خاموشیش بوو. له وانیه له هاویندا ئیره قهرهبالغ بووبی. ههرچهنده که شوههوا سارد بوو، کهچی پر له گهشتیاری ئالمان بوو. دواي گه پانیکی یهک چاره که سهعاتی، له دووره وه ته پۆلکه یهکی ته نیام بینی، نهخیر، له ویندا پووشی زۆر، پووشی زهردی لی شین ببوو. بایه سارده کهش شه پۆلهکانی ده ریای زیاتر دهکردن و به پووشه کهی دادهدا، به مهش دیمه نه که قه شهنگتر ده بوو. ئەم جوۆره گردانه م به گیای وشکه وه، قهت نه بینیبوو. ههر

---

1 Lleylastad

2 Enkhuizen

3 Alkmar

۴ Bergen. جیگه ی سه رنجه بیرخن واتای شاخه کان ده دا. له ولاتی هۆلهندا که کیوی تیدا نییه، کهچی ناوی چهن دجییه ک بیرخن -شاخه کانه وه ک بیرخن، سی بیرخن، ههفت بیرخن... هتد.

دهبی ئهوانه گردهکانی یوحه نناى بچکوله که بن. من وهستم و به بیدهنگی تهماشای ئه و دیمه نه سه رنجراکیشه م دهکرد. گردهکان، گرد و هه ر گرد، هه ر وهک زورگ، زورگ و هه ر زورگ، به بی ئه وهی به خۆت بزانی، به ره و چی به رز بوونه ته وه و چ شتیکیش له و دیودایه.

”ئه ری، جوانه.“ گویم له پیاویک بوو له پشته وه را گوئی. منیش ئاوړیکم لئی دایه وه.

”دوای نیوه رۆت باش،“ له پشت جامی په نجه ره وه که وه وا بانگی کردم، ”ئه ری ده مناسییه وه؟“

”یه که م جار نه خیر، به لام ئیستا به لئ.“

”له وئ بوهسته تا قاییه که ده که مه وه.“

هه ندیکی خایاند تا ده رگا که بکاته وه. ئه و ویستیوی به پئ به پیرمه وه بی، به لام نه یوانی.

چه ند هه نگاوئیکی بو پیشه وه نا، لی لالا چوو، هه ر خه ریک بوو بکه وئ، من به له ز به ره و پرووی غارم دا و گرتم، توند قۆلم گرت.

”سوپاست ده که م،“ به دلخۆشییه وه وای پئ گوتم، ”وات زانی ده که وم، به لام خو من ناکه وم.“

من قۆلی چه په م دایه تا قورسای خوی بخاته سه ر. ئه ویش له پی دهسته راستی له سه ر دانا، ”پیاو، تو شانی توندوبه ندت هه یه. دهی فه رموو بو ژووره وه. زور خو ش بوو که هاتی.“

گه مژه بووم، که له نیو قیتاره که تیبینیم نه کرد، ئه و پیاویکی که مئه ندامه. هه ولئیکی واشم نه دا سه رنجی وا بوروژینم، که دهیزانم. ئاخه ر من هه ر زوو که وتمه بن

باندوری که سایه تیبیه که ی. کاتیکیش له ماله که ی چوینه ژور،
ئو شانی منی بهر دا و تیکوشا به هیز و توانای خوی
رئ بکا. منیش پیم وا بوو ئو ده که وئ، سه ری خوی له
دیواره که ددا. نه خیر، ئو نه که وت. ئو دهستی به کورسی،
به دۆلابی کتیبان گرت و بو پیشه وه ده رۆیشت.

”خۆ ئه گهر پیت وا بی، من ده چم و قاوه ت بو ئاماده
ده که م، ئه وا سه رچیخ چووی. رۆیشتتم پی ده کری، به لام
رۆیشتن به کوپی قاوه وه بو من مه یسه ر نابئ. ده ی خۆت
برۆ ناندینه که و قاوه بو خۆت بینه. لیره منیش بو ت تی
ده که م، من خۆم چای گیایی ده خۆمه وه.“

کاتیکیش چومه ناندینه که ی، هه ستم کرد، من ئو پیاوه
نه ناسراوهم، تا راده یه کی زۆر که وته بهر دل.

ئاخر خۆ من له ماله که ی ئو غه واره نه بووم. مۆبیلیاته که ی،
کورسییه کانی، زۆپاکه و دۆلابی کتیبه کانی هه موویان جیی
متمانه بوون. منیش قاوه که ی خۆم و چایه که ی ئوم بردن
و له ژووره که ی ئوم دانان. خۆم به و هاتنه م دلشاد بووم.
”وای له و دیمه نه. ئیوه له شوینیکی جواندا ده ژین.“ به دم
گوتنی ئهم وشانه وه ئاماژه م به دیوی دهره وه ی په نجه ره که
به ره و گرده کان کرد.

”ئاساییانه بلئ (تۆ). پیویست ناکا به (ئیوه) ناوم بینئ.“

”ده بی له سه ری رابیم.“

”به لئ، دیمه نیکی جوانه.“ ئه ویش گوئی، ”به لام ژنه که م

۱ له زمانی هۆله ندیدا دوو وشه بو تو هیه، یه کیان je واته توی
ئاساییه، ئه وی دیکه شیان ل ئه ویش هه ر تویه، به لام بو ریز و بو
گه وره و بو فه رمیبیون به کار ده هینری. له کوریدیدا ده کری توی یه که م
هه ر تۆ بی، توی دووه میش ئیوه بی.

لییان بیزار بووه. بیستوپینج سالی ره بهق سهیری ئه و گردانهی کرد. چیدی نایه وی بیانبینی.
 “ئهدی خۆت؟”

“ئه ز؟ من هه میشه هه ر به جوانیان ده بینم. من خۆم نه خشه هه کم هه یه. بۆ چه ند سالیکی دیکه به ته وای له په لویۆ ده که وم، ناتوانم چیدی به پی برۆم. ئه وسا ده بی بۆ هه میشه هه ر له نیو جیدا بکه وم. له ماوه یه کی کورتدا هه ندی ده ستکاری ماله که م ده که م. له سه ره وه که هه وره بانه که یه، ژوو ریکی بۆ زیاد ده که م. ژوو ریکی به په نجه ره ی گه وره وه. پیخه فه که م له لای په نجه ره که داده نینم، بۆ ئه وه ی گرده کانم باش لی دیار بن. به داخه وه ناتوانم ده ریا که بینم، به لام ئه مه گرفت نییه. خۆ نا کرئ هه موو شتیکت هه ر هه بی.”

دوای ئه مه بۆ ماوه یه که باسی ئیران و دهوله تمان کرد، باسی کولتووری ئیرانی و ئه ده بیاتی فارسیمان کرد، لیم پرسی ئاخۆ ده کرئ نهۆمی یه که می ماله که یم نیشان بدا.
 “نه خیر کاکه، من نا. به خۆت برۆ. من ناتوانم به سه ر هه یچ داریک بکه وم.”

“گه ر چه ز بکه ی من یارمه تیت ده دم.”
 به زه حمه تیکی زۆر به ره و نهۆمی سه ره وه رویشتین. دیار بوو ئه و زۆر شادمان بوو، “خه ریکه باوه ر نه که م. ئه ری دوا جار که ی بوو هاتمه ئیره؟ له بیرم نه ماوه... سالانیکه، سالانیکه دریژ بوو، من لی ره وه سه یری گرده کانم ده کرد.”
 “ئه ری مندالت هه ن؟” وام لی پرسی. “به لکو کوریک؟”
 “نه خیر، هه یچ کورم نین. ته نها کیژیکم هه یه.”

“په یوه ندیت باشه له گه لی؟”

“به لی، بو؟”

“کاتی تو نه خوښ که وتی و ئیدی... نه توانی بروی،

ته مهنی ئه و چهند بوو؟”

“شته که بهر بهر رووی دا، ئه و هیشتا مندا ل بوو. کتومت

ده ته وئ چی بزانی؟”

منیش باسی باو کمم بو کرد. پیم گوت، وهک مندا لیک
همیشه ههستم به و ئه رکه ده کرد، ده بو وایه له نزیک باو کم
بو و بام، هه همیشه له و شوینه بام که ئه و لئی بوو، تا یارمه تی
بدهم. به کورتی، من له گه ل ئه و دا ده جو ولام.

“کچکه م هه همیشه کومه کی کردووم. هر له بهر ئه وه شه
شانه کانی پته و و به هیزن، به تایبه تیش شانی چه پی، باش و
به هیز و ماسو و لکه داره. ئه و هه همیشه بوم راوه ستابوو، له
خزمه تمدا بوو. ئیستاش هه مو ئیواره یه ک سه رم لئ ددها.”

له کاتیکدا ئه و دهستی به دیواره که گرتبوو، نیشانه ی به
گرده کان دا و گوتی، “ته ماشاکه. بیستویه ک گرد له و لاره،
له و دیو بیستو دو وه مینیا نه وه دریا هه یه، به لام له میژ ساله
نه گه یشتوومه ته ئه وئ و نه مینیوه. پیشان هه مو ئیواران،
که تاریک داده هات به سه ر گرده کان ده چومه قه راغ دریا،
به لام له و کاته ی نه خوښ که وتووم، هیز و زاتم نه بووه
به سه ر ته پو لکه کانداه ل بگه ریم. ئه وه ش وهک خه ونیکی لئ
هاتووه، هه رگیز به دی نایه ت.”

“چی بو ته خه ون؟”

“جاریکی دیکه به پی بجمه ئه وئ و سه یری ده ریا که

بکه م.”

”هه‌موو کات ده‌توانی وا بکه‌ی، ده‌کرئ رِچکه‌یه‌کی دیکه بگریته به‌ر، به‌ دارده‌ستیک، ورده‌ورده به‌ره‌و ده‌ریا برۆی. یاخود ده‌کرئ له‌ کیزه‌که‌ت داوا بکه‌ی.“

”من ئه‌مه‌م ناوئ. ده‌مه‌وئ به‌نیو گرده‌کاندا برۆم. هه‌ر وه‌ک جاری جاران له‌ تاریکاییدا بچمه‌ سه‌ر هه‌وراز و شو‌ریش بیمه‌وه. به‌لام خو‌ ئه‌وه‌ قه‌یدی ناکا. هه‌ندی جار ناتوانی ئیشه‌ هه‌ره‌ ساده‌ و ئاساییه‌کانیش به‌جئ بگه‌یه‌نی.“
خه‌ونه‌که‌ی ئه‌و سه‌رقالی کردم. شتیکی جوان له‌نیو خه‌ونه‌که‌یدا هه‌بوو. شتیک که‌ منی بو‌ خو‌ی راکیشا و هه‌ستم پی‌ی کرد. ئه‌و ده‌ریایه‌ بو‌ منیش وه‌ک شتیکی ده‌ستپینه‌گه‌یشتووی وا بوو.

ئه‌و وای لئ پرسیم. ”ئه‌ری بو‌چی وا بی‌ده‌نگی؟“
”بیر له‌و ده‌ریایه‌ ده‌که‌مه‌وه. بیر له‌ ده‌ریاکه‌ی تو، که‌ که‌وتۆته‌ پشت ئه‌و زوورگانه‌. به‌ داخه‌وه‌ بو‌ تو، که‌ دواتر ده‌چیته‌ ناوچیگه‌ و ناتوانی ده‌ریاکه‌ بی‌نی. ئاخ‌ر ده‌ریاکه‌ تامیکی دیکه‌ ده‌داته‌ مانه‌وه‌ی ئیره‌ت.“

”ئای چه‌ند جوانت هه‌تایه‌ سه‌ر زمان!“
کورسییه‌کم له‌ به‌رده‌م په‌نجه‌ره‌که‌ دانا و به‌ پی‌ چوومه‌ سه‌ری.

”پیم وایه‌ ده‌ریاکه‌ ده‌بینم،“ وام پی‌ گوت. ”هه‌ر به‌راستیش وایه‌. من شتیک ده‌بینم، وه‌ک په‌رده‌یه‌کی شین ده‌جوولیته‌وه‌. خو‌ ئه‌گه‌ر پی‌خه‌فه‌که‌ت دوو مه‌تر به‌زر بکه‌یته‌وه‌، ئه‌وا ده‌ریاکه‌ دیته‌ نیو هۆده‌که‌ت.“

”شیت... که‌سیک هه‌رگیز نه‌هاتۆته‌ سه‌ر ئه‌و بیروکه‌یه‌، کورسییه‌ک بی‌نی و له‌سه‌ری بوه‌ستی.“

“هز دهکە ی بیته سه کورسییه که بوهستی؟”

“کاکه، رهفتاری ئاساییانه بنوینه.”

“باشه، جاران چ کاتیک بهسهه گردهکاندا به رهو ده ریا

دهرۆیشتی؟”

“ئه وه ماوهیه کی یه کجار له میژه، هیچم له بیرم نه ماوه.

زۆر جار که تاریک دادههات، دهرۆیستم.”

“دهکرئ ئه م ئیوارهیه ههولئیکی بۆ بدیهین؟”

“چی؟”

“بهیه که وه بهسهه گردهکاندا به رهو ده ریا برۆین،

هه رکاتیک تاریک داهاات وا دهکهین.”

“ئه ری ئه وه تۆ شیت بووی.” لویس به خنده وه وای پی

گوتم.

“خۆ شیت نیم. من ده زانم چ پیویسته. ئه ری چه ند گردن؟

من زۆر راهینانم کردوه.”

“راهینان؟ چ جو ره راهینانیک؟”

“ئه مه یان چیرۆکیکی درێژه. جاران من ئه ندامیکی کارای

بزوتنه وه یه کی نهینی بووم. به ردهوام ده چووینه شاخه کان.

ئه وه ی شوهرشگیرانی کوبا له بهرچاوی خۆیان دانابوو،

کردبوومانه سه رمه شقمان، ئیمهش ده مانویست هه ر وه ک

کاسترۆ رۆژیکیان به خۆمان و هه زاران لایه نگره وه له

شاخه کانه وه دابه زینه نیو شاره کان و شا راو بنیین. ئیمه

به توندی بۆ ئه و رۆژه ی که دههات، مه شقمان کردبوو.

ئیمه فیر بووین چون جهنگاوه ریکی بریندار یان کوژراو له

چیاکاندا دابه زینین و بیگه یه نینه شاره کان، به لام دهره تی

ئه وه مان بۆ هه لئه که وت، مه شقه کانمان به کار بنیین. متمانهم

پڻ بڪه. من به باشي ٿو هم پڻ دهڪري له گهل كه سيڪ، كه نه تواني به باشي له سهر قاچهڪاني خوي بوهستي، به سهر گردهكان بڪه وم و داشببه زم.

ٿو هيچي نه گوت، سهرهتا هر ته ماشاي كردم، پاشان سهيري گردهڪاني كرد.

”له چوندا به پڻ دهروين. له گه رانه وه شماندا بير له شتيڪي ديڪه دهڪه ينه وه.“

له ٿيوارهڪه دا كه با شه پولهڪاني دهرياي له پووشهڪه دهدا، لويس باسڪي چه پي خسته سهر شاني راسته م به م جو ره گه شته كه مان رووه وه دهريا دهستي پڻ كرد. ٿو هيشتا ذاتي نه دهڪرد. ماسوولڪه نه خو ش و نووستو وه كان نه يانده ويست هاوڪار بن. من شوينه كه م گوڙي، شاننه كه ي ديڪه م دايه بهر، به لام ٿه مهش هر دادی نه دا.

به هه ناسه ساردييه كه وه گوتي، ”دهبييني. کاره كه سهر ناگري.“

من يارمه تيم دا تا قولی چه پي ٿو بڪه ويته سهر شانم، ٿينجا كه مي قورسايي خسته سهر من و هاوسهنگ بوو. وهك ٿوهي هاوريڪهت پي راستهي له دهست دابي و هيشتا تواناي هه بي به پي چه په بروا.

منيش وام پڻ گوته وه، ”ٿيستا دهبي سهر بگري.“ ٿه مهش نه چووه سهر. بيرم هاته وه كه چي فير ببووم. هر دهبي لويس باوهري به فريادره سيي من هه بي. دهبي يارمه تيي بدهم تا هر بير له برينه كه ي خوي نه کاته وه، به لي دهبووايه بگه يهن درابايه ته شار، نه دهبووا بير له مهودا

دووره که بکاته وه، به لئ بیر له و دیکتاتور بکاته وه که راوی ده نی.

“لويس، من چیرۆکیکم ههیه.” من وام پی گوت.

“له باره ی چی؟”

“من به کتییکه وه خه ریکم.”

“چۆن خه ریکبوونیک؟”

“کتیییک، رۆمانیک به زمانی هۆله ندی ده نووسم.”

“به هۆله ندی؟ دلگیره. ده رباره ی چییه؟”

“له باره ی باوکمه. بۆتی روون ده که مه وه. باوکم له ژیانیدا

پۆژژمیریکی هه بوو. هه ندی جار چه ند رسته یه ک، هه ندی

جاریش برگه یه ک، جاری واش هه بووه لاپه ره یه کی پر

کردۆته وه، به لام کتیبه که شتیکی نامۆیه.”

“بۆچی نامۆیه؟”

“چونکه ناتوانم بیخوینمه وه.”

“بۆچی ناتوانی بیخوینیته وه؟”

“چونکه ئه و به زمانیکی وای نه نووسیوه بخویندریته وه،

ئه و به خه تیکی بزماری نووسیوه. من ده یخوینمه وه، مه به ستم

ئه وه یه، سه یری ده که م، تیده کۆشم هه رجاره ی پارچه یه کی لی

وه ر بگیرم، نه خیر، وه رگیران وشه یه کی دروست نییه، هه ول

ده دم پۆژژمیره که ی وای لی بکه م بخویندریته وه و ئه مه ش به

هۆله ندی ده که م.”

“والیکردن بخویندریته وه، ئاخیر ئه گه ر به خۆت نه یزانی

بیخوینیته وه، چۆن ده بی؟”

“ئه گه ر ته و اوام کرد، نیشانتی ده دم بیخوینیته وه.”

به دم قسه کردنه وه گه یشتینه گردی سینیهم.

تاريڪ داهاتبوو، به لام له چاوه‌کانی ٺهوه شبنيم به‌دی
کرد.

تا گه‌يشتینه گردی حفته‌م، ٺهوه‌م پي ڀاگه‌ياند، تا ٺيستا
له‌گه‌ل کتبه‌که گه‌يشتوومه‌ته کوئ.

”دهی با که‌ميک دانيشين.“ لویس وای دهر بری.

بارانیش خه‌ریک بوو نمم ده‌باری.

”تو یه‌ک-دوو جار گوتت، داخی ٺهوه ده‌خوی هه‌ندی
جار باوکی خوت به‌خرایی به‌کار هیناوه،“ لویس له‌سه‌ر
قسه‌که‌ی به‌رده‌وام بوو، ”من تیناگه‌م تو باسی چی ده‌که‌ی،
به‌لام پیم وایه گه‌ر منیش له‌ شوینی تو بام، هه‌ر هه‌مان
شتم ده‌کرد. ٺه‌ری به‌راست، ٺهوه، ٺهوه شته‌ی ده‌کرد که لیت
داوا ده‌کرد؟“

”به‌لی، ٺهوه‌ش کتومت ٺه‌م شته‌یه، ٺيستا ٺازارم ده‌دا.“

به‌ره‌ره وام کرد لویس له‌سه‌ر پیی خوی بوه‌ستی،
له‌بری ٺهوه‌ی له‌سه‌ر لاشانی من بی. من ویستم هه‌ست
به‌و ریگایه‌ی بن پیی خوی بکا. له‌وانه‌یه ٺه‌مه‌ش شتیکی
هوشمه‌ندانه نه‌بووی. ٺاخر به‌م کاره ماسوولکه نه‌خوشه‌کانی
خراپتر ده‌بوون، به‌لام خو من ته‌نها بیرم له‌ خه‌ونه‌که‌ی ٺهوه
ده‌کرده‌وه. له‌پریکیشدا درکم به‌وه کرد، ٺهوه شته‌ی له‌گه‌ل
باوکم کردبوو، وا خه‌ریکم له‌گه‌ل لویسیشی ده‌که‌م.

خو نه‌ده‌بووایه ٺهوه به‌و کاره ناچار بکه‌م، نه‌ده‌بووایه
له‌بری ٺهوه بیر بکه‌مه‌وه. بویه دیسان گرتمه‌وه و وام لی
کرد پال بداته‌وه من.

ٺيستا ش ره‌وشه‌که باشتر ده‌رؤیشت و منیش دريژهم به
چیروکه‌که‌م دا.

”لويس، تۆ له ئيران کارت كردوو. خۆت دەزانی، ئیمه زیاتر له دوو ههزار کیلومهتر سنوورمان له گهڵ یه کیتی سۆقیهتی جاراند هه بوو. ئه و ناوچه یه ش به توندی که و تبه ووه بن چاودیرییه وه. ههچکس له ئیمه نهیده ویرا له و ناوه دا خۆی نیشان بدا. هه ر له و ئی ببینرابای، یه کسه ر ده گیرای. به لام باو کم له و باره یه وه کیشه ی نه بوو. هه مووان ده یانناسی. ژهندرمه وازیان لی ده هینا به که یفی خۆی بیت و بر وا. ئه و وه ک بز نه کئیوی ئازاد بوو، بۆ هه رکو ئیه ک بیویستبا، ده چوو. ئیمه ش ده مانزانی که شۆرشیک به ر یوه یه و وامان دانابوو له ماوه ی ته نها سالی کدا شا له ناو بچی. ئیمه په یوه ندیی زۆر مان له گهڵ یه کیتی سۆقیه تدا هه بوو، به لام په یوه ندیه کان له ر پی ئه و روپا، له ر پی ئالمانی رۆژه لات، به ریگایه کی در یژدا ده رۆیشتن. ئیمه پیویستمان به ریگایه کی خیرا بوو. هه ندی جار حزه که ده یویست شتیک بۆ یه کیتی سۆقیه ت بنیری و ده موده ستیش وه لامه که ی وه ر بگریته وه. ئیمه که سیکمان پیویست بوو بگاته سنووره که. که سیک ی وه ک باو کم.“

”ئهویش به مه ترسییه که ی ده زانی؟ بۆ نمونه به وه ی گه ر گیرابا، ئه وا سزای مردنی به سه ردا ده سه پا؟“

”نه خیر، به راستی نهیده زانی. من مه ترسییه که م بۆ روون کردبووه وه، به وه ی له وانیه یه بگیری، به لام ئه و له مه ترسییه که نه ده گه یشت.“

”باشه ئه و چی بۆ تۆ، بۆ ئیوه کرد؟“

”من نایانم. نه ده بووایه بمرانیبایه. ده بووایه شتیک ی بده می و باش بۆی روون بکه مه وه، که بیگه یه نیته ده ستی کی. به لگه نامه نه ئینییه کانم له نیو به رکی هه گبه ره شه که ی داده نا.“

ئەوئيش ھەگبەكەى بەكۆلدا دەدا و لىئى دەدا و دەرپۆئيشت. لەسەر سنوورئيش، يەكئىك چاوەرئى دەكرد، ئەوئيش ھەگبەكەى رەشى پئى بوو. لەوئىدا ھەگبەكانيان دەگۆرئىنەوہ. “ دەى بلىئ، شتىكى ناقوللا.”

“منئيش ھەر وای دەبئىنم. زۆر ناقوللا.”
 “باشە ئەوہت دەھئىنايە پئىشچاوى خۆت، گەر ھاتبا و بە شتەكانەوہ گئرابا؟”

“بەلىئ. تۆ مەترسىيەكەت دەبئىنى، بەلام ئەوہندە لەگەلئىدا خەرىك بووى... مەبەستم ئەوہيە، لە راستئىدا نابئىنا ببووى. خەونەكە تۆى كۆئىر كرددبوو. مئىشكت بە شئوہيەكى دىكە كەوتبووہ گەر، بۆيە شتەكانت بە شئوہيەكى دىكە دەبئىنى. راستئىت پئى بلىئم، پئىم وا بوو لەوانەيە ئەو بگئىرى. ئئىدى ئەشكەنجە بدرئى بۆ ئەوہى بزائن ئاخۆ كئى لە پشتئىوہيە، بەلام دەمزانئى ھاوكارى جەللادەكانئى ناكا. ئاخىر پئىم گوتبوو، نابئى ھەرگئىز باسى پەيوەندئىيەكانئى بكا. ھەر ئەمە دووپات بكاتەوہ: من ھىچئى لئى نازانم، ھىچئى لئى نازانم، ھىچ نا، ئەوانە ھەر ئەو ئاماژانە بوون، دەبووايە بەكارئى ھئىنابان.”
 “ھەر بۆيە تا ئەو مەودايە زۆرە رۆئىشتئى... گۆئت لئىمە؟”
 “چئى؟”

“دەرياكە. ئئىمە نئوہى رئىگەمان برئوہ. لئىرەوہ بەرپوونئى گۆئم لە دەنگئى دەريايە، پئىدەچئى نائاسوودە بئى.”
 منئيش ھەناسەم راکرت، تا گۆئم لە دەنگئى دەريا بئى. بەلام خۆ باران بەسەر دەنگئى شەپۆلەكان زالتر بوو.

بايەكەش تا دەھات زياتر و زياتر بەسەر پووشەكەدا

هه‌لی ده‌کرد. پیاویکی ته‌ربوو لیتمان وهرده‌ر کهوت، پاشان له به‌رچاوان ون بوو.

ئه‌م جارهیان لویس سه‌ری قسه‌ی وهر گرت‌ه‌وه، ”باشه چۆن بوو له‌وه‌موو جارانه‌دا و له‌وه‌شوینه پرچاودیریه‌دا، باوکت نه‌گیرا؟“

”ئه‌ری قه‌ت گویت له‌مه‌هدی، له‌دوازه‌هه‌مین ئیمام بووه؟“

”نه‌خیز.“

”خۆ ئه‌گه‌ر له‌ئیران ژیا‌بای، هه‌ر ده‌بی شتت له‌باره‌ی ئه‌وه‌وه بیست‌بی. ئه‌و بیچمیک‌ی فریاد‌په‌سه. خه‌لک بر‌وای وایه، له‌نیو بیریک‌دایه له‌گوندی زافه‌ران، خۆی شار‌دۆته‌وه، ئیدی که‌ ئه‌و هاته‌ ده‌ر جیهان له‌کویره‌وه‌ری بزگار ده‌کا. ئه‌ری ئه‌و چاله‌، هیچ زه‌نگیکت بۆ لی نادا؟“

”له‌راستیدا نه‌خیز.“

”خۆ تۆ له‌پاریزگای باشووری ولات‌دا کارت کرد‌وه. له‌ویدا خه‌لک ئه‌وه‌نده زۆر دیندار نییه. ئه‌و چاله‌ پیرۆزه له‌شوینیکی دووره‌ده‌ستی شاخی زافه‌ران، له‌زیده‌که‌ی باوکه‌. بۆ باوکه‌م ئه‌و بیره‌، چه‌قی بازنه‌ی گه‌ردوون بوو. جۆریک له‌هیمایه‌کی یه‌زدانی له‌سه‌ر گۆی زه‌وی بوو. من دیندار نیم، هه‌روه‌ها بر‌وام به‌خورافاتیش نییه، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا پیم وایه بر‌وابوونی ئه‌و به‌ئیمامی مه‌هدی، یارمه‌تی‌ی داوه.“

لویس به‌ده‌نگی به‌رزه‌وه پینکه‌نی.

”به‌چی پینده‌که‌نی؟“

”نه‌خیز، به‌هیچ، ده‌ی لی بگه‌ڕی.“

ئىستا گويم له دەريايه. دەستی لویس له سەر شانم
دەلەرزى.

“خۆ ئەگەر دوو گەردى دیکه بېرىن، دەکرى دەريا بېنين.”
ئەو واى پى گوتم.

“ئەرى هيشتا پىت دەکرى خۆت رابگری؟”
“من، بەلى. هەر دەبى تۆ لەو نیوهدا لەبەر قورساييه کهى
من ماندوو بووبى.”

“بەلى من ماندووم، بەلام ئەگەر بگهینه دەريا، ئەوا کاته
لە دەستچوووه کهم بۆ دەگەرپیتەوه.”
“کامه کاتى لە دەستچوو؟”

“ئەو هه موو مانگانه، ئەو سالانهى که لەگەڵ هاوړیکانمدا
له شاخه کانى نیشتماندا مه شقمان له سەر دەستبه سەرداگرتنى
شاردا دەکرد.”

“ئەو کاته لە دەستچوووه، هه مووان هه يانه. ئەمه کاتى
لە دەستچوو نيه، ئەوه خۆى به شیکه له ئەزمونى ژيان.”

ئەو له هیکه وه بانگى کرد، “دەرياکه! ئەرى تۆش دەبيني؟”
من لەو تاريکيه دا دەريام پى جيا نه دەکرايه وه. هيشتاش
دەريا، دەريای لویس بوو، هه يى من نه بوو.

من ئەوم توند گرتبوو لى گه رام به بیدهگى سه يرى دەريا
بکا. تىبينيم کرد چیدی خۆى له سەر قاچه کانى راناگرى.
“هيشتا چوار گرد ماون،” لویس واى گوت. “من پىم
دەکرى!”

پووشه که تەر ببوو، منيش دەترسام نه بادا بخليسکيم.
چیدی گويم له دەنگى دەريا نه بووه وه. له دوايين گرده که دا
پىم گوت، “من چیدی هه ست به پنيه کانم ناکه م.”

”له وانیه و با شتر بی که میک دابنیشین، هه ندیک پشوو
بدهین.“ من بووم وام گوت.
ئیدی یهک چاره که سه عات دانیشتین. ئینجا له کۆتاییدا
بنبالم گرت و هه لم سانده وه.
لویسیش گوتی، ”ئێستاش هه ر ده بی سهر بگری.“
من ده ریام نه ده ناسی، به لام به بیابان به له د بووم.
لمی ته ر و شیدار هیی لویس بوو. لمی وشکه ه لگه راویش
هیی من. ده ریاکه، گرده کان، پووشوپه لاش و باران هیی ئه و
بوون، به لام شه وه که هیی من.
”خۆ ئه گه ر له کتیه که م بوومه وه،“ به لویسم گوت،
”چیدی له خزمه ت باوکمدا نامینه وه. ئه وسا بوخۆم ده ژیم.“
له و ساته دا گویم له ده نگی ژنیک بوو به و تاریکیه
له پشت گرده کانه وه بانگی ده کرد، ”باوکه! باوکه!“
”من لیره م.“ لویسیش به جۆشه وه وای وه لام دایه وه.
له کۆتا گرده که دا و له بهر تیشکی مانگدا، له پڕ سیمای ژنیک
گه نچ به خۆی شه پقه یه که وه لیمان وه ده ر که وت.
”ئهری باوکه، چۆن گه یشتویته ئیره؟“
منیش سه یریکی ژنه که م کرد. بای لی ده هات و ئه ویش
شه پقه که ی توند گرتبوو.
باران به سه ر کلاوه که یدا داده باری، ئینجا له بهر لویس
دانووشتایه وه.
گویم لی بوو ژنه که گریا. لویسیش ئاماژه ی بو من کرد. له
کۆتاییدا به خۆی هاته وه.
بایه که توند هه لی ده کرد. ئه ویش شه پقه که ی توند گرتبوو،
سه یری ده ریای ده کرد، سه یری ئه و شوینه ی کرد، که من لینی
وه ستا بووم.

جه ميله

له دووتويي ئەم چيروکه دا جه ميله دپته پيشه وه.
هه نوانیک بو جه ميله.

یه کیک له ئه رکه گرنه گه کانی حیزب، که به من سپیردرا،
دۆزینه وهی هه نوانیک^۱ بوو بو جه ميله.
ئهمهش به پرسیاریه تیه کی گه وره بوو. خو ئه گه ر
هه له یه ک رووی دابا، ئه وا هه رگیز پیم راست نه ده کرایه وه.
ئه گه ر هاتبا و من له باریکدا نه بووبام هه نوانیکی سه لامه ت
بو جه ميله ببینه وه، ئه وا کاره ساتیک به سه ر خیزانه که م و
حیزبه که شمدا ده هات.

جه ميله، ئه و خه باتکاره ئه فسانه یه بوو، که به چه ندان
کاری پاله وانانه ناسراو بوو، که سیک بوو به قه د زیڕ گرانبه ها
بوو. به خته که شی که وتبووه بن دهسته کانی من. ده بووایه
حه شارگه یه کی سه لامه تی بو پهیدا بکه م، به شیوه یه ک
هه رگیز دهسته کانی ده زگای پۆلیسی نه تینی شا نه یگاتن.
کهس بییری بو ئه وه نه ده چوو، حیزب له وه دا سه رکه وتوو

---

۱ هه نوان: شوینیک بو هه وانه وه. په ناگه یه ک.

بی، بتوانی له زیندانی ئه‌وین، ئه‌و زیندانه دل‌ه‌قه‌ی شادا،
ئهم چالاکییه بکا و جه‌میله‌ دهر بهینی. هیش‌تاش که‌س نازانی
چۆن کیژه‌که‌ له‌و دۆزه‌خه‌ی ئه‌وئ رای کرد. خه‌لک گومانی
بو ئه‌وه ده‌چوو، ئه‌فسه‌ریک، که‌ زۆر به‌دزی په‌یوه‌ندی به
حیزبه‌که‌وه‌ هه‌بوو، هاوکاری هه‌له‌اته‌که‌ی له‌ زیندان کرد‌بی.
بو گرتنه‌که‌شی، جه‌میله‌ تووشی شه‌ره‌ته‌قه‌یه‌ک بوو،
تییدا هه‌فت له‌ ئه‌ندامه‌ گرنه‌گه‌کانی حیزبه‌که‌ سه‌ریان تییدا
چوو‌بوو. جه‌میله‌ به‌ر نه‌که‌وت و شه‌ری خۆی هه‌ر ده‌کرد.
تاران به‌و‌روژاوییه‌وه‌ چاوه‌پوانی به‌ختی جه‌میله‌ی ده‌کرد.
ئه‌ویش تا دوا‌فیشه‌ک مایه‌وه‌ و شه‌ری کرد. له‌ کۆتای‌ش‌دا
حه‌به‌ کوشنده‌که‌ی قووت دا. به‌لام هه‌یه‌ته‌کانی ده‌زگای نه‌ینی
ده‌موده‌ست به‌ هه‌لیکۆپته‌ر گواستیان‌ه‌وه‌ نه‌خۆشخانه‌یه‌کی
سه‌ریازی و لینه‌گه‌ران هه‌به‌که‌ کاری خۆی بکا و له‌ مردن
پزگاریان کرد. ئه‌و ده‌مه‌ شا شه‌وانه‌ به‌خه‌نده‌وه‌ له‌سه‌ر
شاهه‌کانی ته‌له‌فزیۆن دهر ده‌که‌وت. وای نمایش ده‌کرد
ده‌زگای نه‌ینی ئه‌و، بزووتنه‌وه‌ی چه‌په‌گه‌را له‌ ره‌گورپیشه‌وه‌
دهر ده‌هینن، ئیدی نه‌ هیچ ئه‌ندام، نه‌ هیچ لایه‌نگریان زاتی
ئه‌وه‌ نه‌که‌ن له‌ پیستی خۆیان‌دا بجوولینه‌وه‌.
هه‌نوکه‌ش جه‌میله‌ هه‌له‌اته‌وه‌. به‌و کرده‌ پزگارکارییه‌ش
بزووتنه‌وه‌که‌ نیشانی دا، حیزبه‌که‌ له‌ جاران به‌هیزتره‌.

ئه‌وسا به‌ گویم‌دا درا که‌ دیداریکم له‌گه‌ل هومایۆندا هه‌یه‌.
(ئه‌و دوا‌ی شو‌رش گیرا و به‌ فه‌رمانی خودی خومه‌ینیش
له‌س‌یداره‌ درا.)

هو‌مایۆن له ژیرزه‌مینی کارخانه‌یه‌کی جام‌سازیدا چاوهروانم بوو. پیتی راگه‌یاندم، جه‌میله له زیدانی ئه‌ویندا پزگار کراوه. ویرای بایه‌خی پزگارکردنه‌که‌ی، ئه‌و به‌هیمنی دهبوا، خۆی به‌ شیوه‌یه‌ک جله‌و کردبوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی باس له‌ شتیکی ئاسایی بکا. ئه‌مه‌ش یارمه‌تی منی دا تا وروژاوییه‌که‌م جله‌و بکه‌م. ”ئه‌م شته‌ هه‌ر له‌نیوانی من و تۆدا ده‌مینیته‌وه.“ ئه‌و وای پێ گوتم، ”له‌نیوانی تۆ و مندا. چالاکیه‌که‌ تا ئیستا سه‌رکه‌وتوو بووه، به‌لام هیشتا ته‌واو نه‌بووه. هیشتا ئیمه‌ ئه‌ومان ئاشکرا نه‌کردوو. پۆلیسیش له‌و باره‌یه‌وه هیچی نه‌گوتوو. ئیمه‌ ده‌مانه‌وی جه‌میله‌ ئاودیوی ده‌ره‌وه‌ی ولات بکه‌ین، به‌لام تا ئه‌وه‌مان پێ ده‌کرێ، پێویسته‌ هه‌فته‌یه‌ک یان زیاتر له‌ شوینیکی سه‌لامه‌تا دا‌ی بنیین. هه‌ر زووش ئه‌وه‌مان ده‌وی. باشه‌ رات چیه‌ سه‌باره‌ت به‌ دوکانه‌که‌ی باوکت؟“

به‌م داوایه‌ من گریه‌کم له‌ مل په‌یدا بوو. هه‌ستم کرد من له‌سه‌ر خالیکی وه‌رچه‌رخانی ژیاندا وه‌ستاوم. ئاخ‌ر بزوتنه‌وه‌که‌ یارمه‌تی منی پێویست بوو. منیش ده‌بووایه‌ به‌شیک له‌ میژووی به‌رگریه‌که‌دا ده‌ست‌نیشان بکه‌م. من ده‌مزانێ را‌کردنه‌که‌ نه‌یتی و ته‌لیسمانه‌ بوو، ده‌کرێ مرۆ دوا‌ی ئه‌وه‌ وه‌ک چیرۆکیکی ئه‌فسانه‌یی بۆ نه‌وه‌ی دوا‌ی خۆی بگێریته‌وه‌. منیش ده‌مه‌ویست ئه‌و چیرۆکه‌ ته‌لیسماو‌ییانه‌ به‌رده‌وام بن. به‌لام گه‌ر هاتبا و هه‌له‌یه‌ک رووی دابا، ئه‌گه‌ر پۆلیس کیژده‌که‌ی له‌ دوکانی باو‌کم ده‌ر هینابا، ئیدی هه‌موو شتی‌ک ته‌واو ده‌بوو، من، کیژده‌که‌ و باو‌کم ته‌فروتونا ده‌بووین. من له‌وه‌ تیگه‌یشتم، که‌ قانونی چیرۆکه‌ ته‌لیسماو‌یه‌کان

جیاوازن له گه ل رپسا و قانونی پوژانه ی ژیان. ده بووايه
خیرا بیر بکه مه وه، دهموده ست وه لام بده مه وه و دهرده ستیش
بجوولیم.

”زور باشه،“ من وام گوت، ”من رپکی ده خه م.“

بو شه وه که ی دهوروبه ری سه عات نو، ترومبیله که م له
گه راجیک ی چو لی دهره وه ی تاران به ئاراسته ی ئیسفه هان
راگرت، له وئ سواری ترومبیلکی قانی سووری کرئ بووم،
که راگیرابوو. پاشان لیم خوری.

دل م ئه وه نده توند لینی دها، به جو ریک گویم لئی
ده بووه وه. تا نه مده توانی تیشکو ی بیریشم کو بکه مه وه.
هه رگیز وه ک ئه وکات نه ترساوم. ده نگ ی هو پرنی ترومبیلکی
باربه ر منی راچله کاند. ئیدی هاوسه نگیه که م په یدا کرده وه و
له وه تیگه یشتم که ترومبیلکی کریم پییه، له پشته وه چه ند
مافووریکم بار کردوه جه میله ش له پشت مافووره کان خو ی
حه شار داوه.

جه میله ناویکی خوازاو بوو، که سیش نه یده زانی ئاخو
سه روسیمای چونه. له ماوه ی شو رشه که شدا ژیاننامه ی
خو ی چاپ و بلاو کرده وه. له زینداند ئه و ئه شکه نه چه
درابوو، لاقه ش کرابوو، هه ر بو ئه وه ی تیکی بشکینن و
ناپاکی له هاو رپکانی بکا. به لام ئه و هه موو جاریک هه ر
هاواری ده کرد، ”خوت و شایه که ت به نه فرته بن.“

تا ده خوله کی رابردوو، ئه و ژنیکی ته لیسماوی بوو. لئ
هه نووکه، له رپی ئاوینه ی ترومبیله که دا دهمینی و دهمتوانی
قسه شی له گه لدا بکه م.

”سلاو هاوړئ.“ کاتیک له ئاوینه که وه سه یرم کرد، به نر می وام پی گوت. ئه ویش هیچ وه لامی نه دایه وه. ”هاوړئ! جیگه که ت باشه؟“ من به دهنگی که به رزتر وام پی گوته وه.

هیچ وه لام نه بوو. وای بوچووم که خه وی لی که وتبی. بویه منیش بیدهنگ بووم و به کړی ترومیله که م لی خوری. من پیشتر قسم له گه ل باو کم کردبوو، تا ساعات دوازه ده بووایه له دوکانه که ی مابایه وه، له ساعات دوازه ی ریک، ده بووایه گلپه کانی بکوژان دبايه وه و به ره و مال گه رابایه وه. به شیوه یه کی ئاسای دوکانه کان هر تا ساعات نوی شه و ده کرانه وه، به لام ئه و همیشه تا درهنگانی شه و له دوکانه که ی ده مایه وه، ئه مهش له لای هه مووان پروون بوو، پیان شتیکی ئاسای بوو. له دوکانه که ی ئه ودا هه شارگه یه ک^۱ هه بوو. ئه ویش بو جه میله شوینیکی سه لامه ت بوو. هه شارگه که کلورپوژنه یه کی تیدا بوو ده پروانییه سه ر پرووباره که و چیاکان. بو کاتی پیویستیش ده کرا له ری پی په نجه ره که وه هه لبی و خو ی در باز بکا.

”هاوړئ! ئه ری گویت لیمه؟“ دیسان وا بانگم کرده وه. له ئاوینه که مه وه بینیم که وا له ئیو مافوره کانداه جوولی، به لام گویشم له هیچ نه بوو.

ساعات دوازه ی شه و چاره کینکی ده ویست، من گه ی شتمه شاره که، پینج بو دوازه ش بینیم هیشتا چرای دوکانه که ی باو کم داگیرساوه. منیش ترومیله که م راگرت، لایته کانم

۱ هه شارگه: پاشخان، په نا، عه مبار

کوژاندنه وه و چرپاندم، ”ئیمه گه یشتین. جارئ هەر له شوینی خۆت بمینه وه، ده چم و ده گه ریمه وه لات.“

ئیدی به رهو دوکانه که رۆیشتم. باوکم له پال زۆپاکه خهوی لئ که وتبوو. به نهرمی دهستم له شانی دا. به سه له مینه وه به ناگا هاته وه و له دواییشدا هه لسا.

”له شوینی خۆت دانیشه وه،“ به ئاماژه یه کی خیرا پیم گوت. ”من دهمه وئ شتیکی گرنگت پی بلیم. شتیکی زۆرزور گرنگ. من که سیکم له گه لدایه. ژنیکی گه نجه. ئیمه ده بی شوینیکی بو دابین بکهین، شوینیکی مانه وه بو ماوهی نزیکه ی ههفته یه ک، ده رۆژ. باش گوئ بگره، نابئ که سیش پی بزانی. خو ئه گه ر پۆلیس پی بزانی، ئه وا ده گیرئ، ئه گه ر گیراش، ده یکوژن. له مه به سه ته که م ده گه ی؟“

نه خیر، باشه چۆن ئه و له و نیوه شه وه، بتوانئ به و ئاماژه کورتانه له چیرۆکیکی وا درێژ بگا؟

”ئه و کتییه؟“ به ئاماژه وای پرسئ.

”براده ریک. پیم وایه ئه و شتیکی ...“

دوودل بووم له وهی پی بلیم که ده مانچه یه کی پییه. به لام هەر واشم پی نه گوت. ”باشه من ده بی چی بو بکه م؟“ به ئاماژه وای لئ پرسیم.

”دهمه وئ له دوکانه که ت بیشاریته وه.“

”له نیو دوکانه که؟ چۆن؟ له کوئ؟“

”له په نایه که، له پاشخان.“

”ئه وه نابئ، ئه وئ هه مووی تیکه لوپیکه له و...“

”تۆ چرایه کی نه وتی و کتیکی بده رئ. رۆژنامه ی بو بکه ره... یان نه خیر، رۆژنامه نا، ئه وه پیویست ناکا. نابئ

کہس پیی بزانی۔“

”باشہ نگہر ویستی بچیتہ سہر ئاو؟“

”سہ تلکی بدہری۔“

”بو ژنیک؟ سہ تلی بدریتی؟ نہ خیر، ئہمہ نابی۔“

من ریگایہ کی ہہرہ ئاسانم دیاری کردبوو: دوکانہ کی باوکم۔ بہ لام خو بژاردہی دیکہش لہ بہرہ سستا نہ بوو، حیزبہ کہہ ہیچ دہرفہ تی نہ دا تا باش بیری لی بکریتہ وہ۔ مرو خوازیار بوو دہمودہ سست ئہو لہ تاران ببردریتہ دہر۔ سہرباری ئہوہش، من شوینی باشترم پی نہ دہزانی۔

”ئہوہ ژنیک ئاسایی نییہ۔“ من وام بہ باوکم گوت۔
 ”ئاسوودہ بہ سہ تلکی بدہری۔ ئہو پو شنبیرہ۔ دہی وا سہیرم
 مہ کہہ۔ کتییکی بدہری، ئینجا ہموو شتیک باش دیتہ وہ۔“
 ”ئہو لہ کوئیہ؟“

”لہ نیو ترومیٹلہ کہ دایہ۔ دہی چراکہ بکوژینہ وہ۔ ہہر ئیستا
 دہیہینمہ ژوور۔ داری زیادہ بخہرہ ناو زوپاکہ، نہ خیر،
 نابیت وا بکہی۔ نابی لولہ زوپاکہ ت دووکہ لی زیاتری لی
 ہہ لبستی۔“

ئہویش چراکہی کوژاندہ وہ و منیش چووم بیہینم۔ ساتہ کہہ
 ساتیکی وروژینہر و لہ ہہمان کاتیشدا بہ ترسولہرز بوو۔
 دہرگای پشتہ وہی فانہ کہم کردہ وہ۔ دہستہ کانم دہلہ رزین۔
 ئہوہش بیروکہیہ کی مندالانہ بوو، بہ لام پیم وا بوو ئہو
 ئیستا بہ خوئی و دہمانچہ کہی خوئی لہ نیو ترومیٹلہ کہہ باز
 دہدا و دہلی، ”ہاورئی، من دہبی بچمہ کوئی؟“

بہ لام خو ئہوہ پووی نہ دا۔

من بہ سرتہ وہ پیم گوت، ”دہکری دابہزی؟“

ئەویش له شوینی خۆی نه بزوت.

“ئەری گویت لیمه؟”

ئەویش ئایکی هه لکیشا. له ترسان من مافووریکی
لوولدرام لا دا. ئەو هیشتا هه نه هاته دهه. من له نیو
ترومبیله که خۆم شوپ کرده وه دهستم له سهه نیوچاوانی
دانا، نیوچاوانیکی گهرم و ئاره قاوی.

“هاورپ. چه ند ده بی نه ساغی؟”

“باش ده بمه وه. ئەویش وای پی گوتمه وه.

هه میسه پیم و بوو، جه میله ژنیکی که له گه تی به ژندریژه،
به لام خو ئەو و لاواز و وردیله بوو. چاکه ته که ی خۆم به سهه
شانه کانیدا دان، له کۆلم کرد و هینامه دوکانه که، له وی باوکم
له پشت په نجه ره وه ستابوو. ئەویش خیرا خۆی نه وی کرد
و یارمه تی دام و بردمانه ژوو.

به یه که وه به تاریکی بردمانه لای زۆپاکه و له سهه
مافووره که مان دریژ کرد. باوکم ده سته جی چوو په رداخه
ئاویکی بو هینا.

له بهر روونایکی ئاگری زۆپاکه دا، جه میله چاوه کانی
کردنه وه، سهیری باوکمی کرد، که جامه ئاویکی بو هینا
بوو.

“ئوه باوکمه.” من وام پی گوت. “ئوه که رولا له.”

“من ده زانم.” جه میله ش وای وه لام دامه وه و چاوه کانی
له سهه ریه ک دانانه وه.

به نه رمی هه ندیکم هه ژاند، “هاورپ تو باشی؟”

“ته نها ماندووم.” به سرته یه که وه و وه لامی دامه وه.

“چم هه بت بو بینم؟” باوکم ئاماژه یه کی وای کرد.

“وا باشتره جارئ كه ميكي ديكه چاوه‌رئ بكه‌ين.”
 ئيستاش كه ئه‌و نه‌خۆشه، هه‌موو شته‌كه گۆرا. خۆ
 نه‌ده‌كرا هه‌ر وا به‌ته‌ماي باوكمي جي بيلم.
 “ده‌ي تو برۆ ماله‌وه. من ليره ده‌مئمه‌وه. به‌يانى
 به‌دزيبه‌وه هه‌ندئ شير له‌گه‌ل خۆت بينه‌.”
 باوكم هه‌چ بژارى ديكه‌ي نه‌بوو، ده‌بووايه گويى لى
 بگرتباميه. ئيدى له‌ ديوى ده‌روه، ده‌رگه‌ي دوكانه‌كه‌ي قفل
 دا و روڤيشت. له‌ په‌نجه‌ره‌كه‌وه سه‌يرم كرد. ئه‌و پير، لاواز و
 بچكۆله ببوو.

من له‌گه‌ل جه‌ميله‌دا مامه‌وه، ده‌شترسام نه‌بادا چاك نه‌بيته‌وه
 و وا پئويست بكا بيگه‌يه‌نمه نه‌خۆشخانه و هه‌موو شت
 ئاشكرا بئ و له‌ده‌ست بچئ.

ده‌بووايه له‌و بئروكه نه‌رئيبانه قوتارم ببووايه. خۆ ئه‌گه‌ر
 هه‌موو شتيك به‌ منه‌وه به‌ند بووبئ، ئه‌وا يه‌ك ئه‌ركم له‌پيشدا
 بوو: حه‌وسه‌له‌م هه‌بئ و چاوه‌پوان بم.

ئيدى منيش به‌و تاريكييه چوومه په‌ناگه‌كه‌ي و هه‌ولم دا
 له‌و تيشكه كزه‌ي مانگه‌وه شته‌كاني باوكم كۆ بكه‌مه‌وه، به
 لايه‌كيانه‌وه بنيم و شوئنيك بۆ جه‌ميله والا بكه‌م.

كاتيكش له‌و كارهم بوومه‌وه، دوودلييه‌كه‌م ره‌وييه‌وه.
 بروام به‌وه هات، دوكانه‌كه‌ي باوكم باشترين په‌ناگه‌يه بۆ
 ژنه‌كه. ده‌بووايه بۆ ماوه‌يه‌ك ئاسوده لئى دابنيشم پشوو
 بده‌م، چوومه ته‌نيشت جه‌ميله دانيشتم و توند ده‌ستم گرت.
 بۆ به‌يانى رۆژه‌ه‌لاتن گوييم له‌ ده‌نگي بانگده‌رى مزگه‌وته‌كه
 بوو:

الله اکبر، الله اکبر.
اشهد ان لا اله الا الله.
حی علی الصلاة (...)
خوا گه وره یه... خوا گه وره یه
دهی خیرا وهرنه نویژی.

پاشان گویم له دهنگی پیی هاموشوکه رانی مزگه وت بوو.
له دواییدا منیش هه لسام، بهئه سپاییه وه له په نجه ره که وه
سهیری دهریم کرد. هه ره وهک هه میسه پیاوان له ژنان جودا
بوو بونه وه و بهو تاریکیه به ره و مزگه وت دهرۆشتن.
من گه رامه وه لای جه میله و دهستم له سهه نیوچاوانی دانا.
تایه که ی دابه زیوو.

“ئه ری ئیستا باشتری؟”

سهه ری له قاند. گویم له باوکیشم بوو کوخه یه کی کرد.
قفلی دهرگا که ی کرده وه و هاته ژوور. جانتایه کی گه وره ی
لوکه ی له پشتی هه لدا بوو.

“کهس منی نه بینی.” له بهر تیشکی مانگ ئاماژه ی کرد.

“ئه ری باشتتر بووه؟”

“به لی.”

“ئه وه تا، په تو، سهه رینیک، شیر، هه ندی حه ب.” ئاماژه ی بو
کردمه وه. “من دهرۆمه مزگه وتی.”

“ئه وم بردۆته په ناگه که بخه وئی. هه ندیک باشتتر بووه،
به لام تا ئیواره ش له لای ده مینمه وه. دهرگه که له دیوی
ژووره وه داده خه م. کاتی له نویژ بوو یته وه هاتیه وه، ئه وا
هه ره وهک جاران برۆره وه شوینی خۆت و سهه ره کاروباری

پۆژانه‌ت. به‌یانیی ئیواره کاتی چاک بووه‌وه، منیش ده‌رۆمه‌وه. تۆش پیویست ناکا خه‌می لی بخۆی. ئه‌و ژنیکی به‌هه‌یزه.

به‌ره‌به‌ره‌ی دوا‌ی نیوه‌رۆ جه‌میله‌ چاوه‌کانی کردنه‌وه. توانیم هه‌ندی قسه‌ی له‌گه‌لدا بکه‌م. پیم گوت هه‌شتا رۆژیکی دیکه له‌لای ده‌مینه‌وه. به‌لام ئه‌و پیی وا بوو ده‌توانم بگه‌ریمه‌وه. بۆ شه‌وه‌که‌ی من به‌ختی ئه‌وم دایه‌ ده‌ستی باوکم و گه‌رامه‌وه.

له‌ تارانیش ده‌موده‌ست حیزب هه‌لاتنی جه‌میله‌ی ئاشکرا کرد. ئیدی بلاوانمه‌ و پۆسته‌ر له‌ هه‌موو لایه‌ک بلاو کرانه‌وه. خه‌لک ئه‌وه‌ی وه‌ک سه‌رکه‌وتنیکی گه‌وره‌ به‌سه‌ر شادا له‌قه‌له‌م دا.

لایه‌نگرانی حیزب به‌ شه‌و، تابلویه‌کی گه‌وره‌یان له‌سه‌ر ته‌لاری زانکۆی تاران هه‌لواسی. له‌ویدا نووسرابوو: جه‌میله‌ وه‌ک خواوه‌نده‌ژنیکی به‌ خۆی و چه‌کی شانی به‌هه‌یزه. پۆلیسیش که‌وتنه‌ خۆیان، گه‌ران و پشکنینیان ده‌ست پی کرد، به‌لکو بیگرنه‌وه. هه‌مووان بۆ هه‌والی داها‌توو هه‌ناسه‌یان راگرتبوو.

ئه‌وکات من وه‌ک کریکارێکی کارخانه‌ی بۆریسازی، کارم ده‌کرد. ئاساییانه‌ ده‌چومه‌ سه‌ر کار. هه‌ر وه‌ک شینتیک کارم ده‌کرد، به‌و هیوایه‌ی هه‌رچی زوه‌ کاته‌که‌ خه‌را به‌سه‌ر بچی و به‌رده‌وامیش سه‌یری ده‌زگا ته‌له‌فۆنه‌ گه‌وره‌کانی سه‌ر دیواری کارخانه‌که‌م ده‌کرد. خۆ ئه‌گه‌ر زه‌نگی ته‌له‌فۆنه‌که‌ لی درابا، دل‌م به‌توندی لیتی ده‌دا.

له پوژنی سییه م، نزیکه ی سهعات سیی دوا ی نیوه پو،
له کاتی پشووی قاوه خوار دنه وه دا، زهنگی ته له فونه که لیدرا.
منیش خیرا غارم دایه لای ته له فونه که.
”هه لو؟“

”من غه زنه ویم. ده کری قسه له گه ل...“
دهستبه جی دهنگی زهنگوله م ناسییه وه.
”به لی خو م. ئه ری ئیوه چون؟“
”باشین. باوکه ئه و ژماره ته له فونه ی تو ی داومه تی.
دهیه وی خیرا بتیینی.“
”سو پاس. خیرا دیم.“

لی نه گه رام زیاتر قسه بکا، ده ترسام نه بادا پولیسی
نهینی چاودیری له سه ر ته له فونه که دانا بی.
من ژماره ی ته له فونه که م له سه ر پارچه کاغه زیک نووسیوو
و دابوومه باو کم، ”ئه گه ر زور پیویستت به من هه بوو، ئه م
پارچه کاغه زه بده ره زهنگوله. ته نها زهنگوله و پیشی ده لی
له ری ده زگایه کی ته له فون زهنگم بو لی بدا.“
ئیدی خیرا گه رامه وه. خو هه ر ده بی شتیک به سه ر
جه میله دا هاتبی.

بو ماوه ی نیوسهعات له دهره وه ی شاردا وه ستام، تا
تاریک داها ت، ئینجا به ره و دوکانه که لیم خو ری. باو کم
چاوه پروان نه بوو به و زووه بگه مه سه ری. که منی بینی
دهستبه جی هه لسا و دهرگه که ی کرده وه، پاشان له دیوی
ناوه وه قفلی دایه وه.
”چی له گوریدایه؟“ به ئاماژه لیم پرسی.

”ئه و باش بوو، به لام دوینی دوا ی نیوه پو دیسان

نيوچاوانى گهرم داهاتهوه و لهو كاتهوه هيچ ناخوا. هه ناسه
دهدا، به لّام چاوه كانى ناكاتهوه.

منيش چوومه په ناگه كه، له بهر تيشكى مؤم سه پيرى
جه ميله م كرد، له بن په توكاندا ئاره قهه دهر دابوو. له بهرده مى
چه مامه وه به په نجه ليدانى دلّيم له بازندى دهستى گرت،
”هاورئ! گویت له منه؟“

ئهو گوئی له من نه بوو.

”ئيمه ده بئى بيگه يه نينه نه خوڅخانه.“ باوكم به ئاماژه وای
پئى گوتم، ”دهنا ده مرئ.“

منيش هيچ وه لّام نه بوو.

”ئهو دوينئى به خه نده بوو،“ باوكم زياتر له سه پيرى
رؤيشت. ”من سوو پم له سه ر زؤپا كه بو دروست كرد. توند
دهستى گرتم، ئينجا كاتيك من به كه وچك سوو په كه م به
دهمدا كرد، يه كسه ر خه وى ليكه وت. تو هه ر ده بئى بيگه يه نينه
نه خوڅخانه.“

”ئاخر ئه وه ناكريئ.“ منيش به ئاماژه وام پئى گوت.

ئهو كه وته بارى كى توقانه وه، ”ئهو سارده.“ خه ريكه ده مرئ.
من ئه وه ده زانم. دايكيشم يه كه م جار گهرم داهات، پاشان
يه كسه ر سارد بووه وه و مرد. تو ده بئى دهستبه جئى بيگه يه نينه
به ردهستى پزيشك.“

ئهو وهش يه كه م جار بوو، من به و په شوكاوييه بييينم.

”ژنه كه ي يه كه ميشم يه كه م جار گهرم بوو، زؤر گهرم،
پاشان له پير سارد بووه وه.“

”ئارام بگره! بيدهنگ به!“ وام ئاماژه بو كرد.

به لّام ئهو هه دادانى نه مابوو، ”تو ده بئى هه ر ئيستا

بیگه یه نیته نه خوښخانه.

منیش بهسته زمانانه له وئ و دستابووم.

”دهی با بیبهینه وه مالی خومان.“ له پر باوکم وای ئاماژه

بو کردم.

”چی؟“

”من له گه ل خومی ده به م و پزیشکی کیشی بو بانگ ده که م.“

”ئاخر ئه وه نابی.“

”بوچی نابی؟“

”من ناتوانم روونی بکه مه وه.“

”قسه له گه ل تینادا بکه.“ وای ئاماژه بو کردم.

”له گه ل تینا؟“

”به لئ، بوچی نا.“

ئیسیتاش که ناوی تینا هات، ده بوایه نه نینیه که م بو

ئویش بدرکاندبایه. ئیدی هه موو درگاگانی جیهانم له سه ر

داخران، من دهمتوانی ته نها له قاپیی تینا بده م.

”چاکه، به ئاماژه وام پی گوت.“ دهی برو بیهینه.

من نه مده زانی، ئاخو تینا چ کاردانه وه یه کی ده بی، به لام تا

پاده یه ک بروام به وه هه بوو، که شته که ی بیستبایه له هوش

خوی ده چوو. ئاخر هه میشه هه ولی دها خوشکه کانم له

چالاکیی سیاست دوور بخاته وه. ئه وه ده یویست، کیژه کانی

به خته وه رانه شوو بکه ن و به بی کیشه ماله باوانیان جی بیلن،

مندالیان لی وه پاش بکه وئ و مالی خویان هه بی و ئاسوده

بژین. ئیسیتاش من و جه میله له به رده رگه ی وه ستاوین.

تینا یه کسه ر تیگه یشت که باریکی ناکاوه. ئیمه نزیکه ی

سائیک بوو یه‌کدیمان نه‌بینیوو. پیم وا بوو ده‌ستبه‌جی ده‌که‌ویته سه‌رکۆنه‌کردنم: له‌کوئ بووی؟ باشه‌ بۆچی ئیمه‌ت له‌بیر کردوو؟ که‌چی واشی نه‌کرد. پیم وا بوو باوه‌شم بۆ ده‌کاته‌وه و له‌ئامیزم ده‌گری و بانگ ده‌کا: ”کوړم، تو گوپاوی.“ به‌لام ئه‌مه‌شی نه‌کرد. ئه‌هاته ژووړه تاریکه‌که و سه‌یری کردم. سه‌ره‌تا نه‌یناسیمه‌وه. ئینجا سه‌یری جه‌میله‌ی کرد، که له‌سه‌ر زه‌وی دریژ کرابوو. به‌کورتی بۆم باس کرد که چی له‌ئارادایه‌. ده‌موده‌ستیش تیگه‌یشت.

ئهو بینده‌نگ بوو. ئینجا دیوه‌که‌ی دیکه‌ی خۆی بینی. ژنیکی لاواز نه‌بوو، ئهو، ئهو تینایه‌ بوو که له‌کازم خانم گوئ لئ ببوو، ئهو ژنه‌ی له‌سه‌ر بانه‌که‌ی به‌چارچۆپا به‌فری راده‌مالی و نه‌شیده‌ویست ده‌رگا له‌کازم خان بکاته‌وه. ئیدی بووه‌ مایه‌ی سه‌رسامییه‌کی زۆرم، تینا بۆ جه‌میله‌ دانه‌وییه‌وه ده‌ستی توند گرت و ده‌ستی له‌زگی دا. ئینجا ده‌ستی دایه‌ مۆم و سه‌یری بنزگی کرد.

”من ده‌یبه‌مه‌وه مالی. ده‌چم پزیشکیکی بۆ بانگ ده‌که‌م.“

”تینا، من پیم گوئ. ئهو له‌زیندانه‌وه رای کردوو.“

”له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا، هه‌ر ده‌بی بچینه‌ لای دکتۆر.“

”تۆ راست ده‌که‌ی، به‌لام ئه‌گه‌ر پۆلیس، نا نه‌خیر، مه‌به‌ستمه‌ بلیم، زۆر چاکه‌، خۆ که‌س نایناسن. ده‌کری تو ئاساییانه‌ وه‌ک...“

”من له‌گه‌ل خۆمی ده‌به‌م و ده‌لیم خوشکه‌زامة و له‌ گوندی زافه‌رانه‌وه هاتوو.“

ئهو کیشه‌ ئالۆزه‌ لای تینا به‌ شیوه‌یه‌کی زۆر ئاسان

چاره سهه ر کرا. جه میله نه خو شه. که واته ده بی پزیشکیک
بیبینی و بیپشکنی.
تینا چارشئیوئیکی به سهه سهه ری جه میله دا و ئاماژه دی
بو باو کم کرد، ”دهی له پشتی خوتی بکه!“
من یارمه تیی جه میله م دا تا بیخه مه سهه رشاننی باو کم.
”دهی وهره!“ تینا وای ئاماژه پی کرد.
تینا نیوچاوانی منی ماچ کرد، ”خه م مه خو. هه موو شتیک
باش ده بی!“
من لهوئی وه ستام تا تاریک داهات. له وه زیاترم پی
نه ده کرا.

مهنامه

پیاوه خوینه ره که له نیو بیره که دٚته دهره وه و
تیناش ده گریځ.
له وانیه له گه ل دینداره کان بچینه شاره پیروژه که،
له وٚی ده چینه ټه و مزگه وتانه ی که گومبه زی زپړینان هه یه.

جه میله نزیکه ی مانگیک له ماله که ی ئیمه دا مایه وه. بو
ټه وه ی ده قاوده ق بین، سیوچار رٚژ مایه وه. له شهوی
بیستوپینجه میندا، تینا ټه وی به ره و مزگه وتی شاره که رینوینی
کرد، له ویشه وه تاکسییه ک له بن داره پیره که دا چاوه ری
ده کرد تا له گه ل خویدا بیبا.

تینا زور باش چاوی له جه میله بو. له یادداشتنامه که یدا،
جه میله مانه وه ی ټه و رٚژانه ی له مالی ئیمه دا به قوناغیکی
زور خو ش و سه لامه ت، له ژیان ی خو ی دانابوو. له بهر باری
ئاساییشیش له نیو کتیبه که یدا، ناوه کانی نه هینابوون، ته نها
ناوی تینای هینا بوو. ”وهک ټه رکیک له سه رمه زور ناو هه یه
بیلیم، سوپاسی زوران بکه م، به لام خو تو تیده گه ی ټه مه ش
له بهر باری ئاساییشی خو یان ناکری. له گه ل ټه وه شدا،

لەبارەى تەنھا كەسىنكەوہ ناتوانم بىدەنگ بم: من سوپاسى
پوورە تىناى مەرد و ڤەند دەكەم.

جەمىلە دلى تىناى بردبوو، يادگارىي خوشى لەلا جى
هيشتبوو. تىناش ھەمىشە ھەر باسى جەمىلەى دەکرد، بەلاى
ئەو، تەواو لە باقىي ژنەكانى دىكەوہ جياواز بوو. تىنا زۆر
باش ئاگای لى بوو، خستبوويە بن بالى خۆيەوہ، خواردنى
خۆشخوشى بۆ ليدەنا، ھەر بۆ ئەوہى بەلكو ھەندىك گوشتى
پى بگرى و بىتەوہ سەر خۆى. ”جەمىلەش گۆرانى دەگوت،
لە باخچەكەماندا ھەلدەپەرى، شتىك بوو لە كەسىكى وەك
ئەو چاوەرى نەدەكرا. لەگەل ئەوہشدا، ئەم شتەى باش لى
دەھات. ”تىنا دواتر واى دەگىرايەوہ، ”كۆرم، ئەو ھەندى جار
پرسىيارىشى دەکردن...

”چ جۆرە پرسىيارىك؟“

”لەبارەى ئەو ولاتە، ئەو دوورگەيە. شتىك كۆب يان
كۆوب بوو.“

”مەبەستت كۆبايە؟“

”كۆبا. جەمىلە لىي پرسىم ئاخۆ دەزانم كۆبا كەوتۆتە
كۆى؟ قەتوقەت^۱ گويم لى نەببوو. ئىنجا ئەو باسى
ژيانى خەلكى ئەويى بۆ كردم. لەوي ھەمووان لەشساخ و
تەندروستن، لەوي داودەرمان بەخۆرايىيە، شىر بۆ مندانان،
بۆ پىروپەككەوتان، ھەر ھەمووشى بەبى پارەيە. ئەو باسى
ئەوہى بۆ كردم، لەوي ژنان مافى زۆروزەوندىان ھەيە.
خۆ ئەگەر ژنىك ھەزى لە چارەى مێردەكەى نەمابايە و
نەيوىستبايە، ئەوا بەئاسانى دەيتوانى لە ماللى وەدەر بنى.

۱ قەتوقەت: ھەرگىزاو ھەرگىز.

ئەو پىنى گوتم، زۆربەى زۆرى شوڧىرى پاسەكانى ولات ھەر ژنن. تەنانەت ئەوان لۇریش لىدەخوړن. ئەو ھەمىشە باسى پياويكى دىكەشى دەکرد، ئەرى ديسان، ناوھكەى چى بوو؟ ئەو پياوھى ھەمىشە چرووتىكى بەسەر لىو و چەكىكشى بە شانەوہ بوو.

”كاسترو؟“

”ئەو نا، ئەوى دىكە، كە شەپقەيەكى لارىشى لەسەر دەنا.“

”مەبەستت گىقارايە.“

”كوتومت. جەمىلە لەو ئىوارانەى لای ئىمە ماىەوہ، شتى باوہرەنەكراوى لەبارەى ئەو پياوہوہ بۇ دەگىرامەوہ، ئەو چۆن شەپى كرددوہ، چۆن ھەر جارىكيش تەنگاو دەبوو، بۆى دەر دەچوو. ھەندى جار باسى نوكتەى دەربارى (شا)ش دەکرد. گوايە سابوونى ئاودەستەكەى لە زىرە، ھەموو جارئ كە دەچوہ ئاودەست توند كونەلووتى دەگرت، چونكە برۆى نەدەكرد كە ئەوہندە پاشەلى پيسە و ئەو بۆنەى لىوہ دى. ئاى ئەو رۆژ و شەوانە چ كاتىكى خۆش بوون. جەمىلە بەباشيش لەگەل باوكت رەفتارى دەنواند.

”باوكت وىنە كۆنەكانى نیشان دەدان. وىنەكانى لەگەل رەزاخان بە خۆى و ئەو كوتكەى لەسەر شانى بوو، كە لەتەنىشت گاشەبەردەكە وەستابوو، ئىدى بۇ جەمىلە ئەو چىرۆكانەى لەبارەى نووسىنى خەتى بزمارى دەگىرانەوہ، دەربارەى ئەو سەردەمەى، گوندنشىنان بە خۆيان و كوتكەكانيان بەردى سەر رىگای قىتارەكەيان دەشكاندن، باس دەکرد.

”جەمىلە لە ئاماژەكانى باوكت نەدەگەيشت، بەلام بە

حه وسه له شه وه گوئی لی ده گرت. زور جارن ئه ویش هه ولی دها به ئاماژه له گه لی بدوی، به لام بوی نه ده چوو ه سه، ئیدی به ئیمه نه بوو، به توندی له قاقای پیکه نینمان دها.

چیرۆکه که ی تینا، یاده وه ریبه کانی سه باره ت به جه میله، کۆتاییان نه ده هات.

داوی هاتنی مه لا رۆحانییه کانیش، ئه و به ته واوی به شیوه یه کی دیکه له مانه وه ی جه میله ی ده پروانی. پیتی وا بوو، جه میله ژیا نی کیزه کانی ویران کردوو.

تۆ بلی ئه و له م باسه دا هه ق بووبی، ئاخو زهنگۆله جه میله ی کردبووه پیشه نگیگ بو خۆی. ئه و بو سیوچوار شه و ژوو ره که ی له گه ل جه میله دا به ش کردبوو. ئه م ماوه ش بو ژیا نی ئه و چاره نوو سساز بوو.

به ر له شوپش، تینا چاوه پروانی زوری هه بوو، خه ونی به وه ده بی نی، به لکو له ماوه یه کی زور کورتدا دوو پیاوی باشی ئاسایی بین و داوی دهستی کچه کانی لی بکه ن و بیانخو از ن. زهنگۆله یان له م ره وشه دا ریز په ر بوو. تینا پیتی نه کرا زهنگۆله بخاته ژیر پکیفی خۆیه وه.

تینا هه میشه هه ر په رو ش و تاسه مه ندی ژیا نیکی ئارام و ئاسوده بوو، ئه م ما هه رگیز ئه م ئاواته ی بو نه هاته دی. هه نوو که ش خه ونی ده دی، به لکو بیته داپیره، نه وه کانی له کوشی خۆی دابنی و چیرۆک و سه ربر ده یان بو بگێر یته وه. به لام ئه وه ی له جه میله ده بی نی، که کاریکی وا ده کا ئه و خه ونانه ی هه رگیز به دی نه یه ن.

ئیدی کار به و شیوهیه رۆیشت، دوو پیاو که تینا چاوه‌روانی ده‌کردن، په‌یدا بوون. ئه‌وان داوای کیزه‌کانیان لئ کرد، به‌لام خو کیزه‌کانیش ئه‌و پیاوانه‌یان نه‌ده‌ویستن. ئه‌وان هه‌زیان له‌ جووره‌ پیاویکی دیکه‌ بوو. ئیدی تینا له‌به‌ریان گریا.

”که‌واته‌ ئیوه‌ چیتان ده‌وی؟ ئیوه‌ چاوه‌رپی کئ ده‌که‌ن؟ چاوه‌رپی کاسترۆیه‌ک؟ چاوه‌رپی گیفارا ده‌که‌ن؟ چاوه‌رپی پیاویک ده‌که‌ن به‌ خووی و چرووته‌که‌ی و شه‌پقه‌که‌یه‌وه؟ ئای خوایه، به‌هانامه‌وه‌ وه‌ره، من شایسته‌ی ئه‌و به‌زموره‌زمه‌ نیم.“

دوای ئه‌وه‌ی شوهرشه‌که‌ ده‌ستی پئ کرد، ئه‌و پیاوانه‌ هاتن، که‌ کیزه‌کان چاوه‌روانیان بوون. لئ ئه‌وان نه‌ کاسترۆ و نه‌ گیفاراش بوون، به‌لام پۆسته‌ری گیفارایان له‌ ژووری نووستنیان، له‌سه‌ر سه‌ریان هه‌لواسیبوو. ئه‌وان جگه‌ره‌یان نه‌ده‌کیشا، چرووتیش گرانبه‌ها بوو، به‌لام ناوبه‌ناو جگه‌ره‌که‌یان له‌نیو لئوه‌کان ده‌گرت و باسی شوهرشه‌که‌یان ده‌کرد.

ئه‌و دوو کیزه‌ی تینا خویان له‌ زیندان نه‌بینیه‌وه، به‌لام خو میرده‌کانیان له‌لایه‌ن ده‌زگای نه‌ینی ده‌سه‌لاتی نوئ، رژیمی کۆماری ئیسلامی ئیرانه‌وه‌ چاودیری ده‌کران، پاشان گیران و خراوه‌وه‌ کونجی زیندانه‌وه‌. سالانیک دواتر، که‌ ئازاد کران، ئه‌و دوو پیاوه‌ چ له‌باره‌ی جه‌سته‌یه‌وه‌ چ له‌باره‌ی ده‌روونیه‌وه‌ تیکوپیک شکابوون. سالانیکی زوری خایاند تا که‌میک وه‌ک خویان لئ هاته‌وه‌، تا جاریکی دیکه‌ بتوانن ئاساییانه‌ ره‌فتار بنوینن.

شور شه که به رپا ببوو، گهل دژی شا هه لسا بوو. به لام
ئه وان له گوشه یه که وه پهیدا بوون، که کهس چاوه روانی
نه ده کرد.

کاتیکیش، ئیواره یه کیان له دوکانه که ی باو کم بووم، پی
گوتم، ”پیاوه خوینه ره که رویشته!“
”مه به ست چیه؟“

”ئه و ئیما مه ی له نیو بیره که دا بوو و کتیبی ده خوینده وه.“
”رویشته؟ چون رویشته؟“

پنده چی باشت بئ روونی بکه مه وه. شیعه کان نزیکه ی
چوارده سه ده یه چاوه رپی مه هدی ده کهن، چاوه رپی
ئه و فریاد ره سه ده کهن له بیره که بیته دهر و جیهان له و
کویره وه ریبه ی تیدایه، دهر بینئ.

به لام ره زاخان په هله وی، سه ری بیره که ی چیمه تتورپژ
کرد بوو. ئه و خوازیار بوو ولاته که هاوچه رخانه لی بکا و
له هه مان کاتیشدا وانیه که بداته مه لا رو حانییه گه وره کان
و ته مییان بکا.

به لام خو مه لایه کانیش بیده نگ و دهسته وه ستان نه مانه وه،
ئه وان تا دههات توندتر دژی شانشینئ په هله وی وه ستانه وه.
باوکیشم باسی شانشینئ مه هدی ده کرد.

”ئه و به رده ی له سه ر ده می بیره که دانرابوو، شکینرا.“
باو کم به ئما ژه وای پی گوتم. ”چاله که کرایه وه. ئیما مه کهش
له وی رویشته.“

چاله که له شوینکی ستراتیژی سه ربازیانه هه لکه وتبوو،
بویه شتیکی ریکه وت نه بوو، یه کی له دینداره شیته کان

سهري بيره كهى هه لدا بېته وه. هه ر ده بى شتيكى گرنه
له ئارادا هه بى. ئىدى جار دانى جهنگى مه لايه كان بى دژى
ده سه لاته كانى شا.

”ئهرى ده زانى ئاخو كى به ردى سهري بيره كهى شكاند؟“
”ئه لالا (خودا)،“ باوكم ئاماژهى بو ئاسمان كرد. ”ئيمامه كه.
ئهو ده يه وي هه موو شتى چاك بكاته وه. من جيپيه كانى
ئهوم بينين.“

”جيت بينى؟“

”من له گوندى زافه ران بووم. له گه ل گوندن شينان به سه ر
شاخه كه كه وتم. ئه وسا به چاوه كانى خو م جيپى پووتى
ئيمام له سه ر گاشه به ر ده كه بينى.“

”جيپى له سه ر به ر ده كه ديار بوو؟“

”به لى، تو ده بينى، ئهو له نيو چاله كه دا هاتوته دهر و له و
ناوچه كه رويشتوو. گوندن شينه كانيش كر نووشيان ده برد و
جيپيه كه يان ماچ ده كرد. من به خو يشم جيپيه كه م رامووسى.
بو نيكى خو شى لى ده هات.“

ئيمامه كه به ر درابوو. له بريى بالى بزوتنه وهى چه پ، ئهو
به سه ر شاره كانيدا دا و ديكتاتورى له م شار بو ئهو شار راو
ده نا. ئهو هاته دهر بو ئه وهى به هاناي هه ژارانه وه بى، پشتى
لاواز و زه بوونه كان بگرى، نه خو شه كان چاك بكاته وه و
دلنه واييى ئهو دا يكانه بداته وه كه كوستان كه وتبوو، منداليان
له ده ست دابوو.

”خه لك ده گريا،“ باوكم زياتر له سه رى رويشت. ”خه لك
پنده كه نى. خه لك كتبه پيرو زه كهى له سه ر سه ر دانا بوو.
ئهو ان له بنارى شاخه كه دا خر بوونه وه به ره و ئاراسته ي

مهككه وه راوهستان. ئینجا پۆل پۆل بهدوای شوینپی
ئیمامه که دا پۆیشتن.

”شوینه واره که به رهو کوئ دهیبردن؟“

”به رهو ئه و شارهی که مزگه و ته گه وره که ی لئی، ئه و
مزگه و ته ی گومبه زیکی زیرینی هه یه. ئه و شارهی، که هه موو
ئافره تان چارشوی رهشیان به خویاندا داوه و زور مه لای
پۆحانیسی لئ ده ژین.“

مه به سستی ئه و، شاری قوم بوو.

که واته فریاد په سه که چۆته قوم. ئه و چوووه قوم، فاتیکانی
شیعه کان. ئیدی ده سته به جئ منیش به رهو تاران لیم خوری.

تەكبەر چىدە نەيدەۋىست كەرۋال بە

دىسان حاجىيە كان بەرەو بىرە پىرۆزەكە دەپۋن.
ئىمەش لەگەلىاندا دەپۋن.

لەو دەمەى شارە پىرۆزەكەى قوم شىۋا بوو، دىندارەكانىش
لە ھەموو سووچىكى ۋلاتەۋە پۆل پۆل روويان تى دەكرد،
تارانىش بە شىۋازى خۆى بە شۆرشكردنەۋە خەرىك بوو.
ئەو پارتانەش كە بۆ چەندىن دەيە بوو قەدەغە كرابوون،
دىسان كەۋتنەۋە جوۋلە و تەكان و دەنگيان بىسترا. لە
ھەموو لايەكەۋە ھەر بلاونامە و پۆستەر دەبىندرا، كە
لە تارىكەشەۋدا بلاو دەكرانەۋە و بە دار و ديوارەكانەۋە
ھەلدەۋاسران.

زىندانىيە سىياسىيەكانىش زانىيان شۆرش بەرپا بوو.
ئەۋانىش بەكۆمەل مانىيان لە خواردن گرت.

لە شارى قوم رەۋشەكە لەدەست دەر چوو بوو.
ھەركاتىكىش تارىك دادەھات، ئىدى قانۋن و رىساكانى شا
نەيدەخوارد، بەلكو ھەر قانۋنى مەلا رۇحانىيەكان لەگۆرپدا

بوون. هیچ پۆلیسیکیش زاتی ئه وهی نه ده کرد به شهو بیتته
دهر و رووی خووی نیشان بدا. له شاره کانی دیکه شدا خه لک
دهنگی بهرز کرده وه.

هه رچی گونده که ی زافه رانیش بوو، چیرۆکی تایبه تی خووی
هه بوو. نابینا، که ره، که رولاله کان و په ککه وتوو ده کانی هه موو
لایه ک له ریگادا بوون به ره و شاخی زافه ران ده رویشتن.
ئه وان ده چوونه سه ر شاخه که، تا نیوچاوانی خویمان له
جیپیی ئیمامی مه هدی هه لیسوون و بیارینه وه، به لکو له
دهرد و به لاکانیان رزگاریان بیی.

له بهر ئه وهی خه لک نه ده گه یشته سه ر بیره پیروزه که،
بۆیه مه لای شاخی زافه ران گلکویه کی ناچاریی له داوینی
شاخه که دروست کردبوو. ئینجا نه خو شه کان، که ره، لال،
که مه ئه ندام، کویر و هه موو ئه وان هه ی گرفتیی له شساغیان
هه بوو، خویمان به په تیکی سه ر گلکۆکه ده به سه وه و بیست
تا سی مه تر له ولای گلکۆکه له سه ر زه وی ده که وتن. ئه وان
بریاریان دابوو رۆژوو ده که یان نه شکینن تا ئیمامیان لی په یدا
ده بی و له دهرد و به لا چاکیان ده کاته وه.

هه ر به راستی ئه وی پرچه شامات و جه نجالیی بوو.
جه نجالیه ک بوو نه بیتته وه. که ره کان له ته نیشته یه که وه بوون
و ده گریان، نابینا کانی ش به ته ک یه که وه خویمان به زه وی
گیرساندبوو، ده پارانه وه. نه خو شه کان بی پچران دنوو زانه وه
و مه نگۆله کانی ش به نیتو ئه و خه لکه به شینوشه پۆردها
ده سوورانه وه.

مه لای شاخی زافه رانیش به بلندگۆوه، به دهنگیکی
به رزه وه بانگی دینداره کانی ده کرد، که له ده وه، له ناخی

دلایانه وه، به دهنگی به رزه وه بیارینه وه، به لکو به زووترین کات ئیمامه پیروزه که دهر بکهوئ.

له گهل زهنگوله دا، له نیو که رولاله کاندای به دواى باوکمدا دهگه رام. نه مده زانی ئاخو ئه ویش به ره و شاخی زافه ران رۆیشتوو. زهنگوله بوی باس کردم، که وا له پریکدا باوکمان دیار نه ما و رۆیشت. بو گه ران به دواى ئه و، ئیدی خو مان له نیو ئاپورای حاجیانی ئه ویدا بینیه وه.

”من ده بینیم، ئه و له وئ راکشاوه!“ زهنگوله وا بانگی کردم.

به چاوی نووقاوه وه باوکم له سه ر زه وئ که وتبوو. په تیکی درئژی له پیی راسته ی خو ی گری دابوو، که سه ریکی له گلکو که به سترابوو، په ته که ش له و سه دان په تانه بوو، به شووره ی گلکو که گری درابوو.

ئه و لاواز ببوو، ردینیشی هاتبوو، وهک که سینیکی پیر دیار بوو. چوومه لای دانیشتم و بازندی دهستیم گرت. ئه ویش چاوه کانی هه لئینان، به بینینی من له وئ سه رسام بوو.

”ئیه لیره چی ده که ن؟“ وا ئاماژه ی بو کردم.

”ئه دی، تو لیره چی ده که ی؟“

له بهر ئه وه ی بو ماوه ی ههفته یهک بوو، هه چی نه خواردبوو، به ده گمه نیش ئاوی خواردبووه وه، چه ند پورگیکی ناشیرین له سه ر لئوه کانی پهیدا ببوون. مه لایه که ش هاته ئه وئ و دهسته سیریکی ته ری له سه ر ته ویلی باوکم دانا و گوتی، ”ئه ی پیایوی به سته زمان، زوری پی ناچی، ئیمامی مه هدی دیت و

لیتان دهفریسمی!^۱

ئینجا مه لایه که به رهو که سیکی دیکه رۆیشت.
”دهی هه لسه وه!“ وام پی گوت. ”با برۆینه وه مالی!“
دهمه ویست له هه لسانه وه دا یارمه تیی بدهم.
به لام خو ئه و ره تی کرده وه دهستی یارمه تیی بو دریز
بکه م.

”ئاخر خه ریکه وشک هه لده گه ری،“ من وام پی گوت.
”دهی زهنگوله یارمه تیم بده، بیخه ره سه ر پشتم.“
هه ر به راستیش ئه و نهیده ویست له گه لمان بیته وه. خو
ئه و هه رگیز به و شیوه یه دژی من نه جوو لابوو وه.
”ئاخر من ئه وه نده کتیبه م له گه ل ئه و دا خویندوونه ته وه،“
وام به زهنگوله گوت. ”سه باره ت به گه ردوون، له باره ی
زهوی، له باره ی مانگ، له باره ی خه لک، که چی ئیستا هه ر
وهک نه خوینده واریک، هه ر وهک که پولایکی پیر لیره خو ی
به زهویدا داوه. ته نانه ت نایه وی هه ر سه یریشم بکا.“
زهنگوله ش دهستیکی به سه ر نیوچاوانیدا هینا، به
دهسته سهریک لیوه کانی ته ر کردن و به نه رمیش هه ژاندی،
”دهی باوکه، له گه لمان وه ره. دهی با بچینه وه مالی. که به م
جو ره لاوازه ده تبینم، دلم ژان ده کا. دهی چاوه کانت بکه ره وه.“
ئه ویش چاوه کانی کردنه وه.

”تیناش بو ت ده گری،“ زهنگوله به ئامازه وای پی گوت.
”دهی چه ند رۆژیک بگه ریوه مال، ئه وسا هه رکاتیک ویستت
ده توانی بگه ریته وه ئیره. کاتی با شتر بووی بگه ریوه ئیره.“

---

۱ لیفریسمین: واته موباره کباید کردن، موفه پر کردن، واته پیاوچاکیک
دوعا بو که سیکی ساده ده کا.

ئىنجا بەرگىرى دىكەى نەكرد.

”دەى تۆ پىلاوھەكانى ھەلبەرگە،“ وام بە خوشكەكەم گوت.
ئىنجا بەئەسپايىيەو ھەلم گرت و لەسەر پشتى خۆم دانا
و بەرەو ترومبىلەكەم برد، كە يەك-دوو كىلۇمەترىك لە
دوورى ئەوئو ھەم رام گرتبوو.
كە گەيشتمە لای ترومبىلەكە، لەسەر كورسىي پىشتەو ھە
درىژم كرد و بەرەو شارەكە لىم خورپى.

ئىستاش شۆرشەكە بەرپا بوو، ناوبەناو سەردانى خىزانەكەم
دەكردەو. ھەر بۆيە ئەوم گەياندەو ھەم.

كاتى گەيشتىن، تىنا دەمودەست بەدەم ئامادەكردنى
سوويك، بۆلەبۆلەكىشى لىو ھەت، ”من لەگەل ئەو پىاودا
لە كۆرەو ھەرى زياتر ھىچى دىكەم تووش نەھاتوو. ئەرى
باشە ئەو چى لە ئىمامە پىرۆزەكە دەويست؟ ويستويەتى
فىرە قسەكردن بى؟ خۆ من ئىستا لەو بارەى (كە كەپولالە)
پۆژىك بەئارامى لەگەلدا بەسەرم نەبردوو، ئاى خواى من،
بمپارىزە، خۆ ئەگەر ھاتبا و قسەى كردبان، چى دەقەوما.“
”دەى داىكە بەسىەتى،“ زەنگۆلەش بەرپەچى داىەو ھە.
خۆ ناكرى بەم جۆرە باسى باوكم بەكى.

”بۆچى نا؟ باشە كە پىاويكى نىو ھەمردووى كەپولالەم بۆ
بىتەو ھەم، چى بلىم؟“
”داىكە، بەسىەتى، دەنا...“

”دەنا چى؟ خۆ تۆش بىخەتا نى. خۆ ئەگەر پىويست
بكا، بە دەنگى بەرزىش بە رووى تۆ ھەلدەشاخىم. تۆ ژيانى
مەنت تىك دا. ئىستا كە براكەشت لىرەيە، دەمەوئى ھەندى

شت پرون بکه مه وه. ئیسماعیل، من چیدیکه له و خوشکەت
تیناگەم.

”دایکه، زهنگۆله وا وهلامی دایه وه. ”باشه کاتی که
ئیسماعیل لێرهیه، دهردهست تو رهفتاریکی دیکه دهنوینی؟“
”من شتیکی دیکه ناکه م و رهفتاری دیکه نانوینم، ریک
ئیسئا وهختیه تی بلییم، بهر له وهی ئه و بر وا. له و رۆژهی که
جه میله پیی نایه ئه م ماله وه، زهنگۆله بووه به...“
”باشه، ئه مه چ په یوه ندییه کی به جه میله وه هه یه؟“ زهنگۆله
وا به ره چی دایه وه.

”... دهی وازم لی بینه. من ئه وه م گوت که پیویست بوو
بگوتری.“

منیش هه ستم کرد وه ک ئه وهی بیگانه یه ک بم. ده بوایه
باوهش به تینادا بکه م پیی بلییم، ”تینا تو راست ده که ی. به لام
خو پیویست ناکا چیدی بترسی، چونکه ساله سه خته کان
به سه ر چوون. من له مه به دوا زووزوو دیمه وه مال. هه موو
شتیک ریکو پیک ده بیته وه.“

که چی واشم نه کرد. نه متوانی وا بکه م، تییینی ئه وه م
کرد، هه ندی دل ره ق بوو بم.
”تینا، من وا بانگم کرد، ”دهی سوو پیک بده ره باوکه.
پاشان قسان ده که یین.“

من یه ک-دوو که وچک سوو پیم به ده می باوکه مه وه کرد،
له و کاته شدا زهنگۆله به ده سته سر پیک ده می باوکه می ده سر ی.
”باوکه، تو شییت بووی، ”به ئاماژه وام پی گوت. ”باشه
بوچی له به رده م گلکۆکه دا به رۆژوو بووی؟“
ئو هیچی نه گوت، ته نیا خه نده یه ک هاته سه ر لئوه کانی.

بۆ شه‌وه‌که‌ی من له مال مامه‌وه، ئه‌وه‌ش بۆ چه‌ندین سال بوو، یه‌که‌م شه‌وم بوو که له مالێ بنووم. هه‌ستیکی سه‌یرم لا په‌یدا بوو. هه‌ستم به‌ خۆم ده‌کرد غه‌واره‌یه‌ک بم. هه‌ردوو خوشکه‌کانی دیکه‌م هه‌شتا میزدیان نه‌کردبوو. ئه‌وان زیاتر منیان وه‌ک باوکی ماله‌وه داده‌نا له‌وه‌ی کاکیان بم، بۆیه ئه‌وان وه‌ک زه‌نگۆله‌ ئازادانه‌ زاتیان نه‌ده‌کرد بینه‌ لام دانیشن. ئه‌مه‌ش کاتی پێویست بوو، به‌لام خۆ ئیمه‌ش ئه‌و کاته پێویسته‌مان بۆ ده‌سته‌به‌ر نه‌بوو.

ئه‌و ریشه‌ بۆزه‌ی باوکم ئه‌وه‌ی بۆ ئاشکرا کردم، شوێر شه‌که‌ ده‌یویست ئه‌و له‌ من سه‌نی.

بۆ رۆژی پاشتر قسه‌م له‌گه‌لیدا کرد. تیکۆشام ئه‌وه‌ی بۆ رۆون بکه‌مه‌وه، که ئیمامه‌ پیرۆزه‌که‌ هه‌ر بوونی نییه. به‌لام هه‌ستم کرد، رۆونکردنه‌وه‌که‌م هه‌یچ کاریگه‌ری به‌سه‌ره‌وه‌ په‌یدا نه‌کرد.

باوکم پێی راگه‌یاندم، جارێکیان، له‌و کاته‌ی ژنی یه‌که‌می مردبوو، ئیمامه‌ پیرۆزه‌که‌ی به‌ چاوه‌کانی خۆی له‌نیو بیره‌که‌دا بینیبوو. هه‌روه‌ها ئه‌وه‌شی گوت، گوايه هه‌ر پێرێ نابینایه‌کی بینیبوو، ده‌مۆده‌ست چاک ببوووه‌وه، ”پیاوه‌که‌ کاتی نووست، کوێر بوو، به‌لام بۆ به‌یانیه‌که‌ی که به‌ئاگا هاته‌وه، ده‌یتوانی بیننی. ئیمامه‌که‌ هاتبووه‌ خه‌ونی و چاکی کردبووه‌وه.“

نه‌خێر، باوکم نه‌یده‌ویست چیدی هه‌ر به‌که‌رولالی بمیته‌وه. ئه‌و خوازیار بوو بتوانی بخوینیته‌وه. ”چاکه، من فێره‌ خویندنه‌وه‌ت ده‌که‌م،” من وام پێ گوت. ”هه‌ر به‌ته‌نها سالی‌ک، ته‌نیا نیوسال له‌سه‌رم بوه‌سته، ئه‌وسا ده‌گه‌ریمه‌وه‌ مالێ، ئینجا هه‌ر به‌راستی فێره‌ خویندنه‌وه‌ و

نووسینت ده که م. من به لیتت پی ده دم.“
قسه کانم چیدی کاریان نه ده کرد. ئاخر شوینپی ئیمامه که
جادووی لی کردبوو.

یه ک-دوو رۆژ دواتر، باو کم دهستی دایه وه گۆپاله که ی و
رۆیشت، چوو به دوا ی ئیمامی مه هیدیدا بگه ری.

ئەو رۆژانەمە خېرا تېپەرىن

ئىمە لەگەل خومەينىدا
بەسەر كىوى زافەراندا دەفېرىن.

ھەمىشە ويستومانە ولاتەكەمان بەھەشت. ئەمما
نەماندەزانی، يان لەوانەيە نەمانويستى بزانين، ھىشتا
ولاتەكە، ھىشتا خەلكەكە، ھىشتا خودى خومان بۆ ئەم شتە
ئامادە نەبووين. ئىمە پەلەمان بوو، ئۆقرەمان لەبەر بېابوو،
ويستمان بەپېش مېژوو بەكەوين، لەپېشى بېوين. بەلام خۆ
ئەوھش نەكرا. لە راستيدا ئىمە لە مەلاكان زياتر شايىستەى
شتىكى دىكە نەبووين. پووداودەكانى ئەو سەدوپەنجا سالەى
پايردووى ولاتەكەم، ئەوھيان پوون كردهو، كە مەلاكان بە
رېگاوەن. مېژوو خومەينى ھىنايە پېشەو. شا دەبووايە بېروا.
لەسەر پووپەرى يەكەمى گرنگترين رۆژنامەى نىشتمانى، بە
خەتتىكى درشت نووسرابوو: خومەينى ھات.

لە جىھانى رۆژنامەگەرييدا ھەرگىز كەس پىتتىكى وا
درشتى بەكار نەھىتابوو. منىش رۆژنامەكەم لەسەر مېزى
كارى باوكم لىك كردهو. ئەوئىش دەمودەست زانى شتىكى

گرنګ له ګورږډایه.

من پیم ګوت، ”شا روښت.“

”روښت؟“

نه خشه یه کم ډهر هینا، ”ئو چووہ میسر، له ویشه وه بهرو

باهاما ئینجا بو ئه مریکا.“

میسر؟ باهاما؟ ئه مریکا؟ ئو لئی تینه گه یشت.

کیشه که ی ئو له ودا بو، هیچ په یوه ندیه کی له نیوان

ئو پروداوانه و روښتنی شادا نه ده بینی.

”ئو جاریکی دیکه ناگه ریته وه.“

”بوچی نا؟“

باوکم ئه وه ی له بهرچاو نه گرتبوو، له و کاته ی ئو جیپی

ئیمامه پیروزه که ی ه لگرتبوو، له راستیدا ئو خه ریکی ئه وه

بوو، شا او بنی.

”ئیسنا خومه ینی له سهر تهخت و تاجی شادا دانیشته وه.“

ئویش به سهر سامیه وه سهیری کردم.

”بوچی وا سهیرم ده که ی؟ خوټ، هه ر خوټ ویستت شا

بروا و خومه ینی بیته جیگای؟“

”من؟ من هیچم نه کردووه.“

”چون هیچت نه کردووه؟ تو وینه که ی شات له دوکانه که

لا داوه، له جیاتیی ئه و، وینه ی خومه نیت به دیواره که دا

هه لواسیوه. روژانه له گه ل هه زاران که س خوپیشاندان

ده که ی. ده ی جاریک له ئاوینه دا سهیری سه روسیمای خوټ

بکه. ته نانهت ریشیکی وهک ئه ویشت بهر داوه ته وه.“

”وهک هیی کی؟“

”ریشه کهت ئه وه نده دريژ و بوژ بووه، وهک هیی خومه ینی

لئ هاتووہ.

ئەویش سەیریکی ئاویئەیی کرد و دەستیکی بە ریشیدا
هینا. وەک ئەوہ وا بوو شتیکی نامۆی بۆ دەر بکەوئ.
”ئەری پێشتر خومەینی لەکوئ بوو؟“ ئاماژەییەکی وای
کرد.

ئەمەش زەحمەت بوو بە زمانی ئاماژە شی بکریئەوہ.
من دەبوایە یەکەم جار میژووی سەد ساڵەیی ولاتەکەم
باس بکەم، ئەوسا بیئە سەر خومەینی.

”چیرۆکیکی زەحمەتە،“ وام پئی گوئەوہ. ”شا بەر لە پازدە
سال، خومەینی لە ولات بەدەر نابوو، ئەو دەبوایە لە دووری
نیشتیماندا بژی. ئەوان (شا و خومەینی) دوژمنی یەکدی
بوون. ئیستاش ئەو گەراوەتەوہ و شا ولاتی جئ هیشتووہ.“
شتیکی ئالۆز بوو. من ئاماژەم بە ھەوالەکەیی رۆژنامە دا،
”لێردا نووسراوہ، خومەینی دوا سئ رۆژی دیکە بەرەو
شاخی زافەران دەفرئ، سەردانی چالاوہکە دەکا.“

”بۆچی لای بیرەکە؟“

”ئەو دیت تا سلأو لە ئیمامە پیروزەکە بکا.“

”ئاخر بیرەکە بەتالە، ئیمامەکە رۆیشتووہ.“

ئەمەشیان نەمدەتوانی روونی بکەمەوہ. بۆیە گوتم،
”بیرەکە بەتال نییە. ئیمامەکە بۆی گەراوەتەوہ. ئەو دیسان
هاتۆتەوہ و کتیبەکەیی خۆی دەخوینئەوہ.“

ھەلیکوپتەریکی گەورە بەسەر سەری ئاپورای خەلکەکە، کە
بەسەر کئوی زافەراندا سەر دەکەوتن، فری. بە ھەزاران
کەس بە یەکجار بانگیان دەکرد، ”لا الە الا اللہ! لا الە الا اللہ!“

وهك وه لامدانه وه يهك كوڤته ره كه سوورپيكي به سه ردا
ليدايه وه.

”سلام بر خوميني!“ سلاو له خومه يني!“ هه مووان
به يه كه وه هاواريان كرد.

باوكيشم تپه لكيشي ئه وه حه شاماته بوو، تا دههات زياتر
به سه ر شاخه كه دا هه لده كشا. ده يه ويست تا بو ي بكر ي نزيكي
بيره كه بكه ويته وه. منيش به دوايدا چووم، ئه ويش له شوينه
عاسي و سه ختييه كاندا يارمه تني دام تا سه ر بكه وم.

منيش زور له ژير باندوري كه شه كه دا بووم. به خو شم
ئه وه م له خو م چاوهر ي نه ده كرد. ئه و پيرويشته ديندريه
جادووي لي كرد بووم. هه رچه نده كاتي ئاپوراكه دروشميان
دهدا و هاواريان ده كرد، من بيدهنگ بووم، كه چي منيش له نيو
سه ر مدا هه ر وهك ئاپوراكه بانگم ده كرد، ”لا اله الا الله!“

هه نو كه ش خومه يني به سه ر سه رماندا فر ي. ئه وم بيني
له ته نيشت فر وكه وانه كه دانيشت بوو. دهستي راوه شاندا. فرميسك
له چاو هكانم دابارين. ده موده ست رووم وه ر گيرا، بو ئه وه ي
باوكم نه مييني. به جو شه وه به دواي باوكم بو سه رووتر
هه لكشام. ده مويست له و كاته ي خومه يني له كوڤته ره كه
داده به زي و يه كه م هه نگاوي به ره و بيره كه هه لده ني، بيبنم
ئاخو چون له به رده م بيره پيروزه كه دا ده چه ميته وه.

ده زماني ئه مه يان ساتيكي بايه خداري ميژروي
نيشتمانه كه مه. كوڤته ره كه به سه ر بيره كه دا هه ولي ده دا
له نيو به رده كاندا له شوينيك هه لبنيشيه وه. ديار بوو
هه لبنيشته وه كه ي شتيكي ئاسان نه بوو. فر وكه وانه كه سي
جار هه ولي دا، به لام نه يده وي را ته واو لار بيته وه. بو جاري

چوارهم نيوه بازنه يه كي ليڏا به شيوه يهڪ نيشته وه، كه كلڪي فرؤكه كه به رهو رووي هه شاماته كه بي. ئيدي به هه زاران له خه لکه كه ته قينه وه، ”خوش آمد، خوش آمد! يار امام خوش آمد! به خير بي، به خير بي، ياري ئيمام به خير بي!“
 ئينجا هفت له شاخه وانه ريشداره کان به خويان و په ته کانين گه يشتنه لاي کوپته ره كه تا يارمه تیی پياوه پيره كه بدن و بيگه يهنه لاي بيره كه، به لام خومه يني يارمه تیی ئه وانی رت کرده وه. له بهر ريزلینانان له ئيمام، ويستی به هيز و شهنگی خوی، به رهو بيره كه به پی بروا.
 به لام چون؟

ده بو وايه شاخه وانه کان ريچکه يهڪ به رهو خوار بدوزنه وه. ئاخر ئه و چون به خوی و ئه و نه عله نويانه ي، ده توانی به سهر به رده كاندا بروا؟ شتيكي په پيښه براو بوو.
 شاخه وانه کان پيچيكي گوره يان هه لبارد. هه ره هفتيان چوونه پيش خومه يني، تا ياوره يي بکه ن و پيښه پي له گه لي بو خواره وه برؤن. بيست خوله كي ره به قی پی چوو، تا به ريگه پنجه داره كه و له دو اييدا پيښان بگاته سهر ليواری بيره پيروزه كه. بو چاوتروكاننيك ئه و ساتمه يه كي بو پيشه وه برد، مرو وای ده زانی هه ر ئيستا ده كه ويته نيو چالاوه كه، به لام خو هيچيش نه قه وما. بو مايه ي سهر سامي هه مووان، له دواساندا توانی خوی بگري و نه كه وي. ئيدي ئاپوراكش كه وته هاوار كردن: ”صلي الله على محمد يار امام خوش آمد، ياري ئيمام به خير بي!“

ئه ويش ميزره ره شه كه ي سهر ي راست کرده وه، لوچه كانی عه باكه ي چاك كردنه وه، پشتی قيت کرده وه -

شتهكه وا پئىدهچوو، هەر وهك ئەوهى ديداريكى لهگه‌ل خوادا هه‌بى - و به له‌خۆراديته‌وه به‌ره‌و سه‌ر بیره پيرۆزه‌كه رۆيشت. من وام ره‌چاو ده‌کرد، راسته‌وخۆ سه‌يرى نيو بیره‌كه بکا. به‌لام ئەو له‌سه‌ر لا بۆ ده‌سته‌چەپ وەر سووړا و رووى خۆى له‌مه‌ککه کرد. ماوه‌یه‌ک وا مایه‌وه - ديار بوو شتيكى ده‌خوينده‌وه - پاشان هه‌ندى به‌زه‌حمه‌ت کړنووشى برد و نيوچاوانى گه‌يانده سه‌ر زه‌وى.

ئەوهى ئەو کردى، ره‌فتاريكى بارگاووى سياسيانه بوو، له‌هه‌مان کاتيشدا سه‌ربرده‌يه‌كى ئەفسووناوى بوو، له‌به‌رچاوى ئيمه و هه‌موواندا رووى دا. ئەو كه‌سه‌ى هه‌قايه‌تى هه‌زار و يه‌ك شه‌وه‌ى شه‌هره‌زادى خويندبیته‌وه، تیده‌گا من باسى چى ده‌که‌م.

جاريکيشان ره‌زاخان، پاشاکه له‌سه‌ر رۆخى بیره‌که وه‌ستابوو، تا سه‌ره‌که‌ى چيمه‌نتۆرپژ بکا. ئيستاش خومه‌ينى له‌سه‌ر هه‌مان شوين وه‌ستاوه. ئيدى شانشين له‌به‌ين نه‌ما و پژيمى مه‌لاکان هات.

خومه‌ينى رووى خۆى راست کرده‌وه. له‌نيو به‌رکيدا به‌دواى چاويلکه‌که‌ى گه‌را، به‌لام خۆ ئەو چاويلکه راسته‌که نه‌بوو. بۆيه به‌رکى دیکه‌شى گه‌را، هه‌ر نه‌يدۆزیه‌وه. ديار بوو له‌شوینیک جیى هيشتتوو.

ئینجا خومه‌ينى عه‌ينه‌که ناراسته‌که‌ى له‌چاو کرد. چاويكى لى کرد تا بزانی ناخۆ ده‌توانى به‌و عه‌ينه‌که‌وه شتيک بخوينتیه‌وه. نه‌خیر، هه‌ر هيچى پى نه‌ده‌خويندرايه‌وه. ئيدى له‌چاوه‌کانى کرده‌وه، خستیه‌وه نيو به‌رکه‌که‌ى. به‌ئەسپايى

ههنگاوی به رهو بیره که هاویشت، له بهردهمیدا دانهوییه وه و بهسه رنجه وه سهیری دورا بیره که ی کرد.

پنده چوو ئه و هیشتا هیچ نه بیئی، چونکه هر زوو ههلسایه وه. کاتیکیش جاریکی دیکه بو پیشه وه نوشتایه وه. رهفتاره که ی وای دهنواند، بهدوای ئیمامه که دا نه گهری، به لام خو هر نهیدوژییه وه، یان تو بلئی وای بی؟

سی جار به سهر سلاویکی له ئیمامه پیروزه که ی نیو بیره که کرد، ئینجا له گه ل بیره که که و ته قسه کردن. بیده نگیش بالی به سهر ئه و ناو دا کیشابوو. هه مووان زانیان، ئه و راویژ به ئیمامی مه هدی دهکا، پرساری ئه وه ی لی دهکا که ده بی چو و لاته که به ریوه بیا.

ئهری چه ند دریژه ی کیشا؟ من ئه وه نازانم.

ئهری ئه و چی به ئیمامه که ی نیو بیره که گوت؟ ئه وه ش هه ر نازانم. هر چو نیک بی، ئه و ئه م وشانه ی خواره وه ی گو کردن، ”ئه لسه لام عه له یکه ئه ی مه هدی ئیبن حه سه ن، ئیبن ته قی، ئیبن کازم، ئیبن موسا، ئیبن جه عفر، ئیبن باقر، ئیبن حوسه ین، ئیبن عه لی، ئیبن ئه بی تالیب.“

دوای ماوه یه کی که م، ئاماژه ی بو یارمه تیدان کرد. ئیدی هه رحه فت شاخه وانه کان خیرا خو یان گه یاندی، خومه ی نیان به رز کرده وه و گه راندیانه وه لای کوپته ره که. ئاپورای خه لگیش هه ر هاواری ده کرد: ”خدا یا! خدا یا! خومه ی نی را نیگه دار! خودیا! خودیا! ئاگات له خومه ی نی بی!“

ئیدی قوناغیکی نو ی له میژووی نیشتمانه که مدا سه ری

هه لدا.

په کوو، کات چه ند خیرا تیده په ری. کاتیک هیشتا بچکولانه بووم و رینوینی باوکم ده کرد، وا پیده چوو کات له جی خوی نه جوولی. ئەوکات رۆژ هه ر ئاوا نه ده بوو، شه ویش هه ر لیگه ری. که چی ئیستا ده بینم رۆژ خیرا، بروسکه ئاسا دین و ده رۆن.

من ئیستا لیڤرم، له پۆلده ره که م و له پشت جامی په نجه ره وه سهیری ده ره وه ده که م. هه ست ده که م چیدی کات ناجوولی، هه ر ده بی بۆ هه تاهه تایه لیڤره له پشت میزی کۆمپیوتره ره که م دابنیشم. ئەزمونم به هانامه وه هات. به خته وه رم به وهی ده زانم، هه موو شتیگ کۆتایی دی.

له و نیوه دا خومه ییش رۆیشت، ئەو مرد، هه ر وه ک ئە وهی هه ر نه بووی. شه وئیکیان ئەو عه باکه ی به سه ر سه ری خۆیدا دا، خه وی لیکه وت، ئیدی هه ر ئەو خه وه و هه لئه سایه وه.

رۆژگاری ئیمامه که ی نیو بیره که ش به سه ر چوو. پیاوه پیروزه که ون بوو. بیره که ش به تال. کۆتره کئیولکه کان ده چنه نیو بیره که، تا هیلانیهی خویان له وی دروست بکه ن و هیلکه ی تیدا بکه ن و فه رخه هه لبینن. ماره ژاراوییه کانیش له پشت گاشه به ره ده کان به حه وسه له وه چاوه روانن. هه رکاتیک مه له کان فرین و له نیو بیره که دا نه مان، بۆیان ده خشین و هیلکه کانیا ن ده خۆن. کاتیکیش بالنده کان ده گه رینه وه، ده بینن هه واره که یان خالییه، ئیدی له سه ر بیره که ده گریتن. ئەمه شیان هه ر تیپه ری.

پاشان زستان دى و بەفر بەبى برانەو بەسەر تۆقەلانى
شاخى زافەران دادەكا. بۆ ماوہەك بىرەكە بە چىنىكى
ئەستور لہ بەفر دادەپۆشرى، كاتىكىش بەھار دى و
بەفرەكە دەتاوئتەوہ، چالەكە پړئو دەبى. ئەوسا نۆرەى
بزنە كئويىيەكان دى تا لہ ترسان بتوقىن. ئەوان كاريلەكانيان
ھەميشە لہ بەرچاو دەبى، بەسەر كارەكان لہ دەورەى بىرەكە
دوور دەخەنەوہ. ئاخىر دەترسن نەبادا يەككىيان بکەوئتە نيو
بىرەكە.

خۆ يەكئيتى سۆقىيەتەش نەما. ئىستا كە لەسەر شاخى
زافەرانەوہ دەوہەستى و بە دووربين سەيرى سەرسنور
دەكەى، ھىچ ئالايەكى سوور و ھىچ گومرگىك و ھىچ
ژەندرمەيەكى دىكە لہ ديوەكەى دىكەى شاخەكەدا نابىنى.
ھىچى لہوئ نەماوہ. ھەموويان پۆيشتون. ھەر وھا منىش
پۆيشتەم.

من لىرە دانىشتووم، بەلام تۆ بلىئى ئىمامەكە لەكوئ بى؟
لەوانەيە ئەويش ھەر لىرە لہ پۆلدەرىكى ھۆلەندادا بى.
زۆر جار لہ دوورەوہ كەسىك بە خۆى و سەگەكەى
لەسەر بەنداوى ئاوەكەدا دەبينم. بەرەو پووى دەپۆم، بەلام
خۆ ھەرگىز نايگەمى، تەنانەت ئەگەر غارىش بەدەم. دەى لىئى
دەگەر ئىم بەخۆى و سەگەكەى بابپۆن. ئاخىر خۆ ھەردووكمان
ئەو پۆلدەرەمان پىويستە.

بە جىاوازى باقىى بەشەكانى جىھان، لىرە لہو پۆلەدەردا
ئارامى ھەيە. بەلام ھەركاتىك تەلەفزيۇنت پى كرد، سەرنج
دەدەى، ئەو ھىوربىيە لەژىر ھەرەشەدايە.

جار بەجار سەدام حوسەين لەسەر شاشەى تەلەفزيۇن دەر

دهکه وئ، دواى ئه و سه روکى ولاته يه کگرتوه کانى ئه مه ريكاش ديتته سهر ته له فزيوون و چهند قسه يه کى توندى پى ده لى. هه مووان ده سته جى ئه وه ده زانن، که ئيمه له ژير رکيفى خومه ينى جهنگى هه شت ساله مان له گه ل عيراق، ولاته که ي دراوسيدا هه بوو. له هه ردوو لاه به هه زاران که س سهريان تيداچوو، به هه زارانيش بريندار کران. ئاخو ئه وه شه ريک بوو له پيناوى هيج. ته نيا و ته نيا گه مژه يى و که په پى هه ردوو سه رکده شيته کان بوو. پاشان سه دام په لامارى کويتيشى دا. له ويوه ئه مه ريکا لى هاته ده ست و وه ستاندى. به لام ئه وه هيشتا هه ره وه ده ره وه ده کشا.

من باسى سه دام ناکه م، به لام ده مه وئ ئه و به جورىک به کار بينم، تا روژژميره که ي باوکم زياتر وه ر بگيرم.

کاتىک خومه ينى بووه سه رکده ي بيمشتموپى ولات، پارته که ي ئيمه نه يده زانى، ئاخو چ جوره هه لسوکه و تىک پيوسته له گه ليدا بکا. ئيمه برومان پنى نه بوو، قه ناعه تمان به وه هاتبوو، ئه و ريگه به کومه له و ده سته چه په کانيش نادا بجوولينه وه. ده مانزانى ئه و له کاتىکى له باردا پارته که مان قه ده غه ده کا. له گه ل ئه وه شدا خوازيار بووين ماوه يه ک هه وای ئازادى هه لمژين، بويه ئيمه ش نيوه ئاشکرا بوونى قانونيانه مان هه لبارد. پارته که مان نووسينگه يه کى خوى له تاران کرده وه، چهند سه رکده يه ک به ئاشکرا به رپويه يان

---

١ که ره پ: نه سه لمين، عينا. ”زه ره شت به و که سانه ي نه هاتنه سهر دينه که ي ده يگوت که ره پ” بروانه ماموستا مه سعود محمد، زارواه سازى پيوانه ل ١٧٨.

دەبرد. لە ھەمان کاتیشدا بزوتنەووەکە، بەلە ھەرە گرنگەکەى
ھىشتا ھەر لەبارى ژیرزەمینیدا ساز دەدا.
یەكئى لە بەلەکانیش چاپەمەنى و شوینی بەرپۆوەبردنى
پۆژنامەى حیزب بوو. لەو کاتەدا منیش لە دەستەى
نووسەرانى پۆژنامەکە بووم.
دەقاودەق پۆژەکەى نازانم، بەلام لەو پۆژەدا بوو کە
خوشکە گەرەکەم بەشوو دەدرا، منیش دەبووایە بۆ
زەماوەندەکە بەرەو شارەکەمان لیتخوێم. دەوروبەرى
سەعات یەك بوو، لەپەر یەك-دوو فرۆکە لە ئاسمانى
ناوەندى شاردا پەیدا بوون و دەنگ و ژاوەژاویكى زۆریان
پەیدا کرد. ئەوان ئەوەندە بەنزمى دەفرین، ھەمووان دەستیان
بە گۆیى خۆیانەوہ نا و دەستبەجى خۆیان بەسەر زەویدا دا.
سەدام فرۆکەخانەى تارانى بۆمبیاران کرد. جەنگ بەرپا
بوو. منیش نەچومە زەماوەندى شووکردنى خوشکەکەم،
بەلکو خیرا بەرەو لای پۆژنامەکەمان بام دایەوہ.

شەوێکیان فرۆکە جەنگییەکانى عێراق مالهەکانى ئیمەیان
بەر بۆمبا دا و بۆ شەوى دواتریش ئیمەش ھى ئەوانمان
بۆمبیاران کردەوہ.

لە سالى دووہم یان سێھەمى شەرەکەدا، سەرلەئێوارەى یەکیان
زەنگى تەلەفۆن لیدرا. زەنگۆلە زەنگەکەى لیدا.

”براكەم ، گوى بگرە. رەوشى تینا باش نییە.“

”چى قەوماوہ؟“

”بەر بۆمبایەك كەوتووہ“

”پى كەوتووہ؟“

“نا، بەراستی نەپینکاوه، بەلام...”

“کە ی ئەمە رووی دا؟”

“هەفتە ی رابردوو، لەو کاتە ی فرۆکە عێراقییەکان هاتنەوێ سەرمان. پێم وایە باشتر دەبێ گەر سەریکمان لێ بدەیتەوێ.”
ئای کە چ گەژەیی بوو بۆ من. خۆی دەبووایە من تەلەفۆنم بۆ بکردیان. خۆم دەمزانێ شارەکە بۆمبیاران کراوێ. ئاخەر بەخۆم هەوآلهکەم لە رۆژنامەکە دا بەزاندبوو. لەوێ چەند کەسیش کوژرابوون، بەلام خۆ ئێو فرۆکە شەپکەرانی ناوچە ی پیشەسازی شارەکەیان بۆمبیاران کردبوو، ئەوێش لە مآلهکە ی ئێمەوێ زۆر دوور بوو. ئێدی باشە چۆن تینای بەر کەوتبوو؟

بە نیوێ شەو گەیشتمە شارەکەمان. لە هەموو لایەک هەر تاریکی بوو. هەموو چراکان کوژابوونەوێ. پایشکیلسواریک کە بەتیزی بەنیو شارەکە دا تیندەپەری، بانگی کردم، “ئەمشەو سەدام شارەکە بۆمبیاران دەکا. ئەم دوای نیوێرۆیە لە رادیۆدا جار ی داوێ.”

هەمووان بەرەو شاخەکان رایان کردبوو. باشە من چۆن دەتوانم لەوێ خانەوادەکەمان بدۆزمەوێ؟ دوو لایتی پیشەوێ ترومبیلەکەم کوژاندنەوێ و بەوریاییەوێ بەو تاریکیە بەرەو مآلهوێ لیم خوری، بەو هیوایە ی ئێوان هیشتا پەيامیکیان لە مال بۆ جی هیشتم. کاتیکیش گەیشتم گەرەکەکەمان و ویستم ترومبیلەکەم رابگرم، یەکیک لەبن دارەکانەوێ بەرەورۆومەوێ هات.

خۆ ئێوێ باوکم بوو. لە تاریکیدانەماندەتوانی بەئامازە

لهيهك بگهين. ئەو هاته نيو ترومبيله كه دانىشت و به ئاماژه گوتى، ”دهى باژوا! ئيمه دهى ليره برۆين.“

”ئەدى تينا له كوئيه؟“

”به كۆل ئەوم گه يانده شاخه كان،” من وا له ئاماژه كهى ئەو گه يشتم.

منيش ليم خورى. هەر يه كسەر بۆ شاخه كان، كه گه يشتمه ئەوى، له پيال به رديك ترومبيله كه م راگرت. گلۆپه كانى نيو ترومبيله كه م هه لكردن و به ئاماژه پيم گوت، ”چى به سەر تينادا هاتوو؟“

”تينا له لاي مەرزى¹ بوو، ئاخىر خوشكه كهت دووگيانه،” به ئاماژه پىي گوتم، ”ئەوان له نيو خانوو كه يان دانىشتبوون. له پريكدا فرۆكه يهك به سەربانى ماله كه ياندا فریبوو، ئىدى بۆمبه كانى داباراندبوون.“

”له كوئى، به سەر خانوو كه دا؟“

”نه خيىر، له وئى له نزيكيان وه كارخانه يه كى تراكتور هه يه، به لام ديوارى مالى خوشكه كهت به رگه ي نه گرتوو. تيناش پىي وا بووه بۆمبه كه به سەر سەرى ئەواندا كه وتوو، ئىدى خوشكه كهتى بۆ دەر وه راكيشاوه و خوى به سەردا داوه تا بىپارىزى. كاتيكيش فرۆكه كه رۆيشتوو، له دواييدا خوشكه كهت هه لساوه ته وه، به لام تينا نا.“

”باشه ئەو بريندار بوو؟“

”نه خيىر، به لى، قولى راسته ي خوينى لى دەرژا. به لام خۆ ئەو جاريكى ديكه چاوه كانى هەر نه كردنه وه. ئىدى خه لك ئەويان گه يانده نه خۆشخانه. منيش له گه ليدا چووم، له وئى

بینیم لهسه ر جی ږاکشابوو. ئەم جاره چاوه کانی کردنه وه، به لام خو نهیده ناسیمه وه. له نه خوښخانه که دا ئه ویان له چوار پایه که دا توند به ستبو وه وه.

”بۆچی؟“

”پزیشکه که گوتی، ئەگەر نه ییه ستنه وه، هاتوه اواری دهکا و له سه ری خویشی ده دا. ئەو دهرزییه کی لیدا. تینا شتی سهیره سیر دهکا. پیم وایه هه مووی به هوی فرۆکه که وه یه. پزیشکه که هه موو ږوژئ دهرزییه کی لیده دا تا ئارام بیه وه و بخه وئ.

”پینچ ږوژان له سه ریه ک من ده چوومه نه خوښخانه که. له وئ له ته نیشت ئه و له سه ر کورسییه ک داده نیشتم. له پریکا بینیم هه مووان ئه ویان چۆل کرد. تیناش چاوه کانی کردنه وه و دهستی به هاتوه اواری کرده وه. منیش نه مزانی چی له ئارادایه. ئینجا قاییشه کانم کرده وه. تینام به کۆلدا دا و ږام کرد، ویستم له ژووری نه خوښخانه که بیمه دهر.

”له دالانه که دا تووشی پزیشکه که هاتم. کاتیکیش ئه و تینای به و حاله تی قیژه وه له سه ر پشتی من بینی، ده موده ست دهرزییه کی لیدا.

”باشه ئیستا من چی بکه م؟“ به ئامازه وام به پزیشکه که گوت. ’له گهل خۆتی به ره وه ماله وه، ئه و وای پی گوتم و دهسته چه بیکیشی دامن.

له دهره وه دش هه مووان هه لاتبوون. منیش تینا به کۆلمه وه، به ره و مال گه ږامه وه.

”پاشان؟“

”هینتاش تیناگه م. ئاخیر برینه که ی ساریژ بوته وه،

لى ئەو ھىشتا بىدار نەبۆتەوہ. تىنا لاواز بووہ. پىم وایە
 ھەمووی لەبن سەرى فرۆکەکەوہیە، ئەرى تۆش ھەر وای
 لى تىناگەى؟“

ئىدى ترومبیلەكەم پاستەرى کرد، لىم خوڤى تا گەيشتمە
 لای تەویلەى ئەو جووتیارەى كە خىزانەكەى من بو
 ماوہیەكى كاتى ھەنوانىكىان لەوى دەست كەوتبوو. كاتىكىش
 ترومبیلەكەم لە بەردەم مالاكەدا پراگرت، زەنگۆلە ھاتە دەر.
 ”تۆ ئىمەت دۆزىيەوہ،“ بەدلىخوشىيەوہ بانگى كردم، لە
 كاتىكدا چرایەكى نەوتى بە دەستەوہ بوو. منىش خوشكەكەم
 ماچ کرد و لەگەلیدا چوومە ژوور.

لەبەر پووناكىی قەندیلەكەدا، خەرىك بوو تىنا نەناسمەوہ.
 سەیرى برىنەكەيم کرد. برىنەكە سارپىژ بووہوہ. منىش
 تىنەگەيشتم بۆچى ئەو نەخۆش كەوتووہ. تۆ بلىی بۆمبەكان
 ژاراوى بووبن؟

”ئەوہ دەرمانەكانىتەى،“ باوكم وای ئاماژە بۆ كردم. ئەو
 دەستەيەكى نىوپرى حەبى داىە دەستم.
 منىش سەیرى حەبەكانم كردن.

”ئەمانە قالىۆمى بەھىزن. باشە چەند حەبى دەدەيى؟“
 ”ھەر پۆژى چوار-پىنج حەبى دەدەيىنى.“ بەئاماژە وای پى
 پراگەياندم.

ھەر دەبى ئەو حەبانە لاوازيان كردبى؟
 ”ئەم حەبانە لە پاكەتەكەى خۆياندا ھەلبگرە. چىدى ئەو
 حەبانەى نادەيىنى.“

”ئەمانە باش نىن؟“
 ”من ئەوہ نازانم. دەى وەرە، یارمەتىم بدە تا بىگەيەننىنە

ناو ترومیبله که.

”بیبهینه وه نه خوشخانه که؟“

”به رهو گوندی زافه ران. ئیمه ده بی بیبهینه شوینیکی ئارام. دوور بی له فرۆکه. من چهند رۆژیک له لای ئیوه ده مینمه وه، پاشان له گه ل خومی ده به مه تاران.“

که گه یشتینه گوندی زافه ران، تازه خه ریک بوو رۆژ هه لبی. ئیمه چووینه خانووی هاوینه هه وار که مان، ئه و خانووه ی کاتی خۆی باو کم له سه رده می ره زاخاندا بنیاتی نابوو. له و سالانه ی رابردوودا من بو ی نه گه رابوومه وه، به لام تینا و خوشکه کانم هاوینیان تینا به سه ر ده برد.

”ده ی زهنگوله ده کری سوویک بو تینا ئاماده بکه ی، منیش چا دیم ده که م. ده ی باو که تۆش، ده کری بچی نانی گه رم و نو ی بیی؟ من زۆرم برسییه. زهنگوله تۆش برسیت نییه؟“

زهنگوله ی خوشکم، باشتترین، جوانترین، خوشه ویستترین خوشکی سه ر ئه م زه مینه، وای کرد به جووله شادمانییه که ی هیوا، خوشی و ته ندروستی بگه ریته وه هه وار که مان. ئه و دهستی دایه سه به ته یه ک و له گه ل باو کم رۆیشت هه ندی سه وزه بیتن.

تیناش وه ک مردوویه ک له نیو جیگادا که وتبوو. به لام ههستی من، زهوقی زهنگوله تروسکایی چاوهکانی باو کم و ته نانهت ئه و مه لانه ی له پاشخان له سه ر داره کان ده یانخویند، وایان لی کرد تینا چاوهکانی هه لبینیته وه. چیدیکه ش له قیژه نه داته وه، به هیواشی سه یری ئیمه بکا.

ئه وسا که رویشکیکی سپی پهیدا بوو. ئیمه که رویشکی

سپیمان نه بینیبوو، به لām هه نووکه یه کتکیان له بهردهم قاپیی
ماله وه مان پهیدا بوو، به خو شیییه وه بازی دا و پاشان له
به چاوان بزر بوو.

من لهو باوه ردها بووم، زوری دیکه نابا هه موو شته کان
باش ده بنه وه.

بوو رۆژی پاشتر، کاتیک زوپاکه کلپه کلپی داگیرسانی بوو،
سووپه کهش ئاماده بوو، باو کم ئامازهی کرد، ”سهیرکه! تینا
دهیه وی چاوهکانی بکاته وه.“

من له وی پینچ رۆژان مامه وه. ئەو رۆژانهی بۆنی سووپ،
شیر، نانی گهرم و داری داگیرساویان لیده هات.
ئیمه یارمه تیی تینامان دا و به سهه ته پۆلکه کانیش
پیا سه مان کرد، ئەو شوینهی که ده بوو به بازدانه سهیرهکانی
که رویشکه سپیه که پینکه نین.

گهلی برادرینه، خو ئەو رۆژانهش هه ر کۆتاییان هات.

دەسلاھون

دەى با بە سەربانى نىشتىمان بکەوين،
لەوئشەوہ خوۆمان بشوۆين.

شەوۆيکيان بە دەيان فرۆکەى شەرکەرى عىراقى پەيدا بوون
و لەسەر ئاسمانى تاران بەدەر کەوتن. ئەوان بوۆ ئەوہندە
جارە شارەکەيان دايە بەر بوۆمبان. ئەمەشيان لەوہتەى شەر
بەرپا ببوو، چرترين بوۆمباران بوو.

بەردەواميش راديوۆى بەغدا ھۆشدارى دەدا، کە فرۆکە
جەنگيەکانيان دەگەنە سەر ئاسمانى تاران و بەر بوۆمبانى
دەدەن. تەنانەت بيژرەکەى راديوۆ ئاموۆژگارى خەلکەکەى
دەکرد، بەلکوۆ شارەکە جى بيۆن. ئىدى دوازده مليوۆن
کەس کەوتنە غارەغارى ھەلاتن. ھەندى جاريش دواى ئەو
ھۆشدارييانە، فرۆکەکان دەھاتن، ھەندى جاريش نەدەھاتن.
زۆر جار سەدام حوسين ھەر ھەمان يارى دووبارە
دەکردەوہ. ئىدى خەلکەکە نەياندەزانى، ئاخوۆ شارەکە جى
بيۆن يان تييدا بميتنەوہ.

خوۆ ئەگەر دەستى مندالەکانت گرتبا و رات کردبايە، ئەوا

فرۆكەكان ئەو پۆژە نەدەهاتن، لى ئەگەر لە مالددا مابايەو، ئەوا بەغدا شارەكەى بۆمباران دەکرد. ئەمەش جەنگىكى دەروونى بوو، خۆ ئەگەر فرۆكەكان هاتبانەو، شەوئەكە دەبوو دەوزەخ. ئەوان بەنزمى و دەنگ و هاژەهاژىكى يەكجار زۆرەو بەسەر گەرەكەكاندا دەفرىن. لەبەر ئەو جۆرە فرىنەدا، خانووەكان دەهەژان، تابلۆ و نىگارە هەلۆاسراوەكانى ديوار دەكەوتنە خوار، مەنجەلەكانى سەرىكى ناندین دەزرىنگانەو، پشیلەش لەسەر جى هەلدەبەزى، مندالەكەشت دەستى بە گریان دەکرد، ئاخىر گویت لە دەنگى بەردانەوئى بۆمبا و تەقەى دژەفرۆكەكان دەبوو. پاشان گویت لە هۆرن و فىكەيەك دەبوو، گوايە هيرشى فرۆكەكان كوتايى هاتوو، ئەوسا دەنگى ترومپىلى فریادپەس و ئاگركوژىنەوئەش دەیانزىراند. ئىدى خىرا مروۆ دەر دەپەريپە دەرهو، تا بزانى ئاخۆ كامە مال بەر بۆمبا كەوتوو.

بەلام ئەوئى شەوئى، ئەو شەوئى كە بە دەیان فرۆكە بەيەكجار هاتتە سەر ئاسمانى تاران و دايانە بەر بۆمبا و لە ئەنجامدا بە سەدان كوژراو و برىندارى لى كەوتەو، خومەينى رەوشەكەى بە شىئوئەكى بەدئاسا قۆستەو. هەر ئەوئى شەوئى فەرمانى بە دەزگای هەوالگريى نەينى خۆى دا، هەموو سەرركردە نارازىيە چەپەكان دەستگير بكا. ئەو دەزگا هەوالگريى نەينىيەش، سالانىك بوو خەرىكى كۆكردنەوئى زانىارى لەسەر جىوړپى نەينى و ژىرزەمىنى نەيارانى بوو، تا لەسەر نەخشە ديارىيان بكا. هيشتا فرۆكەى شەركەرى عىراقى تەواو ئاسمانى تارانىان جى نەهيشتبوو، كە هەموو

سه رکرده دیار و گرنگه کانی پارته که یان ده ستگیر کردن.
کاتیکیش بۆ به یانییه که ی ویستم به ره و باره گای ده سته ی
نووسه رانی رۆژنامه که برۆم، له سه ر جاده تووشی هاوکاریکم
بوومه وه، ”ئیمه ده بی هه ر ئیستا لیتره برۆین. ئاخر زۆرینه ی
سه رکرده کان گیراون.“

ئه مه ش واتای کۆتاییه اتنی حزبه که ی ده گه یاند. ئیدی
ده موده ست به ره و مالی خۆمان گه پامه وه، تا سافای ژنم
ئاگادار بکه مه وه. سافاش نیلۆفه ر، کیژه بچکۆله که مانی
هه لگرت و پرووی له کرماشان کرد و چووه لای داپیره ی.
ئینجا منیش هه موو ئه و به لگه نامانه ی له مال هه مبوون،
له ناوم بردن. دوا ی ئه وه له چاوه پروانی زیاتر هیچی دیکه م
له ده ست نه ده هات.

تا ئیستا ئه وه نده باسی ژنه که م، باسی سافام نه کردوه.
ئه مه ش له بهر ئه وه یه، نامه وی له رۆژژمیره که ی باوکم لا
بده م. ده نا گه ر وا بی، ئه وا بهر له زه نگۆله، ده بووایه له باره ی
ژیانی خوشکه کانی دیکه م و به خته مه رگه ساتبارییه که ی
میژده کانیشیان بنووسم.

من سافام له زانکۆ ناسی. ئه ویش لایه نگری حیزب
بوو، به لام نه بیووه ئه ندام. ئه ویش به دوا ی په یوه ندی کردندا
نه ده گه را. خۆ ئه گه ر له وی تووشی یه کدی نه بوو باین، له وانه
بوو ژیانیکی ئاساییانه ی به سه ر بردبایه. به هۆی منه وه
نه بووایه، ئه ویش تووشی هه موو ئه و چالاکی و ده رده سه رییه
نه ده هات.

تا شوڤشه که به رپا بوو، ئيمه به نهيني يه کديمان ده بيني. ده شمانزاني، هه موو دیداریکمان دوايينيان ده بي. پاشان ئاسانتر يه کمان ده بيني، ئينجا زاتي ئه وه شمان کرد ده رباره ي پاشه رپوژيش گتوگو بکهن.

يه ک رپوژ دواي رپوواني شا، ژوانیکم له گه ل سافادا هه بوو. له وييدا دواي ده ستيم کرد.

له بونه ي ماره کردنه که شماندا، به دهر له فه رمانبه ري باري شارستاني و دوو له برادران، که وه ک شاهيد ئاماده بوون، که س له وي نه بوو. له وه سه رده مه ميژوويينه جه نجاله دا، هه چ شتيکمان له زه ماوه ندي بوو کگواسته وه نه ده چوو. بو شه وه که ش له گه ل يه ک-دوو هاوړي تا نيوه ي شه و به يه که وه له قاوه خانه يه کدا دانيشتين، ئيدي به م جوړه ئاهه نگی ژنوميردايه تيمان گيړا.

سي هه فته ش دواي ئه و به رواره، سافام له گه ل خو م برده مالي باوانم.

”ئمه ژنمه.“

”به لي؟ تينا وا بانگی کرد. ”ئاي ژنيکی چه ند جوانه.“

خوشکه کانيشم، که به و دیداره چاوه رپواننه کراوه چه په سان، سافايان له باوه ش گرت. باوکيشم هه ر له دووه روه سه يري ده کرد. ئه و هه نديک له پرسه که ئاگادار بوو. ئاخه ر پيشتر ويته يه کی سافام بو نار دبوو. ته ندروستي باش، ئه و شته بو پرسى ژن و ژنخوازي لاي ئه و گرنگ بوو. ئيدي ئه و هه ر له ته وقي سه ر تا به ري پي لييه وه راما.

ديار بوو سافا نه وه ک هه ر ساغ و سه ليم بوو، به لکو به جو ش و خو تيکه ليش بوو. منيش وام له چاوه کاني باوکم

خویندهوه، په سندی کردبوو. ئینجا سافا به رهو باوکم رویشت و باوشیکی پیدا کرد. له بهر ئه وهی گوئیستی مهرگی ژنی یه که میشی ببوو، بویه دهستی باو کمی گرت و به روومه تی خویه وه نا. پیشی گوت، ”خو ده بینی، له شساغم.“
ئه دی دواتر؟ نازانم ئاخو باوکم دواپی چوئن له باره ی ئه و یه کدی دیتنه یان نووسیوه.

سافا جاریکیان بو ماوه ی ههفته یه ک له گه ل مالباته که مدا رویشتنه گوندی زافه ران. بیستم له وئ کاتیکی زور خویشان به سه ر بردبوو، له وئ به ماوه یه کی خیرا توانی زمانی ئاماژه کان فیر ببی و هه موو ئیواره یه کیش تا درهنگانی شه و له گه ل باوکم سه باره ت به جیهان ده مه ته قنیان بوو.
”له باره ی جیهانه وه؟“ من وام لی پرسی.

”به لی. زوریش پیده که نین، من ده بووایه زور پیکه نم.“
”بوچی؟“

”ئاخر چی بلیم. من ئاماژه ی هه له م به کار ده هیتا، ئیدی هه مووان له بهر پیکه نین شینومور ده بوونه وه.“
بارودوخه که بواری ئه وه ی نه دا جاریکی دیکه روو بکه مه وه مالی باوانم.

کاتیکیش سافا دووگیان بوو، جاریکیان زهنگوله ی بانگه یشتی ماله وه کرد. به لام له بهر هوکاری سه لامه تی، ده بووایه بو چه نده مین جار له م خانوو بو خانووکی دیکه بار بکه یین، ئیدی نه متوانی چیدیکه دهستم به ئه وان بگاته وه.
دوا ی ده ستگیرکردنی سه رکردهکانی حیزبیش، قوناغیکی رهش و تاریکمان به سه ردا هات. سافا و کیژوله که مان ده بووایه چه ند ههفته یه ک له کرماشان به سه ر ببه ن.

بهلام رهوشه که ئاراسته یه کی دیکه ی وەر گرت. ئەو هەفتانە بوونە یەک-دوو سال. کاتیکیش لە کۆتاییدا گەرانه وە، هەموو شتیک گۆرابوو.

ساقا دەبووایە بەتەواوی ڕوو بکاتە ناوونیشانیکێ دیکە، که هەمووی بۆ ئەو نۆی بوو. هەر لە کلیلی دەرگاوه تا ئاوینە، که وچک، ناوکه و^۱ و بنمیچی خانووه که. تەنانەت ئەو خاکه ی بەسەریشدا رەت دەبوو، بۆ ئەو نۆی بوو.

فرۆکه یه کی K.L.M^۲ له فرۆکه خانە نیشته وە و منیش به دەسکه گوله تولپیکێ پرته قالیی هۆلەندی پینشوازییم لئ کردن. دوا ی گەیشتمان له ویستگه ی قیتاره وه تاکسییه کم گرت، ”به یارمه تیت، بمانگه یه نه نیوخراخت ژماره ۲۱.“

ده ی با بگه رپینە وه تاران.

یهک ههفته دوا ی دهستگیرکردنی سه رکرده کانی حیزب، هیشتا نه مانده زانی ئاخۆ حیزب چه ند زیانی لئ که وتوو، ئاخۆ چۆن ده توانین له گه ل ره وتی بزوتنه وه که مان به ره وپیشه وه برۆین.

له و کاته ی دانیشتبووین چاوه ریمان ده کرد، ده زگای هه والگریی نه یینی به شه و و رۆژ خه ریکی تیکشکاندنێ سه رکرده کان بوو. جه لالاده کان هه موو شیوازیکی ئەشکه نجه دانیان به کار هینا، بۆ ئەوه ی گیراوه کان ناچار بکه ن کړنووش بۆ مه لاکان بیه ن. گیراوه کانیش له چاو زیندانیی ته نیاییدا دانران. جه لالاده کان لینه ده گه ران نه بخه ون و نه داشبنیشن. ئەوان ده بووایه پینچ رۆژ و شه و له سه ریه ک

۱ ناوکه و: ئەرزیه ی خانوو.

۲ کۆمپانیای ئاسمانی شانشین هۆلەندا

ھەر بە پىۋە بوەستىن. ھەركاتىكىش لە خەو رادەچوون، يەك سەتتە ئاوى سارد و تەزىويان بە سەر وچاوياندا دەکردن. لىنەدەگەر پان بەدەر لە يەك جامە سووپ ھىچى دىكە بچىتە دەميان، ئەمەشيان ھەر بۆ ئەو ھەو بوو تا لە ژياندا بىتىن. ئەوان نەدەبووايە بچنە سەرئاویش، دەبووايە گوو و ميزيش ھەر بە پىۋە لە نىو پانتلۆنەكانى خوياندا بکەن. بۆ ئەو ھى لەو ھەش خراپترىان بەسەر بىتىن، كاسىتە نەوارىكيان لەسەر سەر پى كرىبون. نەوارەكە بەردەوام دوانەكانى خومەينى لىدەدەيەو. جەللادەكان بەو شىۋەيە لەسەر بەدەرەفتارەكانيان دەرۆيشتىن، بۆ ئەو ھى سەر كرىدەكان ئامادە بن، بچنە بەردەم تەلەقزىيۆن چۆك دابدەن و بلىن گوايە ئەوان شۆفارى^۱ روسيان. پاشان دەبووايە داواى لىتوردينىش بکەن.

رژىم دەيوستت وا نىشانى ئۆپوزسىيۆن بىدا، ئاخۆ سەروسەودا لەگەل كى دەكەن.

دىسان دىكتور بەھلوول يەكى لە سەر كرىدە گىراوہكان بوو. ئەو لە سەردەمى شادا بۆ چەندىن سال لە زىنداندا بوو، دىسان لەلايەن ئىمامەوہ گىرايەوہ. ئەو دەبووايە لە بەردەم مەلاكاندا چۆك دابدا و پىر بەدەم بلى، ”لا الە الا اللە (...)، من تۆبەم كرىد و گەر امەوہ و دىسان بوومەتەوہ كەسىكى دىندار.“

دەبووايە نىشانى مليۆنان خەلكى بدەن، گوايە ئەو ھىچ بايەخىكى نىيە، ئەو تا ئىستا ھەر مرۆقىش نەبوو، بەلكو ولساتىك^۲ بوو و ئىستا دەبىتەوہ ئادەمىزاد، ئەو ىش ئەگەر

۱ شۆفار: سىخور. جاسووس.

۲ ولسات: ئازەل.

مه‌لا پایه‌به‌رزه‌کان لئوخۆشبوونی بۆ دهر بکه‌ن.

من به‌ته‌نیا له‌ ماله‌وه‌ بووم، ئه‌و ئیواره‌یه‌ ته‌له‌قزیۆنم کرده‌وه‌ تا سه‌یری بکه‌م. ئیدی پیره‌پیاویک له‌سه‌ر شاشه‌ی ته‌له‌قزیۆن دهر که‌وت. پیاویکی نه‌خۆش به‌ ره‌نگو‌روویه‌کی ژاکاوه‌وه‌. ناسیمه‌وه‌، نا، ده‌یناسمه‌وه‌ و نایناسمه‌وه‌. یه‌ک-دوو چرکه‌ هیچی له‌ دهم دهر نه‌چوو. خۆی ده‌بوایه‌ نمایشه‌که‌ چووبایه‌ قوولایی ناخته‌وه‌. دوا‌ی ئه‌و بی‌ده‌نگییه‌ قورسه‌، ده‌نگیکی خه‌فه‌کراو رای گه‌یانده‌، دکتۆر پور به‌هلوولی شۆفار، که‌میکی دیکه‌ دوا‌ی هه‌واله‌کان، دهر‌باره‌ی تاوانه‌که‌ی خۆی ده‌دوئ.

هه‌رچه‌نده‌ هه‌واله‌کان زۆریان نه‌خایاند، به‌لام خۆ ئه‌و جاره‌یان درێژترین ماوه‌ی ده‌نگوباس بوو، که‌ بینییتم. له‌ کۆتاییشدا دکتۆره‌که‌ له‌سه‌ر شاشه‌ به‌دیار که‌وت. من بروام به‌ چاوه‌کانی خۆم نه‌ده‌کرد. ئه‌و پیره‌ دانداسازه‌ی جاران نه‌مابوو، مردبوو، ئه‌هریمه‌ن چووبوو به‌ بن که‌ول و بیلبله‌ی چاوه‌کانی. ئه‌و رای گه‌یانده‌، شۆفار بووه‌ و ناپاکی له‌ ولاته‌که‌ی کردوو. گوتی له‌ ئیستاوه‌ لایه‌نگریکی بی لاموجیمی^۱ خومه‌نییه‌، خومه‌نیش سایه‌ی خودایه‌ له‌سه‌ر زه‌وی. پاشان تقی له‌ رابردووی خۆی کرد، تقی له‌ حیزبه‌که‌ی خۆی کرد، تقی له‌ هاو‌پێکان کرد و له‌ به‌رده‌م مه‌لا پایه‌به‌رزه‌کانی زیندانه‌که‌دا کړنوشی برد. ئینجا هه‌ر وه‌ک منداڵ له‌پرمه‌ی گریانی دا.

حیزبیش هه‌ر وه‌ک گۆلدانیک بکه‌ویته‌ سه‌رزه‌وی وردوخاش بوو. به‌سه‌دان هاو‌پێ گیران، زۆریشیان له‌سیداره‌ دران، به‌

۱ بی لاموجیم: بیهشتومر، بی سیودوو.

سه دانیش به رهو سنوره کان هه لاتن، به لکو دربا زیان بین. له سه رده می ده سه لاتی شادا، ده کرا پشت به کومه کی خه لکه که بیهستی، ده تتوانی له لای کهسانی نه ناسراویشه وه به دوای په نادان بگه پیی. به لام له کاتی رژی می مه لاکاندا ئەمه شیان بووه شتیکی نه کرده!

شا هه موو رهفتاریکی به ناوی خوئی ده کرد، هه رچی مه لاکانیش بوون، به ناوی خودا حوکمرانیان ده کرد. خومهینی به خوئی هاته سه ر شاشه ی ته له فزیون و گوتی، ”مهمله که تی خودا له ژیر هه ره شه دایه. ئەو کاریکی به لایه نگره کانی راسپارد تا ده رودراوسیکانیان بخه نه ژیر چاودیرییه وه.

”ولاته که ت، نیشتمانه که ت ده ستبه جی لیت سه ندرایه وه. چیدی زانت نه ده کرد که هه بی. هه ستت ده کرد هه مووان له پشت په رده کان وه چاودیریت به سه ردا ده کهن، وه کو سییه ره له دوات ده خشین.“

دوای شوپشه که ویستم ئەو سه ربه سستییه م به کار بهینم، به لکو له گه ل باوکمدا گه شتیک بکهین. به یه که وه سواری قیتار بووین به رهو به شی هه ره خواره وهی ولات، بو لای کیلگه نه وتییه کان، ئەو شوینه ی گاز به رز بوته وه و گر ده گری، زه مینیش به هوئی نه وته وه رهش هه لگه راوه. ئەری ئەوه ده بیینی؟ بوئی ده که ی؟ له بن پییه کانی ئیمه دا، له بنماندا زور زور نه وت هه یه.

پاشان ویستم تانکه ره زه به لاهه کانی نیشان بدهم، که

نهوت بؤ دهره‌وهی ولات ده‌گوازنه‌وه، به‌لام ئه‌و دهره‌ته‌مان بؤ رڀک نه‌که‌وت. ئه‌و هه‌میشه به‌سه‌رسامییه‌وه سه‌یری گره فرنییه‌که‌ی مالمانی ده‌کرد، به‌لام هه‌رگیز نه‌یده‌زانی ناخؤ گازه‌که‌ی له‌کوئیه‌ ده‌ی.

من دهمویست بؤ یه‌ک جار له‌گه‌ل ئه‌ودا سه‌فه‌ریکی بیابانی فارسی بکه‌م، له‌وئ له‌که‌ی له‌به‌ر رۆژدا وه‌ک زیڤ دهره‌وشیته‌وه. له‌وئ دهمویست سواری دوو حوشر ببین و تیی بته‌قینین و برۆین و له‌ویش له‌ گوندیکی نزیکدا نان له‌گه‌ل خه‌لکه‌که‌یدا بخۆین. شیریی حوشر به‌ نانی ره‌ق بخۆین. چه‌ند ده‌نکه خورمایه‌ک له‌گه‌ل جامه‌ ئاویک که له‌ناو بیهره‌کانی جه‌رگه‌ی زه‌وییه‌وه دهر ده‌هیندرئ، بخۆینه‌وه.

پاشان چه‌زم لئ بوو به‌یه‌که‌وه له‌وئ له‌ شوئینیک له‌ سه‌ربانی یه‌کئ له‌ چایخانه‌کانیدا برازیین، ئه‌و شوئینه‌ی، که ئاسمان به‌ ملیار ئه‌ستیره‌وه جمه‌ی ده‌ی، به‌یه‌که‌وه له‌گه‌ل ئه‌و پیاوه‌ فه‌رامۆشنه‌کراوه‌دا په‌تویه‌ک به‌سه‌ر خۆماندا هه‌لکیشین. له‌مه‌شیاندا هه‌ر به‌خت یار نه‌بوو.

هه‌ندئ غه‌ریبی ئازادیم کردبوو، تا ئه‌و ببه‌مه ئیسفه‌هان و بچینه‌ نیو ئه‌و مزگه‌وتانه‌ی، که ده‌یناسین و هه‌میشه‌ش هه‌ر باسی ده‌کردن. دهمویست ئه‌و له‌گه‌ل خۆم ببه‌مه مزگه‌وته‌ دیرینه‌که‌ی لوتفولا، هه‌رچه‌نده من نوێژم نه‌ده‌کردن، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا له‌وئ له‌پال ئه‌و راده‌وه‌ستم، له‌گه‌ل ئه‌و، بؤ ئه‌و نوێژم ده‌کرد.

به‌لام ئه‌وه‌ی من له‌ کانگای دلمه‌وه دهمویست، ئه‌وه بوو له‌گه‌ل ئه‌ودا به‌سه‌ر شاخی دهماوه‌ند بکه‌وم.

دەماوند بەرزترین و زەحمەتترین شاخی ئیرانە بۆ بەسەردا ھەلگەران. مەرۆ ئەو شاخەى بە بانى ولاتەكە دادەنئ. رېك ئەو ەم لەبەر نىيە ئاخۆ شاخەكە ۵۶۷۸ مەتر يان ۵۸۷۶ مەتر بەرزە. ئەم شاخە خەسلەتئكى نەوازەى ھەيە، لە ديوئكىەو ھەميشە بە چينە بەفرئك داپۆشراو، ديوەكەى ديكەشى ھەميشە ھەر گەرمە. خو ئەگەر بە يەك جار يش سەر كەوتى، لووتكەكەى بە شيوەى دەفرئكى قەبە دەبينى، دەفرئكى گەورەى گەرم. ئەو يش زارى گرگانئكى دئرينە بوو، لە زەمانى خوئدا تەقبووتەو. خو گەر گوئچكەشت بە زەوييەكەو ەبنئى، ھەست دەكەى ھيشتا گرگانەكە نئلەى دئ. لە زستاندا زور مەترسييە بەسەر شاخەكە بكەوى، بەھار باشترين كاتە بۆ ئەم كارە. ئەوسا جوگەلە ئاوەكان دەبينى دەرژين و ھيشتاش بەفرەكە نەتواوتەو. ئئدى لە ھەموو لايەكەو شاخەوانان دەبينى بەئەسپايى بەسەر شاخەكەدا ھەلدەگەرئين. كاتئكئش لە بارستەقەبە سەھۆلەكە دەر دەچى، ئەوان دەست بە گورانى سۆز و خووشەويستى دەكەن، ”ئو گفتى گول درويد مو بيايم. گولى عالم در آمد كى مياى (...)” ”ئو گوتت ئەو كاتە دئم كە يەكەم گول بپشكوئ. ھەموو گولەكان پشكوتوون، ئەدى تۆ كەى دئى؟“

كاتئكئش دكتوور بەھلوول لەسەر شاشەى تەلەفزيوون دەر كەوت، زانئم چى چاوەروانم دەكا. ئەرى منئش دەگئرئم؟ منئش دەكەومە كونجى زئندان؟ منئش دەكەومە سەر دەست و پئ، بۆ لئخۆشبوون دەپارئمەو؟ نەمدەزانى دژواربيەكە تاچ پادەيەكە. لئ يەك شتم باش دەزانى، دەمويست لە

ولاته که رابکه م. له وانه بوو پتويست بووبا ئيمه له و کاته تهنگانه دا سه رکردايه تیی حيزبه که مان کردبايه.

به لام يه که م جار ده بووايه له ماله که م دهر بچم. يه ک- دوو روژ خووم بشارمه وه تا نه که ومه به رده ستي ده زگای هه والگريی نه ئینی. ئه وسا بگه ريمه وه بزائم ئاخو چی له حيزبه که ماوه ته وه. دواي ئه وه به دواي ئه وه هاوريیانه مدا بگه ريم که دهر بازبان بووه و ئیدی به يه که وه ئه و شته ی مایه ی رزگار کردن بوو رزگاری بکه ين. که واته جارئ برؤ، به لام بو کوی؟

له پريتکا وه لامه که م زانی. بو دهماوه ند.

هه رچه نده کژه که ش زستانیکی سهخت بوو، لی هیشتا دهر فته تیکی که م ما بوو، تا خه ونه که م به دی بینم. منیش چومه ژیر زه مینه که مان، که لوپه لی شاخه وانى و جووته پیللاویک و جلی شاخه وانیم بو باو کم دهست دایى.

”له گه لم دئی؟“ من به م پرسیاره له دوکانه که یدا سه رسامم کرد.

”بو کوی؟“

”به ره و به رزترین کئی ولات.“

”ئىستا؟“

”سه یرکه، من يه ک- دوو روژ ده سته تالم و سافاش چوته لای داپیره ی، پیم وا بوو به لکو ئيمه به يه که وه...“

”باشه ده بی چی به تینا بلیم؟“

”پنی بلئ، که يه ک- دوو روژ له گه ل من دهر ده چی.“

ئهرئ باو کم بو گه شتیکى وا زور پیر نه بوو؟ له گه ل ئه و

هه موو ئەزموونەشیدا، هیچی لەبارەى تەکنیکی شاخهوانى نە دەزانى. ئایا ئەو نابه‌رپرسیاریتی نەبوو؟ ئایا ئەو بەرگه‌ى ئەو بەرزیه‌ى دەماوند دەگرئ؟ باشه، دواتر دەیبینن. من نامەوى لەسەر ئەو شتانه بوەستم. له‌وانه‌یه ئیمه نەگه‌ینه دوندی کێوه‌که، به‌لام خو ئەو قه‌یدی نییه. من دەمویست له‌گه‌ل ئەودا بم و ب‌رایه‌وه، کى دەزانى ئەمه بو دواچار نەبوو. ئاخر ئەگه‌ریک هه‌بوو من بگیریم. که‌واته ئەو دەر فته هه‌ق نییه له‌کیس بچى. هه‌ر بژى ئەو ئازادییه نادانیاییه. خو ئەگه‌ر ئەو له‌وى له‌ چه‌ند شوینیکى به‌رزى کێوه‌که زیاتر تاقه‌تى هه‌لکشانی نەبى و نەتوانى سەر بکه‌وى، ئەوا به‌ ڕیگه‌ى خو ماندا ده‌گه‌رێینه‌وه.

ئینجا ده‌کرئ به‌ سواری قیتاره‌وه، کێلگه نەوتیه‌کانى باشوور ببینن. یان به‌ سواری حوشتر له‌ بیابانه‌وه به‌ره‌و ده‌شتى لووت (که‌ویر لووت) سه‌رگه‌ردان بین. ده‌ى، ده‌یبینن، کاتیک ئیمه به‌ره‌و ئاراسته‌ى دەماوند ده‌رۆیشتین، وام بیر ده‌کرده‌وه.

کاتیکیش هه‌موو شه‌وه‌که‌ى هه‌ر به‌ ڕیگاوه بووین، بو بەره‌به‌یان، به‌ر له‌ گزنگى به‌یان، گه‌یشتینه چایخانه‌ى سافارس، له‌و شوینه‌ى که شاخه‌وانه‌کانى لى گرد ده‌بوونه‌وه، به‌یه‌که‌وه نانى به‌یانیمان ده‌خوارد، پاشان پۆل پۆل به‌سه‌ر شاخه‌که‌دا ملیان دهنه‌ا.

پیشتر، سى جار به‌سه‌ر شاخى دەماوند هه‌لگه‌ر‌ابووم، به‌لام هه‌رگیز له‌ زستاندا نەبوو. ده‌شترسام نەبادا چایخانه‌که داخراى و تووشى هیچ شاخه‌وانیکى دیکه نەبینه‌وه. به‌لام هه‌ر له‌ دووره‌وه چرای چایخانه‌ى سافارس

هه لكرابوو، منيش هيوام بو پيدا بوو. باوكم هه كرومات بوو. ئاخو هه له خوڤرا به سهر شاخ هه لگه ران، هيچ واتايه كي نه ده گه ياند.

تو هه ده بي ئامانجيكته هه بي. بويه به سهر كيويكدا هه لده گه رپي، تا بجيته شوينيكي ديكه. بويه به سهر شاخيكدا ده كه وي، به لكو كه سيك له ويڊا بييني. يان بويه به سهر شاخه كه دا هه لده گه رپي و پاشان بو نيو گونديك شوڤ ده بيته وه، چونكه ژنيك چاوهر پيت ده كا. باشه ئه ري ئيمه له وه سه هؤلبه ندانه دا چيمان ده كرد؟

به باوكم گوت، ده مانه وي بگه ينه لووتكه ي كيوه كه، ”به لام خو كيوه كه كيويكي سه خت بوو. ئه ري پيشتر به پهت و گوريس به سهر كيوه كه دا سه ر كه وتي؟“
 ”يهك جار، باوكم وا وه لامى دامه وه.“ خو تو منت فير كرد.

ئهو راستى ده كرد، من له بييرم نه ما بوو. له ماوه ي خويندكاريمدا، به يه كه وه هه ولمان دا به سهر ديوه سه خته كه ي كيوي زافه راندا سه ر بكه وين.

به ر له وه ي ده رگه ي چاخانه كه بكه مه وه، گويم له هه راي خوار دنه وه ي به دمه ستي بوو. بو مايه ي سه رساميم چاخانه كه وهك روژيكي ئاسايي به هاري بي، هه ر جمه ي دهات، ”ده فهرموو بو ژووره وه.“ به ئوخزنيكه وه وام ئامازه بو باوكم كرد، ”ده ي له سه ر كورسييه ك دابنيشه.“ به لام خو هيچ شوينيكي به تال نه ما بووه.

ئه ري ئهو هه موو خه لكه چييه؟ ئه وه چو ن بوو به و زستانه سه خت و شومه، حه زيان لي بووه به سهر كيوه كه دا

هه لښگه رین؟ تو بللی هه موو ئه وانه ئه ندامی بزوتنه وه که مان بن، که ویستوو یانه هه ر به راستی یه ک- دوو روژ خویمان له دهستی بارودوخه که قوتار بکه ن؟

به لئ، ئه ووی ئه وهنده خوښ بوو، که هه م جهنگ و هه م مه لاکانیشته فهراموښ ده کرد. هه ر وهک ئه وه وا بوو چاو بتروکینی، ئینجا که هه لت هینایه وه، وات ده زانی له ولاتیکی دیکه گیرساو یته وه.

چایخانه که هه ر بوونی چای تازه دیمکراو، نانی گهرم و قه سپ و خورمای ته روتازه ی لی ده هات.

به شیوه یه کی ئاسایی، خه لک پۆل پۆل، دهسته دهسته به سه ر شاخه که دا هه لده گه ران، که س به ته نیا شاخه وانیی نه ده کرد. خو ئه گه ر به ته نیا بوای، ئه وا له چایخانه که دا به دوا ی دهسته یه ک ده گه رای، که به بی دو دلی باوه شیان بو ده کردیه وه و وه ریان ده گرتی.

من کو له پشتم دانا و خو مم پی ناساندن. کاریکی وام کرد هه مو وان بزانی، له گه ل باو کم ده مه وی به سه ر شاخه که دا هه لښگه ریم، ئاخو چ پۆلیکی ئه زموندار هه یه ئیمه ده گرتیه خو ی، چونکه باو کم که سیکی که رولاله.

ئه و چایخانه گه رمه، له و زستانه به سه له که دا مایه ی تاسان و سه رسامی بوو. ئه و دلخوښ و ره زامه ند بوو. هه مو وان به ره و لای ئه و رویشتن، تو قه یان له گه لدا کرد و هیوای به هیزی و ماندوونه بوونیان له شاخه وانیه که دا بو خواست. ئه ویش وای زانی، ئه و هه مو کو ر و کچه گه نجانه، براده ری من.

هه ر یه کسه ره یش دهسته یه ک دوو کورسی بو به تال کردین

و جینگه ی بو کردینه وه، باوكم چوو له سهر كورسییه ك
دانیشت و منیش چووم بهرچایی بینم كه بریتی بوو له:
هیلكه وورون، خورما، نفیشکی راسته قینه، نانی تازه و گهرم،
چا و شهكر. هه موو ئه و شتانه ی بو گه شتیکی وا پئویستمان
پئی هه بوو.

به ره له وه ی رۆژ هه لبی، له خه وه لسان، پۆل پۆل و به
جیا چایخانه كه مان جی هیتشت. به مه و دایه ك له دوا ی یه ك
دهر و یشتین. هه مووان ئه وه یان ده زانی له سه رما پئویستیمان
به یه ك ده بی.

به پئی نه ریت، شاخه وانه كان له بهرزایی هه زار مه تر و
له تاریکییدا له ته نیشته یه ك ده وه ستان، تا به سه رسامیه وه
سه یری هه له اتنی خور بکه ن. باو کیشم له ته ك من وه ستابوو.
له وه ش تینه ده گه یشت بوچی ئیمه وا وه ستاین و چاومان
بریه وه ته دووری ئاسمان.

له پریشدا رۆژ له و تاریکیه دا یه كه مین شه به نگه تیشکی
خوی هاویشته. خاموشی بالکیش بوو، کاتیک دووه مین
شه به نگه تیشکی رۆژ، پاشان سییه م و ئینجا هه موو
توپله شه به نگی خور دهر كه وت. رۆژ به مه شخه له وه هه ر
وه ك تاجیکی زپرین له پشت دوندی کیوی ده ماوه نده وه
سه ری دهر هینا. باوكم به سه رسامیه وه، یه كه م جار سه یری
منی كرد، ئینجا ته ماشای رۆژه كه ی كرد، ئه وسا سه یری
کیوه كه ی كرد، كه هه ر ئیستا په رده ی له سه ر ئه و بارستاییه
به فره زوره ی دای پۆشیبوو هه لدا.

کاتیکیش کیوی ده ماوه ند ئه و جوانیه هه ره هه بووه ی

نیشانی ئیمە دا، گۆرانییە ناودارەکه مان گوتەوہ:

”ھۆ دەماوہندا! ھۆ پایەبەرزا!

تۆ، ئەی شانازی دێرینەى ئێران، دەى ئیمەش وەك خۆت بەھێز
بکہ.

ھێزی خۆمان پى بېخشە.

دەستمان بگرە، تا لە کاتە سەختەکاندا نەچەمیینەوہ،

ھەر وەك خۆت كە ھەرگیز كرنووشت نەبردووہ.

فیری ئەوہمان بکہ باوہرمان بە خۆمان بى،

بەو شیوازەى خۆت باوہرپت بە خۆت ھەيە.

تۆ ھیواى!

دەماوہندا، تۆ خۆت شانازی.“

پێویستە ھەموو كەسێك كیوى دەماوہندا تاقى بكاتەوہ،
خۆى بەسەر شاخەكە بكەوئ. ئەو رێچكانەى بە قەدپالى
بەفرە ھەمیشەبیبەكەدا دەرپۆن، ئەو سەرما تايبەتەى لە
گويزىنگى پیت دەدا، ئەو بۆن و رەنگەى لە دەمى گرپكانە
دێرینەكەدا دیتە دەر، پێویستە بەخۆت ئەو بەفرە ئەستورە
بۆن بكەى، ببینی و لەگەلیدا بژیئى.

ئیمە بەبیدەنگى زیاتر سەر كەوتین. بە چەند وچانىك
ئەگەرى ئەوہ ھەيە تا دەگاتە دواى نیوہرۆ بگەیتە بەرزایی
ھەزار و حەفت سەد مەتر. شەوہكەش لەوئ بەسەر دەبەین
بۆ ئەو بەشە سەختەى ماوہ، خۆ ئامادە بكەین.

بەر لەوہى بگەینە ئەو بەرزایییەى ھەزار و حەفت سەد

مه‌تره، ده‌بووايه به ته‌مشو و په‌ته‌كانه‌وه يه‌ك-دوو ديواړي سه‌ختي كي‌وه‌كه بېرېن و به‌سه‌ر بكه‌وين. به‌خته‌وه‌ر بووين كه له‌گه‌ل ده‌سته‌يه‌كي به‌ئه‌زموندا بووين. ئه‌وان مشووري باوكميان خوارد، به شني‌وه‌يه‌ك هر من نه‌بم خه‌مي بخوم. ئه‌وان به‌حه‌وسه‌له‌وه كو‌مه‌كيان كرد.

ئه‌ويش وه‌ك ني‌رييه‌كي‌وييه‌كي پير سه‌ر ده‌كه‌وت. شاخه‌وانه‌كانيش پي‌ي پي‌ده‌كه‌نين. ئه‌وان چي‌زيان له‌و شي‌وازه كو‌نينه‌ي سه‌ر‌كه‌وتني ئه‌و وه‌ر ده‌گرت. كاتي‌كيش گه‌يش‌تینه سه‌ره‌وه، ئيدي ئه‌و چيدي منه‌تي به‌ من نه‌مابوو. ته‌نانه‌ت كاتي ئه‌وه‌شي نه‌بوو بي‌ت و له‌ته‌كما دابني‌شي. هه‌مووان ده‌يانويست بچي‌ته پوله‌كه‌ي ئه‌وان تا به‌يه‌كه‌وه، كه بازنه‌يان به‌ده‌وري ئاگردا به‌ستبوو، قسه‌ي له‌گه‌لدا بكه‌ن.

”ئيسماعيل، پي‌ويستمان به‌ وه‌رگي‌ري‌ك هه‌يه. ئه‌ري دي‌يت له‌لامان دابني‌شي؟“ يه‌كي‌ك وا بانگي كرد.

منيش هه‌ستم ده‌كرد باش نيم. ئه‌م جاره‌يان ئه‌و به‌رزاييه گي‌زي كردبووم. به‌خوم حه‌زم ده‌كرد بنووم. به‌لام خو نه‌ده‌كرا ئه‌و مليون دو‌ر و گه‌وه‌ره‌ي به‌ ئاسمان هه‌لواسراون، لي بكه‌مه‌وه و بيانخه‌مه نيو كو‌له‌پشته‌كه‌م. وي‌راي ئه‌وه‌ش ده‌مويست له‌و خاموشي‌يه‌دا بير بكه‌مه‌وه ئاخو هه‌نگاوي داها‌تووم چي بي، ئاخ‌ر هه‌نووكه حيزبه‌كه‌مان له‌به‌ريه‌ك هه‌لوه‌شاوه، باشه ئه‌گه‌ر من به‌و زوانه بگه‌رپمه‌وه تاران، چي روو ده‌دا؟ حيزبه‌كه‌ بي‌سه‌ر ببوو، به‌لام خو ئيمه هيش‌تا مابووين. ئيمه دو‌راند‌مان، ئه‌مما خو له‌ني‌و نه‌چووين. يه‌كه‌م جار هه‌لكشان به‌ره‌و دوندي ده‌ماوه‌ند.

شه‌وه‌كه شه‌وي‌كي كورت و سه‌رما بوو. هه‌مووان به‌ر

له خۆر هه لاتن کیسه خه وه که یان پێچایه وه. من نه مده توانی نه بخۆم و نه بخۆمه وه، جهسته م ره تی ده کرده وه.
به و تاریکیه پۆل پۆل خه ریکی به سه رکه وتنی زیاتر بووین. منیش خه می باو کم بوو. ئاخه چهند به رزتر سه ر ده که وتین، ئه وه نده هه وا که م ده بووه وه. تا وای لئ هات هه ستم کرد ئه و زیاتر ناتوانی هه لیکشی، تو بلی من ئه و بگه رپنمه وه ئه و به رزاییه ی که خپوه تی داو ده رمانمان لئ هه لدا بوو.

چاره نووس بریاری شتیکی دیکه ی دا. دوا ی ماوه یه کی که م، به خۆیشم هه ستم کرد، هیزوتینی ئه وه م تیندا نه ماوه باش سه ر بکه وم. ئیدی من له و باره دا نه مام، تا ئاگام له و بی.

”ئه ری ده کری یه کێکتان چاوی له باو کم بی؟“
به زحمه تیکه وه وا بانگم کردن.
”حالی باوکت زۆر باشه،” گویم له وه لامی رینۆینه که ی پۆله که بوو وای پێ گوتمه وه. ”بیر له خۆت بکه ره وه.“

له شوینیکیش له و به رزییه، هه یچ شتیکم له مێشکدا نه ما. باو کم، حه یزه که، بزوتنه وه که، مه لاکان، هه یچیان نه مان. جاری پێشتر سه رشاخه وتنه که باش به رپوه چوو، به لام ئیستا هه ست ده که م زۆر لاوازم. به رده وام هه ر سه یری کوته کی جیتی ریبواره که ی پێشخۆم ده که م و ته قه لیلای ئه وه مه به دوایدا برۆم.

ساتیکی واشم بۆ هات، خۆم له سه ر قاچه کانم رانه گرم. به لام له ناخه وه ش که سیک هه ر هانی ده دام نه که وم، نابێ

ئەو جيڪوته كهى پيش خۆم ون بکهـم. دەى برۆ، بەر دەوام بە،
 ھەر برۆ و ھەر برۆ.

کيوى دەماوەند منى گرتبوو، ئەو بوو شتيكى كه ته
 و زل، منيش مشکيک، مشکيکى زەبوون بووم له دەستى
 ئەودا. ئەرى تۆ بلێى چەندى دیکه پيويست بئى برۆم؟ دەبئى
 چەند ھەنگاوى دیکه بەھاوژم؟ نەمدەزانى. جيهان له شوينى
 خۆى سڤ بوو، منيش دەبووايه سەر بکهوم، ھەر سەر شاخ
 بکهوم. دەى ھەنگاويكى دیکه، يەکيکى دیکهش، دەى ھيشتا
 تەکانيکى دیکهش.

له ھيکەوہ شتەکان وەستان. بۆ ماوہيەک گويم له ھيچ
 نەبوو، پاشان تەنھا بر دەبرديک، وشەئاهەنگيکم گوئى لئى
 بوون.

ئاخر زۆريم له خۆم کرد، تا له دواییدا تيگەيشتم كه
 خەلک گورانيهك دەلین. من بۆنەكەيم ناسييهوہ، بۆنيكى
 ناسراو، گرکانه کۆنەكە، لەو کاتەى من كەر بووم، دنياش
 تاريک بوو، ھەر ھەمووى رەش و تاريک. من كەوتم.

کاتيکيش پيم نايه سەر دەفرى دەمى گرکانه کۆنینهكە،
 بيھۆش كەوتم. شاخەوانە بەئەزمونەکان دەمودەست
 پييان زانى و بەھانامەوہ ھاتن. ماوہيەكى خاياند تا توانيم
 چاوہکانم بکه مەوہ و لەوہ تيگەم كه لەکويم. له کۆتايیدا
 يەکيک يارمەتيى دام، ھاتبووہ بن پالم. باوکم بوو.

پالم بە گاشەبەردیک دابووہوہ، ئەوانى دیکه ئالايان
 لەسەر ھەل دەدا و وينەيان دەگرت. وينەيەكى ئەو کاتەم ليرە
 پيئە، وينەكەم لەنيو دۆلابى کتیبەکان داناوہ. بەلام خۆ تۆ
 ناتوانى ئەوہ ببيني، كه وا لە بەرزى ٥٨٧٦ مەتردا ئيمە

وهستاوین. وینه که وا دهچی، هر وهک ئه وهی ئیمه لهوی بووینه ته بهرد. لی باوکم به شانازییه وه دهروانی و منیش چاوه کانم داخستبوون.

خۆ ئه گهر سهیری وینه که بکهی و چیرۆکی پشت وینه که ش بزانی، شتیکی سه رنجراکیش ده بیینی. له و کاتهی من زۆر نه خووش دیار بووم، باوکم له خووشیان ده گه شایه وه. لهوی له پال گاشه بهرده که دا هه و لم دا چاوه کانم بکه مه وه، به کراوهیی رایان بگرم و ته ماشای باوکم بکه م، که لووتکهی کێوه که جادووی لی کردبوو.

ئهو، به سه رسامیه وه سهیری ئه و شته شینه جووله داره ی دووری ده کرد، منیش ئه و هینز و گورهم تیندا نه مابوو، تا بۆی پوون بکه مه وه، ئه وه ده ریاچه قه زوینه، ئه و ده ریاچه ی له نیوانی ئیمه و یه کیتی سوڤیه تی پیشوو هه لکه وتوو. ئه و به شریته که سه که توخه تارماییه که ی ئاسۆ سه رسام بوو. نه شیده زانی، ئه وه دارستانه هه ره گه وره که ی ئیران بوو.

یه ک- دوو جار هه و لم دا به ئاماژه تی بگه یه نم، که ده بی سهیری ئه و دیوی بهرده که ش بکا، سهیری ئه و ریزه شاخانه ش بکا، که تا ئه و په ری دنیا ده رپویشن. به لام نه شم توانی وا بکه م. دیسان خه وم لی که ته وه و جیهان کرومات بوو.

ئه وان ده بووایه خیرا من له سه ر شاخه که بهیننه خواره وه، ده نا له وانه بوو هه رگیز به ئاگا نه ها تبا مایه وه.

چاوه کانم کردنه وه، له سه ر زه وی درێژ کرابووم. له کوتاییدا یه کتیک یارمه تی دام. ئه وان میان گه یاندبووه چادری داو ده رمان، به لام فریاد په سی له وه زیاتری پئو یست نه بوو. هه ر هه وای سروشتی به س بوو. دیسان جه سته م

ئاسايى بوووه.

له بهرزايى چوار ههزار مهتردا، ديسان هيژ و تينم هاتهوه بهر. باوكم لهتەنيشتەم دەرۆيشت و ئاگاي ليم بوو. "ئەري سەرەوه چۆن بوو؟" بەئاماژە وام لى پرسى. ئەويش پيگەنى. من وام دەزاني ئەو خەمى منيەتى. له ناوقەد توند گرتەم و نيوچاوانم ماچ کرد و بەئاماژە پيم گوت، "ئەگەر هەموو شتيك لهگەلم بەباشى بيتهوه. زوري پى ناچى وهك جاران بەگورجى دەرۆم." "ئاي لهو باوكە،" هەمووان وایان گوت، "ئيمه به ياوهریتان خوڤشال بووين."

ئيمه دەبووايه هاتباينه خوارەوه، نهوهك سەرمامان ببى. هەر له دويني بەيانبييهوه هيچم نهخواردبوو، بويه وزەم تيدا نهمايوو. لهگەل ئەوهشدا هەموو تواناي خووم بەكار هينا، تا لهسەر پى بوهستم. دواى نزيكەى پينچ سەعات گەيشتینه كۆليتيه شوانيك، هەميشه لهويدا چاي تازهديمكراو ئاماده بوو، لهوي هەرکهسيك به كه ميك پارەوه نانى تازه، شير و ئقيشكى دەست دەكهوت.

زوريشى نهدهبرد ديسان به پى دهكەوتينهوه رى، ئەوان هيشتا سەعاتيكي ديكه له چايخانەى سافارس بو حەسانهوه دەمانهوه و لهويشەوه بهرهو مال دەبوونهوه. منيش ئەو هيژەم تيدا نهمايوو زياتر ترومبيل ليخووم.

لهنيو شاخهوانهكان هەرگيز وازت لى ناهينن جي بميني، بويه ئەوان هەموو شتيكيان ريك خستوو. من دەبووايه لهگەل باوكم شهوهكه لهلاى شوانهكهدا مابينهوه، تا ئەو

کاتهی هیئز و تینم به ته و اووی بۆ دهگه رایه وه.
له وئ یه کدیمان له باو هوش گرت. هه مووان تۆقه یان له گه ل
باوکمدا کرد، دواویننه شمان گرت.

شه و مانه وه له لای پیره شووانه که دا، شه و یکی له بیرنه کراو
بوو. وهک ئه وه وا بوو، باوکم بزانی، که هه رگیز وهک ئه و
شه وه ناحه سیمه وه و پشوو نادهم.

شووانه که شه وه که ی به هه موو ئاماژه کانی جیهان قسه ی
له گه ل باوکمدا ده کرد. ئه و رووی له من کرد و گوئی، ”من
ده زانم چۆن هیئز و توانات بۆ دهگه ریته وه. تۆ ده بی زوو
گه رماوێک بکه ی. هه روه ها ده بی باوکیشته هه ر وا بکا.“
”لێره؟ گه رماو؟“

”لێره گه رماو یکی ئه فسووناویم هه یه. له راستیدا گه رماوه که
ته نیا بۆ شووانه، به لام تۆ گه نجیکی باشی، تۆ ریزی باوکت
له لایه. ده ی وه ره، ده ماوه ند ئه وه ت پێ دداته وه که لێی وه ر
گرتووی.“

دوای چاره گیک به نیو به سته له ک به پێ رۆیشتن، شووانه که
قه ندیله که ی^۱ به رز راگرتبوو، ”ده ی به م دیوه دا، لێره وه.“

ئیمه ش به دوای ئه و به نیو به رده کاندا هه لکشاین. له به ر
تیشکی کزی قه ندیله که دا هیشتا سه د مه تریکی دیکه به نیو
ئه شه که وته که دا رۆیشتین. من بۆنی گرکانه کۆنه که م کرد.

”که م بوه ستن!“ شووانه که وای پێ گوئین.

ئه وس ئه و قه ندیله که ی له شوینتیکی به رز دانا.

---

۱ له راستیدا رۆماننووس چرای نهفتی به کار هیناوه، من قه ندیله م
نووسیوه، بۆیه فانۆسم نه نووسی، چونکه فانۆس به زمانه کانی دیکه ش
هه یه، گه ر مه به سته ی فانۆس بووایه به کاری دهینا.

”دهى وهرن سهير بکه ن!“

منيش ههنگاويكى ديكه م هاوئيشت و سهرم به رهو پيشه وه داگرت. ئهستيلكيتكم بينى، گه رماويكى سروشتى ههلمى لى هه لدهستا.

”دهى دهستت بخه ره ناوى!“ شوانه كه واى پى گوتم.

منيش دهستم خسته نيو ئاوه كه.

”گه رمه... گه رم. گه رم و خو شه.“

”دهى گه رماويكى خو ش بکه. دواى سه عاتيكى ديكه به دواتاندا ديمه وه.“

شوانه كه روئيشت. شه و قه زه رده كهى قه نديله كه رهنگيكى ئه فسووناوى به ئه شكه وته كه ده به خشى. باوكم يارمه تىي دام تا بچمه نيو گه رماوه كه، ئىنجا ئه وئيش به ئه سپايى خو ي خزانده نيو ئاوه كه.“

من دهمويست تا كوئايى ماوه كه هه ر له نيو ئاوه كه دا بمينمه وه.

كۆتايىپ، رېڭاكە

ئىسماعىل نەيدەزانى رېڭاكە بەرەو كۆي دەيا.

شاعىرى ھۆلەندى ر.ھ. فان دە ھۆفداكەر^۱ كاتى باسى
شاخەكان دەكا، راست دەكا. ھەرچەندە ئىستا من لە پۆلدەردا
دەژىم، دەزانم كە منى خۆمم، منى ئىمەم لەوئى لە شاخەكان،
تەنانەت ئەگەر بەرېكەوتىش بى، ۋەك ئەوانى دىكە جى
ھىشتوو.

لەو پەفتارەدا، ۋەك ئەۋەى لېرە ھەيە،
لەۋانەيە بە پەفتارىك بچى،
لەۋانەشە ھەر ۋا بېيىتتەۋە، بەلام

لە كاتىكدا ئەۋان بەرەو ئىمە ھەلدەكشىن
ھەر ۋەك گىانى نووستوۋى زەۋى شۆر دەبنەۋە،

بەفرى قەدپالەكان دەروا و

---

1 R.H. van de Hoofdakker

ديسان به‌فریکی نوئی دای ده‌پۆشی
 ئەوه‌ش هەر وه‌ک ئەوه‌ وایه‌، خۆمان له‌تیو
 می‌گه‌له‌دا جی بێلین (...)

ده‌ماوه‌ند بووه‌ یاده‌وه‌ری، یه‌کیک له‌ خه‌ونه‌کانم به‌دی
 هات و منیش هه‌ستم به‌باشی کرد.

گه‌شته‌که‌ کۆمه‌کی ئەوه‌ی کردم، هزره‌کانم ریزه‌بهند
 بکه‌مه‌وه‌. من شته‌که‌م بۆ کاتی خۆی جی هیلا، نیشتمانم
 هه‌لبژارد. له‌گه‌ل باوکم به‌ره‌و تاران لیمان خورپیه‌وه‌. له‌وئ
 ئەوم گه‌یانده‌وه‌ لای ویستگه‌ی پاسه‌کان و بلیتیکم بۆ بری
 و پیم‌گوت، ”سه‌یرکه‌، ئەم پاسه‌ ده‌چیته‌ شاره‌که‌ی خۆمان.
 له‌سه‌ر رینگا نابیی تو دابیه‌زی. شوفیره‌که‌ ده‌زانئ له‌کوئ دات
 بیه‌زینئ. ئیمه‌ تا ماوه‌یه‌کی زۆر یه‌کدی نابینن. گه‌شتیکی
 خۆش، سلاویشم به‌ ماله‌وه‌ بگه‌یه‌نه‌.“

”ده‌مناده‌می‌ک زه‌نگمان بۆ لی ده‌ده‌ی؟“ ئاماژه‌ی وای بۆ
 کردم.

”جاری نا.“

”باشه‌ سه‌ری دوکانه‌که‌ش ناده‌یته‌وه‌؟“

”نه‌خیز.“

ئه‌وسا تیگه‌یشت بۆچی، له‌پریکدا ویستم له‌گه‌ل ئەو بۆ
 کیوی ده‌ماوه‌ند بچم، ئەو به‌ شیوه‌یه‌ک سه‌یری کردم، وه‌ک
 ئەوه‌ی دوا‌دیدارمان بی. منیش قسه‌که‌ی خۆم خوارده‌وه‌،
 ”ئێستا نازانم، به‌لکو جاریک سه‌رت لی بده‌مه‌وه‌.“

ئیدی باوه‌شم پیندا کرد و پاشان پاسه‌که‌ که‌وته‌ جووله‌.

پاش دوو پوژ، به گویرهی دیداره کهم، ده بووایه
سه رپرشتیاره کهم بدیتبایه وه. تو بلینی ئه ویش گیرایی؟ ئه ری
ده بی رای کرد بی؟ خواخوام بوو له واده که دا بی.

ئیمه کو دیکی نهینیمان هه بوو. ده بووایه له ههفته ی
یه ک جار به بهردهم قوتابخانه یه کی دیاریکراودا لیتخووم و
سهیری دیواری هه وشه که ی بکه م، که قوتابییان خه ریکی
رهنگکردنی کاغه زه کانی خو یان بوون. خو ئه گهر له شوینیک
له و دیواردا وشه ی ”سه لام“ م بین ی، ئه مه واتای ئه وه ی
ده گه یاند، هه موو شتیک باشه و له جیی خو یه تی، ئینجا
ده کری له واده ی دیداری داهاتوودا و له شوینی دیاریکراودا
بیینم. خو ئه گهر وشه که شم نه دوزیبه وه، ده بی به دوا ی
دیواری قوتابخانه یه کی دیکه دا بگه ریم. خو ئه گهر له ویشدا
هیچم نه بین ی، ئه وا واتای مه ترسی ده گه یاند. ئه وسا ده بووایه
ده موده ست خو م بشارمه وه و دوا ی دوو پوژ بچمه شوینیکی
دیکه تا که سینکی نو ئ بدوزمه وه.

به خته وه رانه وشه ی سه لام له سه ر دیواره که نووسرابوو.
سه لام، له یه ک کاتدا سلوو، هیوا و ته ندروسستی باشیش
ده گه یه نی.

ئیمه یه کدی له باوه ش ده گرین، ”سه لام هاو ری! سه لام!“
ئه وه ش وه ک ئه وه وایه، دوا ی بومه له رزه یه ک، تو براده ره که ت
به ساغی له بن داروپه ردووی ویرانه دا بیینی.

له چایخانه کدا چیرۆکه که ی خو ی بو گپرامه وه. حیزب
تازه فه وتابوو. له رابه رایه تیبه که ی که س ده ربازی
نه ببوو. کۆمیته یه کی نیشتیما نیمان نه مابوو. کۆمیته یه کی
ناوه ندیی بچکولانه پیک هینرابوو. ده بووایه به وپه ری نهینی

کاروبارہ کانمان پایی بکھین۔ مہہستیش ئہوہ بوو نیشانی
مہلاکانی بدھین، ہیشتا بزوتنہوہکھمان لہ ژیاندا ماوہ۔

پوژی پاشتر ئہرکی نویم ئاشکرا کرا۔ حیزب ہیچ چاپہمہنی
نہمابوو۔ من دہبووایہ پوژنامہی زمانحالی حیزب بہ
شیوہیہکی بچکولہتر بلاو بکھمہوہ۔ ئہوہش دہبووایہ ہەر
بہتہنیا خوّم بیکہم۔

پیکخستن؟ ہیچ شتیک نہبوو تا پیک بخری۔ ئیمہ تہنیا
دہزگا ستینسلہ کونہکھمان ہہبوو، ئہویش لہ شوینیک
لہقہراغ شار لہ عہمباری خوردہی ترومبیلہ تیکشکاوہکان
شاردرابوہوہ۔

دہبووایہ دہزگا کہ بہینمہوہ، چاکی بکھمہوہ و بیخہمہوہ
گہ پ۔

باشہ دہبن ئہو شتہ لہکوی دابینم؟

لہ مال، لہ خانوہکھہی خوّم۔ دہبووایہ سافا و کیژہ
بچکولانہکھم وک روپووش بہکار بہینم۔

ہہلبہتہ ئہم کارہش مایہی ہوشیاری نہبوو، ئہوان لہ
دوخی ستینسلہکھ تیوہ بگینم، بہلام خوّ پرتکردنہوہی
شتہکھش دادی نہدہدا۔ بہرپہچدانہوہش بہ ہمان شیوہ۔
باشہ بہرپہچی کی بدہمہوہ؟ گلہیی لہ کی بکھم؟ ہەر لہ
خوّم؟

دہبووایہ ہفتانہ پوژنامہکھ بہ تیراژی سی ہہزار دانہ
چاپ بکھم و بیدہمہ دہستی ئہو سہرپہرشتیارہ نوییہم۔
بہ شیوہیہکی ئاسایی ئہم شتہش نہکردہ بوو، بہلام خوّ
بارودوخہکھش ہەر ئاوا بوو۔ ئیمہ دہمانویست بہ دہست و

مستی پروته وه دژی مه لاکان بوه ستینه وه.

به لام خو ئه وهش، کاره هره سهخته که ی ئه وه ده مه نه بوو. جهنگاوهران له کاتی تهنگانه دا داوی زور بهرزیان له خویان ده کرد. کاره هره زهحمه ته که ش ئه وه بوو، من به وه دهزگا کونینه له ماله که ی خو مده ستبه کار بم. باشه چون ئه وه دهزگا قورسه بگه یه نمه نهومی چوارهم و که سیش نه یبینی؟ خو له هه ر ئانوساتی کدا ره چاوی ئه وه ده کړی یه کیک له ئاکنجیه کان بپته ده ر و پرسی، ”ئهری ئه وه چییه؟“

ئه وه دهزگا ستینسله ش ته قه ته قی زوری ده کرد. ئه وه ی زوریش سه رقالی کردم و له به رانه بریدا دوش دامام، ئه وه بوو، به وه زوانه ژن و کیژده که م ده گه پانه وه، باشه ئه وکات ده بووایه چونیان تی بگه یه نم.

ده ستبه جی شه ریکی نیو خو ییم ده ست پی کرد. خوی ده بووایه شتیک هه لبریم، یان باشتر وایه بلیم که هیچ بژارده م له به رده مده نه بوو. من لایه نی بزووتنه وه که م به سه ر خیزانه که مده هه لبرارد.

دوودلییه که ی خو م خسته ئه مالاوه. زه نگم بو ژنه که م لیدا و پیم گوت، ئیمه ده بی بو ماوه یه کی دریزتر یه کدی نه یبینه وه.

هه میسه ژنان منیان سه رسام کردووه. وام ده زانی، ئیستا ژنه که م شتیکم پی ده لیته وه، قسه یه ک ده کا به وه ی ئه وه داوایه ی من ره ت بکاته وه، بلی من هه ر ده مه وئ بی مه وه و منیش نه ده بووایه هه موو شت و هه موو که سیک به خه ونه شیته کانم خه ریک بکه م. ئیدی بلی، ”من دیمه وه. من ده مه وئ بی مه وه مالی.“

بەلام ئەو وای نەگوت. ھەستم کرد ژنەكەم دەگریی، بۆ كئی؟ بۆ خوئی؟ بۆ مندالەكەمان؟ ناخر ئەو مافی ژیانیکئی ئاساییانەى ھەبوو. دەمزانی ئەو بۆ منیش دەگریی، چونكە ئەو تاقانە شایەتى سەر خەونەكانم بوو.

ژنەكەم ئافرەتیکئی ئاسایی بوو، ھەزى لە ژیان بوو، دەویست بەئارامى بژی، بەلام نەمتوانى ئەو ئارامییەى بۆى دابین بکەم.

بەلى، پاشان توانیم، ئەو كاتەى ھینامە ھۆلەندا، بەلام بۆ ئەو ھەش دەبووایە نرخیکئی گران بدا. ئیدى نەدەبووایە جاریکئی دیکە بگەریتەو نیشتمان.

لە شار دەر چووم، رۆیشتم تا دەزگای ستینسلەكە بینمەو. دوای سەعاتیک گەیشتمە شوینیکە، كە كۆنە بۆدى ترومبیلی لیوون، لەوئ خەلكم دەبینى بەدوای ھەندئ كەلوپەلى ترومبیل دەگەران. پتویستیشى نەدەکرد لە كەس بپرسم، دەبووایە تا كۆتاییى شوینەكە و تا ھەمبارەكە لیم خورییا. لەوئ قاپییەكەم كردهو، ژوورەو تارىك بوو. دەنكە شخارتەیهكم داگیرساند و چراكەم ھەلكرد.

دەزگای چاپەكە لە سووچىك كەوتبوو، كەوتبوو ژی چینه تۆزىكئى ئەستور و رۆنى مەكینه. دەزگاكەم لە پەتۆیهكى كۆنینه وەر پپچا، كە لەگەل خۆم بردبوو. شتەكە بۆ من بەتەنیا زۆر قورس بوو. بەدوای خۆمدا تا لای ترومبیلەكە، رام كیشا.

ئەرى ئیمە خەرىكى چى بووین؟ ئەو ھى من كردم، ئەو ھى ئیمە كردمان، ھىچ پەيوەندى بە بەرگرییەو نەبوو، بەلكو

ئەوۋە كىردەيەكى خۇكوژى بوو. دەكرا لە ھەر ئانوساتىكدا پۇلىسى دەزگای ھەوالگىرى نەينى دەر بکەون و بەسەرتا بقىژىن، دەستەكانت بەرز بکەرەو!

من دەبووايە بىر لە دۇنكىشۆت بکەمەو، ئاخىر ئەو بە شمشىرەكەى لەگەل پانكەى سورىنەرى ئاشى با دەجەنگا. مەنىش لىرە لەگەل دەزگای چاپکردن.

لاى ترومبىلەكەم داواى يارمەتيم لە گەنجىك كىرد، كە بەويدا تىدەپەرى.

ئىدى بە ھەردووكمان دەزگاكەمان لە پىشتەوہى ترومبىلەكە بار كىرد. ئەوسا دەرگای ترومبىلەكەم داخست و بە پى تا لای چاپخانەكەى پۇيشتم، كە كەمى لە دوورى گوندىكە ھەلكەوتبوو. ئاخىر بە رۆژى روناك نەدەبووايە دەزگاكە بەينمەوہ مالى.

ئىوارە درەنگ، كاتى ھەموو دراوسىكان چووبونەوہ مالى خۇيان، ئەو شتە قورسەم لە پىشتى خۇم ھەلدا و ھەنگاۋ بە ھەنگاۋ بۇ ئەپارتمانەكەى خۇمان سەر كەوتم. سەرچىلم كىرد. دەشتىسام نەبادا لەو كاتەدا يەك لە دەرگاكان بىرىتەوہ. بەلام كەس ھەستى پى نەكردم.

لە ژوورى خەوتندا، دەزگاكەم بەنەرمى لەسەر پىخەفەكەم دانا. كاتىكىش لەداويدا ويستم بىمەوہ سەرخۇم، بەختم ياور نەبوو. ئاخىر نەمدەتوانى بىجوليم، دەبووايە يەك چارەكەسەعات بەپىشتىكوورپى لەسەر چىچكان بىمىنمەوہ تا ئازارى پىشتىم نەمىنى.

ھەمىشە پىشتىشەم ھەر ھەبووہ. خۇ ئەگەر ھەندى

جار پتر له جاران له پشت میزی کۆمپیوتەر هه کهم بمینمه وه، دواتر بمهوی هه لیبستمه وه، یه کسه ره ههست به ئازاره کهی ده کهمه وه. یه کهم جار ده بی هه ندیک به پشتکوری برۆم، تا ورده ورده پشتم قیت ده بیته وه.

له وی ئامیره کهم خسته نیو دۆلابی جلهکان و هه ولم دا له دهنگه دهنگ دای بیرینم، به تاییه تی له و کاتانه ی کارم پی ده کرد، تا دهنگه کهی نه گاته ده ره وه. که چی ئه مه سه ری نه گرت. ئامیره که دۆلابه کهی ده هه ژاند، ده بیرد و ده یهینا و دهنگه کهشی له ژووره که دا سه دای ده دایه وه.

کاره کهش و به ریوه نه ده رویشته. ئاخو ئامیره که بو ئه وه دروست نه کرابوو، ئه و تیراژه زۆره ی رۆژنامه ی پی چاپ بکری. ده زگا که بو قوتابخانه ی دیهات باش دهستی ده دا، که هه فتانه هه ر بیست تا سی کاغه زی پی چاپ بکری.

له کاتی کارکردنیشیدا، هه ر کاغه زی له بهر ددانه کانی ده مایه وه، مه ره که به کهی ده کرد و ده رژا و ئه و ناوه ی پیس ده کرد. هه تا شتیکی نویم پی چاپ ده کرد، ئه و خراپ ده بوو.

ده بوو به رگه ی ئه و هه موو شتهش بگرم، به لام به رگه ی ژاوه ژاوه کهیم پی نه ده گیرا. ئاخو دهنگیکی وای لی ده که وه ته وه، خه لک پرسیا ری وای بو دروست ده بوو، ”ئه ری ئه و پیاوه خه ریکی چیه؟“

ئاخو تا که ی ده بوو گه سکی کاره با یان رادیۆم پی کردبا، تا ری له ده رچوونی دهنگی ده زگا که بو ده ره وه بگرم؟ چه ند سه د لاپه ره یه کم چاپ کردن، ئینجا سه ریکی ده ره وه م دا، تا بزانه ئاخو دراوسیکانه هیه سه رنجی منیان

داوه. ھەموو پوژى، سەرلەنوى دەبووايە لەپشت پەردەوہ خۆم دابنوسىنم، ئاخۆ كەى پياوہكەى دراوسىم لە مالىكەى دەرواتە دەر، ياخود كەى ژنە درواسىكەى دىكەم بە خۆى و دوو مندالەكانى سەردانى پوژانەى بۆ لای دايكى دەكا و ئەپارتمانەكەى جى دىلى. ھەركاتىكىش ئەوان دەپوويشتن، خىرا دەچومە لای دۆلابەكە و دەستم بە چاپكردن دەكردەوہ، بۆ ئەوہى بە كارە دواخراوہكەم رابگەم.

ئىمە بەئەنقەست ھاموشوى دراوسىكانمان نەدەكرد، بەلام خۆ دەكرى دراوسىكان بيانپرسىبايە ئەرى گەلو ژنى ئەو كابرایە چى بەسەر ھاتووہ، ”ئەرى ئەو پياوہى دراوسىمان چى دەكا، ئەو زور جار ھەر بەتەنيا لە مالىوہيە.“

بە پوژ پەردەكەم دادەدايەوہ، لىنەدەگەرام كەس بزانی ئاخۆ من لە مالىوہەم. ھەندىك جار بۆ ماوہى يەك-دوو پوژ دەرگام ھەر نەدەكردەوہ و نەدەچومە دەر.

ھەركاتىكىش بزمانىبايە كە دراوسىكانم لە مال دەر چوونە، دەزگاكەم بە كارەبا كار پى دەكرد و شەوانەش بە دەست كارم دەكرد. ئەوسا گلۆپى شەوانەم ھەلدەكرد و تا بەرەبەيانىكى زوو كارم دەكرد. پاشان ئەو پوژنامە چاپكراوہم دەدايە كەسى پەيوەندىدار و شتىكى نويم لى وەر دەگرت.

گەرآن بەدواى كاغەز و مەرەكەبى نويش، ھەر كاريكى دژوار بوو. ئاخىر بە ھۆى جەنگەكەوہ لە ھىچ شوينىك كاغەزت دەست نەدەكەوت. مەلاكان دەستيان بەسەر كاغەز

---

۱ خۆدانووساندن: خۆحەشاردان لەپشت شتىك بەنيازى چاودىرىكردن بەسەر كەسىدا.

و مه‌ره‌که‌بدا گرتبوو. تو هه‌ر پیت ده‌کرا له دوکانه‌که‌ی مزگوتی و به قاییلنامه‌ی مه‌لای گه‌ره‌که‌که و له‌ژیر سه‌ره‌رشتیی چه‌ند پیاویکی ریشداردا په‌یدایان بکه‌ی. له‌و دوکانه‌دا خه‌لک سه‌ودای به که‌لوپه‌له پیوستیه‌کانی وه‌ک: برنج، شه‌کر، چاو رۆنیشه‌وه ده‌کرد.

منیش به‌دزییه‌وه کاغه‌ز و مه‌ره‌که‌بم له بازارپی ره‌ش ده‌کپی، له‌و شوینه‌ی هه‌ندی جار به ده‌قیمه‌ت له بازارپی ئاساییدا ده‌ستت ده‌که‌وت.

کاره‌که‌م له دوو مانگی سه‌ره‌تادا له‌گه‌ل پیره ستینسله‌که‌دا باش رۆیشت، توانیم رۆژنامه‌که‌که‌م له کاتی خۆیدا ده‌ر بچوینم. به‌لام ورده‌ورده ترس که‌وته دلم. خراپ ده‌نووستم. کاتی‌ک ده‌رازام خه‌ونی ناخۆشم ده‌بینین، که بیداریش ده‌بوومه‌وه، ژانه‌سه‌ر به‌ری نه‌ده‌دام.

ئیمه له دژی مه‌لاکان سه‌رمان به دیواری ره‌قدا ده‌دا، هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌وان بزانی، که ماوین و لیشیان ناترسین. لی‌گه‌لو، من ده‌ترسام، ترسه‌که‌ش له‌به‌ر ئه‌وه نه‌بوو، ئه‌وان بین و بمکوژن، به‌لکو له‌وه ده‌ترسام بمگرن و تیکوپیکم بشکینن، بمپووختین. ئاخ‌ر ئاماده بوون بۆ که‌وته‌سه‌رچۆک، زۆر دژوار بوو.

راستی ئه‌وه‌ی بۆ ده‌ر خستم، که به‌رگریه‌که‌مان دادی نه‌دا. چیدی بروام به‌و شته‌ی ده‌مکرد، نه‌ما. ئه‌مه‌ش ده‌یترساندم. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا له‌سه‌ر کاره‌که‌م به‌رده‌وام بووم. به‌لام

---

۱ خۆینه‌ری به‌رین، نووسه‌ر به‌ شیوه‌ی بچووکرده‌وه نووسیه‌یه‌تی، هه‌ر بۆ زانیاریشت، له‌ زمانی هۆله‌ندیدا ئه‌و دوو پیتته‌ پاشگره‌ ەژئامرازی گچکه‌کرده‌وه و خۆشویسته‌نه، زۆریش به‌کار دئ.

پاستیی شته کان له وه بینه زهیی تر بوو، له وهی دام نابوو. هرکاتیکیش له دهرگهیی ماله وه دهر دهچووم، له دلی خومه وه دهخواست، جاریکی دیکه نه گه پیمه وه، سه به وه ماله مدا نه که مه وه. نه وه شم به هیند هه لئه دهگرت، گهر هاتبا و به ترومیله که م رووداویکم لی قه ومابا و به هویه وه که وتبامایه نه خوشخانه، چیم ده کرد.

هه موو هه ولیکی خوم به کار هینا، رۆژنامۆکه که م ناماده کرد، هه موو جاریکیش له کاتی خوی راده ستم ده کرد. به لام ئیوارهیه کیان وه ستم، هه ر وهک وه ستانی دهرگای ستینسله که، له کار وه ستم. هیچی دیکه م پی نه کرا.

کیشه که م له گه ل سه ره رشتیاره که مدا باس کرد. نه ویش لیی تینه گه یشته. من وا هه ستم کرد، وا سهیری من دهکا، له بهر نه وهی ئیستا ره وشه که دژوارتر بووه، بویه له وانیه من هه ولی رزگارکردنی خوم بدهم.

منیش پیم راگه یاند، نه و شیوازه به رگریه مان داد نادا، ئیمه ده بووایه به وه قاییل بین، که له بهرانه ر مه لاکاندا دۆراوین. باشتر وا بوو ئیمه هیز و توانامان بو داهاتوو هه لگرتبا.

من هه ر به خوم نمونهیه کی باش بووم. بروام به حیزب هه بوو، نامادهش بووم خومی له پیناودا به خت بکه م. به لام خو نه وه دادی نه ده دا.

نه ویش راویژه کهی منی له گه ل خوی بو لای کومیتهی ناوهندی حیزب برد.

دوای هه فتهیه ک گویم له شته چاوه روانه کراوه که بوو. کومیته که له گه ل من هاوه لویست نه بوو. خو نه گه ر من

نه مويستبا چيدي كار بكه م، ده كرا بوه ستم، نه وسا ده بوومه
 نه نداميكي ناكارا، چيدي په يوه نديم له گه ل حيزبه كه نه ده ما.
 هيچ په يوه ندي نه ده ما؟ نه خير، منيش نه مه م نه ده ويست،
 ناخر نه مده تواني ژيانكي سه لامه ت هه لېژيرم، له كاتيكدا
 هاوريكانم هيشتا هه ر دژي مه لاکان ده جهنگان. ناخر چوَن
 شه وان من له گه ل ژن و منداله كه م له سه ر خواني ئيواران
 دانيشتبام، له كاتيكدا مه لايه ك له سه ر ته له فزيوَن بيشيرانديا،
 ”پوليس دواوژمني خوداي گرت. له حه شارگه ي خوياندا
 ستينسليک و....“

كاتكه بو نه وه وه درهنگ كه وتبوو كه وه ك هاوالاتيه كي
 ئاسايي بژيابام. هاوريكانم له سه ر هه ق بوون، ئيمه ده بووايه
 به مه لاکان بلين نه خير، كه گه ليان ناچار ده كرد بكه ويته
 سه ر نه ژنو. ته نانه ت خو نه گه ر كه سيش دهنگي نه بيستابين،
 پاشتر هه ر ده يانبيست.

هه نو كه من ده سته رداري بيروكه كه م بووم، هه ستم كرد
 باشترم. ديسان ده سته به كار بوومه وه.

مانگ و نيويك دواتر، كاتيك من بو نه وه نده جاره، ده چوومه
 شويني واده دياريكراوه كه مان بو نه وه ي روژنامو كه
 چاپكراوه كه ي راده ست بكه م، نه وه له ويئ ناماده نه بوو. نه وه
 ده بووايه له پال ده زگاي ته له فونه كه له پشت بازاره كه ي تاران
 وه ستابا، له و شوينه ي، دوكانداره كان ترومبيله كانيان بار
 ده كرد و باريان داده به زانند.

هه ركاتي من نه وم له ويئ بديبايه، ترومبيله كه م له جي
 باره لگريك راده گرت. پاشان له ترومبيله كه م داده به زم،

کاریکی وام ده کرد هه ر وهک ئه وهی دوکاندار بم و ده رگای جانتاکان بکه مه وه. ئه ویش به عاره بانه یه ک ده هات و ده رزه نی شته کانی ده برد.

ئیس تاش ئه و له وئی نه وه ستاوه. من خولیکم لی داوه، چاویکم له شوینی وه ستانی ترومبیله کان کرد، نه خیر، هه ر به راستی ئه و له ویش نه بوو.

خۆ هه ر دوینی بوو، هه موو شت وهک خۆی بوو. وشه ی سه لام له سه ر دیواری قوتابخانه که بوو. خۆ ئه گه ر شتیک قه ومابایه، ده بووایه دوینی دوا ی نیوه رۆ رووی دابووبایه. هیش تاش ره وشه که نه بوو بووه هۆکاری تۆقین، من ده بووایه یه ک سه عات دواتر، سه رله نوێ سه ردانی شوینه که بکه مه وه. ئه وسا ئه گه ر هه ر نه هاتبایه، دیاره شتیک له ئاردا بوو.

من ترومبیله که م راگرت و چومه چایخانه که لی دانیشتم. کات ده کشا. له وئی ده ر چووم، پیاسه یه کم له لای پارکه که کرد، به لام نه متوانی له چاره که سه عاتیک پتر بمینمه وه. ئیدی سه رم به بازاره جه نجاله که دا کرد، هه و لم دا خۆم به بینینی جامخانه ی زیرینگره کانه وه خه ریک بکه م، به لام میلی کاتژمیره که م نه یده ویست هه ر له جیی خۆی بجوولی. چومه چایخانه یه کی دیکه و دانیشتم، دیسان یه ک-دوو پیاله چام خواردنه وه و رۆژنامه کۆنه کان، که له وئی له سه ر میزه که که وتبوون، خویندنه وه.

له کۆتاییدا کاته که ی هات، چایخانه که م جی هیشت، سواری ترومبیله که م بوومه وه، به به رده م ده زگای ته له فۆنه که دا ره ت بووم، سه یرم کرد ئاخۆ ئه و له وئی وه ستاوه یان نا. نه خیر،

ديسان له‌وئ نه‌بوو. هه‌نديک دوورتر ليم خورپي، گه‌رامه‌وه بو‌ئوه‌ي شوينه‌که بو‌ دووه‌مين که‌رته چاو لي‌ بکه‌مه‌وه. که‌س له‌وئ نه‌بوو.

ئیدی ده‌بووايه ده‌سته‌جي شوينه‌که جي بيلم و‌ روو بکه‌مه‌ئو شوينه‌ي که واده‌ديداري ناچاريمان لي‌ دانابوو. خو‌ئ‌گه‌ر نه‌گيرابي، هه‌ر ده‌بي له‌وئ بي‌.

ترومبيله‌که‌م لي‌خورپي، له‌شار ده‌ر چووم، به‌ره‌و قاوه‌لتیخانه‌يه‌ک. له‌وئ ده‌بووايه له‌پشت جامه‌که دانيشتبئ. ئه‌گه‌ر هه‌ر بمبيني، ديته‌ ده‌ر و له‌گه‌لم سواري ترومبيله‌که ده‌بي. ئیدی به‌هيواشي به‌ به‌رده‌م قاوه‌لتیخانه‌که‌دا ده‌رؤم. که‌س له‌پشت جامي په‌نجه‌ره‌که‌وه ديار نييه. من رو‌يشتم، زياترم لي‌خورپي، جاريکي ديکه گه‌رامه‌وه و سه‌يرم کرده‌وه. ترس؟ له‌و کاته‌دا ترس نه‌بوو. به‌لام هه‌ستيکي سه‌يرم لا په‌يدا بوو، هه‌ستيکي تیکه‌ل، هه‌ستي که‌سيک که هه‌ست به‌ قورساييه‌کي زوري سه‌ر پشتي بکا. قورساييه‌که لا که‌وت، به‌لام هيشتا پشتي ئه‌و راست نه‌ده‌بووه‌وه.

من ترسام، به‌لام هيشتا ترسه‌که هيي ئه‌وه نه‌بوو ته‌واو بالکيش بي‌، شتيک هه‌بوو له‌ جي‌ي خو‌يدا نه‌بوو. يان ده‌بي پو‌ليس به‌دوايدا گه‌رابي ياخود که‌وتيبته به‌رده‌ست و گيرابي. ئه‌دي ئيستا؟

ده‌موده‌ست له‌وئ ده‌ر چووم، چونکه ئه‌گه‌ر پو‌ليس يه‌کي بگري، ئه‌وا ده‌بييه‌نه ژووري ئه‌شکه‌نجه‌دان، ئه‌وه‌نده لي‌ي ده‌دن، ئازار و ئه‌شکه‌نجه‌ي ده‌دن تا ناوي ئه‌و که‌سانه‌ي ده‌ياناسي له‌ ده‌مي ده‌ر دينن.

لي‌ هيشتا تروسکاييه‌ک له‌ هيو مابووه. من ده‌بووايه

تا به یانی چاوه پری بم، ئەوسا بۆ دوو واده دیدار بچمه لای هاورپییه کی دیکه، له ویش ئافرەتیک که نه مده ناسی، دیت و جاریکی دیکه په یوه ندییه کانم له گه ل که سی په یوه ندیدار گری ده داته وه.

هەر بۆ خۆپاریزی، ده بووایه شه وه که ی نه گه پریمه وه ماله وه. ترومیله که م له گه راجیک راکرت و شه وه که ی خۆم به هوتیلکدا کرد. خۆ ئەگەر بۆ به یانییه که ی ئەو که سه په یوه ندیداره نه یه ت، واتای ئەوه ده گه یه نی کوتاییی ریگا که یه. واده دیدار که ش له ناوچه رگه ی شار له لای قوتا بخانه یه کی باخچه ی ساوایندا بوو، له سه عات یازده و نیودا، ده بووایه ترومیلتیک له به رده م ده رگا که بوه ستی، ژنیکیش له پشت سووکانه که دا دانیشتیی رۆژنامه یه کی به دهسته وه بی بیخوینیتیه وه. ئەگەر من ئەو جوړه ترومیله م ببینیایه، ده بووایه ترومیله که ی خۆم هه ندیک له دووری ئەوه وه رابگرم، ئەوسا هه ندیک به پی بگه پریمه وه، ئیدی هەر وه ک دایبا به کانی دیکه له سه ر شوسته که بوه ستم، تا ئەو کاته ی ده رگای باخچه ی ساوایان ده کریته وه و منداله کانی خویان ده به نه وه. من ده بووایه هەر له وی بمینمه وه و ئەم پرسیاره بکه م، ”ئه ری خانم هەر به ری که وت تۆش چاوه پری یه کیک ده که ی؟“

خۆ ئەگەر ژنه که وا وه لامی دایه وه، ”به ئی، منیش هەر به ری که وت چاوه پری یه کیک ده که م.“ ئیدی ده بوو له گه ل ئەو سوار بيم و ئەویش سویچی له ترومیله که ی با دها و لیتی ده خوری.

من به ره و لای قوتا بخانه که لیم خوری. یه ک-دوو

ترومبیل له‌وئێ ر‌اگیرابوون، له‌ یه‌کیکیاندا ژنیک له‌ پشت سووکانه‌که‌دا دانیشتیبوو، به‌لام ر‌وژنامه‌ی نه‌ده‌خوینده‌وه‌. منیش ترومبیله‌که‌م هه‌ندئێ له‌ دوور ر‌اگرت و به‌ پئێ به‌ره‌و لای قوتابخانه‌که‌ ر‌ویشتم، تا گه‌یشتمه‌ ئه‌و جێیه‌ی که‌ دایابه‌کان چاوه‌رپێی منداڵه‌کانیان ده‌کرد. ئه‌و ژنه‌ی نیو ترومبیله‌که‌ زیاتر له‌ دایکێک و کابانی ماله‌وه‌ ده‌چوو له‌وه‌ی به‌ سیاسه‌ته‌وه‌ خه‌ریک بئێ. پێم وا بوو ئه‌مه‌یان ژنه‌که‌ نه‌بوو. یان تۆ بلیێ ئه‌و بئێ؟ له‌وانه‌یه‌ ئه‌وکات ر‌وژنامه‌که‌ ده‌ر بینئێ، کاتئێ هه‌مووان ده‌رۆن. ده‌رگای قوتابخانه‌که‌ کرایه‌وه‌ و دایابه‌کانیش وه‌ژوور که‌وتن. من هه‌په‌سام، ئاخه‌ر بینیم خانمه‌که‌ له‌ ترومبیله‌که‌ هاته‌ خوار و وه‌ک هه‌موو دایابێک چووه‌ نیو قوتابخانه‌که‌. پێنج خوله‌ک دواتر، هه‌یچ ترومبیلێک له‌ ناوه‌ نه‌ما.

هه‌شتاش پێنج خوله‌کیک چاوه‌رپێ بووم، ئیجا ده‌رگه‌وانه‌که‌ ده‌رگه‌ ئاسنینه‌که‌ی قوتابخانه‌که‌ی داخسته‌وه‌. من نه‌مه‌ده‌ویست ب‌ر‌وا بکه‌م، به‌لام خۆ کار له‌ کار ترازابوو. مه‌لاکان توانییان له‌ قولله‌ی قافمان هه‌لکێشن. منیش له‌ کوتایی ر‌یگاکه‌ وه‌ستم.

لێره‌وه‌ نه‌مه‌دزانی هه‌نگاوی دیکه‌م چۆن ده‌بن. تۆ بلیێ که‌وتبمه‌ داوه‌وه‌؟ تۆ بلیێ پۆلیسه‌کان منیان خستبیته‌ ژێر چاودێرییه‌وه‌؟ ئایا ئه‌وان به‌دوای مندا هاتوون تا ئه‌وانی دیکه‌ش به‌ هۆی منه‌وه‌ بگرن؟ خۆ ئه‌گه‌ر من که‌وتبمه‌ داوه‌که‌ یان نا، ده‌بووایه‌ شتیک بکه‌م، سه‌ره‌تا ده‌بووایه‌ زۆر به‌خیرایی ئه‌و شته‌ی له‌ناو

سندوقدا دام ناوه، لئی دهرباز بم. پاشان بزنام ئاخۆ چی بکه م.

خیرا خۆم گه یانده لای ترومیله که و تیژ لیم خوری. شتیکی سهیر بوو. هه رچه نده ئه گه ری ئه وه هه بوو پۆلیس به دوامه وه بی، به لام له پریک ترسه که م رهویه وه. من هه ر ده بوایه بیر له ناواخی سندوقی ترومیله که م بکه مه وه، ئاخۆ چۆن له ده ستیان قوتار بم.

پاشان ده بوایه ده زگای ستینسه که ش له ماله که م ده ر بهیتم و دووری بکه مه وه. سهیری ئاوینه که م کرد، ئاخۆ هیچ ترومیلیکم به دوایه یان نا، به چه ند شه قامی لاهه کیدا رۆیشتم و گه رامه وه، بۆ ئه وه ی چاودیری ئه وه بکه م، ئاخۆ هیچ ترومیلیک شوینم هه لئاگری. که س به دوامه وه نه بوو. ئیدی چومه سه ر ریگای خیرا، به وپه ری خیراییه وه راسته وراست لیم خوری. ئه وسا هه ر له گۆتره لادانه رییه کم گرت به ر، تا کۆتاییه که ی رۆیشتم. نه خیر هیچ ترومیلیکم به دوایه نه بوو. ده متوانی به سه لامه تی رۆژنامه کان له کۆل خۆم بکه مه وه، به لام چۆن؟ بیانهاویژمه نیو کۆنتینه ریک؟ خۆ ئه وه م پی نه ده کرا. ئه وه ی من به دژاورییه وه کارم بۆ ده کرد، نه ده بوایه فری بدرابایه نیو زبلدانیک.

له وی له سه ر ریگام، پردیکم بینی. روبریک له وی هه بوو، شوینیکی زۆر جوان بۆ رۆژنامه که. له بن پرده که دا رام گرت و وه ستام تا چۆل بی. ئینجا سندوقه که م هه لدایه وه، ده رزه نی بارسته ی رۆژنامه که م گرت و فریم دایه نیو روبره که.

ماوهیه ک وه ستام سهیری بارسته ی کاغه زه کانم کرد. ئه وان به هیواشی سه رئاو ده که وتن. تۆ بلی روبره که

بەرەو کوئییان ببا؟ بەرەو دەریاچە یەکی گەرە لەلای شارە
پیرۆزەکە ی قوم.

کات وەک زیڕ بەنرخ بوو. راستەوخۆ گەرەمە وە ماله وە. خۆ
ئەگەر دوینی سەرپەرشتیارە کەم گیرایی، ئەوا کاتیکی وام لە
بەردەستدا نەماوە. تەنیا پالەوانە مەزنەکان دەتوانن یەک-دوو
پۆژ لە ژووری ئەشکەنجەدانی مەلاکان خویان بگرن و هیچ
نەدرکینن. هەندیکیان هەر لە ژووری ئەشکەنجەدانا سەر
دەنینه وە، چونکە ئەوان نەیانویستوو هیچ ناویک بهینن.
شتەکە پوون و ئاشکرا بوو: خۆت کۆ بکەرە وە و بۆی
دەر بچۆ.

یەکەم جار دەبووایە دەزگای ستینسلە کە لەکۆل بکەمە وە،
ئینجا ترومبیله کە.

لە دەورووبەری ماله کەمدا هیچ شتیکی گومانلیکراو بەدی
نەدەکرا. هیچ ترومبیلیکی نامۆ لەوی نەبوو.

ترومبیله کەم راگرت، کەمیک لە دەرگا وەستام، پاشان
بەپەلە خۆم بە ژووردا کرد. ئاخر ئەوەش زۆر سەخت بوو،
کە دەستبەرداری دەزگای چاپکردنە کە بێم. هەموو بەلگەنامە
و باقیی کەلوپەلەکانم خستنه تەلیسیکە وە و بردمنه نیو
ترومبیله کە. سندوقی ترومبیله کەم بەکراو هییشتە وە و
وەسەر نھۆمی ماله کەم کە و تەمە وە.

دەرگای دۆلابە کەم کردە وە، ئامیزە کەم راکیشایە دەر،
پەتۆیە کەم تیوهر گرت بۆ سەر پینخە کەم لار کردە وە.

خۆ ئەگەر لەسەر پینخە فە کەمە وە بیخە مە سەر پشتم، ئەوا

له کۆتاییدا له بنی هه‌لنه‌ده‌ستامه‌وه. ده‌ترسام نه‌وه‌ک کوور
بیمه‌وه و پشتتیشه‌شم تووش بیته‌وه و له‌به‌ر ئازاره‌که‌ی له
جووله‌ بکه‌وم. ده‌بوو چاره‌یه‌ک بدۆزمه‌وه.

ئینجا میژه‌که‌م گواسته‌وه نزیک پیخه‌فه‌که، چومه‌سه‌ر
پیخه‌فه‌که وه‌ستام و ئامیره‌که‌م خسته‌سه‌ر میژه‌که. ئیستا
ده‌بی بتوانم هه‌لی بگرم.

به‌لی، له شوینیک خویندبوومه‌وه که دایکی‌کی فه‌ره‌نسی،
کاتی‌ک مندا‌له‌که‌ی که‌وتبووه ژیر تابه‌ی ترومیلیک، ترومیله
باره‌لگره‌که‌ی به‌رز کردبووه‌وه تا مندا‌له‌که‌ی له‌بن تابه‌دا
بیته‌ده‌ر. منیش خۆم شو‌ر کرده‌وه و ئامیره‌که‌م خسته‌سه‌ر
پشتم. به‌زه‌حمه‌تییه‌که‌وه له‌ده‌رگا‌که‌ده‌ر چوم، پاشان بو
سه‌ر په‌یژه‌کان. ئه‌وه‌شم هیچ به‌لاوه‌گرنگ نه‌بوو ئاخۆ که‌س
ده‌مبینی یان نا. ده‌ستی‌کم له‌ئامیره‌که‌گرتبوو ده‌ستی‌کیش له
پا‌پشتی په‌یژه‌کان، ئیدی به‌هیواشی له‌په‌یژه‌کان هاتمه‌خوار.
قاپیی یه‌کی له‌ئه‌پارتمان‌ه‌کان کرایه‌وه. ده‌نگی پیی پیاوانه‌م
بیست. جیی ترس نه‌بوو.

“ئه‌ری دراوسی‌که‌م ئه‌وه‌خه‌ریکی چیت؟”
“وه‌ک ده‌ببینی، هه‌لگرتن.” منیش به‌حه‌وسه‌له‌وه‌وام پی
گوت.

“ئه‌م شته‌چییه‌؟”
“ئاخ، به‌یارمه‌تیت، ده‌کری یارمه‌تیم بده‌ی. دهنه‌دواتر من
ناتوانم برۆم.”

من له‌سه‌ر په‌یژه‌یه‌ک وه‌ستام و ئامیره‌که‌م دانا.
“خۆ ده‌کرا بانگم بکه‌ی تا یارمه‌تیت بده‌م.” پیاوه‌که‌وای
پی گۆتمه‌وه.

”نەمدەو یست سەخڵەتت بکەم، ھەرودھا نەشمدەزانی ئاخۆ
لە مالاھەوی یان نا.“

ئیدی بەیەکەو ھە ئامیرەکەمان ھەلگرت و ھینامانە خوار.
”پەککو چەند قورسە،“ وای دەردەدل کرد. ”ئەری بۆ
خاتری خوا ئەو شتە قورسە چییە؟“

”شتی بیكەلک، ھەمووی ھەر بیكەلک.“ ھەولم دا بە
شیوہیەکی ئاساییانە وای پئی بلیم. ”دوو شتن...“ من وا
لەسەر قسەکەم رۆیشتم. ”نازانم چیت پئی بلیم، ئارەزوو،
چاککردنەو، دەزگای کۆنینه. خۆ تۆ ئیستا زانیت چییە. ژیان
زۆر سەخت بوو، ھەر دەبی شتیک پەیدا بکە. بەلام لەو
ئەپارتمانەدا، جینگە تەنگە، خۆشت دەزانی مەبەستم چییە...
سوپاس بۆ یارمەتیئەکەت. ئەمە سندوقی ترومیئەکەمە دام
نەخستوو. دیسان، زۆر سوپاس.“

ئیدی ئیمە ئامیرەکەمان لە سندوقەکەدا دانا. دراوسیکەم
گەرایەو ھەر و منیش سندوقەکەم دادایەو، تیم تەقاند و
رۆیشتم.

داریکے کریسمس له رۆژژمیږه ټکه بردا

ساقوکه ی من ببه، له پشته شاخه کان سه رمایه.

کاتیک به یارمه تی دراوسیکه م ده زگای ستینسله که م خسته
پشته ترومیله که م و له ماله که مم دوور خسته وه، له نووسین
وه ستام. هاتمه دهر و چوومه مهیدانی گه په که که مان. له وی
ئه وه م بۆ هات که دوا دیسیمبهره، دوا دیسیمبهری سه ده که.
جووتیاریکم بینی له مهیدانه که دا داری کریسمسه کان
له سه ریه که داده نی و منداله کانیش به مؤله تی دایکه کانیاں بویان
هه بو وه لبرترین. دوکانه کان جامخانه کانیاں رازاند بو وه وه. له
سه ره تادا هه ر ئه وه م به دی کرد. ئه مسال کریسمسه که ی بۆ
من، بۆ ئیمه له ساله کانی دیکه جیاواز تر بوو. وه که ئه وه
وا بوو، یه که مین کریسمس بی له هۆله ندادا به سه رم بردی.
ئه ری بۆچی ئه و ئاهه نگه، سالانی رابردوی به م جوړه بیر
هینامه وه؟

منیش داریکم کری، نه مامیکی رهنگسه وزی کالم کری. به
شیوه یه کی ئاسایی، ژنه که م ئه و کاروبارانه ی ریک ده خست.

ئەرى چۆن بو، كە من نەوەك ھەر بەتەنیا كرىسمسم بىنى،
بەلكو ھەر بەو بۆنەيەوۈ دارىكىشم كرى؟
كاتىكىش دارەكەم ھىناوۈ مالئ، ژنەكەم بەسەرسوورمانەوۈ
بانگى كرد، ”سەيركە، ئىسماعىل دارىكى كرىسمسى كرىوۈ.“
تو بلىئى ئەمە رىكەوت بووبى؟
لەوانەيە وا بى، چونكە لە كۆتايىيەكانى رۆژژمىرەكە
بووم و ئىدى لىبوونەوۈش بو من ئوخزنىك بوو. ھەنووكە
كتىبەكەى ئاغا ئەكبەر خەرىكە شىوۈى خۆى بە زمانى
ھۆلەندى وەر دەگرى، منىش دەمويست دارىكى كرىسمسم
ھەبى. دارىكى رازاوۈ بە تىشكى رەنگىن، كە بە ھەندى
شتوكەى وەك: فرىشتوكە، دلۆكە و يەك-دوو زەنگولۆكەش
رازابىتەوۈ.

لە ھەفتەكانى رابردودا، ئەوۈندە ماندوو بووم، پىويستم
بەوۈ ھەبوو بۆى دەر بچم. سالانى پىتسوو، بە شىوۈەيەكى
ئاسايىيانە دەستمان دەدايە ھەگبەكانمان يەكسەر بو ئالمان،
بەلژىك، ئىنگلستان يان سوئد تىمان تەقاند و دەچووينە
سەردانى ناسياوۈكانمان. ئەمسال وىستم ھەر لە ھۆلەندا
بمىنمەوۈ. بو گەرەن بەدوای ھاوینەھەوارىك لە پشووى
ھاویندا، سەرمان بە زور نووسىنگەى گەشتيارىدا گىرا، بەلام
لە ھەموو شوئىنىك مرو ھەستى بە شتىكى ھەندى نامو
دەكرد. ئەدى ئىستا؟

جاران لە سەردەمى زانكو، لە كاتى خوئىندى رىشتەى
سروشئناسىمدا، زور كتىبى بىركارىم دەخوئىندنەوۈ. بەگوئىرەى
ئامارەكان، ھەمىشە خانوويەكى چۆل لەنىو ئەو ھەموو

خانوه گیراوانه هر ده بی هه بی.

به لی، خو خانوویه کی له و جو ره شمان دوزییه وه. یه کیک
گریهستی خانووی هاوینه هه وارده کی هه لوه شانده بو وه.
خانوه که هه م گران و هه م گه ورهش بوو. خوشبه ختانه
ژنه که م ئه و جو ره گرفتانه ی باش چاره سه ر ده کړدن.
ده موده ست زهنگی بو دهسته خوشکه که ی لیدا، که ئه ویش
حه زی نه ده کړد له مال بمینتته وه، له کاتی پشوی سهری
سالدا، ده یویست بچیته شوینیک. ئیدی هه موو شتیک ریک
خرا.

کاتیکیش ئیمه بو ئه وی ریشستین، روژمیری باو کم
له گه ل خو م برد، به و هیوا یه ی بتوانم باقیی چیرو که که ی
بنووسم.

هه وارده که مان له فریزلانده بوو، له وی له شوینیک له نیوان
دراختن^۱ و لیواردندا^۲ بوو. کاتیکیش گه یشتینه ئه وی،
ته مومژیکي چر په یدا بوو، به شیوه یه ک هیچمان نه ده بیني،
نه مانتوانی ده ورو به ری هه وارده که شمان ببینن. هه موو دوی
نیوه رو و ئیواره که شی ته نیا چیمه نی سیسمان بیني.

منیش بیرو که یه کی باش بوو به لاه وه که سهری سالی
نوی له گه ل دهسته خوشکی ژنه که م به سه ر به رم. ئیدی هه ر
زوو تامی ئاههنگی لی هات. دهستمان به رازاندنه وه ی
خانوه که کرد. پیویست نه بوو داری کریسمس له گه ل خو مان
به رین، چونکه پینستر داریکی وای لی هه بوو. هه ر کاتیکیش
مشووری بازار کړدنم خوار دبا، ژنه کان یارمه تییان ده دام،

---

1 Drachten

2 Leeuwarden

دواتر شتی دیکه پیویست نه‌بوو. به‌م جوړه ده‌کرا چ‌ند
 پوژیک بوخوم کار بکه‌م. منیش ده‌مویست به‌ر له‌وه‌ی سه‌ده
 نوییه‌که دابی، له‌ته‌واوکردنی کتیبه‌که بیمه‌وه.

ژنه‌که‌م بانگی کردم، “ئهری له‌کوی بووی؟”

“لیره، له‌سه‌ره‌وه.”

“دییته له‌گه‌ل ئیمه‌قاوه‌یه‌ک بخویته‌وه؟”

منیش دابه‌زیمه‌ خوار.

من گوتم، “له‌سه‌ره‌وه، له‌پشت په‌نجه‌ره‌که‌وه که‌می‌ک
 سه‌یری ده‌ریم کرد. ئه‌م خانووه له‌نیو هه‌وردایه. خو به‌ده‌ر
 له‌ته‌م هیچی دی نابینی، هیچی دیکه نابینی. پیم وا بی
 پیویست ناکا لیره بمینینه‌وه، تا ته‌مومژده‌که ده‌ره‌ویته‌وه.

ئهری پاش که‌می‌کی دیکه چی بکه‌ین؟”

“هیشتا نازانین چی بکه‌ین.” ژنه‌که‌م وا وه‌لامی دامه‌وه.

“خو ئه‌گه‌ر جانتا‌کانمان پیچایه‌وه، له‌وانه‌یه له‌گه‌ل مندا‌له‌کان

سه‌ریکی شاره‌که بده‌ین، تو‌ش له‌گه‌لمان دی، یان...”

“نه‌خیر، من لیره ده‌مینمه‌وه. له‌ریبه‌ریی ئه‌م هه‌واره‌دا

نووسراوه، دوا‌ی رویشتنی پینج تا شه‌ش کیلومه‌تر به‌ پی،

چایخانه‌ی گوندی لیه. پیم باشتره سه‌ریکی ئه‌وی بده‌م.”

ئه‌وانیش بریاریان دا به‌ پاس بچه‌ شاری لیتواردن.

پیلایوی تاییه‌ت به‌ رویشتنی دوورمه‌ودام کرده‌ پیم، ده‌ستم

دایه‌ ده‌فته‌ره‌که و به‌ره‌و چایخانه‌ی گونده‌که که‌وته‌م ری.

هه‌رچه‌نده به‌و ریگایه‌دا رویشتم، که له‌ ریبه‌نامه‌که‌دا

هاتبوو، که‌چی گه‌یشتمه سه‌ر رووباریک، یان تو بلای

ده‌ریاچه‌یه‌ک بووبی، ئیدی له‌ویوه ریگای په‌رینه‌وه نه‌بوو.

له نیو ته مه که دا به له مینکی سه ولدار به دهر که وت. پیاویکی
ریشدار هیدی هیدی به له مه که ی دهرده له نگرگا.
”دهی سوار به.“ ئه و به زاراوه یه کی قورس وا بانگی
کردم.

”سوار بیم؟ باشه به له مه که بو کوی ده چی؟“

”ده چیته ئه و دیوی ئاوه که.“

”به لام خو من دهمویست بچمه چایخانه که.“

”دهی سوار به!“ کابرا وای پی گوتمه وه.

منیش سوار بووم.

به کابرام گوت، ”پیم وا بوو من پینج-شه ش کیلومه تر
دهرؤم، ئه وسا ده گمه چایخانه که.“

”ئهمه ش ده کری.“ ئه و وای پی گوتمه وه، ”به لام لیره وه نا.

ده بووایه به ریگایه کی دیکه دا رویشتابی.“

دوای چهند خوله کیک له لیخورینی به له مه که، گه یشتینه
ئه و به ری ئاوه که. به له مه وانه که به نیو ته مه که دا ئماژهی کرد،
”چایخانه که له ویدایه، ئه و خاله چرا به خشانه ی ئه وئ ئه وه.“

ئه وئ گوندیکی ئارام بوو، هه ردوو ریزه خانووی
بچکوله ی کۆنینه بوون. له نیوه پراستی گونده که دا له
مه یدانۆکه که دا، چایخانه یه کی کۆنینه ی هۆله ندی دیار بوو که
تابلویه کی گه وره ی هاینیکی^۱ به سه ره وه بوو. له په نجه ره
بچوکه که یه وه سه ریریکی ناوه وه م کرد، ئاخو که سی لئیه یان
نا. له پشت باره که پیاویکی پیر وه ستا بوو، له و زیاتر
که سی دیکه دیار نه بوو.

”ئهری قاوه خانه که کراوه ته وه؟“ هه ر کاتی پیم وه ژوور

۱ هاینیکن بیره یه کی هۆله ندیه.

نا، وام بانگی کابرای پشت بارهکه کرد.
”بهائی، فرموو وهره ژوور!“ کابراش وا وهلامی دامهوه.
منیش وهژوور کهوتم، له قوژبنیکا جیم گرت و لئی
دانیشتم، به شیوهیهک که دهرهوهم لی دیار بی.
”دهکری قاوهیهکم بدهیتی؟“
قاوهخانهکه کروبیدهنگ بوو، شوینی ئهوه بوو تییدا
بنوسری.
”ئهری بۆ ناو قاوهکهت چیت دهوی؟“ کابرای پشت
بارهکه وای بانگ کردمهوه.
”رہش، نهخیر، زحمهت نهبی کهمیک شیری تی بکه.“

ترومبیلهکه م لیخوری، ئامیری ستینسلهکهشی له نیو نیو
سندووقهکهیدا بوو. ئهری چۆن ئامیری وا له نیو شاریکی
جهنجالی وهک تاران فری بدهم و لهکۆل خومی بکهمهوه؟
خۆ ئهگهر مهترسیم لهسهه بووبا، له راستیدا نهدهبووایه
به ترومبیلهکهی خۆم بهنیو خه لکیدا و وا راشکاوانه برۆم.
دهمهویست هه موو شتیک بهباشی کوتایی پی بینم. ئهویش
نهک وهک کهسیکی ترسنۆک، بهکو وهک جهنگاوهریک که
تا دواقوناغی ریگاکه دهروا. راوهستان له شوینیک و دانانی
شتهکه لهسهه شوستهیهک و لهویشهوه بۆی دهر بچم، ئهمه
له کهسیک نهدهوهشایهوه که بیویستبا بجهنگی. بی دوودلی
ئامیری ستینسلهکه ههر دهگهیشهوه دهستی پۆلیس. ئهوسا
دوو لیکهوتهی بۆ دروست دهبوون. یهکه میان ئهوه بوو،
دهستبهجی بهدوای پهنجهمۆرهکهیدا دهگه ران. دووهمیشیان

۱ قوژبنیک: سووچیک، گۆشهیهک.

پۆلیسیکی نهینی، هرکاتیک دهزگاکه ی له سه ر شوسته که بدۆزبایه وه، یه کسه ر دهگه ی شته به ره نجامیک: ئه وان له ترسان هه تره شیان چووه، له بهر ترس و تۆقین هه موو شتیکیان فری داوه و هه لاتوون.

منیش ههستیکی تیکه لوپیکه لم هه بوو. له قوولایی دلمه وه دلخۆش بووم به وه ی له دهست ئامیره که رزگارم بووه، له هه مان کاتیشدا نه مده ویست واز له ئامیره که بینم. شته که وهک ئه وه وا بوو، ژیانم به ئامیری تایین به سترابیته وه. تا ئه و کاته ی ئامیره که هر له نیو سندوقی ترومبیله که مدا بی، ئه و ده بیته له نگه رگریکا بۆ من. خو ئه گه ر زوو له کۆل خو م بگردبایه وه، ئه وا هیچ په یوه سستییه ک له نیوانمان نه ده ما. ئه وسا من له پرێکدا ده بوومه هیچ، ده بوومه شتیکی زیاده. فریدانی ئامیره که، شتیک بوو من نه مده کرد.

کی نالی دواتر یه کیک پیوستی پیی نه ده بووه وه. به لکو هه ر خو مان دوا ی ماوه یه کی دیکه پیوستمان پیی ببايه وه. ده کرا ئامیره که ببه مه وه شوینی خورده ی ترومبیله کان، ئه و شوینه ی که لیه وه هینام، به لام بۆ ئه م کاره م ده بووايه به له ز بووبام.

کات نزیکه ی سه عات شه ش ده بوو، منیش نه مده زانی ئه و شوینه ی که لوپه لی له به ریه که هه لوه شاوه ی ترومبیله کان تا سه عات چه ند به کراوه یی ده مینیته وه. له و کاته ی من به ره و ئه وئ لیم ده خوری، شتیکم بۆ هات له وئ بیلیم. یان باشتر

---

۱ له نگه رگر: مه به ست ئه و کۆله ئاسنه گه وره یه (به زۆری له شیوه ی سیگۆشه و قولادپایه) به له مه کان له کاتی له نگه رگریان فری ده ده نه نیو ئاوه که تا له نگه ر بگرن و نه جو لین.

وا بوو هيچ نه ليم، هر به ته نيا ئاميره كه دابگرم به دواي
خومدا تا نه وي رابكيشم و له سهر زهويه كه له په نا ديواره كه
داي بنيم، هر وهك چون پيشتر له ويم دهر هينابوو. ده
دهبوو نه و كات بريار بدهم.

دواي نزيكه ي سه عاتيك، گه يشتمه به ردهم شوينه كه. هيشتا له
نوسينگه كه دا چرايهك داده گيرا. منيش ترومبيله كه له وي له
شوينيك راگرت و چووم به سهر تامانه كه ي شويني خورده ي
ترومبيله كه سهير بكم. دهرگا كه ي قفل درابوو.
”نه ري كه سيكي لي ماوه؟“ من وام بانگ كرد. پينه ده چوو
كه سي ليبي.

سهيريكم كرد ئاخو ده توانم بگمه پشتي كوگا كه. دنا
دهبووايه ئاميره كه له وي له سهر ديواري حه وشه كه دابنيم و
جيبي بيلم.

له و كاته دا چراي نوسينگه كه كوژايه وه. منيش چاوهر ي
بووم، يه كيك له پشت بوډيه شروشه قه كان پهيدا بوو.
نهمدبيني ئاخو، كابرا ياروي دهرگه وانه كه يه يان كارمه نديكي
نوسينگه كه يه. كاتيكيش ليم نزيكتر كه وتوه، پياويكي
پيرم بيني، كلاويكي جووتيارانه ي له سهر بوو، ديار بوو
دهرگه وانه كه بوو.

”ئيواره باش.“ من وا بانگم كرد.

”ئيواره ت باش،“ نه ويش به شيوه زاري نه فغانی وه لامي
دامه وه. ديار بوو ئاواره يه كي نه فغانی بوو، له م سالانه ي
دوايي له گه ل هه زاران كه س ئاوديوي نيو سنووري
ولاته كه مان ببوون.

“ئەرى لە كەسئىك دەگەرئى؟”

“نەخىر، چەند مانگىك پىش ئىستا ئامىرىكى ستىنسلم
لېرە لە كۆگاكەى ئەوى دەر هېنا. من نازانم ئاخۇ تۇ لىي
ئاگادارى يان نا...”
“نەخىر.”

“گرفت نىيە. من چىدى پئويستم بە ئامىرەكە نەماو، بۇيە
ئىستا هېناومەتەو، بەلام دەبىنم شوينەكە داخراو. شتەكەشم
لەناو ترومبىلەكەمدايە، منىش لە دوورەو هاتووم. بۇ منىش
زەحمەتە، ئەم شتە قورسە جارىكى دى بگەرېنمەو. دەكرى
بىخەمە كۆگاكە؟ ئەگەر بكرى لەوى دای بنىم، زۇر مەننوت
دەبم،”

كابراش بىرى لى كردهو.

“ئامىرەكەت لە كى وەر گرتبوو؟”

“شتەكەم لە رپى ئەم و ئەوئەو پى گەشت. من هەر
ئەوئەندەم لەسەر بوو لە كۆگاكە بېھنمە دەر و بېبەم. ئەو
ئامىرىكى كۆنى لەكاركەوتوو، لە راستىدا بۇ ئەوئەو تا
لەبەريەك هەلبوەشىندىرى. هەر بۇيەش هېناومەتەو.
“زۇر چاكە، برۆ بېھنە. بەلام ناكرى بېبەتە كۆگاكە،
ئەوى تارىكە. هەر لېرە لە شوينىك دای بنى، بەيانى خۆم
دەببەمە نىو كۆگاكە.”

“زۇر سوپاست دەكەم.”

ئىنجا دەستبەجى سندوقى ترومبىلەكەم هەلدایەو،
ئامىرەكەم پاكىشاىە دەر، بە هەندى زەحمەتى هەر لەوى
لەسەر زەويىيەكە دام نا. پاشان بە پەتۆيەكەو پام كىشاىە
پەنا دیوارەكە و جىم هېشت.

”ئەرى قاوھىەكى دىكەت دەوى؟“ كابرەى پشت بارەكە وای لى پرسىم.

”بەلى، بە يارمەتیت. قاوھەكەت بە تامە.“

”ئەرى پوژژمىرىكى پشوت پىنە؟“

”نەخىر، بەلى، جوړه پوژژمىرىك.“

”تو خىرا دەنوسى. لەمىژە لە ھۆلەندا دەژى؟“

”بەلى، خىرا دەنوسم، بەلام لە نوسىنەكەمدا زور ھەلە ھەيە، كاتى گەرامەوھ مالى، بەسەرياندا دەچمەوھ و دەبى ھەموو ھەلەكان راست بكەمەوھ.“

”تو بەباشىش ھۆلەندى قسە دەكەى، ئەرى خەلكى كوئى؟“

”ئىران، (پىرشيا).“

”ئاو! سەيركە، من لەسەر ھەموو مىزەكانم بەرگىكى ئىرانىم داناوھ، بەرگى دەستكردى ئىرانى، بەلام جوانىشن، كەشەكەى، رەنگەكانى جوانن. دەى چىدىكە سەخەلت ناكەم. ھەر دەبى لەگەل خاوخىزانەت ھاتىتە ئەو ھەوارەى ئەوى.“

”بەلى بە خاوخىزانەوھ ھاتووم.“

تەمەكە رەويىيەوھ. گوندنشىنەكان بە جلى ئاھەنگەوھ پژانە سەر شەقامەكان. پۆلىك لە بەتەمەنەكان، لە تەمەنى باوكمدا بوون، ھاتنە نىو قاوھخانەكە. سلاويان لە كابرەى پشت بارەكە كرد، پاشان بە دەنگى بەرزەوھ بە شىوھزارى ناوچەكە لەگەل يەك دوان. لەگەل ھاتنى ئەوان، قاوھكە تام و بۆيەكى دىكەى وەر گرت.

كابرەى پشت بارەكە قاوھىەكى نوئى بو من دانا و گوتى،

”پیم وا بئ، ناتوانی چیدیکه بهم هه رایه بنوسی...“
”قهیدی نییه باش ده بی.“

هه نووکه له کۆل ئامییری چاپه که بوومه ته وه، ده بووایه به گویره ی واده که ترومیله که له شوینیک رابگرم و به خوشم بو ی دهر بچم.

له راستیدا به ئاسانی ئه و جوړه واده داده نیی، که چی له بواری جیبه جیکردندا، هه ست ده که ی هه رگیز هیی جیبه جیکردن نییه.

هه ر ده بوو واش بایه، دهنه ئه وانی دیکه شم ده خسته بهر مه ترسی. من زور زانیاریم له سه ر حیزب هه بوو، زور له هاوړتیانم دهناسین و ده شمزانی له کوئ ده ژین. خو ئه گه ر پۆلیس بیگرتبام، ده کرا هه موو زانیارییه ک، یه ک به دوای یه کم لیوه دهر بیتن. که واته جیگه ی دوو دلی نه بوو. به لئین به لئینه. ده بوو وازم له ترومیله که شم هیتابایه.

وا دابنی، چیدی ترومیله که م نه بوو بایه. باشه پاشتر چیم بگردبایه؟ ئایا دیداری داهاتوو چۆن ده بوو؟

به تاریکی لیم خوری. بیرم کرده وه، خو ده توانم ترومیله که له پشت خانوی مالی باو کم رابگرم. نه خیر، ئه وئ نا. ئاخر ئه و دواتر به مانگ له وئ ده وه ستا و ئه ویش شوینیکی گونجاو نه بوو. باشه له پشت دوکانه که رای بگرم؟ له وئ پارچه زه وویییه کی چۆل هه بوو، که سیش به ویدا تینه ده په ری. خو شتیکی زور ئاساییش بوو، ئه گه ر ترومیلیک بۆ ماوه یه کی زور له وئ رابگیری. له کاتی جهنگه که دا شتیکی ئاسایی بوو، خه لک ترومیله تیکشکاوه که یان، که پارچه ی

یه دهگیان پی پیدا نه ده بوو، بۆ ماوه یه کی دریژ له بهردهم مالیاندا، رادهگرت.

ئیدی ترومیله کهم سوورپاندهوه، رپیگی شاره کهی خویمانمان گرت بهر. له نیوهی شهو دهگه یه شتمه ئه وئ، ئه و کاتهش زۆر له بار بوو، چونکه باو کم ده میک بوو گه رابوو هوه مال و شه قامه کانیش به ته واوی چۆل ده بوون.

کاتی گه یه شتمه شاره که، نزیکه ی چاره کهی دهویست بۆ یه کی نیوهی شهو. بۆ گه ره که کهی خویمان لیم خوری. سه گیگ له سه ر گوفه که که بوو لمۆزی له خاشاکه که وه ر ددا. کاتیک گوئی له دهنگی ترومییل بوو، له تاریکاییه که دا ون بوو. من گه یه شتمه لای مالی باوانم. په رده کان دادرابوونه وه، به لام هیشتا چرا هه ر هه ل بوو. تۆ بلی هیشتا هه ر به ئاگا بن؟ سه روسه کوتی تینا له سه ر په رده که به ده ر کهوت. ئه و هیشتا بیدار بوو، ئه ری ده بی چی قه ومایی؟ هه سستیکی وام لا په یدابوو، خو م به ژووردا بکه م. به لام خو خانووه که بۆ من ناوچه یه کی قه ده غه کراو بوو. ئه وه ی له پشت په رده کان پووی ددا، هیچ په یوه ندی به منه وه نه بوو. لی پیم وا بوو، له وانیه په یوه ندی به منه وه هه بی، ئیدی وام لی هات، وه ژوور بکه وم و هه ر وه ک جار ان سلوو له هه موویان بکه م و ئینجا لی بده م و برۆم.

ترومیله کهم راگرت و ویستم دابه زم، به لام ئه م جار هیان بیچی باو کم هاته سه ر په رده که. ئه و باسکه کانی بۆ هه وا بهرز کردنه وه و ون بوو.

پیویست نه بوو له وه زیاتر بزانه ئاخو چی له ئارادایه.

دهبووایه برۆیشتبام، چونکه بۆ شتیکی دیکه هاتبووم. ئیدی سلفم له ترومبیله کهم دایه وه به رهو دوکانه که لیم خوری. له وه راهاتبووم چرای دوکانه که ی باو کم هه لکرابی. ئەم جارهیان وا نه بوو، دنیا تاریک بوو. به جوړه خیراییه ک به بهردهم دوکانه که دا برۆیشتم و به رهو لای دهسته راست بام دایه وه، بۆ پاشخانه که برۆیشتم. ترومبیله کهم وه ستاند و کوژاندمه وه، ده شترسام نه بادا که سیکی ئەو ناوهم به ئاگا هینابی. له ترومبیله که دابه زیم، هه ولم دا به پالدان ترومبیله کهم بیه مه ئەو شوینه ی ده مویست. به زهحمه تیکی زۆره وه توانیم بیگه یه نمه بن داره پیره که. له هیکه وه له په نجه ره یه کی بچکۆلانه وه له و ژووره په ناگه یه ی کاتی خۆی جه میله ی لی بوو، چرایه ک هه لبوو.

پیم وا بوو که سه رچیخ چووبم، ئەوه هه رشتی ک بی هاتیته پیشچاوم، دنا نه چرا بوو نه هیچ، نه شوینه که ش که سی لی بوو.

هه موو به لگه نامه کانی ترومبیله کهم دهر هینان و دهر گاکانیشم قفل دان. باشه ئیستا چی له وه به لگه نامه و چی له سویچه که بکه م؟ پیده چوو بۆ ماوه یه کی درێژ پیویستم پێیان نه بی. له وانه شه هه ر پیویستم پێیان نه مینی. سویچه کهم خسته نیو کاغز و به لگه نامه کانی ترومبیله که به رهو دیواره که ی لای هه شارگه که ی دوکانه که برۆیشتم، به لکو له درزی چوارچینه ی په نجه ره که فرییان بده مه ژووره وه. به یانیش کاتی ک باو کم ترومبیله که له پشت دوکانه که ده بینێ، گومان ده کا که شه وه که ی چی رووی دابی، خۆ ده کری سویچ و کاغه زه کان له په ناگه که بینیته وه.

دهکرا به ئاسانی کاغه زه کان له درزی چوارچیوهی په نجه ره که وه، فری بدمه ژوره وه، به لام سویچه که نه ده کرا. له بهر نه وهی چوارچیوه که کون بوو، به نوکی سویچه که م پارچه پارچه دارم لیکردنه وه، تا درزه که م به قه دهر سویچه که لی کرد و تیم فری دا. کاتیکیش سویچه که که و ته دیوی ژوره وه، سیمایه کم له نیو په ناگه که بینی جوولایه وه. بهر له وهی شتیک روو بدا، به سرته یه که وه گوتم، ”ئارام به. هیچ له گورئ نییه. هیچ له گورئ نییه.“

تو بلایی نه و کی بووبی؟ زه نگوله بی؟ برادره ریکی نه و بی؟ ده بی باو کم ئاگادار بی؟ من هیچی لی تینه گه یشتم و پیوستیش نه بوو هیچی لی بزائم. من که سیکی نامو بووم و ده بووایه زوو ون بیم، له دوکانه که دوور بکه ومه وه. ئاخر مالی خومم جی هیلا بوو، ئامیری ستینسله که م و ترومبیله که شم له کول خوم کردبووه وه. هه نو که خوم ماوم. هه رگیز بیرم بو ئه وه نه چوو بوو بگه مه نه و راده یه. نه شده بووایه به ئاراسته ی ناوجه رگه ی شاره که دا بروم، نه گهر وام کردبا، زوری نه دهر برد له لایه ن پولیسیکه وه راده گیرام. ده بووایه له شاره که دهر بجم.

دوای سه عاتیک به پی رویشتن، شاره که م له دوای خوم جی هیلا. شاخه کان دهر که وتن و لووتکه به به فرداپوشراوه که ی زافه ران به دیار که وت. هه ستم کرد وه ک سیویک وام، که له لقه که ی خوی بهر بوته وه. که سیش نه دیده توانی جاریکی دیکه نه و سیوه بو داره که بگه پینیته وه. ده بووایه ریگا شاخاوییه که هه لبریرم، نه و ریگه یه ی به ره و نه و دیوی شاخی زافه ران

دهرؤیشت. ولات جی بیلم؟ نه ده بو وایه بؤ ساتیکیش بوهستم. ئه ری چؤن بتوانم باوکم، دایکم، خوشکه کانم له دوای خؤم جی بیلم؟ ئاخر خؤ خواحافیزیم له ژنه که م و کیژۆله که شم نه کردبوو. نه خیر، خؤ هه ر به لای که مییه وه ده بوو زه نگم بؤ سافا لی بدابایه، پیم راگه یاندبا که بؤ یه ک-دوو مانگیک له وانه یه که متر یان زیاتر رؤیشتبام.

بؤ گه پان به دوای ئامیژیکی ته له فؤن، گه رامه وه لای مه لبه ندی گه ره که مان. ژماره ی ته له فؤنی داپیره ی ژنه که مم لیدا، ده بو وایه سافا بیزانییا من له سه ر هیلم. ئاخر به دهر له من کی له نیوه ی شه ودا زه نگیان بؤ لیده دا؟ زه نگلیدانه که زوری نه خایاند، تا له ویدیوی هیله که، ده سکی ته له فؤنه که یان هه لگرت.

”هه لو، ئه وه منم،” ده سته جی وا که وتمه قسه. ”ئه ری تو چؤنی؟ هه موو شتیک له گه ل نیلؤفه ر باشه؟ گوئی بگره، من ئه وه نده پاره ی خورده ی ته له فؤنکردنم پی نییه. ده مه وی ئه وه بزانی، ده بی بؤ ماوه یه ک ئیره جی بیلم.”

”برؤی؟” ژنه که م به خه والوو بییه وه گوئی، ”چؤن برؤی؟ به ره و کوئی ده چی؟”

”جاری به خویشم نازانم، به لام ده بی سه ری خؤم هه لگرم. هه رکاتییک گه یشته شوینیکی سه لامه ت، ئاگادارت ده که مه وه. سالاوم بگه یه نه داپیره، ماچت ده که م.”

”که واته باشه. سه رکه وتوو بی.”

راسستییه که زور قورس بوو. نه ده بو وایه زور به یه که وه قسه بکه ین، ئه ویش ئه مه ی ده زانی. تو ده بو وایه هه ست و سوژه کانت رکیف بکه ی. وه ک چالا کوانیک نه ده بوو ته له فؤنی

دریژدارت کردبایه. دهبوو په یامه کهت به کورتی بگه یاندبایه و راسته و خوش له بنی هه مبانئ بدی.

من هه میسه پیم وا بوو ژنه کهم دهلی، ”کار بهم شیوه یه ناروا. تو نابئ ئیمه جئ بیلی، به لام باشه، خو تو خوټ ریگایه کهت هه لټاراد. ئه وهش هه ر سووچی خوټ بوو. من دهبووایه بمزانییا که دهبمه قوربانئی خه ونه کانت.“

به لام ئه و هیچ له و وشانه ی به کار نه هینان. منیش به سه رسامییوه تیبینیم کرد، ئه ویش به رویشتنی من دلخوش بوو. خو زایانه^۱ ههستی کردبوو، ته نیا یه ک ریگا بو ئازادی ئه و هه یه، ریگا به ره و شاخی زافه ران.

کاتی ته له فونه کهم جئ هیشت، بینیم خه لک له و ناوه په یدا بوون. ئینجا تیگه یستم که روژه که هه یینییه.

باو کم هه ر له گه ل روژه له اتن وه ک هه موو دینداره کانی دیکه ده چوو ه گه رماو، پاشانیش به ره و مزگه وت بو نوئیژی هه یینی ده چوو. ئه م ریتویله زور له میژه له ژیانیدا به ریئی دهکا. جاران که هیشتا بچکولانه بووم، به ردهوام له گه لی ده چوو مه مزگه وتی. ئه و هه موو به یانینیانی روژانی هه یینی له خه و بیداری ده کردمه وه و جانتای گه رماوی پی دهام. ئه و له پیئشه وه ده رویشت و منیش به خه والوویی به دوایدا ریم ده کرد.

سهیری کاتر میزه که ی مه چه کم کرد. دوا ی نیوسه عاتی دیکه خو ر هه لدی. خو ئه گه ر په له بکه م، ده کری له شوینیک له نیوان گه رماوه که و مزگه وته که تووشی بیم. من به ره و

۱ خو زایانه: خو رسکانه، غه ریزه بییانه.

مزگه وتی رۆیشتم. هیشتاش ئه وهنده سه رچلی نه بوو که به تاریکی به نیتو شاره که دا برۆی، ته نانه ت ئه گهر غاریشت دابایه، چونکه هه مووان وا تیده گه یشتن په له ته تا به نوێژه که رابگه ی.

منیش له گه ل ئه وانی دیکه سه رم به مزگه وتیدا کرد. له په نجه ره که وه سه یری نوێژگه که م کرد، ئاخۆ باو کم له وئ دیاره یان نا، ئه و له وئ نه بوو، ئینجا به ره و ئاراسته ی گه رماوه که گه رامه وه.

تۆ بلی ئه م به یانییه باو کم نه یه ته مزگه وتی؟ تۆ بلی له مائی شتیک له ئارادا هه بی، وای لی کرد بی نه یه ته مزگه وتی. کاتی ریزه خانوویه کم بری، ده موده ست بیچمه که یم له دووره وه بینی. چی پییه کانم ناسینه وه. ئه و پییه کانی به ته وای بلند نه ده کردن، یه ک له وای یه ک دایان بنیته وه، به لکو هه ندیکی له زه وی ده خشانند. به دلنیا ییشه وه ئیستا پیر بووه، زیاتر وا ده کا.

من چوومه قوژبنیک وه ستام، ئه و که که وتبووه ده ریای خه یاله کانیه وه، رپی ده کرد و به لای مندا ره ت بوو. منیش به دوایدا رۆیشتم و به هیواشی په نجه یه کم له پشت شانی دا، ئاو ریکی دایه وه. به ئاماژه یه ک گوتم، ”سه لام.“ به حه په ساوییه وه سه یری کردم.

”ئه وه لیره چی ده که ی؟“ وای ئاماژه بو کردم. ”ئه ری چوویه دوکانه که؟“

”من ده بی قسه ت له گه لدا بکه م، له گه لم دئی؟“ به ئاماژه وام پی گوته وه، ”هاتووم خواحافیزی بکه م.“
”چی؟“

”من دەرۆم.“

”بۆ کوی؟“

”دەرۆمه کئوی زافه‌ران. ئینجا به‌ره‌و ئه‌ودیو.“

”به‌ره‌و ئه‌ودیو؟“

ئهو کشومات بوو، زانی مه‌به‌ستی من کوئیه، له تافی گه‌نجیتیدا به‌رده‌وام ژن و پیاوی ده‌بینین، که به‌تاریکی و به‌دزییه‌وه به‌نیو دارباده‌مه‌کانیدا بۆ ئه‌ودیو دەرۆیشتن. خه‌لگانیک ده‌هاتنه‌ لای، داوای شتیکیان بۆ خواردن لای ده‌کرد. پیاو و ژنانیک له‌و ناوه‌ که ده‌ستگیر ده‌کران و که‌له‌پچه‌یان ده‌خرایه‌ بازنده‌کانیانه‌وه، به‌ سواری جیپیک له‌وی لا ده‌بردران.

”که‌ی دەرۆی“ به‌ئامازه‌ وای لای پرسیم.

”که‌میکی دیکه، به‌ر له‌وه‌ی رۆژ هه‌لین.“

”به‌لام خۆ هه‌چت پئی نییه. که‌می راوه‌سته، دەرۆم نانی تازه‌ت بۆ دینم،” ئامازه‌یه‌کی وای کرد و به‌ره‌و نانه‌واخانه‌که رۆیشت، که رۆژانی هه‌ینی هه‌میشه‌ کراوه‌ بوو.

تۆ بلیی باوکم له‌وه‌ تیگه‌یشتبئی، هه‌لاتن چییه؟ من ر‌ه‌چاوی ئه‌وه‌م نه‌ده‌کرد که‌ واه‌وسه‌له‌دارانه‌ کاردانه‌وه‌ی هه‌بئی. له‌وانه‌یه‌ بۆ ئه‌وه‌ چووبیتته‌ لای نانه‌واکه، به‌لکو له‌ ر‌یگه‌ بیری لای بکاته‌وه‌.

زۆری پینه‌چوو، به‌ ده‌سته‌یه‌ک نانی گه‌رمه‌وه‌ گه‌رایه‌وه‌. نانه‌که‌ی وه‌ک ئه‌وه‌ی رۆژنامه‌یه‌ک قه‌د بکه‌ی وای لای کردبوو، یه‌کسه‌ر خسته‌یه‌ کیسه‌که‌م و دایه‌ ده‌ستم، ”ئه‌مه‌تا، له‌ ر‌یگه‌دا پئویستت پئی ده‌بئی.“

بهیه که وه له شاره که دهر چووین، به ره و ئاراسته ی شاخه که
پۆیشتین.

له ژیر پووناکیی یه کی له گلۆپهکانی سه ر ریگا، ئه وه ی
پووی دابوو به کورتی بۆم باس کرد. پیم گوت، ”هاوریکانم
گیراون، ئه گهر منیش هه لئه یه م، پۆلیس منیش ده گری.” پیم
راگه یاند ترومیله که م له پشتی دوکانه که ی راگرتوو و سویچ
و کاغه زهکانیشم فری داونه ته ژووری عه مباره که. سهیری
چاوهکانیم کرد، ئاخۆ ده زانی کهس له په ناگه ی دوکانه که ی
هه یه یان نا. هه یچم له چاوهکانی به دی نه کرد.

ویستم له و باره یه وه لی بیپرسم، به لام واشم نه کرد.
خۆ ئه گهر ئه و بیزانیا یه، ئه گهر پیویست بایه پیی ده گوتم.
له وانه شه ئیشه که هه یی زهنگۆله بی و پیوست نه کا باوکی
لی ئاگادار بکریته وه. هه ر بۆیه بیدهنگ بووم.

که میکی دیکه خۆری پۆژی هه ینی هه لدی و باوکیشم بۆ
یه که مین جار له مزگه وت دیار نابی.

لیم پرسی، ”ئه ری ناچیته مزگه وتی؟“

به ئاماژه وتی، ”نه خیر.“

ئیدی بۆم پوون بووه وه، که دهیزانی پۆیشتن چ واتایه ک
ده گه یه نی.

ئیمه گه یشتینه لای گۆرستانه که، که دایکان به رایه خی
بنه نگلیان و به و به یانییه زوو دههاتنه سهردانی گۆری
پۆله کوژراوهکانیان.

له و سهردهمه دا زۆر له پیاوان و ژنان، ئه وانه ی دژی
مه لاکان بوون، له سیداره دهران. له سه ره تادا بۆ دایابیشیان
نه بوو ته رمی پۆلهکانیان له گۆرستانه که دا به خاک بسپیرن،

بەلام دواتر رېڭەيان پى درا، بەلام بۆيان نەبوو سەدانى
گۆرۈ كۆژراوەكانيان بكن، ھەر بۆيە داىكەكان بەو كازىوھى
پۇژانى ھەينى و بەتارىكى سەردانى گۆرستانيان دەكرد.
بەدوودليەوھ لەگەل باوكم بەرھو گۆرۈ جەوادى
خوشكەزا و ھاوپرېم رۆيشتەم. لە بەردەم گۆرەكەيدا چۆكم
دادا، بەردۆكەيەكم ھەلگرت و لە گىلى گۆرەكەم دا. ئىدى ھەلم
ستاند و گوتەم، ”جەواد، خواخاين، من وا دەپرۆم، سەرى
خۆم ھەلدەگرم.“

رۆژ لەسەر كىوى زافەران ھەلات. باوكم قاپووتە
شۆرەكەى داكەند.

”يىگرە! لەپشت كىوى زافەران ساردە.“ ئاماژەى واى بۆ
كردم.

”نەخىر، با ھەر لەبەر تۆدا بى، ئاخىر سەرمات دەبى.“
بەئاماژە وام پى گوتەوھ.
ئەو گويى لە من نەگرت.

قاپووتەكەى ئەو، قاپووتە رەشە كۆننەكەى ئەو ھەميشە بە
دۆلابى جەلكانمەوھ ھەلواسراوھ.

ئەو ئاماژەى بە شاخەكان دا، ”خۆت رېڭاكە پى دەزانى، تا
دەگەيتە سەر لووتكەى شاخى زافەران ھىچ كىشەت نابى،
كاتىك بەرھو ئەوديو رۆيشتى، دەبى بەردەوام رى بكەى،
چونكە دواى نيوەرۆ رۆژ لەوئ نامىنى و ئىوارانىش بايەكى
سارد ھەلدەكا.

”ئەگەر ماندووش بووى، نابى بوەستى بۆ ئەوھى پشوو

بدهی، تهنها رۆیشتن، فهرامۆشی نهکهی تو دهبی خۆت له هیلای ئاسنینیش بیاریزی، دهنه ژهندرمه دوات دهکهون.
”له سهروهه رینگایهکی دیکه بگره، ریگای بزنه کیویان، بهم جوړه کهس ناتبینی، تهنانهت به دووربینیش ناتدۆزنهوه.“
حهزم لی بوو پیتی بلیم رۆیشتنهکهم کاتییه و بهزوویی دهگه ریمهوه، بهلام واشم پی نهگوت. ویستم سهیری نیو چاوهکانی بکهه، بهلام ئەو دهرهتهشم بو نهپهخسا. ئەو سهیریکی پیلاوهکانمی کرد و ئاماژهی کرد، ”پیلاوهکانت باش نین، بهلام پیشی دهگهی.“

ویستم باوهشی پیدا بکهه، بو ئەمهش ههر دهرهتهتم نهبوو، ئینجا ئاماژهی به لووتکهی کینوی زافهران دا، ”دهی برۆ!“

منیش رۆیشتم، له کاتیکدا بهسهه شاخهکه کهوتم، ههر سهیری خوارهوهشم دهکرد، سهیری دهرواجهی گۆرستانهکهه دهکرد، ئەو شوینهی باوکهمی لی وهستابوو.

کتیبی ۳ ٹہنوا

هه والنامه ی کتیب

رڳايه ڪه نوٽ

لهدهستان ٿه زموونيڪه به رهو رڳايه ڪي نوٽ.
دهرفه تيڪي نوٽ ٻو ٿه وهي به شيوازيڪي ديكه بير بڪه يته وه.
لهدهستان ڪوٽايي هه موو شته کان نيهه، به لام ڪوٽايي شيوازيڪي
ديارڪراوي بير ڪردنه وهيه.
ٿه وهي له شوئيٽيڪ ده ڪه ويٽ، له شوئيٽيڪي ديكه هه لدهستته وه.
ٿه مهش قانوني ٿيانه.

ٿه مانه وشه گه ليڪي شاعيري فارسي محمد موده قى بوون.
ٿه و هاورڻيه ڪي ئيسماعيل بوو، نه يده ويست ولات جي بيلئي.
پاشان تهرمه ڪهي له تاران له پشت ويرانه يه ڪي خورده و
ٻوڊيهه تيڪشڪاوه ڪاني ترومييلان فرڀي درابوو. به گويهره
پوڙنامه ي فولڪسڪرانت هه يته ڪاني ده زگاي نهيني ملين
شڪانديوو.

ئيسماعيل پوڻيشته، رڳيڪه ي ڪيوي زافهراني گرته بهر و
ٺاغا ٿه ڪبهري باوڪيشي تا ماوهيه ڪي زور له سهر پاردهي
پهرڙيني گورستانه ڪه وهستا، تا ٿه و ڪاته ي ئيسماعيلي له

به چاوان ون بوو، له گه ل گاشه بهرده کانی شاخه که بو ی له یه که جیا نه ده کرایه وه.

ئاغا ئە کبهری به ئە زموون له وه گه یشتبوو، ئە وه که سه ی له کئوی زافه رانه وه ئاوديو ببی، هه رگیز جاریکی دیکه ناگه پریته وه. به لام ئاخو ئە وه هه موو ژن و پیاوانه به ئیسماعیلیشه وه بو کوی ده رویشتن؟

هه ر وه ک ئیسماعیل باسی کرد، هه یچ ده ره تانی دیکه نه مابوو، هه ر ده بووايه برویشتبا، به لام ئە دی ئە کبهر چیی به تینا گوته با؟

رۆژ هه لاتبوو، دایکه کانیش له سهه ر گۆری رۆله کانیان دوور که وتبوونه وه، له گورستانه که نه مابوون. پیره ژنیک به خوی و داردسته که یه وه به ره و رووی ئە کبهر رویشت و سلأوی لی کرد، ”ئاغا به یانیت باش! ئە ری ئە وه ماوه یه کی دریشه سهیری چی ده که ی؟“

”سلأو“ ئە کبهریش به ئاماژه وه لامی دایه وه، ”من سهیری ئە وئ ده که م، سهیری رۆژ ده که م، که له سهه ر کئوی زافه رانه وه هه لئ. له دووره وه، له وديو شاخه که وه هه وری رهش هه ن. له وئ به فر ده باری؟“

ئە وه ده بووايه هه ر زوو بگه پریته وه مالی، هه رگیز ئە وه نده درهنگ له مزگه وتی به ره و مال نه گه راوه ته وه، زور ناخایه نی تینا ناره حه ت ده بی.

له ماله وه تینا ده میک بوو له به رقاییه وه چاوه پری ده کرد.

”ئە ری پیاوه که، ئە وه له کوی بووی؟“ تینا به تووره یییه وه بانگی کرد، ”ئە دی پالتویه که ت له کوئییه؟ باشه بوچی تا

ئیسنا نانت نه کریوه؟ ئه دی جانتای گه رماوه که ت له کوئی جی هیشتووه؟“

ئه ری به راست، جانتای گه رماوه که ی له کوئی دانابوو؟
”له ژووره وه پیت ده لیم،“ به ئاماژه وای وه لام دایه وه، ”ده ی
وهره، قاپیبه که ش دابخه، ده ی برۆ قفلی بده! ئه دی زه نگۆله
له کوئیبه؟ بانگی ئه ویش بکه، دهمه وی شتیکی گرنگتان پی
رپاگه یه نم، ئه و خۆی هه لدا، ئه و چوو، ئه و لپی دا رویشت.“
”ئه وه باسی چی ده که ی؟ کئی خۆی هه لدا؟ کئی تی
ته قاند و رویشت؟“

”ئه و ون بوو، به نیو شاخه کاندای رویشت، به ره و تیشکه
سووره که رویشت، ئه وه زه نگۆله له کوئیبه؟ ده ی هه ر ئیسنا
بانگی بکه! من پیم گوت ده بی خۆی له هیله ئاسنینه که
پیاریزی، ده نا ژهندرمه به دوورین ده بیینین.“

تینا بانگی کرد، ”هۆ زه نگۆله! ده ی وهره، من تیناگه م
ئاخۆ باوکت باسی چی ده کا. ئه و نه پالتۆکه ی پی ماوه
نه جانتای گه رماو، نانیشی له گه ل خۆی نه هیناوه ته وه مال
و هه ر باسی تووله ری بزنه کئویانیش ده کا، باسی که سیک
ده کا رویشتبی. ئای خواجه، باشه من ده بی چی له پیاویکی
وا بکه م، هه ر پوژئی به سه برده یه کی نوپوه دیته وه مالی.
ئه ری پالتۆیه که ت له کوئیبه؟“

ده موده ست تینا زانیی ئه که به ر باسی چی ده کا، ئه وه نده
هه بوو، نه یده ویست برۆا بکا. زه نگۆله ی بو ئه وه بوو تا
بو ی به سه لمینی، زه نگۆله ش هات.

”ئه و سه ری خۆی هه لگرت!“ ئه که به ر به هانتی زه نگۆله
یه که سه ر وای ئاماژه دا.

”به لئ؟ ڪه ي؟“

”له ريگايه به رهو ڪيوي زافه ران.“

زهنگوله گوتي، ”دايڪه، ئيسماعيل پويشت.“

تينا له سهر ناوڪه وهڪه دانيشت و به هيواشي كه وته گريان.
 ”تو دهبي به پويشتني ٿو دلخوش بي، وا دابني ٿو
 كه وتبايه دهستي مه لاکان، ههر به راستيمه، نابي بوي بگري،
 خو ٿو ٿه گهر به ريگايه ڪدا پروا و دهستي ژهندرمهش
 نه يگاتي، ٿو ٿا زاد دهبي. ٿو ويش ده تواني وا بکا، ٿو به
 ريچڪه كه به له ده، ده زاني چون له وديو خوي ببينته وه. تينا،
 تڪايه مه گري، ئيستا دهبي له ناخي دلته وه هيواي ٿو وهي
 بو بخوازي رابکا و پزگاري بي. باوڪه، ده ي وهره دانيشه.
 ٿو وهتا، پيالاه چايه كه بخوره وه، با هه ناوت گهرم بيته وه. ده ي
 پيمان بلي شته كه چون بو.“

ٿاغا ٿه ڪبه ريش پيالاه چايه ڪه ي وهر گرت، له وي له سهر
 زهوي دانيشت و به ٿامازه رووني ڪرده وه: ”ڪاتيڪ من به رهو
 مزگه وتي ده پويشتم، يه ڪيڪ له پشته وه دهستيڪي له شانم
 دا، كه ٿاورم دايه وه، خوي بو، ده يه ويست به سهر شاخه كه
 ٿاوديو بي، به لام هيچ جلي ٿه ستور و گهرمي له به ردا
 نه بو، نانيشي پي نه بو. ٿو، پيم وايه جانتاي گهرماوه ڪه م
 له لاي نانه واخانه كه جي هيشتبني... به لام خو پيالاه ڪانيشي
 شياو نه بوون.“

زهنگولهش چو له ته نيشت ٿو دانيشت و به ٿامازه پي
 گوت، ”خه مه خو، هه موو شتيڪ باش ديته وه، ٿو ده تواني
 خوي دهر باز بکا.“

هه نووڪه زهنگوله له ته نيشت ٿه ڪبه رانيشتو وه، تينا

ئاماژەکانی ئەوانی نە دەبینی. بە توورەیییە وە بانگی کرد،
”ئەری ئیوێه باسی چی دەکەن؟ باشە بۆچی نابن من بیزانم؟
باشە نەینییەک لە نیوانی باوک و کیژدا هەیه؟“

”دایکە، ببوو، مەبەست ئەوە نەبوو...“

”بەلێ رێک ئەوە مەبەست بوو،” تینا لەسەر قسەکە ی
رۆیشت، ”من لەو هەموو نەینییانە ی نیو مائی پرم. لەو
نەینییانە ی نیوان باوک و کور ماندووم، هەروەها لە
پازەکانی تۆش هیلاکم، ئەوە ئیوێه دەتانهوی بە چی بگەن؟
کەوتنە دەستی ژەندرمە؟ ئۆ، خوایە، ئیسماعیل.“

”دایکە، تکایە هێور بەرەو. هاوار مەکە، دەنا زۆر نابا
هەموو دراوسێکانمان بەسەر وەر دەگەڕین.“

”هۆ زەنگۆلە، ئاگادارت دەکەمەو. وشیار بەو، چاوەکانت
بکەرەو. براکەت کە پیشەنگت بوو رۆیشت، ئیستا تۆ لە
نۆرە ی، من...“ لە پرمە ی گریانیک ی بەکۆلی دا.

”دایکە، ئیمە کاتی ترس و تۆقینمان بە دەستەوێه نییە،
زەنگۆلە لێی پارایەو. ”ئیستا ئیسماعیل لە رێگەدایە. ئەو
دەبی ماوێهکی زۆر بە پی برۆا، تا دەگاتە سەرسنوو.
فەرموو، ئەوە چارۆگەکە تە، دە ی نوێژی بۆ بکە. ئەمە تاکە
شەتە کە بۆ ئەوت پی بکری. باوکە، تۆش ئاساییانە برۆ
دوکانی، منیش کە میکی دیکە دیمە لات.“

”هەرکاتی گەیشتە ئەودیو، زەنگ لێدەدا.“ لە کۆتاییدا
ئەکبەر بە ئاماژە وای گوت، ”خۆت دەزانی لەوی... لەوی
جۆرە خەلکیکی دیکە هەن، ئەری نەخشەکە لە کویێه؟“
”دە ی واز لە نەخشەکە بینە،” تینا وای بانگ کرد. دەستی
دایە چارۆگەکە ی و بە توورە یی چووێ ژوواریکی دیکە.

ئىسماعىل زەنگى لىنەدا و ھىچ نامەشى نەھاتن. ئاخىر نەيدەتوانى نە زەنگ لىيدا و نە نامەش بىئىرى. خۇ ئەگەر بۇ يەككىتى سۆڧىەت رابكەى، نابى ھىچ پەيوەندىيەك بە خانەوادەكەت بکەيەو. نامەيەك لە يەككىتى سۆڧىەتەو بۇ مالى ئەكبەر؟ بەرگى نامەيەك كە بە ئالای سوور، چەكوچ و داسيکەو مۆر كرابى؟ نامەيەك كە پوولى سەر زەرفەكە وينەى لىنىنى لەسەر بى؟ ھىي ئەو نەبوو ھەر بىرىشى لى بکرىتەو.

ھەر جارىكىش كە زەنگى تەلەفون لىدەدرا، تىنا بەرەو ئامىرى تەلەفونەكە غارى دەدا، ئەكبەرىش سەيرى دەکرد. “نەخىر؟” “نەخىر.”

كاتىكىش پۆستەچى بەلای دوكانەكەيدا دەھات، ئەكبەر بەئامازە لى دەپرسى، “ھىچ نامەيەك نىيە؟” “نەخىر، ھىچ نامەيەك نىيە.”

بەلام ئەوان دۇنيا بوون، ئىسماعىل نەگىراو. سەفای ژنى ئىسماعىل، لە برادەرەكانىەو دەيزانى كە نابى چاوەروانى ھىچ زەنگلىدان و نامەيەك لە ئىسماعىلەو بەكا. سى رۆژ دواى رۆيشتنى ئىسماعىل، ئەكبەر بەرەو شاخى زافەران رۆيشت، سواری ئىستىرىك بوو. گوند بە گوندى ئەو دەقەرە گەرا و لە پياوہ ريشسپىيەكانى دەپرسى، ئاخۇ ژەندرمە لەو چەند رۆژانەى دواييدا ھىچ كەسىكىان گرتوہ. نەخىر، كەس نەگىرابوو، خۇ ئەگەر كەسىك گىرابا، بەدۇنيايىيەو خەلكەكەى ئەوئ دەيانزانى.

چهند مانگیك دواى ئه وه، پوژيكيان ئيواره درهنگ بوو، ئه و كاتهى هيچ كه سى چاوه ريى زهنگى ته له فونى نه ده كرد، زهنگى ته له فونه كه ليدرا. تينا به زهحمه تيكه وه له نيو پيخه فه كهى هه لسا و ده سكى ته له فوكهى به بن گوڤى خويه وه نا، "سه لام"

"سه لام، پياويك له وديو هيله كه وه وا هاته دهنگ، "ئه ري من قسه له گه ل داىكى ئيسماعيل ده كه م؟" "به لى. قسه له گه ل داىكى ئه و ده كهى." تينا به مپرومونييه كه وه وه لامى دايه وه، واى زانى كه سيكى سه ر به داموده زگاي پولييسه وا ده پرسى.

"خانم، من براده ريكي ئيسماعيلم و له به رلينه وه ته له فون ده كه م. ويستم پيت رابگه يه نم، ئيسماعيل باشه. ئه و ئيستا له تاجيكستانه. له وانه يه بيته به رلين، به لام هيشتا هه نديكى ديكهى پيده چى. ئه و به خوى په يوه نديتان پيوه ده كاته وه. ده كرى له لاي خوته وه هه واله كه به ژنه كه شى رابگه يه نى؟ خانم خواحافيز."

به ر له وهى تينا بتوانى ده مى خوى ليك بكاته وه و شتيك بلئ، كابراى ئه و ديوى هيله كه، ده سكى ته له فونه كهى دانايه وه. "ئه ري ئه وه كى بوو؟" ئه كه به به ئاماژه له تيناي پرسى.

"ئيسماعيل. ئوو... خوايه. نا، نه خير ئيسماعيل خوى نه بوو، به لى... ئه و باشه. دهى با ته له فون بو سافا بكه ين."

ئه وى ده مى يه كيتيى سوڤيه ت له هه موو لايه كه وه تووشى كيشه و ئاريشه هاتبوو، گورباتشوفيش هه ولى ددا به هوى كلاسنوسته وه ئه وهى مايهى رزگار كردن بوو رزگار بكا.

روسيا ۽ ٺه وڻا ته نه مابو، ڪه هاوڙيان له وڻا ته دراوسين ڪان پهناي بڻ ببهن. پشتگيري به نيودهوله تيهه ڪه له به بندا نه مابو. پيشتر دهسه لآتداره خوجييه ڪان بهرپرسيا ريتي حه وانده وهي ٺاواره و هاوڙي هه لآتو وه ڪاني وهڪ ٺيسماعيليان له خو دهگرت. زور مشووريان دهخواردن. بڻ نمونه، دهڪرا ٺاواره ڪان بچنه زانستگا ڪانيش. ههروهه ٺه و درفته تيهان پي دهرا له ڪارخانه و ڪولخوزه ڪاندا ڪار بڪهن و بيانسان په ره شيان پي بدن، به لام ٺه مرڻ ٺه و درفته تانه هيچيان نه مابون. هه موو شتيڪ ٺاوه ڙو و بڻ ته وه. له هه موو پڙيمه ڪه دا خه لڪ هه فريائي ٺه وه دهڪه وي مشووري خويان بخون و زگي خويان تير بڪهن. ٺيسماعيليش ڪه و تبووه ٺه پارتمانتي ڪچوله، ڪه شوينه ڪه ي له گهل حهفت ٺاواره ي هاوڻا تي خوي بهش ڪرديو. هيچ دوارو ڙيڪيان له وي نه بو. هيچ درچه يه ڪيشيان به دي نه ده ڪرد. ٺه و له سه رباني خه ونه ڪاني ڪه و تبووه سه رزه ويه ڪه. چهن مانگيڪي خاياند و ڪاته ڪه شي له دهسه رويشت، تا له وه تيگا ٺاخو ٺه و به ڪوي گه يشتووه و چي چاوهر پي دهڪا.

تا دههاتيش رهوشي روسيا خراپتر دهبوو، دهبووايه له وي بار بڪا و بروا.

له ري هاوڻا تيڪي خويه وه به و ٺاڪامه گه يشت، ڪه له و پاشا گهر دانيه ي ٺه ويڊا بتواني به ره و ٺه لمانيا رابڪا. هاوڙيه ڪي ديڙين ڪه قه دهريڪي زور بوو له وي دهڙيا، ڪومه ڪي ٺه وه ي ڪرد به لگه نامه يه ڪي ڪاتي سه فهر ڪردنيان بڻ دا بين بڪا، به هويه وه بتواني بچيته ٺه لمانيا ي پوڙهه لآت. ڪاتيڪيش پي نايه سه ر خاڪي ٺه لمانيا ي پوڙهه لآت،

یه کسه ر چووه پۆستخانه یه ک و زهنگی بۆ ژنه که ی لیدا.
دایره ی ژنه که ی دهسکی تهله فۆنه که ی هه لگرت.

”هه لو، ئیسماعیل له گه لت دایه.“

”کیم له گه لدایه؟“

”ئیسماعیل، میردی سافا.“

”ئوو، هه لو، ئه ری چۆنی؟ سافا له گه لمان زۆر دلخۆشه،
به لام ئیستا له مال نییه. ئه و کار دهکا. نیلۆفه ریش باشه.
من چاوم لینی دهبی. به لی، ئه و زۆر باشه، ئه دی تو؟ خو
تۆ باشی؟“

”من ئیستا له بهرلینم. ئیواره جاریکی دیکه زهنگ
لیده ده مه وه.“

کاتیکیش ژماره ی مالی باوانی لیدا، تینا تهله فۆنه که ی
هه لگرت.

”سه لام، تینا. ئه وه منم ئیسماعیل.“

وای له تینای بهسته زمان، خه ریک بوو له تاوا له هۆش
خۆی بچی.

”تینا، ئه ری گویت لیمه؟ چۆنی؟ ببوره، که نه متوانی،
نه متوانی زهنگت بۆ لیبدهم، نه دهکرا تهله فۆن بکه م.
هه نوو که ش له بهرلینم. من دهبی له کورته ببیره مه وه. باو کم
له کوئییه؟ ئه دی زهنگۆله؟“

تینا گریا.

”ئه ری بۆچی هیه نالیی؟ ناتوانم زۆر قسه بکه م. باو کم
له ماله؟“

”نه خیر کوره که م. ئه و له دوکانه.“

”ئه دی زهنگۆله؟“

”ئەویش لە مال نییه.“

”بە داخهوه، بەلام خۆ قهیناکا. من بەزوویی تەلهفۆن دەکەمهوه. هه نووکەش دەبێ... کەواتە هه موو شتیک باشه زۆر چاکه، تەلهفۆن دەکەمهوه.“

تینا پێی رانهگه یاند، که دەمیکه زهنگۆله له مال نه ماوه، دەمیکه گیراوه. ههروهها ئەوهشی پێ نهگوت ئاغا ئەکبه ریش باش نییه و ئیستا نهخۆشه. ئاخر تەلهفۆنه که ئەوهنده چاوهرواننه کراو بوو، گفتوگۆکەش ئەوهنده به خیرا تێپه پێ و تیناش نهیده زانی چی به ئیسماعیل بلێ و به هیچ رانهگه یشت. خۆ ئەگه کاتی هه بووایه، راستییه که ی هه ر پێ نه ده گوت. ئاخر خۆ هیچیشی نه ده گۆپی و هه ر خه م و خه فه تی ده دای. خۆ په له نه بوو تا ئەو هه والی ناخۆش به که سیک بگه یه نی. نه ده بووایه جارێ ئیسماعیل به هه واله که ی زانیایه.

کاتیکیش ده سکی تەلهفۆنه که ی دانایه وه، ده موده ست چارشێوه که ی له خۆی ئالاند و به ره و دوکانه که که وته ری تا هه واله خۆشه که به ئەکبه ر پابگه یه نی.

”ئەو تەلهفۆنی کرد.“ کاتیکی ئەوی له پشت جامه که بینی وای ئاماژه بو کرد.

”به لێ؟“

”به لێ، وای گوت و وه ژوور دوکانه که کهوت

”باشه، ئەو چی گوت؟ خۆ ئەو باشه؟“

”به لێ، زۆر باشه. له تۆی پرسی. له زهنگۆله شی پرسی.“

”خۆ پیت نهگوت که زهنگۆله...؟“

”نه خیر.“

”بۆچی نا؟ خۆ ئەو برایه تی، ده بێ هه واله که بزانی.“

”نه متوانی پیی بلیم. من گریام، ئه وهی ویستم پیی بلیم،
له بیرم چوو. دهسته کانم له رزین. نه متوانی هه واله که ی پی
بلیم.“

”ته له فون ده کاته وه؟“

”به لی، ده توانی ته له فونمان بو بکاته وه. زه نگوله ش دلخوش
ده بی که هه واله که ی بیستی. روژی هه نی پیی ده لیم. نه خیر،
پیی نالیم، تو ده بی پیی بلیی. به زمانی ئماژه باشته پیی
بلیی، ئاخر که س لئی تیناگا، ده کرئ پیی بلیی ئه و ته له فونی
کردوو، هه ر ئه وهنده و بهس، له وهنده زیاتر نا.“

”ئیستاش ده چمه لای مه رزی و ئه نسی، ده چم به کچه کان
پاده گه یه نم که ئه و زهنگی لیداوه. توش پیویست ناکا له
دوکانه که بمینیته وه، روخسارت دیسان بزپکاوه، هه ست
ناکه ی که باش نیت؟ من ناچمه لای مه رزی، ده ی وه ره!
له گه لم بچینه وه مالی.“

مانگ و نیویک دوا ی هه لاتنی ئیسماعیل، زهنگوله گیرا.
که سیش نه یه ده زانی ئاخو چی کردوو.

ئیواره یه کیان نه هاته وه مال. تینا یه کسه ر گومانی بو ئه وه
چوو شتیک له ئارادابی. هه میشه ئه و، ئه وه ی له بهرچاو بوو
که زهنگوله هه ر وه ک ئه وانی دیکه بگیری، هه رچو نیک بی
وا ی چاوه پروان ده کرد ترومییلی پو لیس بیته به رده رکه ی
مالیان و کیزه که ی له گه ل خو یان به رن.

به لام ئیستا ره وشه که به شیوه یه کی دیکه هاته پیش
و زهنگوله نه گه رپا یه وه مالی، ئه مه ش زیاتر تینای ترساند.
باشه ده بی ئیستا چی بکا؟ ئایا خانه واده که ئاگادار بکاته وه؟

ههنديكى ديكهى لهسه ر بوهستى؟ پيى وا بوو جارى نه توقى،
با ههنديكى ديكه چاوه رى بى.

تىنا و ئه كبر تا دره نگانىكى شهو هر به ئاگا بوون. زهنگوله
نه هاته وه مال و نه هيچ زهنگيكيشى ليدا.

تىنا لهو خانه وادانهى كه منداله كانيان گيرابوون، دهيزانى
يهك-دوو له هه يته كانى ده زگاي هه والگرى نهينى بو پشكين
ديته مالىان. دهى با خوى كو بکاته وه و شته كانى هه لگرى،
ئيدى ئه م بيرۆكهى بو هات و به په له به رهو ژوورى زهنگوله
رؤيشت.

”دهى ئه م کارتونه هه لگره،“ واى ئاماژه بو ئه كبر
کرد، ”ئيمه ده بى كتيبىه كانى زهنگوله رامالين، دهنه زور نابا
هه يته كان دين، دهى خيراکه برۆ کارتونيكى به تال بينه!“
تىنا دهيزانى كه ميک بخوينيته وه، به لام هه رگيز لهو
هه موو كتيبانهى له ژوورى زهنگوله دا بوون، نه ده گه يشت.
ئهرى ئه وانه كتيبى باشن؟ كتيبى دژوارن؟
”دهى هه موويان بخهره نيو کارتونه كه!“ به ئاماژه واى به
ميرده كهى گوت.

”هه ر هه مووى؟“

”به لى، هه مووى.“

تىنا خوى نوشتانده وه بارسته كاغه زيكي له بن پيخه فى
زهنگوله دهر هيتان، كاغه زه كانى هه لدانه وه به لكو شتيكيان لى
تبيگا، به لام پهى پى نه برد. هه ر هه موو كاغه زه كانى خزانده
نيو کارتونه كه، ئينجا چوو دؤلابى جله كانيشى پشكى.
”دهى له وى مه وهسته. به ركى جله كانى بگه رى، هه موو

شتیکیان لی دهر بهینه.

له و کاتهی ئەکبه ر جله کانی زهنگۆلهی دهپشکنی، تینا مافووره کهی لوول دا، تا بزانی ئاخۆ هیچی له بندایه. نه خیر، هیچی له بندا نه بوو.

”دهی خیرا به! ده بی کارتۆنه که بیهین.“

”بییهینه کوئ؟“

”چوزانم. ده بی هه مووی فری بدهین. دهی لایه کی کارتۆنه که بگره، به ته نیا بۆم هه لئاگیرئ. که می بوه سته، خۆ ناکرئ ئه و کتیبانه هه ر وا له خۆرا فری بدهین، به لکو زهنگۆله بگره پته وه، خۆ ئەگه ر هه موو شتیکی لی فری بدهم، من چی بکه م.“

”گوئ بگره، ئیمه ئەم کارتۆنه ده گه یه نینه باخی بادهمه کان، له وئ له پشت کۆگا که دای دهنین. کاتیکیش گه رایه وه، هه موو کات ده توانین شته کان بهینینه وه، وا نییه...؟ دهی کارتۆنه که هه لگره، ئاگادار به.“

ئه وان کارتۆنه قورسه که یان تا لای دهرگا که هه لگرت. تینا به ئەسپایی دهرگا که ی کرده وه و سه یریکی دهره وه ی کرد.

به ئاماژه گوئی، ”دهی بۆ پیشه وه، باشه که س دیار نییه.“

ئه وان بۆ ناو باخه که رۆیشتن، که سه د مه تریک له وسه ری شه قامه که وه بوو. به تاریکی چونه لای عه مباریکی کۆنی پروخوا، که قاپیه که ی کراوه بوو، له وئ تینا کارتۆنه که ی خسته بن که لوپه لی باخه که، دهرگای عه مباره که شی پتوه دا، ”دهی با برۆینه وه مالی!“

”سو پاس بۆ خوا، که شته که مان لا دا.“ کاتی گه یشتنه وه مال، تینا بوو وای گوئی.

”باشه ئەدى ئىستا؟ ئەكبەر بەئاماژە وای لى پرسى.

”هیچ، چاوه پیکردن، چاوره پروانى به یانى دەبین.“

”ئەرى دەزانی، ئەكبەر وای ئاماژە بۆ کرد.

”چییه دیسان؟“

”نەخیر، هیچ.“

ماوه یه کی زۆر وا به کپی دانیشن. چونه سەر پێخەف و پازان، نەیاننوانی. ئاخەر دهکرا زهنگۆله له هەرساتیکدا سەر به مألدا بکاتهوه.

تینا گوئی له تهپه ی پی بوو. له وانه یه پۆلیس بی. له کوتاییدا ههلسا، له په رده ی په نجه ره که وه سه یری ده ری کرد، ئەوان پیاوانی درواسی بوون، بۆ نوێژی به یانی ده رویشتنه مزگه وتی.

”خوایه به هانام وهره، زۆری دی نابا رۆژ هه لدی و زهنگۆله ش تا ئیستا نه گه راوله ته وه مالی. باشه له کوئ بۆی بگه ریم؟“

ئهو بیری کرده وه، ده بووایه هه میشه بیزانیبایه، هه رگیز زهنگۆله ژیانیکی ئاسایی نه ده ژیا. بۆ ئهو نه مال، نه میرد، نه مندال، نه پشیله، نه ناندين و نه...

”ئەرى دەزانی...“ ئەكبەر ئاماژە ی بۆ کرد.

”ده ته وی چی بلئی؟“

”زهنگۆله... خو ئەگەر هه یته کان بین، ئەوا دینه دوکانه که شم...؟ مه به ستم ئەوه یه، له ویش له په ناگه ی دوکانه که که لوپه لی زهنگۆله ی لیبه.“

تینا به هه ردوو ده سته کانی له سه ری خو ی دا.

”باشه چی له دوکانی داناوه؟“

”كاغەز. ئەكبەر واى ئاماژە بۆ کرد.

”چ جۆرە كاغەزىك؟“

”كاغەزى چاپكراو.“

”با بچىنە دوكانى. نەخىر، ئىستا نابى، ئاخىر خەلك بە

دەرەوہىہ.“

تىنا لەپىشت پەردەكەوہ سەيرىكى دەرەوہى کرد، ”بەلى

خو دەرئى برۆين. دەى وەرە، لەگەل خەلكەكە دەرپۆين.

ساتىكى گونجاوہ.“

ئىدى ژنەكە دەستى داىە چارۆگەكەى.

تىنا و ئەكبەر بەھىتواشى لەمال ھاتنە دەر و لەگەل

ھاموشۆكەرانى مزگەوتى رۆيشتن.

”تۆ بە دەستەچەپدا برۆ دوكانى.“ واى ئاماژە بۆ کرد،

”گلوپ ھەلمەكە، منىش لەگەل ژنان تا لای مزگەوتى دەرپۆم

و بەخىرايىش دەگەرپمەوہ.“

ئەكبەر بەرەو دوكانەكەى رۆيشت. بەگەيشتنە ئەوى،

كليەكەى لە بەركى دەر ھىنا و قاپىيەكەى كردەوہ، چووہ

ژوورەوہ. لەوى لە تاريكى چاوەرپى تىنا بوو.

زۆرى نەبرد تىناش گەيشتى. ئىنجا تىنا دەنكەشخارتەيەكى

داگىرساند و بەئاماژە، ”دەى برۆ ئەو چرا نەوتىيە بىنە... نا

نەخىر، باشتەرە مۆم ھەلكەى.“

ئەكبەر مۆمىكى نيوہسوتواوى ھىنا، تىناش ھەلى کرد و

وہژوور عەمبارەكە كەوت.

”شتەكان لەكوين؟“

”كتومت نازانم لەكوين. ھەرگىز بايەخم پى نەداون.“

تىنا بە مۆمەكەى دەستى شتەكان گەرا. لە رپى

دهستليدانه وه بارسته كاغه زيكي له نيوو كار تونه كاندا دو زيبه وه. كاغه زيكي هينا به روونايي مؤمه كه. چهند ديريكي لي خویندنه وه، به لام ليني تينه گيشت ئاخو باسي چي دهكا. پيي وا بوو بلاو كراوه يه كه، بويه دايه دهستي ئه كبر و به توره بيبه وه ئامازه ي بوو كرد، ”گه مژه، ئه كبر توو گه مژه دهر چووي.“

تينا دانه ويه وه به دواي شتي زياتردا گه را. ئاميريكي تاپي له بن ميزو كه يه ك دهر هينا. ”باشه ئيستا من چي له وه بكه م... ئه كبر، ئه كبر، ئه كبر، توو ژياني منت ويران كرد.“

هر له سه ر ئه ژنو و له تاريكيه كه دا زياتر گه را. ئينجا چهند قتوويه كي بويه ي كاغه زي ورديله ي له پشت سندوقتيكي داردا دو زينه وه. هر گيز ئه و شتانه ي نه بينييون. به وريابيه وه يه كيكي له پيشچاوي خووي راگرت و له بهر تيشكي مؤمه كه دا ليني رام: ”ئه مه چيه؟ ده ي پياو، بيخه ره لايه ك! وريا به! به سهريان نه كه وي! له وانه يه به قنه وه. ده ي كيسه يه كم بده ري. بيانخه ره ناو... نا نه خير، توو لييان نزيك نه بيته وه، من به خووم ده يانخه مه نيوو كيسه كه.“

ئيد يه كه به يه كي قتووه كان ي هه لگرتن و خستنيه نيوو كيسه پلاستيكه كه و ئينجا ئاهيكي هه لكيشا، ”زهنگوله، خووت ژياني خووت و هبي منيشت ويران كرد.“

ئينجا ئامازه ي بوو ئه كبر كرد، ”ده ي خيرا كه! چارشيوه كه م له كوويه! ئه و كاغه زانه م بده ري. تووش ئاميره كه هه لبگره. له بن ساقو كه تدا بيشاره وه. لولو ي بده، نا نه خير، ته خته به ريك بيته. ده ي زوو! من شته نه فره تيبه كان ي ديكه راده كيشم بوو دهره وه! به دوامدا وهره! به ره و پروباره كه!“

دهره وه رووناك بوو، به لام هینشتا رۆژ هه لئه هاتبوو.
ئه و پیاوانه ی له نانه واخانه كه وه دیار بوون، به خویان و
نانی گه رمه وه به ره و ماله وه ده رۆیشتنه وه.

“سه لامون عه له یكوم!”

“سه لامون عه له یكوم”

تینا به لارییهك به ره و په زی ترئ رۆیشت و ئه كبه ریش
به دوایدا چوو. دواي چاره كه سه عاتیک، گه یشتنه لای
پوو باره كه.

تینا به دواي به ردیكدا گه را، به ده كه ی خسته نیو كارتونی
بلاو كراوه كان، هه ورییه كه ی سه ری له بن چارشنیوه كه ی ده ر
هینا و كارتونه كه ی قاییم پی گری دا، پاشان كارتونه كه ی
خسته نیو ئاوه كه، تا نو قم بوو. دواتر به ئه سپایییه وه ده ستی
دایه کیسه كه كه قوتووه كانی تیدا بوو، چوه نیو پوو باره كه.
سه ری کیسه كه ی كرده وه، تا ئا و بچینه ناوی، ئینجا
سه ره كه ی داخسته وه، ئه وسا به ئه سپایی کیسه كه ی راوه شاندا
و فری دایه نیوه راستی پوو باره كه. کیسه كه له گه ل شه پۆلی
پوو باره كه رۆیشت و نغرو بوو.

“بو وا وه ستاوی سهیری چی ده كه ی؟” به تووره بییه وه
ئاماره ی بو ئه كبه ر كرد. “ده ی ئامیره كه ش فری بده نیو
پوو باره كه.”

كه چی ئه كبه ر وا ی نه كرد، نه یده توانی وا بكا، دوودل بوو.
ئه وسا تینا ده ستی دایه ئامیره كه، به ره و پوو باره كه
رۆیشت و به هه موو هیزی خوی فری دایه نیو پوو باره كه،
كاتی ئامیره كه به ئاوه كه كه وت دهنگیكي زوری لیوه هات

و تیناش له سهر زهوی چۆکی دادا، ”ئای پشتم. دهی ئەکبەر وەرە! دەستم توند بگرە! ئوو... ئوو، خو ناتوانم چیدی هەناسە بدەم. نزیک نەبیهو، لیم دوور بکهو. هۆ زهنگۆله، دەبینی چیت لی کردم.“

تینا دەستی بە گریان کرد. ماوهیهکی خایاند، تا له دواییدا بە یارمهتیی ئەکبەر هاتهوه سهرخۆی، ئینجا توند قۆلی میردهکی گرت. بەیهکهوه به رهو مال گه پانهوه.

بۆ سعات یازده، دوو پۆلیسی دهزگای ههوالگری نهینی له دوکانهکهی ئاغا ئەکبەر وهژوور کهوتن. له راستیدا ئهو پۆژه ئەکبەر هەر زهوقی دوکانکردنهوهی نه مابوو، به لام تینا پینی کردبووهوه، ”هەر وهک جارێ برۆ دوکانهکه و ئیش بکه. نابێ لیبگه پێین کهس ههست بکا، که زهنگۆله شهویدی نه هاتوته مالهوه.“

ئەکبەر له سهر کورسیی کارهکهی دانیشتبوو، خهریکی پینهکردنی مافوورییک بوو، سیبهری پۆلیسهکانی له سهر مافوورهکه دا به دی کرد. به چه په ساوییهوه سهری خۆی بهرز کردهوه، ویستی به کۆتایی شتهکه بگا. ”له شوینی خۆت دانیشهوه.“ یهکی له پۆلیسهکان به ئاماژه وای پنی گوت.

ئەکبەر ههستی کرد، پیاوهکان ئهو کهسانه که تینا باسی کردن. پۆلیسهکهی دیکه به نیتو دوکانهکهیدا سوورا و سهیری که لویهلهکانی کردن. یهک-دوو مافووری لولدراوی له شوینی خۆی لا بردن که له سهر میزهکه دانرابوون و سهیری سندوقی سهر رهفهکهشی کرد.

“ئهری ئه و کیزهت که له دوکانه که یارمه تیی ده دای، له کوویییه؟” یه کی له پۆلیسه کان وای گوت، هه ولئیشی دا به ئاماژه کان شته که ی تیگه یه نی.

ئاماژه کانی پۆلیسه که روون نه بوون، به لام ئه کبه ر تیگه یشته ئاخۆ باسی چی ده کا.

“باشه ئه و له دوکانه که چی ده کرد؟” پۆلیسه که وا دریزه ی به قسه کانی خۆی دا.

“تیناگه م ئاخۆ تو باسی چی ده که ی.” ئه کبه ریش به ئاماژه وای پی گوته وه.

“چه که ت،” پۆلیسه که به جه ختکردنه وه گوتی، “کیز، گواره . گواره ی که سک، پرچی دریز، سینگ، مه مک، تیده گه ی؟ لیره چی ده کرد؟ کیتی دیکه ش زور ده هاته دوکانه که ت؟”

ئه کبه ر ده یزانی نابی هیچ بلئ، به لام ئه و ئاماژه پرووه لماراوانه ی پۆلیسه که له باره ی گواره کان، پرچی دریز، سینگ و مه مک ته زانندی. پۆلیسه که باسی پرچی دریز و گواره ی که سکی زهنگوله ی بوو. هه ر ده بی ئه و زهنگوله ی به بی سه رپۆش دیبی. ئاخه ئه وه چۆن ده بی؟

ئه کبه ر له ناخه وه ده کولا، به لام له شوینی خۆیشی کپ دانیشتیوو.

“ئه و تیناگا ئاخۆ باسی چی بو ده که م،” پۆلیسه که وای به هاوکاره که ی خۆی گوت.

“نه خیر، ئه و باشی لئ تیده گا. ده ی با وینه کانی نیشان بده ین.” پۆلیسه که ی دیکه چوو ه په ناگه که .

پۆلیسه که ی یه که میش یه ک-دوو وینه ی ره ش و سپی له نیو به رکی قه مسه له که ی ده ر هیتان و وینه ی ده موچاوی

کاتی خۆیدا گه‌یشتی، پزیشکه‌که‌ش به‌ تینای گوت، ”پیاوه‌که‌ت ده‌بی پشوو بدها، کارکردن ده‌یکوژی.“
 دوای هه‌فته‌یه‌ک، ئه‌کبه‌ر به‌ دارده‌ستیکه‌وه‌ نه‌خوشخانه‌ی جی هه‌یشت.

له‌ ماله‌وه‌ش نه‌یده‌توانی بیئیش دابنیشی. به‌ دارده‌سته‌که‌ی به‌ره‌و دوکانی به‌رێ ده‌که‌وت، ده‌رگای ده‌کرده‌وه‌، کورسییه‌کی داده‌نا، له‌پشت په‌نجه‌ره‌ داده‌نیشته‌ و هه‌ولای ده‌دا کار بکا. له‌دوای نیوه‌پۆشدا به‌ پیاسه‌ ده‌چوو له‌ لای گۆرستان و ده‌چوووه‌ سه‌ر گۆرپی جه‌وادای خوشکه‌زای داده‌نیشته‌. له‌ویوه‌ سه‌یری کینوی زافه‌رانی ده‌کرد، که‌ ئیواره‌ش داده‌هات ده‌گه‌رایه‌وه‌ ماله‌ی، تیناش بانگی ده‌کرد، ”ئه‌وه‌ له‌کوی بووی؟ باشه‌ چی بکه‌م ئه‌گه‌ر جارێکی دیکه‌ به‌ر بوویه‌وه‌؟“
 ئه‌ویش ده‌هاته‌وه‌ ژوواری، ده‌ستی ده‌دایه‌ قه‌له‌می‌ک و دیسان ده‌که‌وته‌ سه‌ر پۆژژمی‌ره‌که‌ی و قه‌له‌مه‌که‌ی له‌سه‌ر ده‌خشانده‌. پاشان پۆژه‌کانی ده‌ژماردن تا نۆره‌ی سه‌ردانکردنی زه‌نگۆله‌ له‌ زینداندا ده‌هات.

له‌ پۆژانی دیداری زیندانیشدا، هه‌ر له‌ به‌ره‌به‌یانه‌وه‌ ده‌ستی ده‌دایه‌ گۆپاله‌که‌ی و به‌ پێ و به‌ته‌نیا به‌ره‌و زیندانه‌که‌ ده‌که‌وته‌ رێ، که‌ ده‌ کیلۆمه‌تر له‌ ده‌ره‌وه‌ی شاره‌که‌دا هه‌لکه‌وتیوو.

ژۆر جارێش تینا لێی دووپات ده‌کرده‌وه‌، ”وا مه‌که‌. ئه‌م کاره‌ بۆخۆت باش نییه‌. باشه‌ بۆچی له‌گه‌ل من به‌ پاس نایه‌ی بۆ سه‌ردانه‌که‌؟“

ئه‌کبه‌ر گویی پێ نه‌ده‌دا، ”به‌م جووره‌ هه‌سته‌ ده‌که‌م باشترم. هه‌یدی ده‌رۆم، پێویسته‌ ناکا خه‌مم لێ بخۆی. له‌

پښگاشدا پشوو ددهم.

له لای زیندانه کەش، ئەو دەچیتە چایخانه کە لای مهیدانه کە، تا ئەو کاتە پاسی سەردانکەران دیت و خەلک لای دابەزن. ئەوسا کە چاوی بە تینا دیکەوی، له کۆتاییدا له شوینی خۆی هەلدهستی و بەرەو لای دەرۆا.

هه‌موو جارێک کە ئەکبەر سەردانی زهنگۆله ده‌کا، تۆپه‌به‌نیکی بۆ دهبای کە خۆی رهنگی کردووه. ئەویش بلون، ده‌سته‌وانه و گۆره‌ویی گه‌رمی له زیندانه‌که‌دا لێ دروست ده‌کا. تیناش له‌گه‌ل خۆی میوه‌ی تازه و چاویلکه‌ی بۆ دهبای، چونکه چاوه‌کانی له‌و تاریکیه‌ی زینداندا باش نه‌بون. له‌ دوایین جاریشدا داوای کاکله‌گۆیز و له‌تکه‌هه‌نجیری وشکراوی کرد.

“باشه ئەو شتانه‌ت بۆچی ده‌وین؟” تینا وای لێ پرسی،
“خۆ ئەگەر زۆر نه‌جوولیی نابێ زۆر کاکله‌گۆیز بخۆی.”
“دایکه، خه‌م مه‌خۆ. من نایانخۆم.”

بەم جووره مانگه‌کان هاتن و تپه‌رین، سالیشی به‌دوای خۆیدا هینا، دیواری به‌رلین رووخا، ئیسماعیل گه‌یشته هۆله‌ندا. ئەو مالیکی له‌ پۆلده‌ر ده‌ست که‌وت. ئەو شوینه‌ی کە ده‌یتوانی له‌ پشت جامی په‌نجه‌ره‌که‌ی بروانیته رابردووی.

ئەوانه سالانیکی سه‌خت بوون، به‌لام له‌ هه‌لاتن په‌شیمان نه‌بووه‌وه، هه‌روه‌ها له‌ وه‌ش په‌شیمان نه‌بووه‌وه، کە ئەو رینگا سیاسییه‌ی هه‌لی بژاردبوو دواتر به‌و سه‌ره‌نجامه‌ی گه‌یاند، ئەو زۆر شت فێر ببوو، زۆر ئەزمونی په‌یدا کردبوو، ته‌نانه‌ت زۆریش ژیا، لێ له‌ به‌ر ئەوه‌ی زهنگۆله له‌ کونجی زیندان

ئاخىرابوو، زۆرى ئازار دەچىشت و ئائاسوودەى كىردبوو،
ويپاي ئەمەش لە ناخووە هەستى بە خۆبەخەتابارزانين
دەکرد.

وهرزەكە زستان بوو. لەگەل گەر دەى بەيانيدا ئەكەبر دەستى
دەدايە گۆپالەكەى و لە مال دەچوووە دەر، بەرەو زيندان
كەوتە پى.

لە بەهار و هاوينايشدا لە رىگادا تووشى ژن و پياووە
جووتيارەكان دەبوووە، كە بەرەو سەرزەوييەكانيان
دەپويشتن.

“ئاغا ئەكەبر. ئەرئى چۆنى باشى؟” بەئاماژە و ايان پى
دەگوت.

“باشترم.”

“ئەدى كىژەكەت؟”

“باشە، ئەو جووتە دەستەوانەيەك و كلاويكى بۆ
زستان بۆ چنيووم. تەنانەت لەوئى مافووريش دەچنى. ئەو
دەلى لەسەر مافوورەكە دادەنيشم، بەلكو پىي بفرم و لە
زيندان دەر بچم.” ئەم ئاماژانەى بەپىكەنينەووە دەر دەبرى،
“دوورفرين” دووبارە ئەم ئاماژەيەى دووبارە كىردووە
و كۆمى گۆپالەكەشى لە هەوادا با دەدا. ئىدى لای ئەوان
دانيشت، پيالەچايەكى خواردووە، هەنديك پشووئى دەدا، ئىنجا
هەل دەستا و ديسان كەوتەووە پى.

بەلام لە زستاندا بارودۆخەكە سەختر بوو. ئەو دەبووایە
بەردەوام بە پى بپروا، نەو هەستى، دەنا سەرمای دەبوو، بەلام
خۆ ئەو هەش هەر كيشە نەبوو، ئەو لەنيو هزرەكانى خۆيدا

له گهل زهنگوله دا ددوا، بهم جوړه ههستی به ساردی پییه کانی نه ده کرد.

له م دوا بییانه دا ههستی کرد زهنگوله له زیندانا گه وره تر بووه. بینی کوریشک^۱ په پیونه ته سهر دهموچاوی، ههروه ها رهفتاره که شی گوړاوه. ئه و به خوئی بینی، له کاتی رویشتنیدا هه ندی کوور بوته وه.

له وانه یه له مه دا به هله دا چووبی، ئه و کوور نه روا. له گهل ئه وه شدا هه ر به تینای گوت، ”بینیم زهنگوله له کاتی رویشتنیدا هه ندی کوور، ئه ری توّش سه رنجت دا؟“
”نه خیر، من سه رنجم نه دا، به لام ئه مه له بهر ئه وه یه که ماوه یه کی زوره له زینداندایه. ئه وان ناتوانن له چاوه زیندانه کانیاندا زور بجوولین. چوار-پینج کیژ له یه ک ژورر ئاخراون... ئه گه ر ئازاد بکرین، ده بی زور به پی برؤن. ئه وسا قیت ده بنه وه.“

”ئه ری که ی ئازاد ده کری؟“

”ئه کبه ر، نازانم ئه وه که ی ده بی، ئه وان پیمان نالین، له وانه یه به و زوانه، له وانه شه دريژه بکیشی.“

”مه به سست چیه جاری بهر نه بن؟“

”ده ی ئه کبه ر، تو و خودات وازم لی بینه، من چون بزانم؟ له وانه یه ئه وه نده دريژه بکیشی، ئیدی نه توانم به پیتانیس برؤم.“

ئهم وه لامه خه مباری کرد.

به ده م رویشتنه وه ئه کبه ر بیری له وه لامه که ی تینا کرده وه، تینا گوتی، ماوه یه کی دريژ، ئه وه نده دريژ ئیدی

۱ کوریشک: چرچولوچی.

لہوانہیہ تینا نہ توانی بہ پی بروا. لہوانہیہ ٹہوکات من مردبم. پرچی زہنگولہش لہ زینداندا سپی دہبی. بہلام خو زہنگولہ زیرہک و بہہیزہ، دہکری بہرگہی ٹہو ہہموو سالانہ بگری. ٹہگہر نازادیش کرا، دہکری ماوہیہکی زور بژی، کار بکا و لہوانہشہ شوو بکا و مندالی ببن. ٹاخر ٹہو کتیبی زوری خویندوونہتہوہ، دہتوانی خوئی دہرباز بکا.

تینا دہلی نابی من ٹہوہندہ خہم بخوم، گواہ ہہموو شتیک باش دہبی. دہلی، ٹہگہر من زور خہم بخوم، ٹہوا جاریکی دیکہ دہکہوم و لہوانہیہ ہہلیش نہستمہوہ و بمرم. خو ٹہگہر مردیشم، ٹہوا ناتوانم سہردانی زہنگولہ بکہم، ٹیدی ٹہویش بہتہنیا لہ زیندانہکہیدا بوم دہگری.

تینا دہلی، ٹہگہر من مردم، ہہلبہتہ ٹیسماعیلیش نابینمہوہ. خو ٹہگہر دواتر زہنگولہ نازاد بگری، لہوانہیہ بہیہکہوہ بتوانین سہریکی ٹیسماعیل بدہین. ”ٹیمہ دہفرین.“ تینا وا دہلی. کی دہزانی، بہلکو ہہرسیکمان بہیہکہوہ سہردانی ٹیسماعیل بکہین. ٹہری بہراست ٹیسماعیل لہکوئی دہژی؟ تینا دہلی، ٹہو لہ ولاتیکدا دہژی کہ ہیچ شاخوداخی لی نییہ و ٹاسمانہکہشی ہہمیشہ ہہر سہریہہوہورہ. لہوئی با بہبہردہوامی ہہلدہکا. ٹیسماعیلیش لہ بندینی^۱ دہریادا دہژی. ”لہ بندینی دہریادا دہژی؟ لہ دہریا؟“

”بہلی،“ تینا وای پی گوت. ”خہلک دہریاکہیان بہرہو پشتہوہ پال ناوہ. لہوئی لہ بندینی دہریاکہدا داریان چاندوہ و مانگاش بہخپو دہکهن. ٹیسماعیلیش لہوئی دہژی، بہلام من ہیچی لی تیناگہم.“

۱ بندین: بنی بنہوہی زہریا.

زهنگوله له چاو ئیسماعیل شتیکی دیکه یه، ئه و له براكه ی
ئارامگرتره، بهحه وسه له وه شته کانی بۆ روون ده کردمه وه.
ئیسماعیل بهردهوام دهرباره ی شته مه زنه کان دهبوا،
دهرباره ی ههوا، ئه ستیزه کان، دهرباره ی زهوی و مانگ،
هه رچی زهنگوله بوو، هه میشه هه ر باسی شته بچوکه کانی
بۆ ده کردم.

جاریکیان زهنگوله بهردیکی بچوکی له سه ر زهوی
هه لگرته وه. ئینجا گوتی، ”شتگه لیک له نیو ئه و بهردۆکه دا
هه ن، ده جوولین.“

”جووله له نیو بهردۆکه؟“

ئه و پیتی راگه یاندم، که شتگه لیک له نیو بهردۆکه دا
هه ن، ده خولینه وه، هه ر وهک چۆن زهوی به دهوری رۆژدا
ده خولیته وه.

”هیچی لئ تیناگه م،“ منیش گوتم، ”شتی وا نابئ. بهرد
هه ر بهرده. ئه گه ر من به چه کوچیکه وه لیم دا، هیچی له نیودا
نابینی. نه زهوی و نه رۆژ و نه هیچ.“

زهنگوله چه کوچیکی دامه دهست، منیش بهرده که م پی
شکاند، ”دهیبینی، هیچ رۆژی له نیودا نییه.“
ئه ویش گوتی، ”دهی وردتری بشکینه.“

منیش وام کرد. هیشتا وردترم کرد، وردتر و وردتر،
هیشتاش وردتر. بهرده که م ئه وهنده کوتا، تا هارپیم و وهک
دهنکه لمی لئ هات.

زهنگوله ش گوتی، ”رۆژۆکه له نیو ئه و دهنکه لمه دایه.“

منیش به دهنگ پیکه نیم.

کیژه که م زیره که. ئه و شته کان له نیو کتیبان دهر ده هینئ.

جاريكيان گوئی خسته سهر لای چهپه‌ی سینگم و گوتی،
”بوم، بوم، بوم.“

”مه‌به‌ستت له بوم، بوم، بوم، بوم چییه؟“ وام لی پرسى.
”لیره، له ژیر په‌راسووه‌کانتدا ماتوریک هه‌یه.“ وای ئاماژه
بو کردم.

”ماتور؟“

من ده‌بوویه پیکه‌نم، به‌لام ئه‌و کتیبکی لیك کرده‌وه
ماتوره‌که‌ی ژیر په‌راسووه‌کانی نیشان دام، هه‌ر بوم بوم،
بومه بوومی بوو.

ئه‌کبه‌ر به‌ره‌و زیندانه‌که رویشت، که له‌سه‌ر گردیک رۆ
نرابوو. کاتیک گه‌یشته لای گوره‌پانی به‌رده‌م زیندانه‌که،
رۆژ هه‌له‌هات. ئه‌و هیشتا کاتی به‌ده‌سته‌وه مابوو، ئیدی
چووه چایخانه‌که‌ی ئه‌وئ چاوه‌رپی تینا بوو. چایچییه‌که‌ش
پیاله‌چایه‌کی له به‌رده‌م دانا و لیشی پرسى ئاخۆ شتیکی
له‌گه‌لدا ده‌خوا؟

ئه‌ویش به‌ئاماژه، ”نان و په‌نیر.“

ئه‌و له جامی په‌نجه‌ره‌که‌وه سه‌یری شاخه
به‌به‌فهرداپۆشراوه‌کان و زیندانی کرد، سه‌یری په‌نجه‌ره
بچکۆلانه‌کانی زیندانی کرد. بییری کرده‌وه، خو زه‌نگۆله له
یه‌کئ له‌و ژوورانه به‌ند کراوه. ئه‌ویش ده‌زانئ، من لی‌ره
له چایخانه‌که‌دا چاوه‌رپی ده‌که‌م. کاتیکیش واده‌ی دیده‌نییه‌که
هات لیم ده‌پرسی، ”ئه‌رئ باوکه، چۆنی، باشی؟ دیسان به
پئ هاتی؟ جاریکی دیکه وا مه‌که. ئاخ‌ر ئه‌ژنوکانت ئازاریان
پئ ده‌گا. خو ده‌کرئ به پاس بییت.“

”ئاخر چه ز به پاس ناکهم. به هۆی بۆنی به نزینه که بیان ناتوانم باش بیر بکه مه وه، به لام کاتی به پی بئیم، ده کړی زور باش بیر بکه مه وه.“

ئه کبه ر زور به وه سه خلت ده بی، له کاتی دیده نیی که دا هه یته یه ک دیت و له پال زهنگوله ده وستئ، تا چاودیری هه موو شتیک بکا، به لام تینا پیی ده لی، نابئ خوی به هه یته که وه خه ریک بکا. ئه وه ده بی وا رهفتار بکا وه ک ئه وه ی هه یته که هه ر له وئ نه بی، ئه کبه ریش ئه وه ی پی نه ده کړا. جاریکیان ئاماژه ی بۆ هه یته که کرد، ”ئه ری ده کړی هه ندئ بچیته ئه ولا؟“

تیناش ده ستبه جئ سه رده سته ی ئه کبه ری راکیشا، ”بیده نگ به! ده نا لیمان ناگه رین چاومان به زهنگوله ش بکه ویته وه.“ کاتی سه ردانیکردنه که زور کورت بوو، هه ر وات ده کړد ده برپا هه وه. تینا ده یگوت، ”داده داد مه که، به م شیوه ش بی، هه ر باشه.“

پاسه که به به رده م چایخانه که دا ده هات و لای گه راجه که ده وه ستا. سه ردانکه رانیشی یه ک له دوا ی یه ک لیی داده به زین. ئه وه تینا ی بینئ، که میوه ی ته روتازه ی بۆ زهنگوله کړیبوو. تینا به زحمه ت رپی ده کړد، ئه وه بۆ یه که مین جار بوو تییینی کرد. به رای ئه کبه ر، تینا پیر بیوو.

سه ردانکردنی زیندانیانی سیاسی ته نیا بۆ دایک و باوکه کان ریگه پیدراو بوو. ئه وان به یه که وه به ده روزه که دا ده چوونه نیو هۆله که، له ویوه له پشت سووچه که وه له پشت شیشه به ندییه که وه ده یانتوانی له گه ل رۆله زیندانکراوه کانیان بدوین. له دووری مه تریک و نیوه وه له پشت شیشه به نده که

ده‌بوو بوه‌ستابان. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی هه‌مووان له‌یه‌ک کاتدا قسه‌یان ده‌کرد، ده‌بووایه‌ ده‌نگت به‌رز کرد‌بایه‌وه، تا تیگه‌یشت‌بای.

ده‌بووا خیرا بای، چونکه‌ واده‌ی چاوپینکه‌وتنه‌وه‌که‌ خیرا تێده‌په‌ری و به‌شی هه‌موو قسه‌کانتی نه‌ده‌کرد، ئیدی ده‌بووایه‌ باقیی قسه‌کانت له‌ قورگندا گیر دابایه‌ و بۆ مانگیکی دیکه‌ت هه‌لبگر‌ت‌بایه‌.

هه‌ندی‌ک جار، دایکی‌کی کۆله‌وار له‌وه‌که‌شه‌ پر له‌ ده‌نگه‌ده‌نگه‌دا له‌پر هاواری ده‌کرد، ئیدی ده‌ست‌به‌جی بیده‌نگی بالی به‌سه‌ردا ده‌کیشان. هه‌مووان ده‌یانزانی ئه‌گه‌ر زیندانییه‌ک له‌ کاتی خۆی نه‌هیندرابایه‌ دیده‌نییه‌که‌، له‌سه‌یداره‌ درابوو. ئه‌وسا ساتی دیداره‌که‌ ده‌بووه‌ ژان و ناسۆر بۆ دای‌ب‌به‌کان، ئاخ‌ر ئه‌وان سه‌دان جار خۆیان به‌ قوربانی کچ و کوره‌کانیان ده‌کرد، به‌ر له‌وه‌ی رۆله‌کانیان له‌پشت شیشه‌به‌ندییه‌که‌دا ده‌ر بکه‌ن. تۆ بلیی ئه‌وه‌ ئه‌مرۆ بێته‌ به‌ر شیشه‌به‌نده‌که‌؟ تۆ بلیی ئه‌مرۆ کچه‌که‌مان نیشان بده‌ن؟

ئه‌کبه‌ر هه‌چی له‌باره‌ی هه‌را و ترسی دای‌ب‌به‌کان نه‌ده‌زانی، تینا له‌بریی ئه‌وه‌ ترسه‌که‌ی هه‌له‌ده‌گرت، به‌لام هه‌ر خودی تیناش تا زه‌نگۆله‌ به‌ده‌ر ده‌که‌وت، وه‌ک مۆم ده‌توایه‌وه‌.

ده‌رگه‌ی ناوه‌وه‌ی زیندانه‌که‌ کرایه‌وه‌. پاسه‌وانه‌کان تا لای شیشه‌به‌نده‌که‌ رینوینی زیندانییه‌کانیان کرد، به‌لام خۆ زه‌نگۆله‌ دیار نه‌بوو، شوینه‌که‌ی له‌ودیو شیشه‌به‌نده‌که‌دا به‌تال بوو. تینا ویستی بقیژینی، به‌لام نه‌یویرا وا بکا. ئه‌کبه‌ریش ئه‌وه‌ سه‌به‌ته‌میوه‌ی ده‌ستی تینای بینی له‌رزى. تینا به‌لادا

گوپالہ کھی، ویستی تا هیزی تیدایه له سهری پاسه وانه کان
بدا، به لام له هیکه وه به بیرری هاته وه، تینا چیی پی گوتبوو،
”تووره مه به. هه لمه چوو. هیچ به هه یته کان مه لی. هیچ مه که!
هه رگیز له هه یته یه که نه ده ی. ده نا ئه وان زهنگوله ده کوژن.“
ئه کبهر گوپالہ کھی دانایه وه، به خنده وه ئاماژهی بو
کردن، ”باشه، به گویتان ده که م، وا ده روم.“

له ده ره وه دایا به کانی دیکه چاوه ری بوون ئیدی به په له پروزی
ده وره یان دا.

”ئینجا؟ کیژ ده که ی خوت بینی؟“

”نه خیر! ئه وان تا ده ری پالیان پیوه نام.“ وا ئاماژهی بو
کردن.

”قه باحه ت، ئه وانه مروف نین، ئه وانه درنده ن.“ یه کی له
دایکه کان به منگه منگه وه وای گوت.

”ژنه که م له کوئییه؟“

”ئه ویان گه یانده وه مال.“ پیاو یک به ئاماژه وه لامی دایه وه.
”پیویست ناکا خه می لی بخوی. ژنان ئه ویان برده وه
مال.“

ئه کبهر نه یده زانی ئیستا چی بکا. هه مووان سرتهی
ئه وه یان بوو، له وانیه زهنگوله له سیداره درابن.

”خو ئه گهر ئه وه له سیداره درابن، به خانه واده که ی ده لین.“

یه کی له دایکه کان به نه رمییه که وه وای گوت.

”ئه وان له وه روقاییمترن که بو ی چووی،“ دایکیکی
دیکه بوو هه لی دایی، ”ئه وان ده یانه وی به باشی بتخه نه سه ر
ئه ژنو، ئه وسا پیت ده لین که روله که تیان کوشتوو.“

”ئەری دەزانی، دایکیکی دیکه بەسرتەوه گوتی، ”لەنیو پاسدا گویم لی بوو، گوایه پاسەوانەکان هەموو شەوهکە ی لەگەڵ سەگی پۆلیس و لایتی دەستی لەنیو شاخەکاندا بەدوای زیندانییە هەلاتووکان دەگەران.“

”زیندانیی هەلاتوو؟“

”سێ لەوان رایان کردوو.“

”لە زیندانی مەلاکان؟ ئەری چییە شیت بووی؟“

”منیش وام گوێ لی بوو،” یەکی لە پیاوەکان بەئەسپاییه وه وای گوت. ”لە چایخانهکە خەڵک هەر ئەو باسەیان بوو.“

دایکەکان دەموچاویان بە چارشێوهکەیان داپۆشی و پۆل پۆل لەگەڵ یەک سەرگەرمی قسان بوون.

ئەکبەر بەتەنیا مابوو هە.

دوو لە جێیەکان بە پاسەوانی چەکدار و سەگەکانیان بەسەر گەردەوه هاتنە گۆرەپانەکە.

”دە ی برۆن!“ یەکی لە پاسەوانەکان هاواری کرد. ”دە ی بۆ مالی!“

دایکەکانیش خێرا خۆیان گەیانده شوینی پاسەکە، ئەو شوینە ی باوکەکان لێی چاوه‌روان بوون.

پاسەکە کەوتە گەر و دیسان مەیدانەکە چۆل بووه وه. بایەکی بڕنده لە چیاکانه وه هەلی کرد و گەیشته مەیدانەکە. ئەکبەر هەر لە ویستگە ی پاسەکە دا وەستا بوو، چاوه‌رێی مەلای زیندانه‌کە ی دەکرد. خواخوا ی بوو بەلکو بیتە دەر. ئەکبەر ویستی بەرەو لای مەلایەکە برۆا، دەستەکانی توند بگوشی و ماچیان بکا و لێی بپارێتە وه، ”ئاخر زەنگۆلەکەم

دیار نہ کہوت۔ ژنہ کہ شم له تاوان کہ وتوتہ خوار، به لکو تو
بزانی...؟“

دہرگہی زیندانہ کہ کرایہ وہ۔ ژنیکی پاسه وان، کہ چارشوی
له خوئی دابوو، ہاتہ دہر۔ ژنہ کہ دہویست بچیتہ وہ مالی،
ہویہ ہاتہ ویستگہی پاسه کہ، کہ ناغا نہ کہہری لی وہ ستابوو۔
نہ کہہ ریش تہ ماشایہ کی کرد و ناسیہ وہ۔ ژنہ کہ کیژی
یہ کی له مہ عملہ کانی خوئی بوو، ئیدی سہری بو نہ وی کرد
و سلاویکی لی کرد۔ ژنہ کہ ش وہ لامی سلاوہ کہی دایہ وہ۔
بہ دوو دلیی بہ ناماژہ گوتی، ”کیژہ کہم، نہ مرؤ بہ دہر
نہ کہوت۔“

ژنہ کہ ش مہ ودایہ ک لینی دوور کہوتہ وہ و سہیری
زیندانہ کہی کرد۔

نہ کہہر بہ ناماژہ، ”ژنہ کہم کہوت۔ منیش له ہہیتہ کہم
پرسی ناخو زہنگولہ له کوئیہ، بہ لام...“

ژنہ کہ بہ پیریشانیہ وہ سہیری دہروازہی زیندانہ کہی
کرد، ئینجا ئاوری له چایخانہ کہ دایہ وہ۔

”کیژہ کہت ہہ لاتووہ!“ ژنہ کہ له بن چارشویوہ کہیہ وہ
ناماژہی بو کرد۔

”رؤیشت؟“ نہ کہہر بہ حہ پہ ساویہ وہ ناماژہی بو کردہ وہ۔
”بہرہو شاخہ کان.“ ژنہ کہ بہ ناماژہ وای پی گوتہ وہ و
بہ پہلہ ش بہرہو نہو پاسہ رؤیشت کہ نزدیک دہووہ وہ۔

شوینپه

سهخته سوڤاغي ئه وه بزاني ئاخو ئه وانه
شوینپین یان جیسمی ئاژه لائن.

دنیا تاریک داهاتبوو، مالی ئه کبه ریش جه نجال بوو. دراوسیکان پڙابوونه مالیان. هه موو هاتبوونه سه ر ئه و پروایه، که زهنگوله یه کی له زیندانییه راکردوو هکانه. له گه ل ئه وه شدا هیچ سه لماندیک له ئارادا نه بوو.

خه لک باسی ئه وه ی ده کرد، گوايه زهنگوله چه ند مانگیک بهر له ئیستا ئاماده کاریی بو ه لاتن کردوو، هه ر له توپه به نه کانی ئه کبه ره وه جلی گه رمی بوخوی رستوون و گويزه کانیشی هه لگرتوون. به لام ئه مه ش هه ر مایه ی پرواپیکردن نه بوو.

تینا هه دادانی نه مابوو، درواسی و پیاوانی خانه واده که له ده وروخولی وه ستابوون. هه ردوو کیژه کانی، ئه نسی و مه رزی هه ولیان ده دا دلی بده نه وه.

”تینا، خو نابی کاریکی وا بکه ی، وه ک ئه وه ی زهنگوله مردبی.“ ئه مه قسه ی ئه نسی بوو که پیی گوت، ”هه سته کانم

پيم دهلين ئه و ماوه، له وانه يه هه نوو كه گه شتبيته لوو تكه ي
كئوى زافه ران.

”را كردن؟ سه ركه وتنه سه ر دوندى كئوى زافه ران؟“ تينا
شيني ده گئيرا. ”ئه مه نابى. من كيژى خو م ده ناسم. ئه رى
كه سيك هه يه سه ير بكا، كه سيك هه يه بيرسى ئاخو چى
به سه ر هاتو وه؟“

”تينا، ده كرى رابكا“ ئه م جاره مه رزى بوو پيى گوت،
”هه مووان ئه وه ده زانن، كه پاسه وانه كان هه موو روزه كه ي
هه ر له و شاخانه دا گه راون. ده ي خو ت ئه وه نده سه خله ت و
په ريشان مه كه، ته نانه ت خو ئه گه ر ئه و...“

”ده مت داخه.“ له كاتى كدا تينا گوئيه كانى گرتن، واى
هاوار به سه ردا كرد.

ئىدى بيده نكيه ك بالى به سه ردا كيشان. تينا په ي به وه
برد ئه كبه ر نه هاتو ته وه مال.

”ئه رى هيشتا ئه كبه ر له زيندانه كه نه گه ر او ته وه؟“

”ئه و ديته وه. له وانه يه چوو بيته دوكانه كه ي.“

دراوسى كان له گه ل يه ك قسه يان ده كرد.

”ئه رى له وه تيده گه ي هه لاتن له زيندان واتاى چى
ده گه يه نى؟“

”خواخوامه پاسه وانه كان هيجيان بو گرتنه وه ده ست
نه كه وئى.“

”من ئه وه له خو م ده پرسم، تو بليى ئه وان له سه ر
شاخه كه، به و سه رمايه به رگه بگرن، ئاخىر زه نگو له هيج
ئه زموونىكى شاخه وانى نيه.“

”كئى وا ده لئى؟ ئه و ژنىكى به هيزه! پيم وا بئى ده ستىك

له پشتیانه، خو ئه وان شیت نین سه ربه خو ملی شاخ بگرن، له وانه یه له دهره وی زیندانه که، ترومبیلک چاوه روانیان بی. “خه لک ده لی، زهنگوله چارشویکی ره شی له خو داوه، ئاساییانه به ره و دهره و زه و زه ی زیندانه که پویشتووه و له ویشه وه بزر بووه.”

“ئاخر ئه مه نابی.”

“بو نابی؟ خو له خو را نییه، ده گوتری ئه و مافووریکی چنیوه که ویستوویه تی پیی بفری.”

“هر کاتی بی ری لی ده که مه وه دلم ده لهرزی.”

“مه رزی! ئه نسی... ئه ری بولفه زل و ئاتری له کوین؟” تینا وای بانگ کرد. “کی ده چی بزانی ئاخو باوکت گه پاته وه؟” چایه که دیم بوو، ژنکی دراوسی مهنجه لیک سووی لیتابوو، ژنه دراوسی که دیکه چای بو هه موو ئاماده بووان تی کرد و له سه ر خوانچه یه ک^۲ چایه که ی گیرا، مه رزیش چارشویه که ی له خو ی دا، چوو دهره وه بزانی باوکی له دوکانه یان نا.

پاشان بولفه زل و ئاتری، میرده کانی مه رزی و ئه نسی گه رانه وه. ئه وان چوو بوونه لای مه لای شاره که، تا زیاتر له باسوخواسه که بزانی.

دوای ئه وه ی تینا هاته وه سه رخوی، پرسی، “ئینجا؟”

“هیچ شتی،” بولفه زل هاته وه لام، “وهک ئه وه وایه هه موو

دهرگاکانی دنیا داخران. ده ستمان به هیچ که سیک راناگا.”

“فرموو، پیاله یه که چا،” ئه نسی وای پی گوت، “ئیمه

---

1 Bolfazl, Atri

۲ خوانچه: سینی، مه جمه.

دهبی چاوه‌رئ بین. بژاردە‌ی دیکه‌مان له به‌رده‌ستدا نییه. “ له‌وئ دەم‌ی دەرگا‌که کرایه‌وه. مەرزی هاته‌وه ژوور و پینی را‌گه‌یاندن هیشتا ئە‌کبه‌ر نه‌گه‌راوه‌ته‌وه.

تینا هاواری کرد، “ئای خوايه، هیشتا نه‌گه‌راوه‌ته‌وه؟” تینا ده‌ستی دایه چارشیوه‌که‌ی، “دەرۆم به‌دوایدا ده‌گه‌ریم و سو‌راخی ده‌که‌م، ده‌ترسم جاریکی دیکه که‌وتی. بولفه‌زل، ئاتری له‌گه‌لم دین؟”

“تینا تو دانیشه!” ئە‌نسی وای پی گوت، “وا له خۆت مه‌که. پیاوه‌کان بو سه‌روسو‌راخ‌کردن به‌دوایدا دەرۆن.” “ده‌بیینی؟” تینا هاواری کرده‌وه، “سه‌دان جار پیم گوتوه ده‌بی به‌ سواری پاس بی و بروا. خو ئە‌وه هەر گوئ ناگری.” “کی نالی لای نه‌داوه‌ته لای که‌سیک، تا دەرده‌لی خوی بو هه‌ل‌پ‌ژیئ.” ئە‌نسی وای به‌ دایکی گوته‌وه، “ده‌ی با جارئ زه‌نگ بو چه‌ند خزمیک لی ده‌ین. خو ئە‌گه‌ر له‌وئ نه‌بوو، ئینجا با پیاوه‌کان به‌دوایدا بگه‌رین. ده‌ی دانیشه‌وه، هه‌موو شتی‌ک باش ده‌بی.”

سی پیاو، هه‌ردوو زاواکه‌ی تینا و دراوسێ‌که‌یان، قه‌سه‌له‌ ئە‌ستووره‌کانیان به‌ شانه‌کانیان هه‌ل‌کیشا و ده‌ستیان دایه لایتی ده‌ستی و به‌و تاریکیه‌ چه‌ونه دەر له ئە‌کبه‌ر بگه‌رین. ئە‌وان به‌ ئاراسته‌ی زیندانه‌که‌ رو‌یشتن و سه‌یری ده‌وروبه‌ری ریگا‌که‌شیان ده‌کرد، ئاخۆ له‌سه‌ر به‌سته‌له‌که‌که نه‌که‌وتوو. هه‌رکه‌سیکیشیان رووبه‌روو ده‌هات، پرسیا‌ری ئە‌کبه‌ریان لی ده‌کرد.

“ئه‌رئ زه‌حمه‌ت نه‌بی، هه‌ر به‌ریکه‌وت ئا‌غا ئە‌کبه‌رت

نه بینووه؟“

”ئاغا ئه کبه ر؟“

”به لئى، مافوورچنه که ره که.“

”ئه کبه ر که به ردهوام به ره و زیندانه که به پى ده رويشت؟“

”کتومت.“

”من زور جار بینومه، به لام ئه مرؤ نه مینيوه.“

ئه وانیش دواى ئه م وه لامه، له سه ر گه ران و سوورپانه که یان به ردهوام ده بوون، تا گه یشتنه پیره جووتیاریک، که عه ره بانه یه کی پر داری وشکی له سه ر به فره که پال ده دا.
”سه لامون عه له یکوم.“

”شه وباش، ئه رى ئیوه به و سه رمایه لیزه چی ده که ن؟“

”ئیمه به دواى ئه کبه ر، به دواى مافوورچنه که دا ده گه ریین.“

”ئوو، ئه و پیاوه ی به خو ی و گوپاله که ی به ره و...“

”به لئى. ئه رى ئه مرؤ ئه وت بینووه؟“

”نه خیر. ئه مرؤ هه موو روزه که ی من هه ر له مال دانیشتبووم.“

له دووره وه پاسی گوندیان بینى له شاخه کان ده هاته وه، ئه وان لایته کانیان به رز کرده وه، پاسه که ش به وریایى لای دا و وه ستا.

شوفیره که له جامی په نجه ره که بانگی کردن، ”ئه رى ده تانه وئ سوار بن؟“

”نه خیر. ئیمه به دواى ئاغا ئه کبه ردا ده گه ریین.“

”کامه ئاغا ئه کبه ر؟“

”خو تو باش ده یناسی، مافوورچنه که.“

“مه به سست پياوه كه ره كه يه. ئه وهى كيژه كه ي له زينداندايه.”
 “به لئى. ئه وت بينيوه؟”
 “به لئى پيم وا بئى بينيوومه.”
 “كه ي؟ له كوئى؟”

“نازانم. ئه م به يانييه؟ ئه م دواى نيوه پويه؟ ده وروبهرى
 سهعات يازده؟ يا خود سهعات دوازده؟ نه خير، زات ناكه م
 به دروستى كاته كه ت پئى بلئيم. له و بروايه دام كاتئى به ره و
 سه روو لئيم ده خوړئى، ئه وم بينئى، به لام به لئى... له كوئى؟”
 شوفيره كه رووى له سه رنشينه كانئى پاسه كه ي كرد،
 “ئه رئى كه س له ئيوه، ئه مړو پياوه كه پولاله مافوورچنه كه ي
 بينيووه؟ نه خير؟ كه س؟”

پاسه كه به رپئى خويدا رويشت و ئه وانئش له سه ر
 ليگه رانه كه ي خويمان به رده وام بوون.
 “هه ر ده بئى شتئىكى گرنگ رووى دابئى،” پياوه دراوسئكه
 بوو واى گوت، “له وانئيه پئويست بكا پوئيس ئاگادار
 بكه ينه وه.”

“كامه پوئيس؟ پئت وايه پوئيس به هانامانه وه بئى؟”
 “ده ي با چند كيلومه تريكى ديكه ش برؤين.” ئاترى بوو
 واى پئى گوتن، “له نزيك گونده كه گه راجئيك هه يه، له وئى
 به نزينخانه يه كئش هه يه. ده كرئى له وئى سوړاخ بكه ين. هه ر
 ده بئى يه كيئك بينيئتى.”

بايه كئى سارد له شاخه كانه وه ده هات و به فرئشى له گه ل
 خوئى ده هئنا.

دراوسئكه يان به دهم رئگه وه گوتئى، “من له وه تئناگه م
 چوئن كه سئىكى نه ساغئى وه ك ئه كبه ر، ئه و رپئيه درئژه ي به

پى بریوه.

”ئەو پیاویکی خورته.“

”بەلام خۆ ناساغه.“

”ئەو کاتیکی زۆری بە دەستەوه بوو، لەسەر خۆ دەرویشت.“

بولفەزلیش وای پى گوتنه وه. ”ئەو هەرگیز سواری تاکسی و

پاس نەبووه. راستە نەخۆشه، بەلام هیشتا لە من بەهیزتره.“

”پىم وا بى بەنزىخانه که داخراوه.“ ئاتری گوتى، ”کەس

لەسەر ئەم رىگا خلیسکاوییه دا ناپوا.

ویپای ئەوهش ئەوان هەر بەرهو بەنزىخانه که رویشتن.

”لەوئ دەزگای تەلهفونیک هەیه.“ بولفەزلى پىی گوتن، ”من

زەنگ بۆ ماله وه لیدەدەم، بەلکو گەرابیتە وه.“

مەرزى دەسكى تەلهفونە که ی هەلگرت.

”بولفەزلىت لەگەلدايه، ئەرى هیشتا نەگەراوه تە وه؟ هەر

بەراستی نەگەراوه تە وه؟ ئیمە هەموو شوپىنیکى لیگەراين،

بەلام هیشتاش هەر لىی دەگەریين. هەر کاتى دۆزیمانە وه،

زەنگت بۆ لیدەدەمە وه.“

”خاوهنى بەنزىخانه که لە گونده که دەژى،“ ئاتری بوو وای

بە دوو کەسە که ی دیکە گوت، ”هەر دەبى ئەو بینیبیتى. با

بچینه لای و پىرسین.“

ئەوان بەرهو گونده که رویشتن. لەلای سەوزە فرۆشه که

پىرسییان، بەلکو مالى بەنزىفرۆشه که یان نیشان بدا.

سەوزە فرۆشه که ش پىی گوتن، مالى خاوهنى بەنزىخانه که

هەر دوو کۆلان لە ولاوه یه. مالىکه که دەرگایه کی ئاسنینه

کە تە ی هەیه، که گەیشتنه ئەوئ زەنگە که ئیشی نە دە کرد.

ئاترى به به دريک له ده رگه کهى دا. سه گيک وه پرى.

ژنيک له وديوه بانگى کرد، ”ئه وه کييه؟“

”بوره، که ئيمه... ئه رى...؟“

دهرگاکه کرايه وه و به نزينفر وشه که به خوى هاته دهر.

”داواى ليئوردنت لى ده کهين، به و دره نگوخته هه راسانت

ده کهين.“ ئاترى بوو که وته قسه کردن، ”ئيمه به داواى

مافورچنيکدا ده گه پيئين، هه ميشه به خوى و گوچانه کهى

به ره و زيندانه که ده رو پشت. ئه رى ده نياسى؟“

”به لى، ئينجا، ئاغا ئه کبه ر. باشى ده ناسم. ئه و جار يکيان

مافور يکى بو پينه کردم. هه رکاتيک به به رده رکهى

گه راجه که مدا به ره و زيندانه که رهت بى، ده ستیک هه لده بري.

چى به سه ر هاتووه؟“

”ئه مرؤ چو بووه زيندانه که، به لام تا ئيستا نه گه راوه ته وه.

ئيمه ش ته نگاو بووين، هه موو ريگاکهى به داويدا گه رايين.

گوتمان به لکو بينيبيت؟“

”ئه م به يانييه کاتيک له گه راجه که سه رقال بووم، بينيم

ده رو پشت، به لام ئاخو ئه و گه راوه ته وه... برؤ لای زيندانه که

و له چايخانهى گوره پانه کهى ئه وى بپرسه، به لکو يه کيک

بينبيتى. ئه رى ئيوه ترومبيلتان پييه؟ نه خير؟ ئاخو ئه وى

هه نديک دووره. دهى که ميک له سه رم راوهستن، ده چم

ساقوکه م دينم.“

به نزينفر وشه که جيبه کهى خوى دهر هينا و پياوه کانيش

سوار بوون.

”ئه کبه ر پياويکى باشه.“ کابرا به دهم ليخورينه وه دريژهى

به قسه کهى دا، ”هه مووان ده ليين که ئه و مایهى به خته. ئه و

مافووره که می به شیوه یه ک پینه کرد، هیچی پیوه دیار نه بوو،
ئهو تووشی سه خله تی بووه. جیهان له سهه سهه وه ستاوه،
ئاخر خو توو نابی کیژوله یه ک بخزینیتته کونجی زیندان. له بهر
ئهووه خوا سزای توندمان ددها، تهنانهت شا به خویشی زاتی
نه ده کرد ئهو کارانه بکا. ئهو مه لایانه هه ره ئهو شتانه ده که ن،
که ده یانه وئ.

چایخانه که رووناک نه بوو، به لام به نزیفرۆشه که ده یزانی
چایچییه که له کوئی ده ژی، ئیدی به ئاراسته ی شاخه کان لیی
خوپی. دوا ی یه ک- دوو کیلومه تر چرای کزی گونده که بینرا.
له مه یدانی دئییه که دا، له بهردهم مالیک ترومبیله که ی راگرت.
”ئه ری مه شه هدی... هو مه شه هدی، له ماله وه ی؟“
لیخوهره که پووی ده می له ژووری نهومی یه که م کرد، که
رووناکی لیوه ده هات.

چایچییه که له پشت په نجه ره که به دیار که وت و سهیری
ده ره وه ی کرد. ئهو جیبه که ی ناسییه وه و هاته خوار.
”به خیر بین، فه رموون وهر نه ژوور، چیم بو ئیوه پی
ده کری؟“

”ده کری یارمه تی ئهو پیاوانه بده ی؟“ به نزیفرۆشه که
وا ی لی پرسی، ”ئه وان به دوا ی ئاغا ئه که بردا ده گه رین،
مافوور چنه که، خوشت ده زانی ئهو پیاوه که ره ی به گوپال
ده رویشته، کیژه که ی له زیندانه.“
”به لی ده زانم مه به ستان کئییه.“
”ئهو هیشتا نه هاتوته وه مالی. ئهو دلی ته واو نییه،
ئهو انیش ده ترسن نه با دا له ریگه دا که وتبی. هه موو شوینیکیان
پشکنیوه، به لکو بینیتت.“

”به دنيايييه وه، ئه وه هميشه ديتته چاخانه كه م و چاوه پيئي
ژنه كه ي ده كا. ئه م سپيڊه يه ش له لاي من بهر چايي كرد. ئه وه
له گه ل ژنه كه ي به يه كه وه چوونه زيندانه كه، به لام دواتر؟ هيچي
لي نازانم. ده ي با بيري لي بكه مه وه... به لي، من جاريكي
ديكه ش دواي به سه رچووني واده ي دیداري زيندانييه كان
بينيمه وه، ئه وه له لاي ويستگه ي پاس له گه ل ژنيك وه ستابوو،
قسه ي ده كرد.“

بولفه زل گوتي، ”پاشان؟“

”پاسه كه روښت، به لام ئه كبر هيشتا هر له وي مابوو.
ئه وه سه يري شاخه كانی ده كرد. له وه زياتر نازانم.“
بولفه زل پرسى، ”تو بلبي ئه وه بو كوي چووي؟“
ئاتريش گوتي، ”به لكو سهردانى كه سيكي كردي؟“
”نه خير، ئه وه ده يزاني، كه تينا كه وتوته خوار.“
”كه واته هر ده بي گه رايته وه مالي.“ ئاتري بوو وای پي
گوته وه.

”به برواي من وای نه كردوه.“

”ئه دي چي؟“ دراوسيكيه يان كه وته پرسيار.

”هه نوو كه، پيم وا بي ئه وه بو خواره وه شوږ نه بوته وه،
به لكو بو سه ره وه تيه له كشاو.“
”بو سه ره وه؟“

”به لي، به ره و شاخه كان!“ بولفه زل به ئه رخاينبوونيكه وه
واي پي گوت.

دراوسيكه ش گوتي، ”بو ناو شاخه كان؟“

ئاتريش گوتي، ”له وانه يه وا بي، ده كرى وا بي.“

”ده كرى شتيكت لي بپرسم؟“ بولفه زل رووي له

یاروی چایخانه که کرد، ”دنگویه که هیه، گوایه هندی له زیندانییه کان رایان کردووه. هر بهر یکهوت، شتی زیاتری له باره وه دهزانی؟“

چایچییه که سهره تا ته ماشای به زینفرۆشه که ی کرد، ئینجا پرووی له بوفه زل کرده وه، ”تکایه لیم مه گرن. من تخوونی ئه و جوړه ئیشانه ناکه وم. من پینچ مندالم هه ن، نه خیر هیچی له باره وه نازانم. ئه و مافوورچنه م له ویستگه ی پاس بینیه، له وه زیاتر هیچی دیکه ی لی نازانم، هر به راستیش وایه، تکایه لیم مه گرن.“

”ئه وهنده به سه“ به زینفرۆشه که هاته دنگ، ”ئه وان ئیستا بایی خویان دهزانن. منیش زیاتر خومی لی هه لئا قورتینم، به لام ئه و مافوورچنه پیاویک بوو، دلکی باشی هه بوو. هر بویه ئه و پیاوانه م هینانه ئیره. ئیمه دهروین.“

چایچییه که گه رایه وه مالی خوی و ده رگاکه ی قفل دا. به زینفرۆشه که ش جیبه که ی به گه ر خسته وه و پیی گوتن، ”نازانم ئیه به نیازی چین، به لام من ده گه ریمه وه مالی. هیوادارم گله بیم لی نه که ن.“

”تو ئه وه ی له تواناتا بوو، کردت.“ بولفه زلیش وای پی گوت، ”سو پاست ده که م. خو ئه گه ر بمانگه یه نیته وه لای مهیدانه که، زور باش ده بی.“

به زینفرۆشه که هه رسی پیاوه که ی گه یانده وه لای گوړه پانه که.

ئیستا پیاوه کان له لای ویستگه ی پاس وه ستاون و له گه ل یه ک پرس و رای ئه وه یانه ئاخو پیویسته چی دی بکه ن.

بولفه زل سه ره تا هاته قسه و گوتی، ”ده کړی پړی
شاخه کان بگرینه بهر، هه نډیکې دیکه بړوین و بگه پړین.“
دراوسیکه ش گوتی، ”کاریکې هیوا پراو.“
”من دهیناسم.“ ئە بولفه زل هاته وه لّام، ”خو ئە گهر گومانې
کردبې که زهنگوله له شاخه کانه، هه رچونیک بې به دوایدا
چووه.“

”به پای منیش ئەو بهو به فره خو ی لهو شاخانه نادا...“
ئهمه پای دراوسیکه بوو.

بولفه زلیش گوتی، ”خو ئە گهر من له جی ی ئەو بام، هه مان
کارم ده کرد.“

”دهی با مشتومری له سه ره نه کهین.“ ئاتری وا هاته
وه لّام، ”ئیمه ده توانین تا کوتایې هه لیکشیتین، ئەو به خو ی و
گوچانه که ی ناکرې زور دوور که وتبیته وه.“

ئەوان ریگای شاخه که یان گرت بهر، به تیشکی لایتی
دهستیان سوور اخی شوینپیکانی سه ره به فره به ستوه که یان
هه لگرت.

بولفه زل هه ره به پړوه گوتی، ”ئهمه یان، ئەوه، ئەوه ی
دیکه شوینپیتی پووستالی سه ره بازین.“

ئاتریش گوتی، ”ئەدی ئەمه یان؟“
”به لّی، ئەمه یان جی پړی که سیکی ئاساییه. ده کړی
شوینپیتیه که هه لگرتین.“

ئاتری گوتی، ”ده کړی پاسه وانه کانیش شوینپیتیان
هه لگرتبې.“

”به پای من ئەوان وایان نه کردووه.“ دراوسیکه ئەم جار ه
گوتی، ”ئەوه ی له زیندان پای کردبې، بهو ریگایه دا ناروا.“

بولفه زلیش لیی پرسی، ”بۆچی نا؟“
دراوسیکه پرونی کردهوه، ”چونکه جینییه که یان له سههر
به فر ده مینیتیه وه.“

”خۆ ئه گهر مه ترسیت له سههر بوو، هیچ بژاری دیکه شت
نه مابوو، تا بکری به رهو سهروو هه لده کشی.“
”بروا ناکه م.“ دراوسیکه بوو وه لامی قسه که ی دایه وه،
”پیم وایه به رییه سهخته که رایان کردۆته یه که مین گوند،
له ویشه وه بۆ گوندیکی دیکه، ئینجا به م شیویه دور
که وتوونه ته وه.“

خۆ ئه گهر ئه وان زیره ک بن، بۆ یه ک-دوو رۆژ خۆیان
ده شارنه وه، ئه وسا پروو له شاخه کان ده که ن.“
بۆ ساتیک جینیی سه ربازی نه مان و ئیدی یه ک-دوو
جینیی که سیکی ئاسایی له نیو بزنه ریکه دا به دی ده کرا، پاشان
ورده ورده شوینه واره که ی نه ما.

پیاوه کان هینشتا هه ندیکی دیکه هه لکشان، تا گه یشته نه
رێچکه یه کی لاچه پ که هه موو بزنه ریکانی لی ده بوونه وه،
ههر ئه ویش ئه و رێچکه یه بوو که شاخه وانه کان به خۆیان
و کنده ره کانیا ن پیتدا ده رۆیشتن تا بگه نه ئه و ئه شکه وته ی
نوو سینی خه تی بزماری له سههر هه لکه ندراره.

ئه بولفه زل گوتی، ”ئه و به و رێچکه یه دا رۆیشتوو ه.“

ئاتریش گوتی، ”به خۆی و گوپاله که ی؟“

بولفه زل له سههر به فره که دانه وییه وه، تیشکی لایته که ی
خسته سههر شوینینییه کان و لیی ورد بووه وه.

”بزنه کئوییه کان به میگه ل تا ئیره هاتوونه ته خوار،
به دوا ی خۆراکدا گه راون،“ ئینجا له سههر قسه که ی به رده وام

بوو، ”زۆريان ناویرن له وه زیاتر برۆن، لیره وه سهخته جیپی مروّف له هیی ئازله کان جیا بکریته وه. پیم باشته بگه پیننه وه.“

له نیوهی شهو به لایتی کوژاوه وه گه یشتنه وه مائی، ژنه کان به بیدهنگی به پیریانه وه چوون. کهس نهیده ویرا بگری، که سیش زاتی نه ده کرد هیچ بلّی، شه وه که ئاغا ئاکیه ری له خوئی گل دابوو.

رووناکی له جامی په نجه ره کانه وه پهیدا بوو. رۆژ به هیواشی هه لهات، به لام رۆژه که هیچ هه والیکی نویی له گه ل خویدا نه هینا. رۆژه کان هاتن و تییه پین، هه روه ها شه وه کانیشی به دوا دا هاتن و رۆیشتن، هیچ هه وال پهیدا نه بوو.

پاشان له رۆژه کانی سه ره تای به هار، کاتیگ شوان بو له وه پاندنی میگه له گه ی به دوا ی گیای تازه شیندا ده گه را، کسوکه که ی به په له پرۆزی رای کرده لای گاشه به ردیگ و هه ر ده وه ری. شوانه کهش خیرا رۆیشته ئه وئ، له ویدا تهرمی پیره میزدیک که وتبوو.

پرچه بۆزه که ی وه ک زیویکی شو راوه له سه ر به فره تازه بار یوه که ده بریسکایه وه .

نووسینە بزماری رۆژمیرە ئاغا ئەکبەر

چیرۆکه‌که‌ی ئاغا ئەکبەر لێره‌دا ته‌واو بوو هیشتا لاپه‌ره‌ی زیاتری نووسینی بزماری ماون، به‌لام ناخوینرینه‌وه. ئاخۆ له‌کوێ ئه‌و دوالاپه‌ره‌کانی نووسیون، روون نییه. له‌مال؟

نه‌خێر، به‌دنیاییه‌وه نا.

لاپه‌ره‌کان به‌ راده‌یه‌کی بیته‌ندازه ناروونن. له‌وانه‌یه له شاخه‌کاندا نووسیبتی. له‌لای دیواره عاسییه‌که‌ی شاخه‌که‌دا، له‌و شوینه‌ی ویستووێه‌تی یارمه‌تی زه‌نگۆله‌ بدا زیاتر بۆ سه‌ره‌وه هه‌لبکشی.

یارمه‌تیدانی زه‌نگۆله‌؟

نه‌خێر، ئه‌وه کاریکی نه‌کرده‌یه.

تیبینی ئه‌وه ده‌کرێ ئه‌و دوالاپه‌ره‌کانی رۆژمیره‌که‌ی به زه‌حمه‌تییه‌کی زۆره‌وه نووسین.

ئو له سه‌رمادا نووسیویه‌تی. له‌نیو به‌فر شه‌خته.

له‌باره‌ی زیندانییه هه‌له‌هاتوو ده‌کان، که‌س هه‌چی له‌باره‌یان هه‌ نه‌زانی. هیشتا ش روون نییه، ئاخۆ چیان لێ به‌سه‌ر هاتوو،

له وانه يه ئه كبه ر له چيا كه دا تووشيان هاتبي، له وانه شه پيى
 گوتبن نابي به سهر هيللي ئاسنينه كه دا برؤن، له وانه يه پيى
 گوتبن كامه ر چچكه ده بي بگرنه بهر، تا ده گنه كيوى زافه ران.
 له وانه شه به زهنگوله ي گوتبي، ”ده ي تا پيت ده كرى
 برؤره نيؤ قوولا ييي ئه شكه وته كه، ئه وهنده قوول برؤ، تا
 ده گه يته شوينيك ئيدي پتر ناتوانى برؤي. ئه وسا له وي
 له لاي ده سته راست به ره وژوور، له وي له سه روو هه نجيري
 وشكراو، ميؤژ و قه سپ هه ن و له نيؤ كيسه دانراون،
 هه روها جلو به رگ و لايتي ده ستي شاخه وانه كانيشي لين.
 ده ي يه كي له كيسه كان هه لگره، پاشان ده بي ئيوه زياتر
 بو بنه بانتي ئه شكه وتي هه لبكشين، تا ده گنه شوينيك ئيدي
 دوور تری نيه. له وي ئيوه سه لامهت ده بن. ده كرى له وي
 يه ك-دوو شه و بميننه وه و برازين، تا پاسه وانه كان دين و
 بلاوه ي لي ده كهن.“

رهنگ بي ئه مانه دوا رسته ي رؤژميري ئه كبه ر بن.

هه ر ده بي زهنگوله ي ماچ كردي، ”ده ي ئيستا برؤ، تو
 پيويست ناكا خه م له من بخوي، من كونيك له به فره كه
 ده كه م ليى داده نيشم، به يانيش ده گه ريمه وه مالي. زور باش
 ده بي ئه گه ر لي ره بمينمه وه، چونكه ئه گه ر پاسه وانه كان هاتن
 به توندى هاوار ده كه م، ئه وسا ئيوه ده زانن كه چي له ئاردايه.
 ده ي روله كه م، سه فه ريكي خوش!“

تو بليى زهنگوله و هه له اتوووه كانى دي كه گه يشتبته
 ئه شكه وته كه؟

ده كرى وا بي. ده كرى له ويش چووبنه قوولا ييي

ئەشكەوتەكە و لىتى نووستىن. ئىدى چىدى ھەلنەستابنەوہ.
دوای سەد سالى دىكە بەئاگا دىنەوہ. بەلكو دوای سى
سەد سالى دىكە. ھەر وەك يارانى ئەشكەوت، ئەو چىرۆكەى
لە كىتیبە پىرۆزەكەدا ھاتوہ:

ئىدى كاروبار بەم جورە رۆيشت، پياوہكانى ئەشكەوت لە
كوتايىدا پەنايان بۆ بن ئەنواكە برد. ئەوان گوتيان، "خوایە
رەحمان پى بگە."

لەو ئەشكەوتەدا ئىمە چاۋ و گوپى ئەوانمان بۆ چەندىن
سال داپۆشىن.

كاتىكىش رۆژ ھەلدەھات، پياوہكان رۆزيان وا دەبىنى كە
لەلای دەستە راستى ئەشكەوتەكەوہ ھەلدى.

ھەركاتىكىش رۆژ ئاوا دەبوو، پياوہكان رۆژەكەيان
دەبىنى، كە لەلای دەستە چەپى ئەشكەوتەكەوہ ئاوا دەبى.
لەوچ لەو نىوانەدا ئەوان خۇيان بىنپەوہ.

ئەوان پىيان وا بوو بىدارن، كە چى نووستىبون.
ئىمەش ئەوانمان بەسەر لای چەپە و راستەوہ وەر دەگىرا

(...)

ھەندىك دەلین، "ئەوان سى كەس بوون و چوارەمىشيان
ئىشكى لىدەگرتن."

ئەوانى دىكە دەلین، "ئەوان پىنج كەس بوون،
شەشەمەكەيان ئىشكگريان بوو." خەملاندنىك لە كوئىرە پىدا.
ھەشن دەلین، "ئەوان ھەفت كەس بوون." كەس
نە یدە ناسىن.

ئىمە ئەوانمان بەئاگا ھىناپەوہ، بۆ ئەوہى لەنىو خۇياندا

له يهك بپرسن.

يهكئك له وان پرسى، "ئيمه ليره رپوژئيك يان نيوه رپوژئيك
ماوينه ته وه."

ئوانى ديكهش گوتيان، "هر خوا ده زانى ئاخو چهند
ليره ماوينه ته وه. (وا باشتره) يهكئك له ئيمه به دراوى
زيوينه وه بچپته شار."

دهبى وريا بين، خو ئه گهر ئه وان بويان ده ر بكه ويى، كه
ئيمه كئين، به رد بارانمان ده كهن.

دواى گفتوگوز كردن، يه مليخا¹ به خوى و مسته دراويكى
زيوين له ئه شكه وتى هاته ده ر.

كاتئيكيش گه يشته شاره كه، تئيبينى ئه وهى كرد، هه موو
شتيگ گوراوه و زمانه كه شيان نازانى.

ئاخر ئه وان سى سه د سال له ئه شكه وته كه خه وتببون
و به خوشيان نه يانده زانى، پاشان نو سالى ديكه شيان هاته
سه ر.

رپوژئيكيان زهنگولهش بيدار ده بيته وه.

به خوى و درواى زيوينه وه له ئه شكه وتى ديتته ده ر.

كاتئيكيش ده گاته شاره كه، سه رنج ده دا، هه موو شتيگ
گوراوه.

تەۋاۋ

چەند سەردېڭىك لە ژياننامەى ۋەرگىڭر

- لە ۱۹۶۸ لە گوندى گرتك لە دۇلى پوستى دەڤەرى بالەكايەتى لەدايك بوۋە.
- لە ۱۹۸۸ دا بەكالۇرىۋسى لە قانون لە زانكۇى بەغدا ۋەر گرتوۋە.
- لە ۱۹۹۷ ۋە تا ۲۰۱۲ ئاۋارەى ئەۋروپا (ھۆلەندا و بەرىتانيا) بوۋە.
- لە پال زمانى زگماكىدا؛ زمانەكانى عەرەبى، ھۆلەندى و ئىنگلىزى دەزانى.
- لە ۱۹۸۶ ۋە ھەۋلى نووسىنى داۋە. تا ئىستا ۱۲ كىتىبى لە زمانەكانى ھۆلەندى و ئىنگلىزىيە ۋە ۋەر گىراۋن. دەيان وتار و لىكۆلىنەۋەى قانونى و سىياسىشى بلاۋ كردونەتەۋە.

چاپكراوهكانى ۋە رىگىر

۱. نەينىيەكانى مۇساد، نوسىنى گۆردۆن تۆماس، ۋە رىگىران لە زمانى ھۆلەندىيە ۋە، سى جار چاپ كراۋەتە ۋە؛ چاپى يەكەم ۲۰۰۸ چاپخانەى ھىقى، ھەولير. چاپى دووھەم دەزگای چاپ ۋە بلاۋكردەنە ۋە ۋە رۆژھەلات، ھەولير ۲۰۱۴. چاپى سىئەم رۆژھەلات ۲۰۱۶.

۲. مادلىن ئۆلبرايت، سىياسەتى ئەمريكا ۋە رۆژھەلاتى ناۋەراست، ۋە رىگىران لە ھۆلەندىيە ۋە، سەنتەرى نما ۲۰۰۹، ھەولير.

۳. داۋد بنگورىۋن، دامەزرىنەرى دەۋلەتى ئىسرائىل، نوسىنى رۆبەرت سەنت يۆھن، ۋە رىگىران لە ھۆلەندىيە ۋە، چاپخانەى ھىقى ۲۰۱۱، ھەولير.

۴. كوردستان لە نىۋان سىئەر ۋە سنورە دەستكردەكاندا، نوسىنى: ھىسەر لىھر واگنەر. مېژوو. ۋە رىگىران لە ئىنگلىزىيە ۋە. چاپى يەكەم؛ لە بلاۋكرادەكانى ئەكادىمىيە كوردى ھەولير ۲۰۱۳. چاپى دووھەم، ئاۋير ۲۰۱۵.

۵. ۋە رىزىكى سىپى ۋە شكوبرىنگ، ئەندرىى برىنگ. رۆمان. ۋە رىگىران لە ئىنگلىزىيە ۋە، ناۋەندى ئاۋير بۇ چاپ ۋە

بلاوكردنه‌وه، هه‌ولير ۲۰۱۳.

۶. ژيانى من، چۆن ئيسرائيل دامه‌زرينرا؟ گولدا مايه‌ر، يادداشت، وەرگيران له ئينگليزييه‌وه، ناوه‌ندى ئاوير، هه‌ولير. ۲۰۱۴.

۷. ئينفيرنو، نۆزه‌خ، دان براون، رۆمان، وەرگيران له ئينگليزييه‌وه، ناوه‌ندى ئاوير بۆ چاپ و بلاوكردنه‌وه، هه‌ولير. ۲۰۱۵.

۸. شه‌ره‌ف، ئەليف شه‌فه‌ق، رۆمان، وەرگيران له ئينگليزييه‌وه، ناوه‌ندى ئاوير بۆ چاپ و بلاوكردنه‌وه، هه‌ولير ۲۰۱۵.

۹. ياخييون، مناحيم بيگن، ياده‌وه‌رى، وەرگيران له ئينگليزييه‌وه، ناوه‌ندى ئاوير بۆ چاپ و بلاوكردنه‌وه، هه‌ولير. ۲۰۱۶.

۱۰. خانووه‌كه‌ى مزگه‌وتى، قادر عه‌بدو‌للا، رۆمان، وەرگيران له هۆله‌ندييه‌وه، ناوه‌ندى ئاوير بۆ چاپ و بلاوكردنه‌وه، هه‌ولير ۲۰۱۶.

۱۱. داود بنگوريون، دامه‌زرينه‌رى ده‌وله‌تى ئيسرائيل، نوسيني رۆبه‌رت سه‌نت يۆهن، وەرگيران له هۆله‌ندييه‌وه، چاپى دووهم، بژارکراو، ناوه‌ندى ئاوير بۆ چاپ و بلاوكردنه‌وه، هه‌ولير ۲۰۱۶.

۱۲. كوده‌كه‌ى داڤينشى، دان براون، رۆمان، وەرگيران له ئينگليزييه‌وه، ناوه‌ندى ئاوير، هه‌ولير ۲۰۱۶.

۱۳. خه‌تى بزمارى، رۆمان، قادر عه‌بدو‌للا، وەرگيران له هۆله‌ندييه‌وه، ناوه‌ندى ئەنديشه‌، سلیماني ۲۰۱۷.

کتیبه چاپکراوهکانی ئەندیشه

١. بنه‌ره‌ته‌کانی فەلسەفە-حەمید عەزیز
٢. کورد لە دیدی رۆژەه‌لاتناسەکانەوه (٢چ)-فەرهاد پیربەل
٣. ریبازە ئەدەبیبیەکان (٢چ)-فەرهاد پیربەل
٤. مۆزەخانەی پاکیزەیی (٢چ)-ئۆرمان پاموک- بەکر شوانی
٥. نەتەوه‌ی زیارەبەکان-جەبار جەمال غەریب
٦. ناسیۆنالیزم و ناسیۆنالیزی کورد(٢چ)-جەعفەر عەلی
٧. سۆفیزم و کاریگەری لەسەر بزوتنەوه‌ی رزگاربخواری--جەعفەر عەلی
٨. مەحوی لەنێوان زامیریەت و باتینیەت و--ئەحمەدی مەلا
٩. نەینییەکانی ژیان (٢چ)-ئۆشۆ- نازاد بەرزنجی
١٠. کورتیلەبەک لە میژووی کات-ستیفن ھۆکینگ و لیونارد ملۆدیتۆ- حوسین حوسینی و هیوا عومەر
١١. کۆشک-فرانتس کافکا-و. عەتا نەھایی
١٢. فەصول مەقال-ئێبن رشد-و. مەریوان عەبدول
١٣. شۆرشێ ئەیلوول لە بەلگەنامە نەینییەکانی ئەمەریکا-وریا رەحمانی
١٤. دەسەلات و جیاوازی-مەریوان وریا قانع
١٥. لە چ ئیستایەکیا دەژین-مەریوان وریا قانع
١٦. شووناس و ئالۆزی-مەریوان وریا قانع
١٧. سیاسەت و دونیا-مەریوان وریا قانع
١٨. جەمشید خانی مام-بەختیار عەلی
١٩. کەشتیی فریشتەکان (کتیبی ١)-بەختیار عەلی
٢٠. کەشتیی فریشتەکان (کتیبی ٢)-بەختیار عەلی
٢١. لە دیارەوه بۆ نادیار (٢چ)-بەختیار عەلی
٢٢. ۆک بەلندەئێ ناو جەنەگەلە ترسناکەکان-بەختیار عەلی
٢٣. چێژێ مەرگدۆستی (٢چ)-بەختیار عەلی
٢٤. مەریفە و ئیمان-بەختیار عەلی و ھێمن قەرەداغی
٢٥. دۆزی کورد لە بازەئێ پەپوونەندیەکانی ئەمەریکا و...-گۆران ئیبراھیم سالیح
٢٦. سەمەر قەند (٢چ)-ئەمین مەعلوف-و. ئەحمەدی مەلا
٢٧. ویسنگەبەک لە گەشتیکی فەلسەفە-فاروق رەفییق
٢٨. ئەخلاقناسی-تەحسین حەمەغەریب
٢٩. گەشەسەندنی رامیاری--د. ک. پێسچانی-و. د. ئارام عەلی
٣٠. میژووی کۆنی کورد (٣چ)-جەمال رەشید و فەوزیە رەشید-و. ملکو کەلاری
٣١. مندالانی گەپرەک-ھیوا قادری
٣٢. مەرقی یاخی (٢چ)-ئەلبیر کامۆ-و. نازاد بەرزنجی
٣٣. پەپوونەندیە سیاسییەکانی نێوان ھەریم و دەولەتانی...-ھێرش جەوھەر مەجید
٣٤. میژووی گۆرانکاری کۆمەلایەتی و سیاسی... (٢چ)-فریشتە نورانی-و. ھەورامان فەریق کەریم
٣٥. سلیمانی لەنێوان سالانی (١٩٤٥-١٩٥٨)-توانا رەشید کەریم
٣٦. کتیبی پەراویژنوسان-عەتا مەحمەد

ھەواڵنامەئێ کتیب

۳۷. شاری سلیمانی (۱۴) ۱۷-۱۹۵۸-۱۹۶۸-ھورامان جو ھەر مەجید
۳۸. فیک و دونیا (بەرگی ۱)-مەریوان وریا قانع
۳۹. فیکر و دونیا (بەرگی ۲)-مەریوان وریا قانع
۴۰. دین و دونیا (۲چ)-مەریوان وریا قانع
۴۱. کتیب و دونیا (۲چ)-مەریوان وریا قانع
۴۲. کۆمەلگەى رەش-د. عادل باخەوان
۴۳. زستانىكى دريژ-کولم تويين-و. دلاوەر قەرەداغى
۴۴. فرانسىسکوس قەدىسى من (۲چ)-نىکوس کازانتزاكىس-و. دلاوەر قەرەداغى
۴۵. ئاھەنگى تەگە-ماریو بارگاس یۆسا-و. جەلیل کاکەوھیس
۴۶. شەوى لىشېۋنە-ئېزىش ماریا ریمارک-و. کەرىم پەرەنگ
۴۷. من و ئەو-ئەلبېرتۆ مۇرافیا-و. کارزان عەلى
۴۸. مېرنامە (۲چ)-جان دۆست-و. سەباح ئىسماعیل
۴۹. روخسارە بەندکراوھە-لەتيفە-و. رووناک شوانى
۵۰. قەپپەك-مستەفا خەلیفە-و. ھەورامان وریا قانع
۵۱. خەۋنى پیاوھ ئىرانىيەکان و کەۋنتى بۆرە قەلا (۲چ)-ماردین ئىبراھیم
۵۲. گرگن-پېیز لاگەرگفېست-و. خەبات عارف
۵۳. ۱۹۸۴ (۲چ)-جۆرچ ئۆرویل-و. خەكىم کاکەوھیس
۵۴. سوور و رەش-ستاندال-و. سىيامەند شاسوارى
۵۵. دەستئووسە دۆزراوھەكى ئەکرا (۲چ)-پاولۇ كۆیلۇ-و. سىروان مەحمەد
۵۶. جادەى مېخەك (۱)-دلاوەر قەرەداغى
۵۷. جادەى مېخەك (۲)-دلاوەر قەرەداغى
۵۸. ئىۋارستان-پېیز لاگەرگفېست-و. خەبات عارف
۵۹. دارستانى نەروىجى-ھاروکی مۇراكامى-و. تارا شىخ عوسمان
۶۰. ئىۋارەى پەرۋانە (۷چ)-بەختىار عەلى
۶۱. شارى مۇسقىقارە سېپپەکان (۴چ)-بەختىار عەلى
۶۲. مەرگى تاقانەى دووھ (۵چ)-بەختىار عەلى
۶۳. كۆشكى بالندە غەمگىنەکان (۴چ)-بەختىار عەلى
۶۴. تا ماتەمى گول... تا خۇینى فرىشتە (۳چ)-بەختىار عەلى
۶۵. سىۋى سېھەم (۳چ)-بەختىار عەلى
۶۶. ئاۋرەكەى ئۇرڧىۋس-بەختىار عەلى
۶۷. غەزەلنوس و باغەكانى خەيال (۲چ)-بەختىار عەلى
۶۸. ئەى بەندەرى دۆست، ئەى كەشتىنى دۆژمن (۳چ)-بەختىار عەلى
۶۹. دواھەمىن ھەنارى دونیا (۸چ)-بەختىار عەلى
۷۰. ئېمەى پەناپەر-كۆمەلىك نووسەر
۷۱. گرەوى بەختە ھەلالە (۲چ)-عەتا نەھابى
۷۲. غىراقىيەك لە پارىس-ساموئىل شەمعون-و. سەباح ئىسماعیل
۷۳. جېھانى سۇڧيا و فەرھەنگى سۇڧيا (۶چ)-يۇستاین گاردەر و ئوتە بېوھمە-و. بەھرۇز حەسەن
۷۴. كچەى پرتەقال (۷چ)-يۇستاین گاردەر-و. بەھرۇز حەسەن
۷۵. لە ئاۋىتەپەكدا، لە نەپنىيەكدا (۳چ)-يۇستاین گاردەر-و. بەھرۇز حەسەن
۷۶. كچى بەرىتوھەرى سىزك (۳چ)-يۇستاین گاردەر-و. بەھرۇز حەسەن

ھەوالنامەى كتیب

۷۷. نھنئیی یاریی کاغەز (۳چ) -یۆستاین گاردەر-و. بەھرۆز حسەن
۷۸. مايا (۲چ) -یۆستاین گاردەر-و. بەھرۆز حسەن
۷۹. ئینسايلكوپيديايەکی میژووویی وینەدار-کۆمەڵی نووسەر-و. ھەورامان وریا قانع
۸۰. فەلسەفەیی بوون-د. محەمەد کەمال
۸۱. وەک رووبارە بەخۆرەکە-پاولو کویلو-و. سیروان محەمەد
۸۲. دیارییە مەزنەکە-پاولو کویلو-و. سیروان محەمەد
۸۳. سېشەممان لەگەڵ مۆری (۴چ) -میچ ئەلبوم-و. جوتیار ژاژلەیی
۸۴. دوایلیزمی دژبەیک لە ھۆنراوە لیریکییەکانی مەولانای رۆمی و...-لھۆن قادر عەبدولرەحمان
۸۵. رووناک وەک ئەوین، تاریک وەک مردن-مەمەد ئوزون-و. وریا غەفووری
۸۶. کاندید-فۆلتیر-و. بەیان سەلمان
۸۷. پاوکە گۆریق-بەلزاک-و. ئەحمەدی مەلا
۸۸. زێیرا-جەبار جەمال غەریب
۸۹. مندالی سووتاو-ستیک داگەرمان-و. دلاوەر قەرەداغی
۹۰. ورینە-ئەنتونیۆ تابوکی-و. عەتا محەمەد
۹۱. مردن لە پروانگەیی ئایینەکانەوہ (۲چ) -بوساجە ئەحمەد-و. دانا مەلا حسەن
۹۲. کوئی بگرە، پیاوی بچووک (۴چ) -ویلھېلم رایش-و. خەبات عارف
۹۳. پێنەری کتیبسازە کوژراوەکان-عەتا محەمەد
۹۴. کچە فیلم گێزەرەوہ-کە-ھیزنان رېڤیرا لیتلییز-و. عەتا محەمەد
۹۵. باوکی ئەو (۲چ) پەرینووش سەنئەیی-و. رووناک شوانی
۹۶. داوینچیسی-پاولو کویلو-و. سیروان محەمەد
۹۷. کیمیگەر (۴چ) -پاولو کویلو-و. سیروان محەمەد
۹۸. رۆژھەلاتی عەدەن، رۆژئاوای خودا-محەمەد ماغوت-و. حسەین لەتیف و کارزان عەلی
۹۹. خوشی پیشەیی من نییە (۲چ) -محەمەد ماغوت-و. حسەین لەتیف و کارزان عەلی
۱۰۰. خیانەت لە نیشتمانەکەم دەکەم-محەمەد ماغوت-و. حسەین لەتیف و کارزان عەلی
۱۰۱. رۆژمیری کێژولەیک-ئان فرانک-و. عەلی عوسمان یاقووب
۱۰۲. جیھانی رۆمان-د. ھاشم ئەحمەدزادە
۱۰۳. نەفرت لە دۆستویفسکی (۲چ) -عەتیق رەحیمی-و. ئازاد بەرزنجی
۱۰۴. فایدون (۲چ) -ئەفلاتون-و. ئاوات ئەحمەد سولتان
۱۰۵. گورگیاس (۲چ) -ئەفلاتون-و. ئاوات ئەحمەد سولتان
۱۰۶. سیاتیئوس-ئەفلاتون-و. ئاوات ئەحمەد سولتان
۱۰۷. مەسیح لەخاچ دەدەنەوہ (۲چ) -نیکوس کازانتزاکیس-و. دلاوەر قەرەداغی
۱۰۸. تۆ مەچۆ بۆ شەڕ (۲چ) -ماردین ئیبراھیم
۱۰۹. سەگۆڕ (۷چ) -محەمەد موکری
۱۱۰. چاوەکانی (۱۲چ) -بوزورگ عەلەوی-و. ئازاد بەرزنجی
۱۱۱. A-6171 من لە ئاوشفیتر دەرباز بووم-فیرینک گویندویر-و. عەتا محەمەد
۱۱۲. باراباس-پییەر لاگەرگھیست-و. خەبات عارف
۱۱۳. تۆلە (۵چ) -محەمەد موکری
۱۱۴. سلاو؟ کەس لەوینی؟ (۲چ) -یۆستاین گاردەر-و. سیروان محەمەد
۱۱۵. ھیچ (۲چ) -کۆچەر ئەبووبەکر
۱۱۶. ھەورەکانی دانیاڵ (۲چ) -بەختیار عەلی
۱۱۷. ئیمە زەریامان بەزاند-جولی ئوتوسکا-و. دلاوەر قەرەداغی

ھەوائنامەیی کتیب

۱۱۸. به ناوی ژيانه وه (۵چ) -ئەريک فرۆم-و. ئازاد بەرزنجی
۱۱۹. لەوديو ههسته کانه وه -ڤينسنت رايان رۆگيرۆ-و. هەريم هادی
۱۲۰. کوردستان له رووبه پرووبوونه وهی داعشدا-د. بورهان أ. ياسين
۱۲۱. دلرەقی و بيمالی-مەريوان وريا قانع
۱۲۲. دزیکي پاستگو-ڤيودۆر دۆستوڤسکي-و. کاروان مەحمود
۱۲۳. تيمساح-ڤيودۆر دۆستوڤسکي-و. کاروان مەحمود
۱۲۴. سۆڤيست-ئەڤلاتوون-و. ئاوات ئەحمەد سولتان
۱۲۵. نەيتي کريسمس (۲چ) -يۆستاین گاردەر-و. سيروان مەحمەد
۱۲۶. چەند ليکوليه وه يه کی ئەدەبی-د. کەساس جەباري
۱۲۷. دوايين رۆژەکانی سۆکرات-ئەڤلاتوون-و. ئاوات ئەحمەد سولتان
۱۲۸. يەكەمین مەكتوب-پاولۆ كۆيلۆ-و. سيروان مەحمود
۱۲۹. ئاگرەكەم مەسرئە وه-ئازاد سوڤجی
۱۳۰. تامیتامی-ئەنتوان چيخوف-و. دلاوهر قەرەداغی
۱۳۱. كۆلۆنیل-مەحمود دەولەت ئابادی-و. ئازاد بەرزنجی
۱۳۲. كيشەي بوونی مرۆڤ-ئومید حەمەعەلی
۱۳۳. شەوانی ئادەم-بەیان سەلمان
۱۳۴. قەمورەكەي نۆتر دام-ڤيكتۆر هيگۆ-و. جەوهەر مەحمود داراغا
۱۳۵. بەدوای عەشقا (۲چ) -بەهجەت يەحيا
۱۳۶. دەربارەي باوكە گۆريۆ-و. حەمەكەريم عارف
۱۳۷. دەربارەي برايانی كارامازۆف-و. حەمەكەريم عارف
۱۳۸. دەربارەي بيته وایان-و. حەمەكەريم عارف
۱۳۹. دەربارەي داستانی ئيلیاده-و. حەمەكەريم عارف
۱۴۰. دەربارەي دۆن كيشۆت-و. حەمەكەريم عارف
۱۴۱. دەربارەي شەر و ئاشتی-و. حەمەكەريم عارف
۱۴۲. دەربارەي ديكاميرۆن-و. حەمەكەريم عارف
۱۴۳. دەربارەي فاوست-و. حەمەكەريم عارف
۱۴۴. دەربارەي كانديد-و. حەمەكەريم عارف
۱۴۵. دەربارەي كۆميدیای يەزدانی-و. حەمەكەريم عارف
۱۴۶. دەربارەي هاملیت-و. حەمەكەريم عارف
۱۴۷. هەتا چاو بر بکات... تاریکی-فەرهاد مستەفا
۱۴۸. جوانییه کانی ناریکی-بەختیار عەلی
۱۴۹. رەخنە له ئەڤلی فاشیستی-بەختیار عەلی
۱۵۰. نەرسیسی كۆژراو-بەختیار عەلی
۱۵۱. یادەوهری و زەمەن-بەختیار عەلی
۱۵۲. ئیمان و جەنگاوه رانی (۲چ) -بەختیار عەلی
۱۵۳. قەلەندەر و قەلا-یەحيا یەسریبی-و. ئازاد بەرزنجی
۱۵۴. ئاوریشم (۳چ) -ئەلیساندرۆ باریکۆ-و. ئازاد بەرزنجی
۱۵۵. ئەفسانەي ۱۹۰۰ یان نۆڤچینتۆی پیاوژەن (۲چ) -ئەلیساندرۆ باریکۆ-و. ئازاد بەرزنجی
۱۵۶. كوشتی بالندەي لاساییكەرە وه-هاریپر لی-و. لونا دلشاد مەريوانی
۱۵۷. شەوگەرەکان-میران ئەبراھام
۱۵۸. دەبیت شتیك بگێرمە وه-باران

هەواڵنامەي كتيب

۱۵۹. نامه‌کافی فیرناندو-ئه‌ژین عه‌بدولخالق
۱۶۰. پروتاگوراس-ئه‌فلاتون-و. ئاوات ئه‌حمده سولتان
۱۶۱. رۇژانیک من ئۆكوردیونم ده‌ژهند-لاوهر قهره‌داغی
۱۶۲. له‌باره‌ی ئیسلام و جیهانگیری و خۇرناواوه-د. شاکر نابلسی-و. شوان ئه‌حمده
۱۶۳. مارتن لوتهر-د. هاشم سالح-و. شوان ئه‌حمده
۱۶۴. هه‌زار و یه‌ک شه‌وه (۳چ)-و. جه‌وه‌هر مه‌حمود داراغا
۱۶۵. کاتیک ماسیبه‌کان تینوو ده‌بن-حه‌لیم یوسف-و. سه‌لاحه‌دین بایه‌زیدی
۱۶۶. هانی سالح، ئه‌وه چاوم و پیتی پروانه-یاشار که‌مال-و. ئه‌حمده مه‌مه‌د ئیسماعیل
۱۶۷. ئه‌سپیک له‌ په‌ره‌ی گولاله (۲چ)-شیرکو بیکه‌س
۱۶۸. ده‌ربه‌ندی په‌پوله (۳چ)-شیرکو بیکه‌س
۱۶۹. خیراکه... مردن خه‌ریکه بگات! (۲چ)-شیرکو بیکه‌س
۱۷۰. خاچ و مار و رۇژمیری شاعیری (۳چ)-شیرکو بیکه‌س
۱۷۱. یاده‌وه‌ری پاسکیلیکی که‌رکوک-شیرکو بیکه‌س
۱۷۲. ژیان و ئه‌زمونی شیعریم-ئه‌دوئیس-و. شوان ئه‌حمده
۱۷۳. پارادوکسی نووسین (۲چ)-ره‌بیع جابر-و. شوان ئه‌حمده
۱۷۴. پیاویکی تیکشکاو (۲چ)-تاهیر بن جه‌للون-و. ئازاد به‌رزنجی
۱۷۵. نامۆ-ئه‌لبیز کامۆ-و. سه‌لاحه‌دین بایه‌زیدی
۱۷۶. له‌باره‌ی ئازادییه‌وه-جۆن سستیوارت میل-و. ئاوات ئه‌حمده سولتان
۱۷۷. گوژه‌ریک بو یادکردنه‌وه‌ی رابردوو-نیکولاس سپارکس-و. به‌رزان عوسمان
۱۷۸. دابرا‌نی ئیپستمولوژی له‌ فیکر و ژیا‌ندا (۲چ)-د. هاشم سالح-و. شوان ئه‌حمده
۱۷۹. له‌ قوولایی سیاسیته‌دا-د. بورهان أ. یاسین
۱۸۰. شیعر بۆ ترسنۆکه‌کان نییه‌! نیلس هاو-و. ئالان په‌ری
۱۸۱. جه‌للان-عه‌باس ئه‌رنائوت-و. ئازاد به‌رزنجی
۱۸۲. پاسه‌ شینه‌که-هیوا قادر
۱۸۳. وه‌همیک-ریچاره‌ داوکی‌نز-و. نوری که‌ریم
۱۸۴. ریگه‌نه‌جیب مه‌حفوز-و. کارزان علی
۱۸۵. نوخته‌ی نوونه‌که‌ی ژیا‌ن-فه‌ره‌اد شاکه‌لی
۱۸۶. کۆشکی بۆق (۲چ)-یۆستاین گاردهر-و. سیروان مه‌حمود
۱۸۷. زۆر تاییه‌ت-عه‌باس مه‌عروفی-و. فیدا قادری
۱۸۸. ئافاته‌کافی بنه‌ماله‌ی میخه‌ک (۲چ)-عه‌تا مه‌مه‌د
۱۸۹. گیلاسی خوین (۲چ)-عه‌تا مه‌مه‌د
۱۹۰. گه‌شته‌ تیاره‌کافی میر به‌ ته‌نیا‌ییدا (۲چ)-عه‌تا مه‌مه‌د
۱۹۱. فه‌هره‌ست (۲چ)-عه‌تا مه‌مه‌د
۱۹۲. خواجه‌ نه‌سه‌رده‌ین، که‌ له‌ پینتاو پیکه‌نینیکدا ده‌کوژریت (۲چ)-عه‌تا مه‌مه‌د
۱۹۳. تیۆریی ئه‌ده‌بی-تیری ئیگلتن-و. عه‌تا قه‌ره‌داغی
۱۹۴. مالی بیده‌نگ-ئۆره‌هان پاموک-و. سامان که‌ریم
۱۹۵. چیرۆکه‌کافی کریسمس-پاولۆ کویلو-و. سیروان مه‌حمود
۱۹۶. به‌کولتوو‌رکردنی خویندنه‌وه‌مه‌مه‌د فه‌ریق هه‌سه‌ن
۱۹۷. که‌وتنی ئاسمانه‌کان-جه‌بار جه‌مال غه‌ریب
۱۹۸. په‌یمانی کۆمه‌لایه‌تی-جان جاک رۆسو-و. ئاوات ئه‌حمده سولتان
۱۹۹. سه‌د سال ته‌نیا‌یی (۲چ)-گابریل گارسسیا مارکی‌ز-و. ئه‌حمده‌ی مه‌لا

هه‌والنامه‌ی کتیب

۲۰۰. شەقامى دوكانە تارىكەكان-پاترىك مۇديانوۋ. بەيان سەلمان
۲۰۱. مرقۇف و كەرەمەت-مەريوان وريا قانع
۲۰۲. ژيان و بەرەمەكانى سادق ھىدايەت-خەسەن قائىمان.و. فەرشىد شەرىفى
۲۰۳. ئايىن و مەنەۋىيەت-موسىتەفا مەلەكياڭ.و. موسەب ئەدھەم (ئەندىشەى ئايىن)
۲۰۴. كەشتىي فېكر و دەرياي مەنەۋىيەت-تەحسىن خەمەغەرىب (ئەندىشەى ئايىن)
۲۰۵. پىپ گوارديولا (۲چ)-گايۇم بالاڭى.و. ئەحمەد سەنگاۋى (ئەندىشەى وەرزش)
۲۰۶. پەرەسەندىنى فىزىيا-ئالبىرت ئاينىشتاين و ليۇيۇلد ئىنفلد.و. حوسىن حوسىنى (ئەندىشەى زانست)
۲۰۷. تېۋرىي رېژەيى چىيە؟-لانداۋ، رومەر.و. حوسىن حوسىنى (ئەندىشەى زانست)
۲۰۸. ئالبىرت ئاينىشتاين-جىنىفىر جولەن ئاندرسن.و. حوسىن حوسىنى (ئەندىشەى زانست)
۲۰۹. عەلئەدىن-كارىن كرېئدەر.و. شەن شىروان (مىنالانى ئەندىشە)
۲۱۰. دەمبۇۋالت دىزنى ستودىۋ.و. شەن شىروان (مىنالانى ئەندىشە)
۲۱۱. سى ورجەكە-رۇب ھىفىران.و. شەن شىروان (مىنالانى ئەندىشە)
۲۱۲. سىمبا-جەستىن كورمان.و. شەن شىروان (مىنالانى ئەندىشە)
۲۱۳. سى بەرازە بچكۆلەكە-ۋالت دىزنى ستودىۋ.و. شەن شىروان (مىنالانى ئەندىشە)
۲۱۴. تەنز-سلاڧومىر مروژىك.و. خەبات عارف
۲۱۵. پاپالانگى: پياۋە سىپپىيەكە-ئىرىش شىورمان.و. خەبات عارف
۲۱۶. ئەۋ پىنج كەسەى لە بەھشت دەيانىنىت (۲چ)-مىچ ئەلبوم.و. جوتيار ژالەيى
۲۱۷. تەنيا يەك رۇژى تر (۲چ)-مىچ ئەلبوم.و. لونا دلشاد مەريوانى
۲۱۸. نايادەۋەرى-ئەندرى مالرۇ.و. دلاۋەر قەرەداغى
۲۱۹. كەشتىك بە رۇخى شارى مۇسىقارە سىپپىيەكاندا-ھەورامان ئەنۋەر
۲۲۰. كىلەكەكى سارا-تاتيانا دى رۇزنى.و. ھەۋار جەۋھەر و جەۋھەر مەحمود داراغا
۲۲۱. لىكۆلېنەۋىيەك لە سۇسۇلۇژىي ئىسلام.د. عەلى شەرىعەتى.و. دانا مەلاخەسەن
۲۲۲. ھىزى ئەدەب-رەببىع جابر.و. شۋان ئەحمەد
۲۲۳. عىرفان، باغىك لە حەقىقەت-موسەب ئەدھەم (ئەندىشەى ئايىن)
۲۲۴. عىشق گەۋرەتر لە عىشق-موسەب ئەدھەم (ئەندىشەى ئايىن)
۲۲۵. مروقى خودا رەنگ-سەلمان نادر (ئەندىشەى ئايىن)
۲۲۶. ستىڧن ھۆكىنگ-كارىن لاتچانا كىنى.و. حوسىن حوسىنى (ئەندىشەى زانست)
۲۲۷. دەروازەيەك بۇ زانستى نانۇ و تەكئەلۇجىي نانۇ.د. خالىد مەمەدەمومەر (ئەندىشەى زانست)
۲۲۸. تېۋرىيەك بۇ ھەموو شت-ستىڧن ھۆكىنگ.و. حوسىن حوسىنى (ئەندىشەى زانست)
۲۲۹. زەۋىناسى و كۆمەل.د. ئىبراھىم مەمەد جەزا مەجىدىن (ئەندىشەى زانست)
۲۳۰. گەشتەكات بە زمانى سادە-مارى و جۇن گرىبىن.و. زەردەشت نورەدىن (ئەندىشەى زانست)
۲۳۱. مەن زلاتانم-دەپدە لاگىر كرانتز.و. مەسعود خەسەن (ئەندىشەى وەرزش)
۲۳۲. ھەرەمى ھەلگەراۋە-جۇناسان وىلسن.و. كامەران پالانى (ئەندىشەى وەرزش)
۲۳۳. خۇرخى مېندىس-مىگىل كۇستا و جۇناسان سانچىز.و. ئەحمەد سەنگاۋى (ئەندىشەى وەرزش)
۲۳۴. مەن ترس رۇخى سىمىوم-مەمەد ماغوت.و. شۋان ئەحمەد
۲۳۵. ئەفسوۋنى ئەدەب-نزار ئاگرى.و. شۋان ئەحمەد
۲۳۶. مېرۋكە-ئەنتوان دو سانت ئىگىزىۋىپىرى.و. ليۇن كارىن

ھەۋالنامەى كىتب

۲۳۷. ژنی له بهردهم وهرزیکي ساردا (چ ۴)-فروغ فەروخزاد-و. ئازاد بهرزنجی
۲۳۸. عاشق هەمیشە تەنیايە (چ ۴)-سوهراب سپهری-و. ئازاد بهرزنجی
۲۳۹. میردی هەمیشەیی-فیۆدۆر دۆستوئیفسکی-و. کاروان مەحمود
۲۴۰. قومارچی (چ ۲)-فیۆدۆر دۆستوئیفسکی-و. جەوهر مەحمود داراغا
۲۴۱. مەرگی مەیموون-ماردین ئیبراھیم
۲۴۲. تاڤگەي وشە و هەلۆیست (نامەکانی شێرکۆ بیکەس)-ئا. کامەران سوېحان
۲۴۳. دیوانی موفتی پینچوینی-مەلا عەبدوللای توتوتنجی-ئا. ئومید ئاشنا و کامیل عەبدوللا کەریم
۲۴۴. دەروازەیک بۆ ناساندنی فەلسەفەي دین-تەحسین حەمەغەریب (ئەندیشەي ئایین)
۲۴۵. رۆژ و شەوی یوسف-مەحمود دەولەت ئابادی-و. بەرزان مەمەد
۲۴۶. بومەلەرەکان-جاننيس فانکلیف-و. هێمن حوسین (ئەندیشەي زانست)
۲۴۷. لاپەرەکانی ژیانم-د. ئەوال سەعداوی-و. جیڤارا کەمال
۲۴۸. نامەي منلان بۆ خوا-ئا. ستوارت هامپل و ئیریک مارشال-و. ئازاد بهرزنجی
۲۴۹. فریو و خۆحەشاردان (چ ۲)-عەتا مەمەد
۲۵۰. تارژەنی رەنگ (چ ۲)-عەتا مەمەد
۲۵۱. زارەکانی خەون (چ ۲)-عەتا مەمەد
۲۵۲. پاشماوەي خیلەکان (چ ۲)-عەتا مەمەد
۲۵۳. رۆمانتوسى سادە و رۆمانتوسى بێرکەرەو (چ ۲)-ئۆرھان پاموک-و. بەکر شوانی
۲۵۴. قەلای سبى (چ ۲)-ئۆرھان پاموک-و. بەکر شوانی
۲۵۵. ژيانى من-سبیر ئالیکس فیرگسۆن-و. رېبوار مەمەد (ئەندیشەي وەرزش)
۲۵۶. ئاییناسی مەلوانا-د. عەبدولکەریم سروس-و. موسەب ئەدەم (ئەندیشەي ئایین)
۲۵۷. ئەژدیھاکانی عەدەن-کارل ساگان-و. رۆژگار حەمید (ئەندیشەي زانست)
۲۵۸. نامە بۆ کچەکەم-تیۆدۆر کالیفاتیدیس-و. دلەوەر قەرەداغی
۲۵۹. خەونی مشکەکان و پیاوھەکان-جۆن شتاینیک-و. شینی بۆسکانی
۲۶۰. لولیتا (چ ۲)-ڤلادیمیر نابوکوف-و. توانا حەمەنووری
۲۶۱. من ناوم سوورە (چ ۲)-ئۆرھان پاموک-و. بەکر شوانی
۲۶۲. رابەرانی هزری کۆمەلایەتی-د. ئیحسان مەمەد ئەلحەسەن-و. دانا مەلا حەسەن
۲۶۳. جۆناسانی نەورەس (چ ۳)-رېچارد باخ-و. ئازاد بهرزنجی
۲۶۴. پیاویکی بیچارەنوس-ئیمرە کیرتیز-و. پرووناک شوانی
۲۶۵. بەفر (چ ۳)-ئۆرھان پاموک-و. بەکر شوانی
۲۶۶. ژنە قۆسوورەکە (چ ۲)-ئۆرھان پاموک-و. سامان کەریم
۲۶۷. ژنیک بۆ خۆشویستن (چ ۲)-تیۆدۆر کالیفاتیدیس-و. دلەوەر قەرەداغی
۲۶۸. مۆزەخانەي پاکیزەيی (چ ۲)-ئۆرھان پاموک-و. بەکر شوانی
۲۶۹. گەرانەوہی زەرەدشت-ئەحمەدی مەلا
۲۷۰. پاسەوانانی خودا (چ ۲)-عەتا مەمەد
۲۷۱. تاکسی (چ ۲)-خالد ئەلخەمیسى-و. سەباح ئیسماعیل
۲۷۲. ھەرەسی ژیرخانیک-نەوزەت شەمدین-و. سەباح ئیسماعیل
۲۷۳. لە دیرسیم مردم-مەحمود نەجمەدین
۲۷۴. سوپارتو-حەلیم یوسف-و. وریا غەفوری
۲۷۵. پادشای ئەنگوستیلەکان (ھۆبیت)-جۆن رۆنالډ رویل تۆلکین-و. بەرزان عوسمان
۲۷۶. دوو شابالی نوورینی شار-تەحسین حەمەغەریب

هەواینامەي کتیب

۲۷۷. جیهانی میشل فوکو (۲چ) -کومه لیک نووسەر-و. ئاوات ئەحمەد سولتان
۲۷۸. داروین و رەچە لەکی مەرۆف (۲چ) -گوران ئیبراھیم
۲۷۹. وشەکان و شتەکان-میشیل فوکو-و. ئارام ئەمین شوانی
۲۸۰. زیندەبەگۆر-سادق هیدایەت-و. فەرشید شەریفی
۲۸۱. حاجی ئاغا-سادق هیدایەت-و. فەرشید شەریفی
۲۸۲. سوالکەرەکە-ئەجیب مەحفوز-و. توانا حەمەنووری
۲۸۳. سەوزیکی کال بوو دەباری-خەبات عارف
۲۸۴. کۆتەلی رۆژ-کارۆ ئیشیجۆرۆ-و. جەوھەر مەحمود داراغا
۲۸۵. نرکە ی چیاکە-یاسوناری کاواباتا-و. جەوھەر مەحمود داراغا
۲۸۶. ئەخلاق و بەرگری-مەریوان وریا قانع
۲۸۷. میژووی سیکسوالیتە (۱): ویستی دانایی-میشیل فوکو-و. کاوہ دەستوورە
۲۸۸. میژووی سیکسوالیتە (۲): بەکارهێنایی چێژەکان-میشیل فوکو-و. کاوہ دەستوورە
۲۸۹. میژووی سیکسوالیتە (۳): خەمی خود-میشیل فوکو-و. کاوہ دەستوورە
۲۹۰. تریزا باتیستا-جۆرج ئەمادۆ-و. جەوھەر مەحمود داراغا
۲۹۱. دواھەمین شەوی سەرۆک-یاسمینە خەزرا-و. ئازاد بەرزنجی
۲۹۲. تاریک و ڕوون-سادق هیدایەت-و. فەرشید شەریفی
۲۹۳. بووکی جوولەکە-یودیت نیورینک-و. میران ئەبراھام
۲۹۴. ژنانی نۆمە بەرزەکان-حەلیم یوسف-و. فەرھاد چۆمانی
۲۹۵. حیکایەتەکانی دویتن و ئەمڕۆ (۲چ) -پاولۆ کۆیلۆ-و. ئازاد بەرزنجی
۲۹۶. بەختەوهری و بیدەنگی (۳چ) -مەریوان وریا قانع
۲۹۷. بە بەرچاوی خواوہ-پیتەر گالوس-و. ئەنوەر ئەلمان
۲۹۸. سیخوڕ-پاولۆ کۆیلۆ-و. سیروان مەحمود
۲۹۹. ئەلف (۲چ) -پاولۆ کۆیلۆ-و. سیروان مەحمود
۳۰۰. پەنجە جادوووییەکە-ژۆلد دال-و. سیروان مەحمود
۳۰۱. ۷ کورتەبابەتی فیزیایی-کارلۆ رۆفیلی-و. سوبحانی زەنگل (ئەندیشەیی زانست)
۳۰۲. دەربارەیی فەلسەفە و ئیسلام و پۆشنکەری (۳چ) -مەریوان وریا قانع
۳۰۳. خۆشەویستی و سێبەرەکان-ئیزابیل ئەلیندی-و. جەوھەر مەحمود داراغا
۳۰۴. کەتنەکانی کچۆلەیکە لاسار-ماریۆ بارکاس یۆساس-و. جەوھەر مەحمود داراغا
۳۰۵. سەرۆکی هێزا-یانگ ژین-سونگ-و. دلۆوەر قەرەداغی
۳۰۶. لە ۹۰ خولەکدا کانفیوشیەس-پۆل ستراٹین-و. سامان کەریم
۳۰۷. فادیمە ساھیندال-تۆلف برۆبیری و لەیف ئیریکسون-و. نوری کەریم
۳۰۸. رەنگی ئەرخەوانی-ئالیس واکر-و. عەلی عوسمان یاقووب
۳۰۹. سەن دڵۆپ خوین-سادق هیدایەت-و. فەرشید شەریفی
۳۱۰. ئێرانییەکان چۆن بێر دەکەنەوہ؟-میشیل فوکو-و. هەژار مەجید
۳۱۱. زمان و شیعریەت-ئارام سەدیق
۳۱۲. سەگی بەرەللا-سادق هیدایەت-و. فەرشید شەریفی
۳۱۳. فەلسەفەیی ئومید-ئومید حەمەعەلی
۳۱۴. خەتی بزمازی-قادر عەبدوللا-و. شەفیقی حاجی خدر

